

**МИКАЕЛ ЮРТ, ХАНС
РУСЕНФЕЛТ
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО НЕ БЕШЕ
УБИЕЦ**

Част 1 от „Себастиан Бергман“

Превод от шведски: Юлия Чернева, 2015

chitanka.info

1.

Не беше убиец.

Повтаряше си го наум, докато влачеше трупа надолу по склона.
Аз не съм убиец.

Убийците са престъпници. Убийците са лоши. Мракът е погълнал душите им и по разни причини те са прегърнали тъмнината и я приветстват, обръщайки гръб на светлината. Той не беше лош.

Напротив.

Не беше ли представил напоследък ясно доказателство за обратното? Не беше ли пренебрегнал чувствата и желанията си и не се ли бе въздържал заради доброто на други? Обърна другата буза — ето какво направи. Присъствието му тук — в това мочурище насред дивата пустош с мъртвото момче — не беше ли още едно доказателство, че се стреми да постъпи правилно? *Принуден* е да постъпи както трябва. И че никога повече няма да извърши предателство.

Мъжът спря и дълбоко въздъхна. Въпреки възрастта си момчето беше тежко. Мускулесто. Прекарало беше много часове в спортната зала. Но не оставаше още много път. Мъжът хвана крачолите на панталоните му, които някога са били бели, но сега изглеждаха почти черни в мрака — от момчето изтече много кръв.

Да, грешно е да се убива. Петата Божия заповед гласи: *Не убивай*. Има обаче изключения. На много места Библията всъщност оправдава убийството. Някои хора го заслужават. Грешното може да бъде правилно. Не съществува абсолютна истина.

Ами ако причината да убиеш не е егоистична? Ако загубата на един човешки живот би спасила други? Би им дала шанс. Би им дала живот. В този случай постъпката със сигурност не може да се определи като лоша. Ако намерението е добро.

Мъжът спря до тъмните води на малкия вир. Обикновено беше дълбок няколко метра, но дъждът напоследък бе напоил земята и сега вирът приличаше на малко езеро насред обраслото с растителност тресавище.

Мъжът се наведе, сграбчи тениската над раменете на момчето и с огромни усилия успя да нагласи безжизненото тяло в полуизправено положение. За момент погледна право в очите му. Какви ли са били последните мисли на момчето? Дали бе имало време за една последна мисъл? Съзнавало ли беше, че ще умре? Чудило ли се беше защо? Мислило ли беше за всички неща, които не бе успяло да направи през краткия си живот, или за нещата, които беше направило?

Нямаше значение.

Защо се измъчваше така — повече от необходимото?

Той нямаше избор.

Не можеше да ги предаде.

Не и отново.

Бутна момчето и трупът шумно цамбурна във водата. Мъжът се стресна. Не беше подготвен за звука в тишината и мрака.

Тялото на момчето потъна във водата и се скри от погледа му.

Човекът, който не беше убиец, се върна при колата си, спряна на тясната горска пътека, и се отправи към дома си.

* * *

— Полицията на Вестерос. Говорите с Клара Лидман.

— Искам да съобщя, че синът ми изчезна.

Гласът на жената прозвуча така, сякаш се извиняваше и не беше сигурна дали не е сбъркала номера или не очакваше, че ще ѝ повярват. Клара Лидман взе тефтера си, въпреки че разговорът се записваше.

— Бихте ли казали името си, моля?

— Ериксон, Лена Ериксон. Синът ми се казва Рогер. Рогер Ериксон.

— На колко години е синът ви?

— На шестнайсет. Не съм го виждала от вчера следобед.

Клара отбеляза възрастта и осъзна, че ще трябва да предаде информацията за незабавно реагиране. Ако момчето наистина беше изчезнало, разбира се.

— По кое време вчера следобед?

— Той избяга в пет часа.

Преди дваайсет и два часа. Двайсет и два важни часа, когато става въпрос за изчезване.

— Знаете ли къде отиде?

— Да, при Лиза.

— Коя е Лиза?

— Приятелката му. Обадох ѝ се днес, но тя каза, че Рогер си тръгнал около десет часа снощи.

Клара задраска „двайсет и два“ и замени цифрата със „седемнайсет“.

— Къде е отишъл след това?

— Лиза не знае. Мислела, че си е тръгнал за вкъщи. Но той не се прибра. Не се върна цяла нощ. И го няма вече почти цял ден.

И се обаждате чак сега, помисли си Клара. Стори ѝ се, че жената от другия край на телефонната линия не е много разстроена, а по-скоро сломена. Примирено.

— Как е фамилното име на Лиза?

— Хансон.

Клара записа името.

— Рогер има ли мобилен телефон? Опитайте ли се да му се обадите?

— Да, но той не отговаря.

— И нямате представа къде може да е отишъл? Дали не е с приятели?

— Не. Щеше да ми се обади.

Лена Ериксон замълча за момент и Клара предположи, че гласът ѝ се е разтреперил, но когато чу всмукването на въздух от другия край на линията, разбра, че жената дърпа дълго от цигара. След това чу, че Лена издиша дима.

— Той просто изчезна.

2.

Сънят се явяваше всяка нощ.

И не му даваше покой.

Винаги един и същ сън, носеше със себе си същия страх. Ядосваше го. Влудяваше го. Себастиан Бергман би трябвало да може да се справи. По-добре от всеки друг той знаеше какво означават сънищата и че трябва да съумее да се издигне над тези болезнени остатъци от миналото. Но колкото и подготвен да беше и колкото и добре да съзнаваше реалното значение на съня, не можеше да го избегне. Все едно беше в плен между значението на съня и кой е той и не можеше да помръдне между двете.

Беше четири часът и четирийсет и три минути.

Навън бе започнало да се развиделява. Устата му беше пресъхнала. Дали бе извикал? Вероятно не, защото жената до него не се беше събудила. Тя дишаше тихо и Себастиан виждаше едната ѝ гола гърда, закрыта до половината от дългата ѝ коса. Той машинално протегна стиснатите си пръсти. Беше свикнал да се събужда с дясната ръка, плътно стисната след съня. Помъчи се да си спомни името на жената, която спеше до него.

Катарина? Карин?

Тя сигурно го беше споменала по някое време вечерта.

Кристина? Каралин?

Не че това имаше значение. Той нямаше намерение да я вижда отново, но ровенето в паметта му помагаше да прогони последните мъгляви остатъци от съня, които се бяха вкопчили в сетивата му.

Сънят го преследваше повече от пет години. Един и същ сън, едни и същи образи всяка нощ. Подсъзнанието му работеше трескаво, опитвайки да се справи с единственото нещо, което Себастиан не можеше да овладее през деня.

С чувството за вина.

Той бавно стана от леглото, сподави прозявката си и взе дрехите си от стола, където ги беше захвърлил преди няколко часа. Докато се

обличаше, незаинтересувано огледа стаята — легло, два бели гардероба, единият с огледало на вратата, семпло бяло нощно шкафче от ИКЕА с будилник и списание, масичка със снимки на детето, което жената взимаше през седмица, и няколко други дреболии до стола, откъдето току-що беше взел дрехите си. Безлични репродукции на стените, които някой обигран агент на недвижими имоти несъмнено бе описал като „с цвят на капучино“, но които всъщност бяха мръснобежови. Стаята беше като секса, който Себастиан беше изживял с жената — без въображение и малко скупен, но беше свършил работа. Както обикновено. За жалост задоволството не трая много дълго.

Затвори очи. Това винаги беше най-болезненият момент. Преходът към реалността. Емоционалният обратен завой. Беше му познат до болка. Съсредоточи се върху жената в леглото, по-точно върху зърното на гърдата ѝ. *Как ѝ беше името?*

Себастиан знаеше, че ѝ се е представил, когато е купил питиетата. Винаги правеше така. Не когато питаше дали мястото до нея е свободно, дали може да я почерпи и какво би желала. А когато слагаше чашата пред нея. Винаги.

— Между другото, аз съм Себастиан.

Какво беше отговорила тя? Нещо, което започваше с „К“. Сигурен беше в това. Закопча колана си. Металната катарама тихо изтрака.

— Тръгваш ли си? — Гласът ѝ беше дрезгав от съня. Очите ѝ търсеха часовник.

— Да.

— Мислех, че ще закусим заедно. Колко е часът?

— Наближава пет.

Жената се подпря на лакът. Но колко ли години беше? Може би четирийсет? Тя прибра кичур коса от лицето си. Сънят избледняваше, отстъпвайки пред осъзнаването, че утрото, което си бе представяла, няма да се случи. Нямахше да закусят заедно, докато четат вестника и бърбрят непринудено. Нямахше да има неделна разходка. Той не искаше да я опознае по-добре и нямахше да ѝ се обади повече.

Жената знаеше всичко това.

— Сбогом — каза той.

Не си направи труда да я попита за името ѝ. Вече дори не беше сигурен дали започва с „К“.

Улицата навън беше тиха на светлината на ранното утро. Предградието спеше и всички звуци бяха приглушени, сякаш никой не искаше да го събуди. Дори движението по „Нинесвеген“ наблизко беше почтително тихо. Себастиан спря пред знака на кръстовището. Улица „Варпавеген“. Някъде в предградието Губенген. Доста далеч от дома. Вървеше ли метрото в този ранен час? Снощи бяха взели такси. Отбиха се в денонощен магазин да купят хляб за препечени филийки, тъй като тя си спомни, че няма нищо вкъщи. Защото той щеше да остане за закуска, нали? Купиха си хляб и сок и... Беше адски досадно. Как ѝ беше името, по дяволите? Себастиан тръгна по безлюдната улица.

Беше я обидил, каквото и да беше името ѝ.

До два часа следобед той щеше да отиде във Вестерос и да продължи работата си, вече нямаше как да обиди жената от Вестерос.

Заваля дъжд.

Какво отвратително утро.

В предградието Губенген.

3.

Всичко отиваше по дяволите. Обувките на инспектор Томас Харалдсон пропускаха вода, преподавателят му не работеше и той се беше откъснал от останали те от групата за издирване. Слънцето блестеше право в лицето му и това означаваше, че трябва да присвива очи, за да не се спъне в шубраците и корените, разпръснати тук-там върху мочурливата земя. Той тихо изруга и погледна часовника си. Само след два часа Йени щеше да излезе в обедна почивка от болницата. Щеше да се качи в колата си и да се прибере у дома, надявайки се, че Харалдсон също е успял да се върне. Но нямаше шанс. Той все още щеше да бъде в проклетата гора.

Левият му крак затъна по-дълбоко. Харалдсон усети, че чорапите му попиват студената вода. Въздухът съдържаше младежката, мимолетна топлина на пролет, но зимата все още държеше водата в ледената си хватка. Харалдсон потрепери, а после успя да измъкне крака си и да намери твърда почва.

Той се огледа наоколо. Изток би трябвало да е натам. Не бяха ли там военнослужещите? Или скаутите? От друга страна обаче, може би беше извървял пълен кръг и се беше объркал накъде е север. Той забеляза малък хълм наблизо и осъзна, че това означава суха земя, късче от рая в този мокър ад. Тръгна натам. Кракът му затъна още веднъж. Този път десният. Фантастично, няма що.

За всичко беше виновна Хансер.

Сега Харалдсон нямаше да стои тук мокър до коленете, ако Хансер не държеше да демонстрира, че е сипна и способна на решителни действия. Това със сигурност ѝ беше нужно, защото по душа не беше истинско ченге. Тя беше от онези, които завършват право, промъкват се и грабват най-хубавата работа, без да си цапат ръцете — или в случая на Харалдсон, да си мокрят краката.

Не, ако той командваше парада, щеше да постъпи съвсем различно. Вярно, хлапакът беше изчезнал от петък и според служебните инструкции правилната процедура беше да се разшири

районът на издирване, особено след като някой беше съобщил за „нощна дейност“ и „огън в гората“ около блатистата местност Листашер през уикенда. От опит Харалдсон знаеше, че това са безплодни усилия. Момчето сигурно беше в Стокхолм и се присмиваше на разтревожената си майка. Хлапакът беше на шестнайсет. Това правеха шестнайсетгодишните хлапета. Присмиваха се на майките си.

Хансер.

Колкото повече се намокряше Харалдсон, толкова повече я намразваше. Тя беше най-лошото нещо, което му се бе случвало. Млада, привлекателна, дипломатична, представителка на новата, модерна полиция.

Хансер му пречеше. Когато тя проведе първото си съвещание във Вестерос, Харалдсон осъзна, че кариерата му е спряла. Той беше кандидатствал за поста. Тя го получи. Хансер щеше да бъде шеф най-малко пет години. Неговите пет години. Стълбата, водеща нагоре, беше отмъкната под носа му. Сега кариерата му беше започнала бавно да се движи по хоризонтала и беше само въпрос на време, преди да започне да се плъзга надолу. Имаше някаква символика във факта, че сега той стоеше затънал до коленете в смърдящата кал в гора на десетина километра от Вестерос.

Съобщението, което бе получил сутринта, гласеше ГУШКАНЕ НА ОБЯД ДНЕС, написано с главни букви. Това означаваше, че Йени ще се върне у дома през обедната почивка, за да правят секс, а вечерта ще се любят още един-два пъти. Такъв беше животът им тези дни. Йени се беше подложила на лечение заради невъзможността им да заченат дете и заедно с лекаря бе разработила програма за оптимизиране на шансовете им за оплождане. Днес беше един от онези оптимални дни. Затова беше съобщението. Харалдсон изпитваше смесени чувства. От една страна оценяваше факта, че напоследък сексуалният им живот е станал с няколкостотин процента по-интензивен и че Йени непрекъснато го желае. В същото време не можеше да се отърси от чувството, че тя не желае точно него, а спермата му. Ако не искаше дете толкова отчаяно, никога нямаше да й хрумне да се прибере вкъщи през обедната почивка за едно бързо чуване. Цялата работа приличаше на ферма за разплод. Веднага щом яйцеклетката започнеше да се придвижва към матката, двамата се

превръщаха в зайци. Както и през останалото време, честно казано, за по-сигурно. Напоследък обаче не го правеха за удоволствие или заради близостта. Къде беше отишла страстта? Желанието? И сега Йени щеше да се върне у дома през обедната почивка и да завари безлюдна къща. Може би Харалдсон трябваше да ѝ се обади и да я попита дали да мастурбира, преди да излезе, и да остави спермата в бурканче в хладилника.

За жалост съвсем не беше сигурен, че Йени ще приеме идеята като лоша.

* * *

Всичко започна миналата събота.

Около петнайсет часа на спешния номер в полицията на Вестерос се получи обаждане. Някаква майка съобщи, че шестнайсетгодишният ѝ син е изчезнал. Тъй като ставаше въпрос за непълнолетен, случаят беше определен като приоритетен. Напълно в съответствие с инструкциите.

За съжаление приоритетният сигнал се залежа до неделя, когато на един от патрулите бе възложена задачата да го провери. В шестнайсет часа двама униформени полицаи посетиха майката на момчето. Те записаха подробностите още веднъж и предадоха доклада си, преди да приключи дежурството им по-късно същата вечер. До този момент не бяха предприети никакви действия освен факта, че имаше два прилежно написани еднакви доклада за едно и също изчезване. И двата с гриф ПРИОРИТЕТ.

Едва в понеделник сутринта, когато Рогер Ериксон беше изчезнал от петдесет и осем часа, дежурният полицай забеляза, че не са предприети никакви действия. За жалост профсъюзното съвещание за предложените от Държавното полицейско управление нови униформи отне значително време и чак след обяд в понеделник случаят беше предаден на Харалдсон. Когато видя датата на постъпването на сигнала, той благодари на щастливите си звезди, че двамата от патрула са посетили Лена Ериксон в неделя вечерта. Не беше необходимо тя да знае, че те само са написали още един доклад. Не, разследването беше започнало в неделя, но оттогава не бе стигнало

доникъде. Това беше версията, към която смяташе да се придържа Харалдсон.

Той осъзна, че ще му трябва нова информация, преди да разговаря с Лена Ериксон, и затова се опита да се свърже с Лиза Хансон, приятелката на Рогер, но тя все още беше на училище.

Харалдсон провери дали Лена и Рогер фигурират в официалните полицейски досиета. Рогер беше замесен в няколко кражби от магазини, но последната бе отпреди около година и беше трудно да се установи връзка с изчезването му. За майката нямаше нищо.

Харалдсон се обади на местните власти и откри, че Рогер учи в гимназия „Палмльовска“

Това не е хубаво, помисли си той.

„Палмльовска“ беше частно училище с пансион и се нареждаше сред най-добрите учебни заведения в страната по отношение на резултатите от изпитите. Учениците ѝ бяха надарени и силно мотивирани и имаха богати родители. Родители с връзки. Те щяха да търсят изкупителна жертва, която да обвинят за факта, че разследването не е започнало незабавно, и нямаше да изглежда добре, ако полицията не е отбелязала напредък до третия ден. Харалдсон реши да зареже всичко друго. Кариерата му вече беше в застой и щеше да бъде глупаво да поема още рискове.

Ето защо той работи усилено целия следобед. Отиде в гимназията. Директорът Рагнар Грот и Беатрис Странд, класната ръководителка на Рогер, изразиха голяма загриженост и озадаченост, когато чуха, че той е изчезнал, но не можаха да помогнат с нищо. Нямаха представа какво може да се е случило. Рогер се беше държал както обикновено, беше ходил на училище както винаги, бе направил важен тест по шведски в петък следобед и според съучениците му бил в добро настроение след това.

Харалдсон намери Лиза Хансон, последния човек, който беше видял Рогер в петък вечерта. Тя беше в същия випуск и инспекторът помоли някой да му я посочи в училищната столова. Лиза беше хубаво момиче, но доста обикновена права руса коса с бретон, прибран назад със семпла шнола. Сини очи, без грим. Бяла риза, закопчана почти догоре, и жилетка, които накараха Харалдсон мигновено да си помисли за Свободната църква, когато седна срещу нея. Лиза приличаше на момичето от сериала „Белият камък“, който даваха по

телевизията, когато той беше млад. Харалдсон я попита дали иска нещо за ядене или за пиене. Лиза поклати глава.

— Разкажи ми за петък, когато Рогер е бил при теб в дома ти.

Тя го погледна и леко повдигна рамене.

— Той дойде някъде около пет и половина, седяхме в стаята ми и гледахме телевизия и си тръгна за къщи около десет. Поне каза, че си отива вкъщи...

Харалдсон кимна. Четири часа и половина в стаята й. Двама шестнайсетгодишни. Гледали телевизия. Да, бе. Или пък може би той беше увреден от живота, който водеше? Колко време беше минало, откакто двамата с Йени бяха прекарвали някоя вечер, гледайки телевизия? Без да правят секс набързо по време на рекламните? Месеци.

— Нищо друго ли не се случи? Не се ли скарахте за нещо?

Лиза поклати глава и загриза дълбоко изрязания нокът на палеца си. Харалдсон забеляза, че кожичката се е инфектирала.

— Рогер изчезвал ли е друг път?

Тя отново поклати глава.

— Не ми е известно, но ние сме заедно отскоро. Не говорихте ли с майка му?

За момент Харалдсон си помисли, че Лиза го обвинява, но после разбра, че не е така. Хансер беше виновна за това. Тя го беше накарала да се съмнява в способностите си.

— Колегите ми разговаряха с нея, но трябва да говорим с всеки. Да съставим обща картина. — Той се прокашля, за да изчисти гърлото си. — Как стоят нещата между Рогер и майка му? Има ли някакви проблеми?

Лиза отново повдигна рамене. Харалдсон си помисли, че репертоарът й е ограничен до клатене на глава и повдигане на рамене.

— Караха ли се?

— Предполагам. Понякога. Тя не харесва училището.

— Това училище?

Лиза кимна в отговор.

— Смята, че е снобско.

Тук е дяволски права, помисли си Харалдсон.

— Бащата на Рогер в града ли живее?

— Не. Не знам къде живее. Не съм сигурна дали и Рогер знае. Той не е споменавал за него.

Интересно. Харалдсон си записа това. Вероятно синът беше тръгнал да търси корените си. Да се срещне с отсъстващия баща. Запазил го е в тайна от майка си. Случвали се бяха и по-странни неща.

— Какво мислиш, че се е случило с Рогер?

Последователността на мислите на полицейския инспектор беше прекъсната. Той погледна Лиза и видя, че тя е на път да се разплаче.

— Не знам — отговори момичето, — но очаквам, че ще се появи. Може да е отишъл в Стокхолм за малко или някъде другаде. За малко приключения. Нещо такова.

— Защо би го направил?

Харалдсон съзря озадаченото ѝ изражение. Нелакираният, изгризан нокът в устата без червило. Не, малката госпожица Свободна църква вероятно нямаше да разбере защо, но Харалдсон все повече се убеждаваше, че Рогер просто е избягал.

— Понякога нещо ти се струва добра идея. Сигурен съм, че той ще се върне. — Харалдсон се усмихна окуражително на Лиза, но по изражението ѝ забеляза, че не е успял да ѝ вдъхне увереност. — Обещавам — добави той.

Преди да си тръгне, Харалдсон помоли Лиза да направи списък с приятелите на Рогер и хората, с които е общувал. Лиза седя и дълго мисли, а после написа нещо и му даде листа. Там имаше две имена. Юхан Странд и Ерик Хеверин. *Самотно момче*, помисли си Харалдсон. *Самотните момчета бягат.*

* * *

Когато се качи в колата си в понеделник следобед, Томас Харалдсон се почувства доста доволен от деня въпреки всичко. Разговорът с Юхан Странд не разкри нищо ново. Той беше видял Рогер за последен път в края на учебния ден в петък. Доколкото знаел, Рогер щял да ходи при Лиза вечерта. Юхан нямаше представа къде може да е отишъл Рогер след това. Ерик Хеверин беше получил дълъг отпуск от училище. Шест месеца във Флорида. Заминал беше преди седем седмици. Майка му беше назначена за консултант в Съединените щати и цялото семейство се беше преместило заедно с нея. *На някои хора им върви*, помисли си Харалдсон, опитвайки да си спомни екзотичните

места, на които го беше отвела работата му. Семинарът в Рига беше единственото, за което се сети, но през повечето време беше неразположен заради някакъв стомашен вирус и си спомняше само, че гледаше в синя пластмасова кофа, докато колегите му се забавляваха, и това го вбесяваше.

И все пак Харалдсон беше доволен. Той беше проследил няколко улики и най-важното, бе открил евентуален конфликт между майката и сина, който показваше, че полицията може скоро да престане да се занимава с въпроса. Та нали майката беше употребила думата „избяга“, когато се обади? Харалдсон си спомняше, че реагира на това, докато слушаше записа. Синът ѝ не беше „заминал“ или „изчезнал“, а „избягал“. Това не предполагаше ли, че е напуснал дома си ядосан? Затръшната врата, примирена майка. Харалдсон все повече се убеждаваше, че момчето е заминало за Стокхолм да разширява хоризонтите си.

За по-сигурно обаче той реши да отиде в дома на Лиза и да похлопа на още няколко врати. Планът беше да го забележат и да се погрижи няколко души да го познаят, в случай че някой се запита как върви разследването. Ако му провървеше, някой можеше дори да е видял Рогер да се отправя към центъра на града и гарата. След това щеше да отиде да говори с майката и да я притисне малко, за да разбере колко са се карали. *Добър план*, каза си той и включи двигателя на колата.

Мобилният му телефон иззвъня. Бързият поглед към екранчето разпрати ледени тръпки по гърба му. *Хансер*.

— Сега пък какво иска, да я вземат мътните? — измърмори Харалдсон и изключи мотора. Дали да не отговори на обаждането? Това беше изкусително, но може би момчето се беше върнало. Вероятно това искаше да му съобщи Хансер. Че Харалдсон е бил прав през цялото време. Той отговори.

Разговорът продължи само осемнайсет секунди и се състоеше от пет думи от страна на Хансер.

— Къде си? — бяха първите две.

— В колата — отвърна Харалдсон. — Току-що разговарях с някои от учителите и с приятелката в училището на момчето.

За свое огромно огорчение той осъзна, че е заел отбранителна позиция. Гласът му прозвуча отстъпчиво. Малко по-високо от

обикновено. За бога, беше направил абсолютно всичко, което се предполагаше, че трябва да направи.

— Ела тук веднага.

Харалдсон се наклони да обясни къде отива и да попита какво толкова важно има, но нямаше време да каже нищо, защото Хансер затвори. Проклетата Хансер. Той превъртя ключа на стартера, обърна и се отправи към участъка.

* * *

Хансер го чакаше там. Тези студени очи. Неестествено съвършената руса коса. Хубавият, несъмнено скъп костюм. Току-що ѝ се беше обадила разтревожената Лена Ериксон, която искаше да знае какво става, и сега Хансер му зададе същия въпрос: *Какво става?*

Харалдсон бързо разказа какво е направил следобед и успя да спомене не по-малко от четири пъти, че са му възложили случая едва след обяд същия ден. Ако искаше да си го изкарва на някого, Хансер трябваше да започне с дежурния екип през уикенда.

— Ще го сторя — спокойно каза тя. — Защо не ме информира, щом си знаел, че това не е било направено? Трябва непременно да знам именно такива неща.

Харалдсон съзнаваше, че нещата не вървят в желаната от него посока. Той стоеше там и се оправдаваше.

— Случват се такива неща. За бога, не мога да търча при теб всеки път; когато има засечка. Искам да кажа, че имаш да мислиш за по-важни неща.

— По-важни, отколкото да се погрижа веднага да започнем издирване на изчезнало дете? — Хансер го погледна, очаквайки отговор. Харалдсон стоеше и мълчеше. Нещата изобщо не вървяха по плана му.

* * *

Това беше в понеделник. Сега той стоеше в Листашер с мокри чорапи. Хансер беше изстреляла тежката артилерия — разпити на

съседни и екипи за издирване, които се увеличаваха с всеки изминал ден. Засега без успех. Вчера Харалдсон случайно срещна комисаря на полицията и небрежно подхвърли, че операцията няма да им излезе евтино. Значителен брой полицаи работеха извънредно, търсейки хлапак, който се забавлява в големия град. Той не можа да изтълкува реакцията на комисаря, но когато Рогер се върнеше от малката си екскурзия, комисарят щеше да си спомни какво му е казал и да види колко много пари е прехосала Хансер. Харалдсон се усмихна, когато си помисли за това. Процедурата беше едно, а интуицията на детектива — съвсем друго. Това беше нещо, което не може да се научи.

Той спря на половината път към хълма. Кракът му отново затъна. Този път доста дълбоко. Харалдсон го измъкна. Нямаше обувка. Видя как калта лакомо погълна обувката му четирийсет и трети номер и чорапът на левия му крак засмука още студена вода.

Достатъчно.

Стига толкова.

Това беше последното камъче.

Той коленичи, бръкна в калта и извади обувката си. И след това щеше да се прибере вкъщи. Останалите можеше да продължат да търчат насам-натам с проклетите си издирвателни екипи. Харалдсон трябваше да оплоди жена си.

* * *

Себастиан слезе от таксито, след като се изръси триста и осемдесет крони, и застана пред апартамента си на „Грев Магнигатан“ в района Йостермалм. Отдавна възнамеряваше да се отърве от него. Мястото беше скъпо и луксозно, идеално за преуспяващ писател и лектор с академично образование и широк кръг от познати. Всичко, което той вече не беше и вече нямаше. Самата мисъл обаче да разчисти апартамента, да опакова и да сортира нещата, които беше събрал през годините, му идваше в повече, затова предпочете да затвори големи площи от жилището и използваше само кухнята, стаята за гости и по-малката баня. Останалото можеше да стои неизползвано, чакайки... нещо.

Той погледна постоянно неоправеното си легло, но вместо да се занимава с него, реши да си вземе душ. Дълъг и горещ. Интимността от нощта се беше изпарила. Сгрещи ли, като изведнъж хукна? Можеше ли жената да му даде нещо, ако беше останал още няколко часа? Несъмнено щеше да има още секс. И закуска. Препечени филии и сок. А после? Окончателното сбогом беше неизбежно. Не можеше да свърши по друг начин. Ето защо беше най-добре да не се задълбочава. И все пак му липсваше онова кратко единение, което повдигаше духа му за известно време. Той отново се чувстваше натезал и опустошен.

Колко беше спал през изминалата нощ? Два часа? Два и половина? Себастиан се погледна в огледалото. Очите му изглеждаха по-уморени от обикновено и той осъзна, че много скоро трябва да направи нещо с косата си. Може би този път да я подстриже съвсем късо. Не, това щеше да му напомня за човека, който беше преди. А преди не беше сега. Можеше да подреже брадата си, да оправи косата си и дори да си присади няколко кичура. Той се усмихна с най-очарователната си усмивка. *Невероятно е, че все още въздейства, помисли си.*

Изведнъж почувства неизмерима умора. Обратният завой беше пълен. Празнотата се беше завърнала. Погледна часовника. Може би все пак трябваше да полегне. Знаеше, че сънят ще му се яви отново, но в момента беше твърде изтощен, за да му пука. Себастиан беше свикнал със спътника си толкова много, че няколкото пъти, когато спа, без да се събуди от него, установи, че му липсва.

Отначало не беше така. Сънят го терзаше от месеци и Себастиан се умори от непрекъснатото будене и от постоянния танц около страха и задушаването, надеждата и отчаянието. Започна да пие, преди да си легне. Решението номер едно за проблемите на белите мъже на средна възраст с академично образование и сложен емоционален живот. За известно време успя да избегне съня, но твърде скоро подсъзнанието му намери път покрай бариерата на алкохола и дозите преди лягане станаха по-големи и се приемаха все по-рано следобед, за да постигнат желанния ефект. Накрая Себастиан разбра, че е загубил битката, и се отказа.

Мислеше, че ще преживее болката.

Нека да мине време.

Ще се излекува.

И това не проработи. След още един период на непрекъснато будене той започна да се самолекува — нещо, което се бе зарекъл никога да не прави. Невинаги обаче беше възможно да удържиш на обещанието си — Себастиан знаеше това по-добре от повечето хора благодарение на личния си опит — особено когато си изправен пред действително важни проблеми. Когато това се случи, трябва да бъдеш по-гъвкав. Той се обади на няколко бивши пациенти, които не страдаха от скрупули, и изчисти от праха кочана с рецептите. Сделката беше елементарна — петдесет на петдесет.

Властите, разбира се, се свързаха с него, учудени от количеството опиати, които изведнъж бе започнал да предписва. Той съумя да обясни това с няколко добре изфабрикувани лъжи, че „възобновява практиката си“ и е в „интензивна начална фаза“ с „пациенти в нестабилно състояние“, въпреки че наистина увеличи броя на пациентите, за да не бъде твърде очевидно онова, което си бе наумил.

Като начало Себастиан се придържаше предимно към пропаван, прозак и дигезик, но ефектът беше обезпокоително краткотраен и той започна да изследва долконтин и други вещества на основа морфин.

Медицинските власти бяха най-малкият му проблем. Оказа се, че може да се справи с тях. Ефектът от експериментирането му обаче беше друго нещо. Вярно, сънят изчезна, но същото се случи и с апетита му, повечето му лекции и либидото му — ново и ужасяващо преживяване за Себастиан.

Най-лошото беше хроничната му дремливост. Струваше му се, че вече не е способен да довърши до края нито една мисъл и я губи някъде по средата. С определени усилия можеше да провежда елементарни ежедневни разговори, но дискусиите и по-дългите спорове не бяха по силите му. А за анализи и заключения нямаше абсолютно никакъв шанс.

За Себастиан, чието съществуване се основаваше на интелекта му, илюзията за острия му като бръснач ум беше кошмарна. Да живее анестезиран живот — да, това притъпяваше болката, но и много повече — възприятаята на самия живот. И там тегли чертата. Знаеше, че трябва да направи избор — да живее със страха, но да запази способността си да мисли, или да предпочете вял, притъпен живот с недоразвити мисли. Себастиан съзнаваше, че вероятно ще мрази

съществуването си каквото и да направи, затова избра страха и веднага спря самолечението.

Оттогава не беше докосвал нито алкохол, нито наркотици.

Дори не взимаше болкоуспокояващи, когато го заболеше тавата.

Но сънуваше.

Всяка нощ.

Той се запита защо мисли за това, докато се съзерцава в огледалото в банята. Защо точно сега? Сънят беше част от живота му от много години. Беше го изследвал и анализирал. Обсъди го с психотерапевта си. Прие го. Научи се да живее с него.

Затова защо сега?

Заради Вестерос, помисли си Себастиан, закачи хавлията и чисто гол излезе от банята. Всичко беше заради Вестерос.

Вестерос и майка му. Днес обаче той щеше да затвори тази тава от живота си.

Завинаги.

Днес можеше да е добър ден.

* * *

От дълго време денят, в който стоеше в гората край Листашер, беше най-хубавият за Юаким, и беше станал още по-хубав, когато той стана един от тримата, избрани да получават преки заповеди от полицаия, който беше дошъл да им каже къде да отидат и какво да направят. Да бъде със скаутите обикновено беше доста скучно, но изведнъж се бе превърнало в истинско приключение. Юаким погледна крадешком полицаия, който стоеше пред него, и по-точно пистолета му, и реши, че един ден ще стане ченге. С униформа и пистолет. Като скаутите, но със значително по-висок ранг. И това, естествено, беше необходимо. Честно казано, Юаким не мислеше, че да бъде при скаутите, е най-интересното нещо на света. Вече не. Наскоро беше навършил четиринайсет и извънкласната дейност, която бе любимото му занимание от шестгодишен, започваше да губи привлекателността си за него. Магията бе развалена. Животът сред природата, оцеляването, животните, растенията. Не, не защото Юаким не смяташе всичко това за страхотно, въпреки че всички други момчета в класа

мислеха така. Не, той имаше чувството, че е надраснал тези неща. За времето си беше чудесно, но сега му трябваше нещо ново. Нещо истинско.

Вероятно Томи, водачът им, го знаеше.

Може би затова беше отишъл в полицията и при военните и бе попитал какво става, когато стигнаха до Листашер.

Може би затова беше предложил услугите на групата скаути.

Каквато и да беше причината, полицаят, който се казваше Харалдсон, бе помислил по въпроса и след известно колебание бе стигнал до извода, че няма да навреди, ако има още девет чифта очи в гората. Дори им определи сектор, който да обхождат. Полицаят каза на Томи да се разделят на групи по трима, да си изберат водач на всяка група и да изпратят водачите при него за инструкции. Юаким имаше чувството, че е спечелил от лотарията. Той беше в една група с Ема и Алис, най-хубавите момичета в отряда. И бе избран за водач.

Върна се при момичетата, които го чакаха. Харалдсон беше хладнокръвен и кратък също като полицаите във филмите за Мартин Бек. Юаким се чувстваше важен. Вече си представяше как ще премине остатъкът от този фантастичен ден. Щеше да намери изчезналото момче, сериозно ранено. Момчето щеше да го погледне с онова умоляващо изражение, което може да се изпише само на лицето на умиращ човек, и щеше бъде твърде немошно да говори, но очите му щяха да кажат всичко. Юаким щеше да го вдигне на ръце и да го занесе при другите, също като във филмите. Другите щяха да го видят, да му се усмихнат, да ръкопляскат, да викат радостно и накрая всичко щеше да завърши добре.

Юаким организира екипа си така, че Ема да е от лявата, а Алис от дясната му страна. Харалдсон беше дал строги указания да вървят заедно и Юаким погледна сериозно двете момичета и им каза колко важно е да не се разделят. Настъпи решаващият момент. Едва след като сякаш измина цяла вечност, Харалдсон им даде сигнал и най-после тръгнаха.

Юаким скоро забеляза, че е много трудно да вървят заедно в редица, въпреки че тя се състоеше само от три групи по трима души, особено когато навлязоха по-навътре в гората и тресавището ги принуди да заобиколят встрани от набелязания маршрут, а после пак и пак. На едната група ѝ беше трудно да върви редом с тях, а другата

изобщо не забави крачка и скоро се скри зад хълмовете. Точно както беше казал Харалдсон. Юаким му се възхищаваше. Полицаят, изглежда, знаеше всичко. Юаким се усмихна на момичетата и ги накара да повторят последните думи на Харалдсон.

— Ако откриете нещо, извикайте „Намерих“!

Ема кимна. Изглеждаше раздразнена.

— Ти го повтори хиляда пъти.

Юаким не си позволи да се разстрои от реакцията ѝ. Той закрочи напред, докато слънцето блестеше право в очите му, опитвайки се да съблюдава разстоянието и равнението, въпреки че това ставаше все по-трудно. И вече не виждаше групата на Ласе, която в момента беше малко вляво от тях.

След половин час Ема поиска почивка. Юаким се помъчи да я накара да разбере, че не може да спрат. Можеше да изостанат и да изгубят другите.

— Кой други? — многозначително се усмихна Алис.

Юаким осъзна, че от известно време не са виждали другите.

— Струва ми се, че са зад нас.

Те се умълчаха и се заслушаха внимателно. В далечината се чуваха слаби звуци. Някой викаше.

— Ще продължим да вървим — заяви Юаким, макар дълбоко в душата си да чувстваше, че Алис вероятно е права. Бяха се движили твърде бързо. Или в погрешна посока.

— В такъв случай оставаш сам — отвърна Ема с гневно изражение. За секунда Юаким си помисли, че губи контрол върху екипа и че Ема му се изплъзва между пръстите. А през последния половин час тя го беше гледала одобрително. Той изведнъж се обля в пот и не само защото бельото му беше твърде топло. Юаким ги беше подгонил, за да я смая. Не ѝ ли беше ясно това? И сега Ема се държеше така, сякаш той е виновен.

— Гладен ли си? — Алис прекъсна нишката на мислите му. Тя беше извадила пакет със сандвичи от раницата си.

— Не — побърза да отговори Юаким, но в следващия миг осъзна, че е гладен. Той тръгна и се покатери на хълма, за да изглежда така, сякаш има план. Ема с благодарност прие един мек сандвич, без да обръща внимание на опитите му да изглежда важен. Той реши, че трябва да смени тактиката. Пое си дълбоко дъх, позволявайки на

свежия горски въздух да изпълни дробовете му. Небето се бе заоблачило и слънцето се бе скрило, а заедно с него и обещанието за идеален ден. Юаким се върна при момичетата. Решил беше да смекчи тона. — Всъщност искам сандвич, ако ти е останал — каза той колкото можа по-приветливо.

— Разбира се — отвърна Алис и извади сандвич. Усмихна му се и Юаким разбра, че тази стратегия е по-добра.

— Чудя се къде сме — каза Ема и извади малка карта на местността от джоба си. Тримата се събраха около нея, опитвайки се да определят къде се намират. Беше доста трудно, защото теренът нямаше отличителни особености, само хълмчета, гора и мочурища, които се редуваха. Знаеха обаче откъде са тръгнали и горе-долу в каква посока са се движили. — Почти през цялото време сме вървели на север, затова трябва да сме в този район — предположи Ема. Юаким кимна. Беше изумен. Ема беше умна.

— Да продължим ли, или да изчакаме другите? — попита Алис.

— Мисля да продължим — отговори Юаким, но после добави: — Освен ако не предпочитате да изчакаме.

Той погледна момичетата. Ема с ясните сини очи и нежно лице и Алис — с малко по-ъгловати черти. И двете бяха прекрасни и изведнъж му се прииска да предложат да изчакат другите, а другите да се забавят много, много дълго.

— Предполагам, че може да продължим. Ако сме тук, не сме много далеч от мястото на срещата — каза Ема, посочвайки картата.

— Да, но ти си права, другите са зад нас, затова може би трябва да ги изчакаме — осмели се да каже Юаким.

— Мислех, че искаш да стигнем първи. Втурна се като прилеп от ада — рече Алис. Момичетата се засмяха и Юаким установи, че е приятно да се смееш с хубави момичета. Той закачливо блъсна Алис.

— И ти не се мота много.

Те започнаха да се гонят. Тичаха между локвите, отначало напосоки, но след като Ема се спъна в едната, целта стана да намокриш другия колкото може повече. Беше идеално разнообразие от малко скучното издирване и точно от каквото се нуждаеше Юаким. Той хукна след Ема и хвана ръката ѝ. Тя се отскубна от него и се опита да избяга, но левият ѝ крак се закачи в стърчащ корен на дърво и Ема загуби равновесие. За секунда изглеждаше така, сякаш щеше да остане

на крака, но теренът около езерцето беше хлъзгав от калта и Ема падна. Водата стигаше до кръста ѝ.

Юаким се засмя, но Ема пищеше. Той млъкна и тръгна към нея. Тя се разпищя още по-силно. *Странно*, помисли си Юаким. Не беше чак толкова страшно, само малко вода. И после видя бледото бяло тяло, подаващо се близо до Ема. Сякаш беше лежало под повърхността, очаквайки жертвата си. Това беше краят на невинността и на детската им игра. Не остана нищо освен световъртеж и сляпа паника. Ема повърна, Алис се разрида, а Юаким стоеше вцепенен и гледаше образа, който щеше да го преследва до края на живота му.

* * *

Харалдсон беше в леглото и дремеше. Йени лежеше до него. Петите ѝ бяха върху матрака, а задникът ѝ беше повдигнат на възглавница. Тя не искаше да протака нещата.

— Най-добре е да приключваме и после може да го направим още веднъж, преди да се върна на работа.

Да приключваме. Има ли по-отблъскваща в сексуално отношение дума на който и да е език? Харалдсон се съмняваше. Обаче бяха приключили и сега той дремеше. Отнякъде се чуваше АББА. „Позвъни, позвъни“.

— Това е твоят телефон. — Йени го сръга в ребрата. Харалдсон се събуди, много добре съзнавайки, че не трябва да е в леглото с жена си. Той взе панталона си от пода и извади мобилния си телефон. Хансер. Естествено. Харалдсон си пое дълбоко дъх и отговори.

Този път думите бяха четири.

— Къде си, по дяволите?

* * *

Хансер затвори ядосано. *Навехнал си глезена.* Друг път. Искаше ѝ се да отиде в болницата или поне да изпрати кола там само за да докаже, че копелето лъже, но нямаше време. Изведнъж се оказа ръководеща на разследване за убийство. Не ѝ помогна, че човекът,

отговарящ за екипната работа около мочурището Листашер, не е бил на мястото, нито че се беше съгласил да използва малолетни скаути в издирването. Деца, за които сега тя трябваше да урежда консултации с психолог, тъй като едното беше паднало във водата и предизвиканите от това вълни бяха изкарали труп на повърхността.

Хансер поклати глава. Всичко свързано с това изчезване се беше объркало. *Всичко*. Но вече нямаше да има грешки. От сега нататък трябваше да започнат да действат правилно. Да бъдат професионалисти. Тя погледна телефона, който все още беше в ръката ѝ. Хрумна ѝ идея. Стъпката, която щеше да предприеме, беше голяма. Много хора щяха да си помислят, че е твърде рано. Това можеше дори да подрони авторитета ѝ на водач. Хансер обаче отдавна се беше зарекла да не се бои от неудобни решения. Залогът беше твърде голям.

Едно момче беше мъртво.

Убито.

Време беше да работи с най-добрите.

* * *

— Обаждане за теб — съобщи Ваня, подавайки глава през вратата на Торкел Хьоглунд. Кабинетът му, като всичко останало около Торкел, беше строг и непретенциозен. Никакви излишества или скъпи вещи, нищо лично. Благодарение на мебелите, докарани от някакъв голям централен склад, стаята създаваше внушението, че е обитавана от училищен директор в някое бедно градче, а не от един от високопоставените шефове на полицията в Швеция. Някои от колегите му смятаха за странно, че човекът, отговарящ за националния отдел за разследване на убийства, известен като „Риксморд“, няма желание да покаже на света колко високо се е издигнал. Други тълкуваха това по различен начин, стигайки до заключението, че успехът не го е главозамаял. Истината беше по-елементарна. Торкел никога нямаше време. Работата му изискваше много. Той постоянно пътуваше из страната и не беше човек, който да прекарва свободното си време в разкрасяване на кабинет, който рядко използва. — Търсят те от Вестерос — добави Ваня и седна срещу него. — За убито шестнайсетгодишно момче.

Торкел я наблюдаваше как се настанява удобно в кабинета му. Явно трябваше да говори по телефона пред нея. Той кимна и вдигна слушалката. След втория си развод Торкел имаше чувството, че му се обаждат само когато някой внезапно умре. Повече от три години никой не го беше търсил, за да го попита дали ще се прибере навреме у дома за вечеря или нещо друго също толкова приятно банално.

Той познаваше името: Керстин Хансер, началничката на полицията във Вестерос. Беше я опознал по време на тренировъчен курс преди няколко години. Смяташе я за добър човек и несъмнено добър шеф и си спомняше, че остана доволен, когато прочете за новото ѝ назначение. Сега гласът ѝ звучеше разтревожено и напрегнато.

— Нуждая се от помощ. Реших да се обърна към „Риксморд“ и ще ти бъда много признателна, ако дойдеш тук. Ще можеш ли? — Тонът ѝ беше умоляващ.

За секунда Торкел си помисли да отклони молбата ѝ. Той и екипът му току-що се бяха върнали от едно неприятно разследване в Линшьопинг, но Торкел осъзна, че щом му се обажда, Керстин Хансер наистина се нуждае от помощ.

— Започнахме лошо от самото начало. Има риск случаят да излезе от контрол, затова наистина се нуждаем от помощта ти — добави тя, сякаш долови колебанието му.

— За какво става въпрос?

— Шестнайсетгодишно момче. Изчезнало преди седмица. Беше намерено мъртво. Убито. По особено жесток начин.

— Изпрати ми материалите по имейла и ще ги прегледам — отвърна Торкел, поглеждайки Ваня, която се беше приближила до другия телефон и бе вдигнала слушалката.

— Били, ела в кабинета на Торкел. Имаме задача — каза тя и затвори. Ваня сякаш вече знаеше какъв ще бъде отговорът на Торкел. И наистина беше така. Той се почувства горд и в същото време малко раздразнен. Ваня Литнер беше най-близкият му съюзник в екипа. Наскоро беше навършила трийсет, но въпреки младостта си се беше развила в чудесен следовател на убийства за двете години, през които работеше с него. Торкел я намираше дори за дразнещо добра. Де да беше и той толкова добър, когато беше на нейните години. Приключи разговора с Керстин Хансер и се усмихна на Ваня.

— Аз все още съм шефът тук — започна той.

— Знам. Само събирам екипа, за да чуеш какво мислим. А после решението е твое, както винаги — отвърна тя с блеснали очи.

— О, да, сякаш имам избор, след като ти впиеш зъби в нещо — отбеляза Торкел и стана. — По-добре да си стягам багажа. Заминаваме за Вестерос.

* * *

Били Русен караше буса по E18. Твърде бързо, както обикновено. Торкел отдавна беше престанал да коментира този въпрос. Той се съсредоточи върху материалите за убитото момче, Рогер Ериксон. Докладът беше доста кратък и оскъден. Томас Харалдсон, разследващият полицаи, изглежда, не беше човек, който се престараваше. Вероятно щеше да се наложи да започнат отначало.

Торкел знаеше, че таблоидите обожават такива случаи. Не помагаше и фактът, че според първоначалния оглед причината за смъртта, установена на мястото, където беше открит трупът; показваше изключително жестоко нападение, с множество рани от наръгване с нож в сърцето и белите дробове. Не това обаче тревожеше най-много Торкел, а краткото заключително изречение в доклада, написано от патолога, присъствал на местопрестъплението.

Първоначалният оглед показва, че по-голямата част от сърцето липсва.

Торкел погледна през стъклото към дърветата, които прелитаха покрай буса. Някой беше изтръгнал сърцето. За доброто на всички той се надяваше, че момчето не е било феи на хардрока или прекалено запалено по играта „Светът на изкуството на войната“. Ако беше така, медиите щяха напълно да пощурят.

Повече от обичайното, поправи се Торкел.

Ваня вдигна глава от папката. Вероятно беше прочела същото изречение.

— Може би трябва да включим и Урсула — каза тя, прочитайки мислите му както обикновено.

Торкел кимна. Били погледна през рамо.

— Имаме ли адрес?

Торкел му го каза и Били бързо го въведе в джипиеса. Торкел не обичаше Били да прави други неща, докато шофира, но поне намали, докато натискаше бутоните за дестилацията им. Това беше нещо.

— Още трийсет минути. — Били настъпи газта и големият бус реагира. — Може да стигнем и за двайсет. Зависи дали движението е натоварено или не.

— Трийсет минути е добре. Винаги ми е неприятно, когато преминем звуковата бариера.

Били отлично знаеше какво мисли за шофирането му Торкел, но само се усмихна на шефа си в огледалото за обратно виждане. Добър път, добра кола, добър шофьор. Защо да не се възползва максимално? Той увеличи скоростта още повече.

Торкел извади телефона си и се обади на Урсула.

4.

Влакът замина от Централната гара на Стокхолм в шестнайсет часа и седем минути. Себастиан се настани в първа класа. Облегна се назад на седалката и затвори очи, докато излизаха от града.

В миналото никога не можеше да остане буден във влак. Сега обаче, въпреки че тялото му казваше колко приятен ще бъде един час сън, Себастиан не можеше да намери необходимия покой.

Той извади писмото от директора на погребалната агенция, разгърна го и го прочете. Вече знаеше какво пише там. Обадила се беше една от бившите колежки на майка му и му бе съобщила, че тя е починала. *Тихо и достойно*, добавяше жената. Тих и достоен — такъв беше накратко животът на майка му. В тази реакция нямаше нищо положително, във всеки случай, ако името ти е Себастиан Бергман. Не, за него животът беше борба от първия до последния момент. Тихите и достойните нямаха място в неговия свят. *Мъртви и скучни* — така ги наричаше той. Хора, които живееха с единия крак в гроба. Себастиан вече не беше съвсем сигурен. Какъв щеше да бъде животът му, ако той беше тих и достоен?

Вероятно по-добър.

Не толкова болезнен.

Поне така се беше опитал да го убеди да мисли Стефан Хамарстрьом, психотерапевтът му. Двамата бяха обсъждали въпроса на сеанс наскоро, когато Себастиан спомена, че майка му е умряла.

— Колко опасно може да е, ако бъдеш като другите хора? — попита Стефан, когато Себастиан му обясни какво мисли за тихите и достойните.

— Изключително опасно — отвърна Себастиан. — Вероятно смъртоносно.

След това говориха почти един час за генетичното предразположение на човечеството към опасността Себастиан обожаваше тази тема.

Той беше осъзнал колко важна може да бъде опасността като мотивираща сила донякъде чрез собствения си живот, донякъде от проучванията си на серийни убийци. Себастиан обясни на терапевта, че за серийния убиец има две главни мотивиращи сили — фантазиите и опасността. Фантазиите са като работещ двигател на спрял автомобил — постоянно присъствие, но само бръмчи на място. Повечето хора имат фантазии. Тъмни, сексуални, брутални, винаги утвърждаващи собственото ни его, винаги унищожавачи всичко и всеки, който се изправи на пътя ни. В нашите фантазии ние сме силни. Малцина изживяват фантазиите си. Онези, които намерят ключа.

Опасността.

Рискът да бъдат заловени.

Рискът да извършат немислимото.

Адреналинът и ендорфините, освободени в този момент, осигуряват турбо горивото, възпламеняването, което кара двигателя да работи на предела на възможностите си. Затова търсачите на силни усещания търсят нови тръпки и серийните убийци стават серийни убийци. Трудно е да се върнеш към бръмченето на място, след като веднъж си форсирал двигателя. Почувствал си силата. Открил си какво те кара да се чувстваш жив. *Опасността.*

— За опасност ли говориш всъщност, или за напрежение? — Стефан се наведе напред, когато Себастиан млъкна.

— Това езиков урок ли е?

— Не, ти изнасяш лекция. — Стефан напълни чаша вода от гарафата на масата до него и я подаде на Себастиан. — По-рано не ти ли плащаха за това, вместо сега ти да плащаш?

— Плащам на теб да слушаш каквото и да кажа.

Стефан се усмихна и поклати глава.

— Не, ти знаеш защо ми плащаш. Нуждаеш се от помощ и тези малки отклонения означават, че имаме по-малко време да обсъждаме онова, за което наистина трябва да говорим.

Себастиан не отговори. Изражението му не се промени. Той харесваше Стефан. Психиатърът беше сериозен човек.

— И така, нека да се върнем на майка ти. Кога е погребението?

— Вече се състоя.

— Ти присъства ли?

— Не.

— Защо?

— Защото си помислих, че това ще е церемония за хора, които действително са я харесвали.

Стефан го гледа мълчаливо няколко секунди.

— Ето, виждаш ли. Имаме да говорим за много неща.

* * *

Отвъд леко поклащация се вагон се ширеше привлекателен пейзаж. Влакът минаваше през свежите зелени ливади и гори на северозапад от Стокхолм. Възможно беше между дърветата да зърнеш езерото Меларен в цялата му искряща прелест. У всеки друг пътник гледката би предизвикала размисъл за възможностите в живота. За Себастиан обаче беше вярно точно обратното. Той не съзираше възможности в красотата около себе си. Насочи поглед към тавана на вагона. През целия си живот бягаше от родителите си. От баща си, с когото се караха още от юношеските му години, и от майка си, тиха и достойна, но никога на негова страна. *Никога на негова страна*. Поне така чувстваше Себастиан.

За момент очите му се напълниха със сълзи. Това беше нещо, което бе придобил през последните години. Сълзи. *Странно* — помисли си той, — *не трябваше да открия нещо толкова елементарно като сълзите на моите години*.

Емоционално.

Нелогично.

Всичко, което никога не беше искал да бъде. Себастиан се върна към единственото, което знаеше, че може да притъпи чувствата му — жените. Още едно обещание, което беше нарушил. Той водеше порядъчен живот от момента, в който срещна Лили и се закле да ѝ бъде верен. Но заради изтощителния емоционално сън, който го измъчваше нощем, и безсъдържателните, безсмислени дни не виждаше друго решение. Търсенето на нови завоевания и няколкото кратки часа с различни жени изпълваха живота му и мислите му успяваха да преодолеят чувството на безсилие — поне за известно време. Като мъж, любовник, хищник, постоянно на лов за нови жени, той беше в състояние да функционира. Въпреки всичко беше запазил това умение.

Това му доставяше удоволствие и в същото време го плашеше. Фактът какво представлява — самотник, който запълва времето си с млади и стари жени, студентки, колежки, омъжени и неомъжени. Себастиан не дискриминираше почти никоя. За него имаше само едно правило: тя ще бъде негова. Жената ще докаже, че той не е безполезен и че все още е жив. Себастиан много добре знаеше колко деструктивно е поведението му, но го желаше и прогонваше от съзнанието си мисълта, че един ден вероятно ще трябва да намери изход.

Той започна да оглежда вагона, който беше пълен до половината. Брюнетката наблизко привлече погледа му. Беше около четиридесетгодишна, със сивкавосиня блуза и скъпи златни обеци. *Не е лоша*, помисли си Себастиан. Тя четеше книга. Идеално. От опит знаеше, че четиридесетгодишните жени, които четат книги, се нареждат едва на трето място в скалата му за трудна достъпност. До известна степен зависеше от това какво четат, но въпреки това... Себастиан стана и се приближи до нея.

— Отивам до вагон-ресторанта. Да ви взема ли нещо?

Жената вдигна глава. Изражението ѝ беше озадачено. Не беше сигурна дали той говори на нея. Осъзна, че мъжът се е обърнал именно към нея, когато срещна погледа му.

— Не, благодаря — отговори тя и отново се наведе над книгата си.

— Сигурна ли сте? Нито дори чаша кафе?

— Не, благодаря. — Тя дори не вдигна глава.

— Чай? Горещ шоколад?

Този път жената откъсна очи от книгата и раздражено погледна Себастиан. Той ѝ отпрати патентованата си усмивка.

— Напоследък предлагат дори вино, но може би е твърде рано?

Жената не отговори.

— Вероятно се чудите защо питам — продължи Себастиан. — Нямам друг избор. Чувствам се задължен да ви избавя от тази книга. Чел съм я. Един ден ще ми благодарите.

Тя вдигна глава и го погледна в очите. Себастиан се усмихна. Жената отвърна на усмивката му.

— Чаша кафе би било чудесно. Без мляко и захар.

— Връщам се веднага. — Себастиан се усмихна още по-широко и тръгна по пътеката между седалките. Може би пътуването до

Вестерос нямаше да е толкова скучно.

* * *

В полицейския участък във Вестерос кипеше трескава дейност. Керстин Хансер погледна часовника. Изражението ѝ беше малко напрегнато. Трябваше да тръгва, но не ѝ се искаше. Лесно можеше да измисли сто и едно неща, които би предпочела да направи, вместо да отиде в моргата и да се срещне с Лена Ериксон. Но нямаше как. Макар да бяха сто процента сигурни, че намереното момче е Рогер Ериксон, майка му пак искаше да го види. Хансер я беше посъветвал да не го прави, но Лена Ериксон настоя. Тя искаше да види сина си.

Това не се случи по-рано през деня, защото Лена го отложи два пъти. Хансер не знаеше защо, нито я интересуваше. Тя предпочиташе изобщо да не се случва. Не и в нейно присъствие. Мразеше най-много тази част от работата си, пък и не я биваше много в това отношение. Тя се опитваше да избегне тази ситуация винаги когато беше възможно, но всички, изглежда, очакваха, че ще се справи по-добре, защото е жена. Въобразявах си, че ѝ е по-лесно да намери правилните думи. И че роднините и опечалените ще се чувстват по-удобно в нейно присъствие само заради пола ѝ. Хансер смяташе, че това са глупости. Тя никога не знаеше какво да каже. Можеше да изрази най-дълбоките си съболезнования и вероятно да ги прегърне, да им даде рамо, на което да поплачат, да им каже номера на някого, с когото да поговорят, и да ги увери отново и отново, че полицията ще направи всичко възможно да залови човека, който им е причинил толкова много страдания. Със сигурност можеше да направи всичко това, но предимно само стоеше там. Всеки можеше да прави това.

Хансер дори не си спомняше кой от полицаите беше там, когато тя и съпругът ѝ бяха разпознали Никлас. Беше мъж, който само стоеше до нея.

Всъщност тя можеше да изпрати някой друг при Лена. И вероятно щеше да го направи, ако разследването дотук изглеждаше малко по-различно. Не искаше обаче да поема риск. Репортерите бяха навсякъде. Те, изглежда, вече знаеха, че сърцето на жертвата липсва, и беше само въпрос на време, преди да открият, че момчето е изчезнало

от близо три дни, когато полицията е започнала да го търси. Хансер трябваше да се занимава и с травмизираните скаути в гората и „лошо навехнатия глезен“ на Харалдсон. От тук нататък обаче нямаше да има абсолютно нищо, заради което да бъде критикувано разследването. Хансер щеше да се погрижи за това. Тя щеше да работи с най-добрите и бързо да загърби този ужасяващ случай. Такъв беше планът.

Телефонът иззвъня.

Търсеха я от рецепцията.

Екипът от „Риксморд“ питаше за нея. Хансер погледна часовника на стената. Бяха подранили. Всичко се случваше едновременно. Несъмнено трябваше да отиде да ги посрещне. Щеше да се наложи Лена Ериксон да почака няколко минути. Нямаше как. Хансер оправи блузата си и тръгна към стълбището, водещо към главния вход. Тя спря пред заключената врата между рецепцията и вътрешните зони на участъка и през мъничките квадрати от оловно стъкло видя, че Торкел Хьоглунд се разхожда спокойно, скръстил ръце зад гърба си. На зелените канапета до прозореца, гледащ към улицата, седяха мъж и жена. И двамата бяха по-млади от Хансер. Тя предположи, че те са колеги на Торкел, набра кода на малкото табло и отвори вратата. Торкел се обърна, когато чу изщракването на ключалката, и се усмихна, щом видя Хансер.

Тя изведнъж се почувства малко неуверена в себе си. Как беше правилно да постъпи? Да го прегърне или да се ръкува сърдечно с него? Дватамата бяха ходили на няколко курса, бяха обядвали няколко пъти заедно и от време на време се бяха срещали по коридорите.

Оказа се, че не е необходимо да се чуди. Торкел се приближи до нея и приятелски я прегърна, а след това се обърна към другите, които бяха станали от канапето, и ѝ ги представи. Керстин Хансер ги поздрави радушно.

— Трябва да се извиня, но бързам. Отивам в моргата.

— При момчето ли?

— Да.

Хансер се обърна към дежурния на рецепцията.

— Харалдсон?

— Би трябвало да идва насам. Обадох му се веднага щом говорих с теб.

Хансер кимна и пак погледна часовника. Не трябваше да закъснява много. Тя погледна Ваня и Били, но се обърна към Торкел, когато заговори.

— Харалдсон водеше разследването досега.

— Да, видях името му в материалите, които ни изпратихте.

Хансер леко се изненада. Снизхождение ли долови в гласа на Торкел? Ако беше така, изражението му не издаде нищо.

Къде беше Харалдсон този път? Хансер се приготви да извади мобилния си телефон, когато ключалката на вратата, през която току-що беше минала, изщрака, и в рецепцията, накуцвайки, влезе той. Харалдсон нарочно се приближи бавно до новодошлите и се ръкува с тях.

— Как пострада? — Торкел кимна към десния му крак.

— Навехнах глезена си, докато ръководех издирването на момчето. Затова не бях там, когато са го открили. — Последната забележка беше отправена към Хансер, придружена с бегъл поглед.

Харалдсон знаеше, че тя не му вярва, затова беше важно да не забравя да куца през следващите няколко дни. Хансер нямаше да попита в болницата, нали? Дори да го направеше, те нямаше да й кажат дали той е бил там или не, нали? Това сигурно беше поверителна информация. На работодателите не се позволява да видят медицинските картони на служителите си. Или им е позволено? Харалдсон трябваше да провери в профсъюза. Той беше толкова погълнат от мислите си, че за момент бе престанал да слуша шефката си. Сега осъзна, че тя го гледа със сериозно изражение.

— Торкел и екипът му ще поемат разследването.

— От теб ли? — Харалдсон изглеждаше искрено изненадан. Не беше очаквал това. Животът изглеждаше по-розов. Екипът беше от истински полицейски детективи, също като него. Те очевидно щяха да оценят работата му по-високо от шефката му, която беше юристка и по цял ден седеше зад бюрото.

— Не. Крайната отговорност си остава моя, но „Риксморд“ ще ръководят оперативната страна на разследването, започвайки от този момент.

— И ще работят с мен?

Хансер въздъхна и безмълвно се помоли Вестерос да не бъде внезапно пометен от вълна на престъпност. Нямаше да имат шанс.

Ваня развеселено погледна Били. Торкел слушаше разговора с непроницаемо изражение. Да унижи местната полиция или да омаловажи ролята ѝ, беше най-лошият начин да започне сътрудничеството. Той не обичаше да изтъква превъзходството си. Имаше по-сполучливи начини да се извлече най-доброто от всеки.

— Не, те ще отговарят за разследването. Ти си освободен от това задължение.

— Но разбира се, ние предпочитаме да работим в тясно сътрудничество с теб — намеси се Торкел, поглеждайки сериозно Харалдсон. — Ти имаш уникални знания по случая, които може да се окажат съществено важни за крайния ни успех.

Ваня погледна с възхищение Торкел. Тя лично вече беше сложила Харалдсон в папката си „БС“ — „Безнадежден случай“, на когото щеше да бъде позволено да изложи версията си по делото, а после той щеше да бъде отстранен от разследването колкото е възможно по-далеч.

— Значи ще работя с вас?

— Ще работиш в близост с нас.

— Какво означава това?

— Ще видим. Като начало може да ни разкажеш всичко, което се е случило досега, и ние ще поемем оттук. — Торкел сложи ръка на рамото на Харалдсон и леко го насочи към вратата. — Ще се видим по-късно — добави той през рамо.

Били отиде до канапетата да вземе чантите им, а Ваня не помръдна от мястото си. Можеше да се закълне, че бившият ръководец на разследването направи първите си крачки с Торкел, без да куца.

* * *

Лена Ериксон сложи в устата си още един бонбон за смучене, докато седеше в малката чакалня. Откраднала беше кутийката от работата си. Вчера. Бонбоните бяха на рафта точно до касата. Евкалиптови. Не бяха любимите ѝ, но тя грабна най-близката кутийка и я пхна в джоба си, докато затваряха магазина.

Вчера.

Когато беше убедена, че синът ѝ е жив. Когато безрезервно вярваше на полицаия, с когото разговаря и който ѝ каза, че по всичко личи, че Рогер е заминал по собствена воля. Вероятно за Стокхолм. Или някъде другаде. На малко тийнейджърско приключение.

Вчера.

Тогава не беше само друг ден, но и свършено друг свят. Когато надеждата все още беше жива.

Днес синът ѝ си беше отишъл завинаги.

Убит.

Намерен в благо.

Без сърце.

Лена не излезе от апартамента през целия ден, след като ѝ съобщиха новината. Трябваше да се срещне с полицайката по-рано през деня, но се обади по телефона и отложи срещата. Два пъти. Не можеше да стане. Уплаши се, че никога няма да намери сили отново да се изправи на крака. И затова седя на фотьойла си. В дневната, където беше прекарвала все по-малко време със сина си. Тя се опита да си спомни кога за последен път бяха седели там.

Гледали филм.

Вечеряли.

Разговаряли.

Живели.

Не можа да си спомни. Сигурно е било, след като Рогер започна да ходи в онова ужасно училище. Той се промени само след няколко седмици с онези нафукани хлапета. През последната година двамата водеха отделен живот.

Непрекъснато ѝ звъняха репортери, но Лена не искаше да говори с никого. Още не. Накрая изключи стационарния и мобилния си телефон. След това те се появиха на прага ѝ, викаха през процепа за пощата и оставяха съобщения върху изтривалката в коридора. Лена не отвори вратата. Не стана от фотьойла.

Чувстваше се изключително зле. Кафето, което изпи, когато дойде, се надигаше и спускаше в гърлото ѝ като асансьор. Яла ли беше нещо от вчера? Вероятно не. Но изпи много. Алкохол. Обикновено не го правеше. Не беше пила от месеци. Въздържаше се и никой, който я срещнеше, не можеше да повярва. Изрусената ѝ в домашни условия коса с тъмни корени. Затлъстяването. Олющеният лак на ноктите на

късите ѝ дебели пръсти, отрупани с пръстени. Пиърсингът. Страстта ѝ към велурени панталони и широки тениски. Повечето хора бързо си съставяха мнение за Лена, щом я видят. Честно казано, повечето им предубеждения се потвърждаваха. Отчаяно нуждаеща се от пари. Напуснала училище на петнайсет години. Забременяла на седемнайсет.

Самотна майка.

С ниско платена работа.

Но злоупотреба с алкохол и наркотици? Никога.

Днес обаче Лена пи. Само за да заглуши тънкото гласче в подсъзнанието си, което се обади веднага щом ѝ съобщиха новината за Рогер, и се засилваше, докато минаваше денят. Гласчето, което отказваше да млъкне.

Заболя я главата. Нуждаеше се от чист въздух. И от цигара. Стана, взе чантата си и се отправи към изхода. Токчетата на износените ѝ обувки отекваха самотно по каменния под. Тя приближаваше изхода, когато видя жена на около четирийсет и пет години, облечена с костюм, да се втурва през въртящите се врати. Жената тръгна решително към нея.

— Лена Ериксон? Аз съм Керстин Хансер от полицията на Вестерос. Извинявайте, че закъснях.

Двете мълчаливо се спуснаха надолу с асансьора. Хансер отвори вратата, когато стигнаха до сутерена, и остави Лена да слезе пред нея. Тръгнаха по коридора, посрещна ги плешив мъж с очила и бяла престилка. Той ги заведе в малка стая. В средата имаше метална количка с носилка, осветена от флуоресцентна лампа. Под белия чаршаф се виждаха очертанията на тяло.

Хансер и Лена се приближиха до количката, а плешивият мъж бавно заобиколи от другата страна. Той погледна полицайката, която кимна. Мъжът внимателно отметна чаршафа, разкривайки лицето и врата на Рогер Ериксон до ключицата Лена се втренчи в трупа и Хансер почтително отстъпи назад. Тя не чу нито рязко поемане на дъх, нито сподавен вик от жената до себе си. Нямаше хлипане или ръка, рефлексивно вдигната към устата. Никаква реакция.

Веднага щом се срещнаха в чакалнята, Хансер забеляза, че очите на Лена не са зачервени и подпухнали от плач. Тя не изглеждаше покрусена от скръб и нямаше вид, че едва се държи. Беше спокойна. Хансер обаче долови мирис на алкохол в асансьора, примесен с

евкалипт, и предположи, че това е причината за липсата на емоции. Алкохолът и шокът.

Лена стоеше неподвижно и гледаше сина си. Какво беше очаквала? Всъщност нищо. Не беше посмяла да си представи как ще се чувства, застанала там. Какво му беше причинило времето, прекарано във водата? Той определено беше малко подут, сякаш имаше някаква алергична реакция, но иначе изглеждаше както обикновено. Черната коса, бледата кожа, черните, изпъкнали вежди, мъхът над устните. Очите му бяха затворени. Безжизнени. *Разбира се.*

— Мислех, че ще изглежда като заспал.

Хансер не каза нищо. Лена обърна глава към нея, сякаш търсеше потвърждение, че не греша.

— Не изглежда като заспал.

— Не.

— Много пъти съм го виждала да спи. Особено когато беше малък. Искам да кажа, че не помръдва и очите му са затворени, но...

Лена не довърши изречението. Протегна ръка и докосна Рогер. Той беше студен. Мъртъв. Тя задържа ръката си на лицето му.

— Аз изгубих сина си, когато той беше на четиринайсет.

Лена леко изви глава към Хансер.

— Така ли?

— Да...

Отново настъпи мълчание. Защо го каза? Хансер никога не го беше споменавала на някого в подобни ситуации. Но в жената до количката имаше нещо. Хансер имаше чувството, че Лена не си позволява да скърби. Не може да скърби. Вероятно дори не иска. Затова Хансер го каза като утеха. Протегнатата ръка, за да покаже, че разбира какво преживява Лена.

— И той ли беше убит?

— Не.

Хансер изведнъж се почувства глупаво. Сякаш забележката й целеше някакво сравнение, когато ставаше въпрос за страдание. *Виж, и аз съм загубила близък човек, това е положението.* Лена обаче като че ли не се замисли за това. Обърна се и пак се втренчи в сина си.

Толкова много години той беше единственото, с което се бе гордяла. Или единственото, което имаше.

Всичко свърши.

Ти ли си виновна? — попита гласчето в главата ѝ. Лена дръпна ръката си от лицето на Рогер и отстъпи назад. Главоболието ѝ беше безмилостно.

— А сега искам да си тръгна.

Хансер кимна. Плешивият мъж покри трупа, а двете жени се отправиха към вратата. Лена извади пакет цигари от чантата си.

— Има ли на кого да се обадите? — попита Хансер. — Може би не трябва да оставате сама.

— Но аз вече съм сама.

Лена излезе от стаята.

Хансер не помръдна.

Знаеше, че ще стане така.

* * *

Стаята за конференции в полицейския участък на Вестерос беше най-модерното помещение в сградата. Мебелите от светла бреза бяха само на няколко седмици. Около овалната маса бяха наредени осем стола. Новите тапети на трите стени бяха в дискретен, успокояващ нюанс на зеленото, а на четвъртата имаше бяла дъска и екран. Модерната техника в ъгъла най-близо до вратата беше свързана с прожекционен апарат на тавана. В средата на масата беше вградено табло, което контролираше всичко в стаята. Веднага щом стъпи на сивия мокет, Торкел реши, че това ще бъде базата на екипа.

Той събра листовите върху лакираната повърхност на масата пред себе си и изпи остатъка от водата в бутилката. Срещата за обсъждането на напредъка на разследването дотук беше преминала горе-долу според очакванията му. В разказа на Харалдсон имаше само две изненадващи неща.

Първото беше, когато разглеждаха фактите в хронологичен ред. Ваня вдигна глава от материалите по следствието и попита:

— Какво прави в неделя?

— Тогава разследването започна сериозно, но не доведе доникъде.

Отговорът беше изстрелян бързо. Със заучена бързина. Неубедителна бързина. Торкел си отбеляза наум това. Знаеше, че и

Ваня е направила същото. Тя беше като човешки детектор на лъжата. Той я погледна с очакване, докато се беше втренчила в Харалдсон, а после отново наведе глава над материалите. Харалдсон въздъхна продължително. Да, те бяха на една страна, но не беше необходимо колегите му да знаят, че в началния етап на разследването е имало по някоя грешка тук-там. Сега трябваше да се съсредоточи върху бъдещето. Ето защо Харалдсон малко се ядоса — и притесни, когато Ваня отново размаха писалката си. Били се усмихна. И той разбра, че Ваня е доловила в гласа на Харалдсон нещо, което не е прозвучало искрено. Тя нямаше намерение да го подмине. Никога не го правеше. Били се облегна назад на удобния стол и скръсти ръце на гърдите си. Щеше да е забавно.

— Като казваш „започна“ — продължи Ваня с малко по-остър тон, — ти какво направи? Не намирам разговори нито с майката, нито с някой друг или доклади за разпити на съседни. Никой не е описал нещата от петък в хронологичен ред. — Тя погледна в очите на Харалдсон. — Затова какво направи?

Той се размърда неспокойно на стола. Защо, по дяволите, трябваше да седи тук и да оправдава чужди грешки?

— Аз не бях дежурен през уикенда. Поех случая чак в понеделник.

— Какво се случи в неделя?

Харалдсон погледна двамата мъже в стаята, сякаш търсеше подкрепа за позицията си, че ровенето в минали неща не помага особено много. Не получи подкрепа обаче. И двамата го гледаха, очаквайки да отговори.

— Доколкото знам, при майката са отишли униформени полицаи.

— И какво са направили?

— Взели са информация за изчезването на момчето.

— Каква информация? Къде е?

Ваня не откъсваше очи от него. Харалдсон осъзна, че няма да се откажат, докато не разберат какво се е случило. Затова им каза. Истината. След това в стаята настъпи друг вид тишина. Харалдсон изтълкува мълчанието като опит на група хора да проумеят най-голямата нелепост, която са чували.

— Значи единственото, което се е случило в неделя, е било, че някой е написал втори доклад за същото изчезване? — обади се накрая

Били.

— По принцип, да.

— Добре. И така, момчето изчезва в двайсет и два часа в петък. Кога започнахте да го търсите?

— В понеделник. След обяда. Когато ми беше предаден докладът. Всъщност не започнахме да го търсим, но разговаряхме с приятелите му, учители, свидетели...

В стаята пак настъпи тишина. Опитът им казваше, че по всяка вероятност дотогава момчето вече е било мъртво, но ако е било държано в плен някъде... *Три дни! Мили Боже!* Торкел се наведе напред и с неподправено любопитство се втренчи в Харалдсон.

— Защо не ни каза това, когато попитахме какво се е случило в неделя?

— Никога не е приятно да признаеш, че са допуснати грешки.

— Но грешката не е била твоя. Ти си поел случая чак в понеделник. Единствената ти грешка е, че не ни каза. Ние сме екип. Не можем да си позволим да бъдем неискрени един към друг.

Харалдсон кимна. Изведнъж се почувства като седемгодишен ученик, който е изпратен при училищния директор за глупаво държане на игрището.

През остатъка от брифинга той им разказа всичко (освен за бързия секс с Йени по време на обедната почивка и лъжата за навехнатия глезен). Когато приключиха, минаваше двайсет и един часът.

Торкел му благодари. Били се протягаше и прозяваше, а Ваня беше започнала да прибира нещата си, когато дойде втората изненада за вечерта.

— Само още нещо. — Харалдсон направи кратка, но ефективна пауза. — Не открихме якето и часовника на момчето.

Торкел, Ваня и Били наостриха слух. Това беше интересно. Харалдсон видя, че Ваня рови за папката в чантата си.

— Не съм го записал в доклада. Никога не знаеш кой ще го прочете и къде ще попадне такава информация.

Ваня кимна. Умно. Именно такива детайли не искаха да изтичат към медиите. Това би струвало теглото си в злато по време на разпит. Може би, в края на краищата, Харалдсон не беше напълно

безнадежден, въпреки че повечето му действия говореха за обратното.

— Обрали ли са го? — попита Били.

— Не мисля. Портфейлът му с близо триста крони беше у него. Както и мобилният телефон в джоба на панталона му.

Всички в стаята се замислиха върху факта, че някой — вероятно убиецът — е взел подобрани вещи от жертвата. Това означаваше нещо. Както и липсващото сърце.

— Якетото е било „Дизел“ — продължи Харалдсон. — Зелено. На бюрото си имам снимки на този модел. Часовникът е бил... — Той провери записките си. — „Тонино Ламборгини Пилот“. Имам снимки и на такъв часовник.

След срещата Торкел поседя сам в стаята без прозорци, опитвайки се да измисли причина да не се прибира в хотела. Дали да начертае на бялата дъска хронологията на събитията? Да направи карта? Снимките? Да прегледа отново онова, което им беше казал Харалдсон? Били обаче щеше да направи всичко това много по-бързо и ефективно утре сутринта, вероятно преди в участъка да е пристигнал някой друг.

Торкел можеше да отиде някъде да хапне нещо, но не беше чак толкова гладен, че да седи сам в ресторант. Разбира се, можеше да помоли Ваня да му прави компания, но тя щеше да прекара вечерта, четейки материалите по случая в хотелската си стая. Той беше сигурен в това, защото Ваня беше изключително амбициозна и съвестна. Вероятно нямаше да откаже, ако Торкел я покани на вечеря, но през цялото време щеше да се чувства напрегната и нямаше да ѝ се иска да е там. Той отхвърли идеята.

Били? Торкел смяташе, че Били притежава множество отлични качества и познанията му за компютрите и технологиите го правеха безценен член на екипа, но не си спомняше някога да са вечеряли заедно, само двамата. С Били не се разговаряше лесно. Той обичаше нощите в хотел. Нямаше нито едно телевизионно шоу на който и да е канал между десет вечерта и два сутринта, което да не е гледал, и ги харесваше всичките. Телевизия, филми, музика, игри, компютри, нови телефони и чуждестранни списания, които четеше онлайн. Когато беше с Били, Торкел се чувстваше като динозавър.

Той въздъхна. Щеше да се разходи, да си вземе сандвич и бира в стаята и да гледа телевизия. Успокои се с мисълта, че утре ще дойде Урсула. Тогава щеше да има компания за вечеря.

Торкел угаси лампите и излезе от стаята за конференции. *Тръгвам си последен, както обикновено,* помисли си той, докато вървеше из безлюдния офис. Не беше изненадващо, че на съпругата му й бе писнало.

5.

Беше се стъмнило, когато Себастиан плати на таксиметровия шофьор и слезе от колата. Шофьорът също слезе, отвори багажника, извади пътническата му чанта и му пожела приятна вечер. Приятна вечер в дома на родителите му? *Е, винаги има първи път*, помисли си Себастиан. А фактът, че и двамата му родители бяха мъртви, определено увеличаваше вероятността.

Той пресече улицата. Таксито, което беше обърнало на алеята на съседите, мина покрай него. Себастиан застана до ниската бяла дървена ограда, която се нуждаеше от пребоядисване, и забеляза, че пощенската кутия е препълнена. Нямах ли централно уведомяване, когато някой умре, да спрат пощата му? Очевидно нямаше.

След пристигането си във Вестерос преди няколко часа Себастиан отиде при директора на погребалната агенция да вземе ключа за къщата. Някоя от най-старите приятелки на майка му явно беше организирала погребението, когато той отказа да има нещо общо с това. Берит Холмберг. Себастиан не си спомняше да е чувал името. Директорът на погребалната агенция предложи да му покаже албум за церемонията, която била много хубава, изпълнена с атмосфера и с много присъстващи. Себастиан отказа.

След това отиде в ресторант и прекара дълго време с хубаво ядене. Пи кафе и чете книга. Повъртя в ръката си визитната картичка, която му беше дала жената във влака, но реши да изчака. Щеше да ѝ се обади утре или вдругиден. Проявяваше интерес, но не беше отчаян. Това винаги беше най-добрият подход. После се разходи. Хрумна му да отиде на кино, но се отказа. Не намери привлекателен филм. Накрая вече не можеше да отлага истинската цел на посещенията си и спря такси.

И сега стоеше на улицата и гледаше къщата, която бе напуснал след деветнайсетия си рожден ден. От двете страни на градинската пътека от каменни плочи имаше добре поддържани цветни лехи. В момента се състояха предимно от ниски, грижливо подкастрирани

иглолистни храстчета, но скоро щяха да разцъфтят многогодишните растения. Майка му обичаше градината си и нежно се грижеше за нея. В задния двор имаше плодни дървета и парцел със зеленчуци. Пътека от каменни плочи водеше към двуетажната къща. Себастиан беше десетгодишен, когато се преместиха да живеят тук. Къщата току-що беше построена. Дори на слабата светлина на уличните лампи той видя, че сега постройката се нуждае от внимание. От фасадата бяха паднали парчета мазилка, боята на рамките на прозорците бе олющена и на две места покривът беше един нюанс по-тъмен. Вероятно липсваха керемиди. Себастиан преодоля физическото си нежелание да влезе вътре и извървя няколкото крачки до предната врата.

Отключи я и пристъпи в коридора. Въздухът миришеше на мухъл. Беше спарен. Себастиан пусна чантата си на пода и остана да стои под свода, водещ към останалата част на къщата. От другата страна имаше маса и столове, а по-нататък вдясно беше дневната. Той забеляза, че едната стена е съборена и че сега приземният етаж представлява така наречения „отворен план“. Себастиан се придвижи малко по-навътре. Позна само някои от мебелите — писалището, което принадлежеше на баща му, и някои от картините на стените, но тапетите зад тях бяха нови за него. Както и подовата настилка. Откога не беше идвал тук? Отказваше да мисли за тази къща като за свой „дом“ Изнесе се, когато беше на деветнайсет, но все пак беше идвал тук. Хранеше напразната надежда, че той и родителите му може да се помирят, когато всички пораснат, но това не се случи. Спомняше си, че дойде през седмицата, след като навърши двайсет и пет. Това ли беше последният път? Преди трийсет години. Не беше изненадващо, че много неща не са му познати.

В едната стена на дневната имаше затворена врата. Когато Себастиан живееше тук, там беше стая за гости. Използваше се рядко. Родителите му имаха много познати, но почти всичките бяха от града. Той отвори вратата. На едната стена видя лавици с книги, а там, където по-рано имаше легло, сега беше сложено бюро. С пишеща машина и старомоден калкулатор с ролка хартия отгоре. Себастиан затвори вратата. Предположи, че цялата къща е пълна с такива боклуци. Какво щеше да ги прави?

Той отиде в кухнята. Нови бюфети, нова маса, същият стар под, направен от винил. Себастиан твори хладилника. Беше пълен. Всичко

се беше развалило. Той взе кутия мляко от вратата. Беше отворена. *Срок на трайност осми март.* Международният ден на жената. Макар че знаеше какво да очаква, Себастиан доближи нос до процепа. Направи гримаса, остави млякото и извади кутия бира, поставена до торбичка с нещо, което някога вероятно е било сирене, но сега приличаше на успешен изследователски проект в лаборатория, специализирана в плесени.

Той отвори бирата и се върна в дневната. По пътя запали главното осветление. Крушките бяха обърнати нагоре и наредени в ивица около стаята, осигурявайки равномерна, приятна светлина. Детайл, подбран с вкус, и почти модерен. Себастиан почувства, че неволно остава смаян.

Той седна на единия фотьойл и сложи крака на ниската масичка за кафе, без да събува обувките си. След това отпи от бирата и облегна назад глава. Потопи се в тишината. Абсолютна тишина. Не се чуваше дори уличното движение. Къщата се намираше в края на задънена улица и най-близкият главен път беше на стотици метри. Себастиан съзря пианото. Отпи още една глътка бира, остави кутията на масата, стана и се приближи до черния, лъскав музикален инструмент.

Разсеяно натисна единия от белите клавиши. Пианото издаде глух, малко фалшив звук. И наруши тишината.

Себастиан бе започнал да свири на пиано, когато беше на шест. Приключи, щом навърши девет, когато частната учителка дръпна настрана баща му след урок, по време на който Себастиан отказа да докосне клавишите, и каза на хер Бергман, че той си прахосва парите, а тя — времето да идва веднъж седмично и да се опитва да учи дете, на което му липсва абсолютно всякаква мотивация и музикални способности. Това не беше вярно. На Себастиан не му липсваха музикални способности. Нито отказваше да свири като бунт срещу баща си. Това стана много години по-късно. Той смяташе свиренето за неописуемо скучно и безсмислено. Не можеше да се занимава с нещо, което намираше за толкова безинтересно. Не и навремето.

Не и оттогава.

Не и сега. Нямахше граници на времето и енергията, които някога беше в състояние да посвещава на нещата, които го интересуваха и интригуваха, но ако не... Да се примирява с нещо и да го търпи — това бяха непознати понятия за Себастиан Бергман.

Той бавно се наведе напред и разгледа снимките върху капака на пианото. В средата беше сватбената фотография на родителите му, а от двете ѝ страни — дядовците и бабите му по майчина и бащина линия. Имаше снимка на Себастиан, когато напусна училище, и друга, на която беше осем-деветгодишен и позираше с екип на отбора пред футболна врата. Сложил беше крак върху топката и гледаше в обектива. Изражението му беше сериозно, убеден в победата. Следваше снимка на родителите му на фона на туристически автобус. Заминаваха на почивка някъде в Европа. Майка му изглеждаше на шейсет и пет. Значи снимката беше правена преди двайсет години. Въпреки че решението му да прекъсне всякакви връзки с тях беше напълно умишлено, Себастиан остана поразен, че знае много малко за живота на родителите си, след като ги напусна. Не знаеше дори от какво е умряла майка му.

И после видя снимката най-отдолу и я взе. Трета негова фотография. Седеше на новия си мотопед пред гаража. Майка му много обичаше тази снимка. Себастиан имаше теория, че това е защото снимката е една от няколкото от тийнейджърските му години — може би единствената, на която той изглеждаше истински щастлив. Интересът му обаче не бе привлечен от неговата снимка, а от изрезка от вестник, пхнатата в рамката. Снимката показваше Лили с бяла болнична нощница. В ръцете си държеше мъничко спящо бебе. Отдолу пишеше *Eine Tochter*^[1] и дата: 11 август 2000 година, а под него — Себастиан и Лили. Той извади изрезката и я разгледа внимателно.

Спомни си кога бе направил снимката и изведнъж сякаш усети миризмата на болницата и чу звуците, които двамата издаваха. Лили му се беше усмихнала. Сабине спеше.

— Откъде си я взела, по дяволите?

Себастиан застана там с изрезката. Беше абсолютно неподготвен за това. Не очакваше, че в къщата ще има нищо, което да напомня за тях тримата. Но сега държеше в ръката си фотографията. Не ѝ беше мястото тук. Те принадлежаха на друг свят. Неговите два свята, два кръга на ада. Всеки достатъчно труден за разбиране, но заедно... Те не трябваше да имат нищо общо един с друг. Себастиан сви дясната си ръка в юмрук и после разпери пръсти, отново и отново, без да съзнава, че го прави. *Да я вземат дяволите!* Въпреки че беше мъртва, майка му все още можеше да го ядоса. Той почувства, че дишането му се

затруднява. *Да я вземат дяволите! По дяволите цялата къща! Какво щеше да прави с всичките боклуци тук?*

Внимателно сгъна изрезката от вестник, пхна я във вътрешния си джоб и се върна в кухнята. Отвори вратата на шкафа и *бинго* — телефонният указател беше на лавицата, точно където винаги стоеше. Себастиан го взе, седна на фотьойла и потърси агенции за недвижими имоти в „Дългите страници“. Започна от „Л“. Не беше изненадан, че никой не отговаря. Първите три агенции имаха съобщение за работното си време и предлагаха да им се обади пак, но четвъртата завършваше с: „Ако желаете да оставите съобщение след сигнала, ние ще ви се обадим“.

Себастиан изчака сигнала.

— Казвам се Себастиан Бергман. Искам да продам една къща с цялото ѝ съдържание. Не знам какво се прави в такива случаи, но искам бързо да реша въпроса, за да мога да напусна този шибан град колкото е възможно по-скоро. Не ми пука за парите. Може да вземете какъвто процент искате, стига всичко да стане бързо. Ако се интересувате, обадете ми се.

Той остави номера на мобилния си телефон и се облегна назад на фотьойла. Чувстваше се страшно уморен. Затвори очи и в тишината чу ударите на сърцето си.

Беше прекалено тихо.

Себастиан беше самотен.

Ръката му се плъзна към джоба на ризата, където беше визитната картичка, която му беше дала жената във влака. Колко беше часът? Твърде късно. Ако ѝ се обадеше сега, можеше да започне разговора, като направо я попита дали се интересува от чукане за една нощ. Знаеше, че това няма да мине при нея. Себастиан щеше да загуби онова, което беше постигнал дотук, и щеше да се наложи да започне отначало с минус точки. Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. И после отново. Всеки път чувстваше как умората го завладява. Нямахше да се обади на никого. Нямахше да прави нищо.

Искаше да спи.

Щеше да спи.

Докато го събуди сънят.

[1] Дъщеря (нем.). — Б.пр. ↑

6.

Торкел закусваше в трапезарията на хотела. Били вече беше отишъл в участъка да подреди кабинета им, а Ваня още не се беше появила. Отвъд прозореца жителите на Вестерос бързаха за работа в облачния пролетен ден. Торкел прегледа сутрешните вестници, местните и националните. Всичките бяха публикували репортажи за убийството. Материалите в националните ежедневници бяха по-малко, предимно допълнителни сведения. Единствената нова информация, с която разполагаха, освен факта, че е пристигнал „Риксморд“, беше, че убийството може би е ритуално според източници, близки до полицията, тъй като липсва сърцето на жертвата. Торкел въздъхна. Щом сутрешните вестници споменаваха за ритуално убийство, какво ли щеше да пише във вечерните таблоиди? Сатанизъм? Кражба на органи? Канибализъм? Може би щяха да намерят някой германски „експерт“, който да информира читателите, че не е изключено някой луд да страда от заблудата, че ако изяде нечие сърце, ще получи част от силата му. После сигурно щеше да има справка с инките или някои други отдавна измрели племена, свързани в съзнанието на хората с човешки жертвоприношения. А след това щеше да има форум в интернет:

Можеш ли да си представиш да изядеш друг човек?

Да, в края на краищата, ние сме животни.

Да, но само ако е въпрос на собственото ми оцеляване.

Не, предпочитам да умра.

Торкел поклати глава. Трябваше да внимава. Превръщаше се в онова, което Били наричаше СС — сприхаво старче. Въпреки че по цял ден се обграждаше с по-млади хора, Торкел съзнаваше, че все по-често неволно се впуска в начин на мислене, според който смята, че нещата са били по-добри в миналото. Нищо не беше по-добро в миналото. Освен личния му живот, но това нямаше отношение към останалия свят. Той трябваше да се приспособява към ситуацията. Не искаше да се превърне в един от онези уморени стари полицаи, които цинично се

оплакват от времената, в които живеят; докато седят на фотьойла с чаша уиски в ръка и слушат Пучини по стереоуредбата. Време беше да се стегне. Мобилният му телефон избръмча. Ново съобщение. От Урсула. Пристигнала беше и бе отишла право на мястото, където бе намерено момчето. Питаше дали може да се срещнат там. Торкел изпи остатъка от кафето си и излезе от трапезарията.

* * *

Урсула Андерсон стоеше до малкото езерце. С плетения си вълнен пуловер, затъкнат в тъмнозелен непромокаем панталон, който стигаше до гърдите ѝ, тя приличаше по-скоро на риба или работник, който се готви да почисти разлив на мазут на някой плаж, отколкото на един от най-умните и проникателни полицаи в страната.

— Добре дошла във Вестерос.

Урсула се обърна и видя Торкел, който кимна на Харалдсон и се провря под полицейската лента, с която беше отцепена по-голямата част на долината.

— Хубав панталон.

Урсула му се усмихна.

— Много ти благодаря.

— Влиза ли вътре? — Той кимна към езерцето.

— Измерих дълбочината и взех проби от водата. Къде са другите?

— Били подрежда нещата в участъка, а Ваня ще говори с приятелката на момчето. Доколкото знаем, тя е била последният човек, който го е видял живо. — Торкел се приближи и спря до езерцето. — Как върви работата?

— Няма вероятност за отпечатъци от стъпки. Тук е минала цяла орда. Децата, които са намерили трупа, полицаите, екипът на линейката, хора, тръгнали да се разхождат в гората. — Урсула клекна и посочи безформена вдлъбнатина в калната земя. Торкел клекна до нея. — Освен това всички следи са дълбоко хлътнали. Твърде кално е и напоено с вода. — Тя посочи с ръка наоколо. — Преди седмица очевидно е било още по-мокро. По-голямата част от долината е била наводнена. — Урсула се изправи, погледна към Харалдсон и леко се

наведе към Торкел. — Как се казва онзи ей там? — Тя кимна към Харалдсон и Торкел погледна през рамо, макар да знаеше за кого пита Урсула.

— Харалдсон. Отговарял е за разследването, преди да дойдем ние.

— Знам. Той ми го каза най-малко три пъти, докато идвахме насам. Как ти се струва?

— Трябва да поработи върху първото впечатление, което прави, но мисля, че е... свестен.

Урсула се обърна към Харалдсон.

— Може ли да дойдеш тук за момент?

Харалдсон се провря под полицейската лента и закуцука към Урсула и Торкел.

— Изследвахте ли дъното? — попита тя.

Харалдсон кимна.

— Два пъти. Нищо.

Урсула и без това не очакваше, че ще намерят тук оръжието на убийството. Тя се обърна и още веднъж огледа района. Всичко се вписваше.

— Продължавай — каза Торкел, който от опит знаеше, че Урсула вижда много повече от горското тресавище пред тях.

— Младежът не е умрял тук. Според първоначалния доклад от аутопсията прободните рани са толкова дълбоки, че върху кожата са останали следи от дръжката на ножа. Това показва, че е лежало върху твърда, неогъваща се повърхност. Ако наръгаш с нож някого, който лежи във вода, тялото ще потъне и ще се отмести от теб. — Урсула посочи краката си. — Ако предположим, че миналия уикенд е било още по-мокро и кално, не е било възможно ножът да бъде забит чак до дръжката, поне в по-меките части на тялото.

Торкел я погледна с възхищение. Въпреки че работеха заедно от много години, той все още оставаше изумен от знанията и уменията ѝ да прави изводи. Благодарни на щастливите си звезди, че тя го беше потърсила само няколко дни след като го назначиха за шеф на „Риксморд“. Урсула го чакаше пред кабинета му една сутрин преди седемнайсет години. Не си беше уговорила час, но каза, че ще му отнеме най-много пет минути. Той я покани да влезе.

Тя работеше в Националната лаборатория по съдебна медицина (НЛСМ). Започнала беше кариерата си като полицай, но не след дълго специализира разследване на местопрестъпление и после технически доказателства и съдебна медицина. Така стигна до Линшьопинг и НЛСМ. През петте минути Урсула обясни, че там ѝ харесва, но ѝ липсва тръпката от лова. Така се изрази. Лов. Не било лошо да стои в лаборатория, да носи бяла престилка и да осигурява ДНК доказателства и да изпробва оръжия, но съвсем различно било да анализира веществените доказателства на място и после да издирва заподозрени като част от екип, преди да ги арестуват. Това ѝ давало стимул и удовлетворение, каквито не можела да получи от сравняването на проби ДНК. Можел ли Торкел да разбере това? Той разбираше. Урсула кимна и погледна часовника си. Четири минути и четирийсет и осем секунди. През последните дванайсет секунди тя му даде телефонния си номер и излезе от кабинета.

Торкел разпита тук-там и всички похвалиха Урсула, макар че онова, което го накара бързо да вземе окончателното решение, беше шефът на НЛСМ, който буквално го заплаши с физическа разплата, ако дори само погледне към Урсула. Торкел направи повече от това. Той я назначи на работа същия следобед.

— Трупът е бил изхвърлен тук, така ли?

— Вероятно. Ако предположим, че убиецът е избрал това място и че е знаел за езерцето, тогава той познава местността и сигурно е спрял колата си възможно най-близо. Там горе.

Урсула посочи хълм на трийсетина метра, висок два метра и доста стръмен. Сякаш реагирайки на невидим сигнал, двамата тръгнаха натам. Харалдсон закуцука след тях.

— Как са нещата с Микаел?

Урсула се стресна и погледна Торкел.

— Добре. Защо питаш?

— Ами минаха само няколко дни, откакто ти се прибра у дома. Не се задържа дълго при него.

— Такава ми е работата. Той разбира. Свикнал е.

— Хубаво.

— Освен това ще ходи на някакво търговско изложение в Малмьо.

Стигнаха до хълма. Урсула погледна към езерцето. Извършителят сигурно беше слязъл дотам някъде улук. Тримата започнаха да оглеждат склона. След една-две минути Урсула спря. Отстъпи крачка назад. Погледна в двете посоки, за да сравни нещо, и после седна на земята да види гледката от страни. Сигурна беше. Растителността беше леко слегнала. Голяма част се беше изправила отново, но имаше следи, че е било влачено нещо. Урсула приклепна. Две клонки на тънък и дълъг храст бяха прекършени и върху белезникавожълтата пречупена повърхност имаше оцветяване, което можеше да е кръв. Урсула извади пликче за веществени доказателства от куфара си, внимателно отрязва клонката и я пусна в пликчето.

— Мисля, че открих мястото, откъдето е слязъл. Вие двамата бихте ли продължили нагоре?

Торкел направи знак на Харалдсон и те тръгнаха към върха на хълма. Стигнаха до тясната пътека и Торкел се огледа наоколо. Колите им бяха паркирани наблизко.

— Накъде води пътеката?

— Надолу към града. Това е пътят, по който дойдохме.

— А в другата посока?

— Извива и малко заобикаля, но пак излизаш на главния път.

Торкел погледна надолу по склона, където Урсула лазеше на четири крака и нетърпеливо преобръщаше всеки лист. *Ако трупът беше влачен там*, вероятно беше измъкнат от багажника или задната врата на кола, спряла горе. Защо убиецът не беше избрал най-краткия маршрут? Пътеката беше утъпкана и твърда. Едва ли имаше следи от автомобилни гуми. Торкел огледа колите, когато стигнаха до тях. Бяха наредени от едната страна, за да не заемат много място на тясната пътека. Възможно ли беше...

Той отиде и застана точно над тясната площ, в която работеше Урсула. Ако багажникът е бил тук... Торкел си представи колата, паркирана пред него. Това би означавало, че ако има следи, ще бъдат на метър и нещо по-нататък. Той внимателно стъпи встрани от пътеката и със задоволство видя, че почвата там е значително по-мека, но не е кално като в долината. Отмести настрана храстите и клоните и веднага постигна резултат.

Дълбоки следи от автомобилни гуми.

Той се усмихна.

Оформяше се добро начало.

* * *

— Не размислихте ли?

Жената, която зададе въпроса, сложи на масата чаша горещ чай и придърпа стола срещу Ваня, която поклати глава.

— Не, благодаря, това е добре.

Жената седна и започна да разбърква чая си. На масата беше наредена закуска. Прясно и кисело мляко, поставени до кутия с мюсли и зърнени храни. В кошничка от плетена брезова кора имаше филии мек пълнозърнест хляб и два вида крекери. Масло, сирене, шунка, нарязани кисели краставички и кутийка пастет от гъши дроб допълваха картината. Масата ярко контрастираше на останалата част от кухнята, която изглеждаше като излязла от каталог. Не беше точно по последната мода, но изключително чиста. До умивалника нямаше чинии, нито трохи върху плотовете. Черната повърхност на печката и вратичките на бюфетите бяха безупречно чисти. Ваня можеше да се закълне, че ако прокара пръст по лавицата с подправките и билките отгоре, няма да открие слой мазнина. Съдейки по малкото, което бе видяла, подходът за нулева толерантност към безпорядъка се отнасяше и за останалата част на къщата.

Имаше обаче нещо, което се набиваше на очи. Ваня се опита, но не можа да откъсне поглед от предмета, който украсяваше стената зад домакинята. Голяма мозаечна картина в рамка, която беше направена от пластмасови мъниста и изобразяваше Иисус с протегнати напред ръце и дълга бяла роба. Над главата му блестеше златист ореол и лицето с черна брада и ясни яркосини очи гледаше нагоре под ъгъл. Отгоре с червени мъниста бяха изписани думите „Аз съм Истината, Пътят и Светлината“. Жената срещу Ваня проследи погледа ѝ.

— Лиза я направи, когато беше болна от дребна шарка. Тогава беше на единайсет. Разбира се, получи малко помощ.

— Прекрасна е — отвърна Ваня. *И малко страшна*, добави наум тя. Жената, която се беше представила като Ан-Шарлот, когато отвори вратата и покани Ваня да влезе, кимна доволно от похвалата, отпи малка глътка от чая си и остави чашата.

— Да, нашата Лиза е много талантлива. В картината има повече от пет хиляди мъниста! Не е ли фантастично?

Ан-Шарлот взе крекер и го намаза с масло. Ваня се зачуди откъде знаят колко са мънистата? Преброили ли ги бяха? Тя се приготви да попита, когато Ан-Шарлот остави ножа за масло и я погледна. Челото ѝ беше намръщено от безпокойство.

— Случилото се с Рогер е ужасно. Молихме се за него през цялата седмица, докато беше изчезнал.

И много помогнахте, помисли си Ваня, издавайки звуци, които се надяваше, че изразяват съгласие и съчувствие, докато в същото време хвърли леко пресилен поглед към часовника. Ан-Шарлот, изглежда, схвана намека.

— Сигурна съм, че Лиза ще слезе всеки момент. Ако знаех, че ще идвате... — Тя разпери ръце в знак на извинение.

— Всичко е наред. Благодаря за възможността да говоря с нея.

— Няма проблем. Ще направим всичко, което можем, за да помогнем. Как е майка му? Лена, нали? Сигурно е абсолютно съкрушена.

— Не съм я виждала — отговори Ваня, — но съм убедена, че сте права. Рогер единственото ѝ дете ли беше?

Ан-Шарлот кимна и изведнъж придоби още по-разтревожен вид, сякаш върху плещите ѝ се стовариха повечето неволи в света.

— Не ѝ е лесно. Доколкото разбрах, има финансови затруднения, а и всичките ѝ неприятности с предишното училище на Рогер. Въпреки че напоследък нещата за него се оправяха. А после се случи това.

— Какви неприятности е имал в предишното училище? — попита Ваня.

— Тормозеха го — чу се глас от вратата.

Ваня и Ан-Шарлот се обърнаха. На прага стоеше Лиза. Правата ѝ коса се спускаше до раменете, все още влажна, но добре сресана, бретонът ѝ прибран със семпла шнола. Беше облечена с бяла риза, закопчана догоре, и обикновена плетена жилетка. На врата си носеше златно кръстче. Верижката се бе закачила в единия край на яката ѝ. Полата ѝ свършваше точно над коленете. Чорапогащникът ѝ беше непрозрачен. Ваня си помисли за момичето от един телевизионен сериал от седемдесетте години, който повтаряха, когато беше малка. Не на последно място, заради сериозното, леко нацупено изражение на

момичето. Тя стана и подаде ръка на девойката, която влезе в кухнята и придърпа стол в края на масата.

— Здравей, Лиза. Казвам се Ваня Литнер. Полицай съм.

— Вече говорих с полицията — отвърна Лиза, хвана протегнатата ѝ ръка, стисна я леко и прегъна колене в нещо като реверанс, а после седна. Ан-Шарлот стана и извади чаена чаша от единия бюфет.

— Знам — продължи Ваня, — но аз работя в друг отдел и ще ти бъда много признателна, ако нямаш нищо против, да разговаряш и с мен дори ако задавам същите въпроси.

Лиза повдигна рамене, взе кутията с мюсли и изсипа голяма купчина в дълбоката чиния пред себе си.

— Когато казваш, че са тормозили Рогер в предишното училище, знаеш ли кой го е тормозил?

Лиза отново повдигна рамене.

— Мисля, че всички. Той нямаше приятели там. Не обичаше да говори за това. Радваше се, че е напуснал и е дошъл в нашето училище. — Лиза взе киселото мляко и покри мюслиите с дебел слой. Ан-Шарлот сложи чаша чай пред дъщеря си.

— Рогер беше чудесно момче. Спокоен. Чувствителен. Зрял за възрастта си. Не мога да проумея как може някой... — Ан-Шарлот не довърши изречението си и отново седна.

Ваня разгърна тефтерчето си и записа: „Предишно училище — тормоз“, а после се обърна към Лиза, която слагаше в устата си лъжица кисело мляко и мюсли.

— Да се върнем в петък, когато той е изчезнал. Можеш ли да ми кажеш какво правихте, случи ли се нещо особено, докато Рогер беше тук — всичко, което си спомняш, колкото и обикновено и незначително да ти се струва?

Лиза не бързаше. Сдъвка храната и преглътна, преди да отговори. Погледът ѝ беше спокоен.

— Вече го направих. С другия полицай.

— Да, но както казах, и аз трябва да го чуя. В колко часа дойде Рогер?

— Някъде след пет. Може би в пет и половина. — Лиза погледна майка си за помощ.

— Към пет и половина — каза Ан-Шарлот. — Улф и аз трябваше да ходим някъде в шест и тъкмо излизахме, когато Рогер пристигна.

Ваня кимна и си записа.

— И какво правихте, докато той беше тук?

— Бяхме в моята стая. Написахме си домашните за понеделник, след това си направихме чай и гледахме „Танцувай с мен“. Той си тръгна малко преди десет.

— Каза ли къде отива?

Лиза пак повдигна рамене.

— Вкъщи. Така каза. Искаше да знае кой е отпаднал от шоуто, а те съобщават това чак след новините и рекламите.

— И кой отпадна?

Ваня видя, че лъжицата спря по пътя си към устата на Лиза, пълна с кисело мляко и мюсли, но не за дълго. Колебанието беше почти незабележимо. Ваня питаше за дребни неща, за да наруши атмосферата на разпит. Въпросът обаче изненада Лиза. Момичето продължи да се храни.

— Не...

— Не говори с пълна уста — прекъсна я майка ѝ и Лиза млъкна. Дъвчеше машинално, през цялото време втренчила поглед във Ваня. Време ли печелеше? Защо не отговори, преди да сложи лъжицата в устата си? Ваня чакаше, а Лиза дъвчеше и преглъщаше.

— Не знам. Не гледах след новините.

— Спомняш ли си какво танцуваха?

Изречението на Лиза помръкна. Неизвестно защо, въпросите я дразнеха. Ваня беше сигурна в това.

— Не знам как се наричаха танците. Не гледахме толкова внимателно. Бъбрехме, четяхме, слушахме музика и така нататък. Сменяхме каналите.

— Не виждам как съдържанието на едно телевизионно предаване може да има някакво значение, когато става въпрос да се открие убиецът на Рогер — намеси се Ан-Шарлот и остави чашата пред себе си с леко раздразнен трясък.

Ваня се обърна към нея и се усмихна.

— Няма значение. Само се опитвах да завържа разговор. — Тя погледна Лиза, като все още се усмихваше. Лиза не отвърна на

усмивката ѝ. Посрещна погледа ѝ с непреклонно изражение на лицето.
— Рогер спомена ли нещо да го тревожи?

— Не.

— Телефонни обаждания или съобщения, за които той не искаше да говори или които го разстройваха?

— Не.

— Държеше ли се по различен начин? Трудно ли му беше да се съсредоточи?

— Не.

— Не спомена ли, че ще се срещне с някого, когато си тръгна към... десет ли беше? Така ли каза?

Лиза погледна Ваня. Кого се опитваше да обърка полицайката? Много добре знаеше, че Лиза ѝ каза, че Рогер си е тръгнал в десет. Проверяваше я, за да види дали няма си противоречи. Но нямаше шанс. Лиза беше добре подготвена.

— Да, тръгна си в десет, и не, каза, че се прибира у дома, за да види кой е отпаднал. — Лиза протегна ръка към кошничката и взе филия пълнозърнест хляб.

— Но тя вече ви разказа всичко това — пак се обади Ан-Шарлот.
— Не разбирам защо трябва да отговаря на едни и същи въпроси отново и отново. Не ѝ ли вярвате? — Гласът на майката прозвуча обидено, сякаш мисълта, че момиченцето ѝ може да излъже, беше силно шокираща.

Ваня погледна Лиза. За майка ѝ можеше и да е шокиращо, но тя знаеше, че момичето крие нещо. В онази нощ се беше случило нещо и Лиза нямаше намерение да ѝ го каже. Поне не и в присъствието на майка си. Лиза си отрязва сирене и сложи парчето върху хляба с бавни, пресилени движения, поглеждайки Ваня от време на време. Трябваше да бъде внимателна. Тази жена беше много по-прозорлива от полицаия, с когото бе разговаряла в училищната столова. Трябваше да се придържа към версията, която беше репетирала. Да продължава да повтаря часовете. Нямаше да си спомня подробности за вечерта, ако я попитат. Не се беше случило нищо особено.

Рогер дойде.

Писаха домашно.

Пиха чай.

Гледаха телевизия.

Рогер си тръгна.

В края на краищата, от Лиза не се очакваше да помни подробностите от всяка обикновена, скучна петъчна вечер. Освен това тя беше в шок. Приятелят ѝ беше убит. Ако беше по-добра в ридаенето, Лиза можеше да изцеди няколко сълзи и да накара майка си да сложи край на разговора.

— Разбира се, че ѝ вярвам — спокойно отговори Ваня, — но Лиза е била последният човек, който е видял Рогер онази вечер. Трябва да изясним всички детайли. — Тя отмести назад стола си. — Но засега това е достатъчно. Ще отидем в училището и на работното ви място.

— Аз не работя. Само по няколко часа седмично общественополезен труд, доброволно.

Домакиня. Това обясняваше безупречно поддържания дом. Поне що се отнасяше до чистотата.

Ваня извади визитната си картичка и я плъзна към Лиза, като задържа пръста си върху нея достатъчно дълго, за да накара момичето да вдигне глава и да я погледне.

— Обади ми се, ако се сетиш за нещо, което не си споменала за онзи петък — рече Ваня и после се съсредоточи върху Ан-Шарлот. — Не ме изпращайте. Оставям ви да довършите закуската си.

После излезе от къщата, качи се в колата си и подкара към участъка. По пътя се замисли за убитото момче и осъзна нещо, което я накара да изпита тъга и в същото време горчивина.

Досега не беше срещнала никого, който да изглежда особено разстроен или опечален от смъртта на Рогер.

* * *

Фредрик мислеше, че всичко ще продължи десетина минути. Отива, казва на полицията, тръгва си. Той, разбира се, знаеше за изчезването на Рогер. Всички в училище говореха за това. Всъщност в училище „Рунебергс“ никога не бяха говорили за Рогер толкова много, колкото през последната седмица. Не му бяха обръщали такова голямо внимание. А вчера, след като го откриха, веднага извикаха консултанти и хора, на които изобщо не им пукаше за Рогер през краткото време, докато той беше ученик там, се извиниха от часовете, плачеха и седяха

на групи, държейки се за ръце и споделяйки щастливи спомени с приглушени гласове.

Фредрик не познаваше Рогер и не скърбеше за него. Разминаваха се по коридорите. Познато лице, нищо повече. Честно казано, не беше мислил за Рогер, откакто той напусна „Рунебергс“ през есента. Сега обаче дойде екип на местната телевизионна станция и някои от момичетата, които не биха проронили нито дума на Рогер дори да беше последното момче на земята, запалиха свещи и сложиха цветя до една от футболните врати на игрището зад училището.

Може би това беше хубаво. Вероятно беше знак, че все още съществуват съпричастност и човешка добрата? Може би Фредрик беше циничен, задето вижда само фалш и хора, които използват трагичната случка, за да привлекат внимание към себе си. Да се възползват и да запълнят някакъв неопределен вакуум.

Да изживеят чувство за солидарност.

Да почувстват *нещо*.

Той си спомни образите, които беше видял в учебника по „Човек и общество“ от универсалния магазин „Нордиска Компаниет“ в Стокхолм, когато беше убита Ана Линд. Планина от цветя. Фредрик си спомняше, че се учуди тогава. Откъде се появява необходимостта да скърбим за някого, когото не познаваме? За хора, които дори не сме виждали? Това очевидно съществуваше. Вероятно нещо не беше наред с него, защото не беше в състояние да почувства и да сподели тази колективна скръб.

Той обаче прочете вестниците. В края на краищата, бяха изтръгнали сърцето на негов връстник и познат. Полицията искаше да чуе всеки, който беше видял Рогер след изчезването му в петък вечерта. Докато Рогер беше само изчезнал, Фредрик не виждаше смисъл да ходи в полицията, защото всъщност видя Рогер *преди* той да изчезне, но сега полицаите съобщиха, че се интересуват дали някой го е видял преди и след изчезването му. Фредрик отиде с велосипеда си до участъка преди училище и отвори вратите, като си мислеше, че разговорът няма да продължи много дълго.

Той каза на униформената жена зад рецепцията, че иска да говори с някого за Рогер Ериксон, но преди тя да има време да вдигне телефона, към него закуцука цивилен полицаи, който носеше чаша кафе, и му каза да влезе.

Това беше — Фредрик погледна часовника на стената — преди двайсет минути. Той беше казал на куцащия полицаи какво е дошъл да съобщи, дори повтори някои неща, спомена три пъти мястото и последния път трябваше да го отбележи на картата. Детективът изглеждаше доволен. Той затвори тефтерчето си и погледна Фредрик.

— Много ти благодаря, че дойде. Може ли да почакаш тук още малко?

Фредрик кимна и мъжът отиде някъде.

Фредрик огледа офисното помещение с отворен план, където десетина полицаи седяха зад бюра, отделени едно от друго с подвижни паравани, украсени тук-там с детски рисунки, семейни снимки, менюта с храна за вкъщи и свързани с работата материали. Чуваше се приглушена смесица от звуци — тракане на клавиатури, разговори, звън на телефони и бръмченето на копирна машина. Фредрик се зачуди как може някой да свърши нещо в такава среда, въпреки факта, че винаги пишеше домашните си със слушалките на айпода в ушите. Как е възможно да седиш срещу някого, който говори по телефона, и да не слушаш?

Детективът беше закуцукал към някаква врата, но преди да стигне до нея, към него се приближи жена. Русокоса, с костюм. На Фредрик му се стори, че куцащият детектив уморено се прегърби, когато жената отиде при него.

* * *

— Кой е този? — попита Хансер и кимна към момчето, което седеше и ги гледаше. Харалдсон проследи погледа ѝ, въпреки че отлично знаеше кого има предвид тя.

— Името му е Фредрик Хамар и има информация за Рогер Ериксон. — Харалдсон вдигна тефтерчето си, сякаш да подчертае, че всичко е там. Хансер се постара да запази спокойствие.

— Щом е за Рогер Ериксон, защо не го разпитва „Риксморд“?

— Минавах покрай рецепцията, когато той дойде, и реших, че е добра идея първо аз да говоря с него. Да проверя дали информацията му е съществена. Няма смисъл Торкел да си губи времето с неща, които не допринасят за разследването.

Хансер въздъхна дълбоко. Предполагаше, че сигурно е трудно да се откажеш от ръководенето на случая. Както и да преценяваше обстоятелствата, в крайна сметка това показваше липса на увереност в Харалдсон. Фактът, че тя беше човекът, който взе решението, не правеше нещата по-малко деликатни. Хансер знаеше, че той е кандидатствал за нейната длъжност. Не беше необходима голяма психологическа проницателност, за да разбере какво мисли за нея Харалдсон. Всичко, което правеше той, през цялото време излъчваше ненавист и враждебност. Може би Хансер трябваше да се радва, че Харалдсон се е вкопчил в случая с маниакална упоритост. Да похвали очевидната му всеотдайност. Или може би той не беше разбрал, че вече не е активен участник в разследването. Хансер беше по-склонна да мисли второто.

— Решаването кое е съществено или не в това разследване вече не е твоя работа.

Харалдсон кимна по начин, който показваше, че само я чака да довърши изречението, за да я поправи. И тя едва започна да развива следващата си мисъл, когато той я прекъсна:

— Знам, че отговарят те, но много ясно казаха, че искат да работят съвместно с мен.

Хансер прокле дипломатичността на Торкел. Сега тя трябваше да играе ролята на лошото ченге. Не че това щеше да промени нещо в отношенията им, но все пак.

— Томас, „Риксморд“ поеха разследването и това означава, че ти вече не участваш в него по никакъв начин, освен ако изрично не те помолят да направиш нещо.

Ето, каза го.

Харалдсон се втренчи студено в нея. Знаеше какво си е наумила. Тъй като беше сметнала за необходимо веднага да се обади на „Риксморд“, с липсата си на опит и неумение да ръководи Хансер естествено не искаше никой от подчинените ѝ да работи с тях. „Риксморд“ трябваше сами да решат случая. Да докажат на началниците ѝ, че тя е взела правилното решение. Че полицията на Вестерос не е достатъчно компетентна.

— Може да попитаме Торкел. Той изрично каза, че ще работя съвместно с тях. Нещо повече, момчето има изключително интересна информация, която току-що се готвех да им предам. Предпочитам да

продължим да се опитваме да решим случая, но ти искаш да обсъждаме кой на кого трябва да се подчинява и може би трябва да го направим. Зависи изцяло от теб.

Значи така смяташе да играе Харалдсон — да я представи като блюстител на параграфите, а той да бъде доброто ченге, което безкористно се интересува само от случая и решаването му. Чак сега Хансер осъзна, че Харалдсон може да е по-опасен опонент, отколкото беше подозирала.

Тя отстъпи встрани. Харалдсон се усмихна победоносно, тръгна, накуцвайки, и извика с познатия си тон:

— Били, имаш ли свободна минутка?

* * *

Ваня отвори тефтерчето си. Току-що се бе извинила, че накара Фредрик да повтори всичко, което вече бе казал. Беше ядосана. Искаше тя да е първата, която да разпитва свидетелите и всички, които имат връзка със случая. Съществуваха риск те несъзнателно да станат невнимателни втория път. Да пропуснат информация, защото мислят, че вече са я казали. Да преценят информацията и да решат, че не е интересна. Ваня осъзна, че за втори път човекът, с когото разговаря в това разследване, е загубил остротата на възприятията си, защото вече е разказал всичко на Харалдсон. Двама от двама. Ваня се зарече, че няма да има трети, и остави писалката си върху листа.

— Видял си Рогер Ериксон, така ли?

— Да, миналия петък.

— И си сигурен, че е бил той?

— Да, учихме заедно в училище „Викинга“, а после Рогер се премести в „Рунебергс“ в началото на последния срок.

— В един клас ли бяхте?

— Не, аз съм една година по-голям.

— И къде видя Рогер?

— На улица „Густавсборгсгатан“, до паркинга на гимназията. Знаете ли къде е?

— Ще разберем.

Били си записа. Когато говореше в множествено число в такива ситуации, Ваня имаше предвид него. Мястото щеше да бъде добавено на картата.

— В каква посока вървеше Рогер?

— Влизаше в града. Не знам коя е посоката.

— И това ще разберем.

Били отново си записа.

— В колко часа в петък го видях?

— Малко след девет.

Ваня спря за пръв път по време на разпита и недоверчиво погледна Фредрик. Неправилно ли беше разбрала? Тя отново погледна записките си.

— Девет часа вечерта?

— Малко след девет.

— И това е било миналия петък?

— Да.

— Сигурен ли си, че беше Рогер? И за часа?

— Да. Тренировката ми свърши в осем и половина и отивах в града. Щяхме да ходим на кино и си спомням, че погледнах часовника си и видях, че имам двацет и пет минути. Филмът започваше в девет и половина.

Ваня онемя. Били знаеше защо. Той току-що беше завършил хронологията на изчезването на Рогер на бялата дъска в кабинета им. Рогер беше излязъл от дома на приятелката си в десет. Според същата тази приятелка той не беше напуснал стаята ѝ — още по-малко къщата — цялата вечер. Тогава какво беше правил на „Густавсборгсгатан“ час по-рано? Ваня си мислеше абсолютно същото. Оказваше се, че Лиза лъже. Точно както беше предположила. Момчето, което седеше срещу нея, изглеждаше сериозно и зряло въпреки факта, че беше сравнително младо. Нищо в поведението му не загатваше, че е дошло за внимание, заради тръпката или защото е патологичен лъжец.

— Добре, видял си Рогер. Защо го забеляза? В девет вечерта в петък сигурно е имало много хора наоколо.

— Забелязах го, защото вървеше сам и около него обикаляше един мотопед, сякаш искаше да издевателства над него, ако разбирате какво искам да кажа.

Ваня и Били се наведоха напред. Въпросът с часа беше важен, но засега информацията, която бяха получили, беше свързана само с движенията на жертвата във вечерта, преди да изчезне. Сега изведнъж в картината се появяваше и друг — някой, който е закачал Рогер. Нещата ставаха интересни. Ваня отново се зарече да не научава втора информацията.

— Мотопед? — попита Били. Тя не само му бе позволила да поеме разпита, но и се зарадва.

— Да.

— Спомняш ли си нещо за него? Например цветът?

— Да, но знам...

— Какъв цвят беше? — прекъсна го Били. Това беше неговата област.

— Червен, но знам...

— Знаеш ли каква марка беше? — отново го прекъсна Били, нетърпелив да сглоби парчетата от ребуса. — Какъв мотопед беше? Спомняш ли си дали имаше регистрационни номера?

— Да... Не, не си спомням. — Фредрик се обърна към Ваня. — Но знам на кого е. Знам кой го караше. Лео Лундин.

Ваня и Били се спогледаха. Ваня стана нетърпеливо.

— Почакай тук. Трябва да доведе шефа.

7.

Човекът, който не беше убиец, се гордееше със себе си. Въпреки че не би трябвало. Емоционалните репортажи, опечаленото училище и честите пресконференции с полицаи с мрачни лица говореха едно. Трагично, мрачно и тъжно. Той обаче не можеше да направи нищо. Колкото и усилено да се опитваше, не можеше да избегне да не се озове в компанията на онова себеутвърждаващо чувство. Единствено той се чувстваше така. Никой нямаше да го разбере.

Колкото и близо да бяха.

Каквото и да говореха.

Гордостта му беше въодушевяваща и освобождаваща, дори радостна. Той беше действал със сила. Като истински мъж. Защити онова, което трябваше да бъде защитено. Не отстъпи и не се провали във важните моменти. Силната сладникава миризма на кръв и вътрешни органи проникна дълбоко в сетивата му и цялото му тяло се бореше срещу надигащото се гадене. Но той продължи. Ножът в ръката му не трепна. Краката не му изневериха, докато преместваше трупа. Представи се отлично в ситуация, в която повечето хора не биха се справили. Или в каквато никога нямаше да попаднат. Ето затова се гордееше.

Вчера беше толкова напрегнат, че не го свърташе на едно място. Отиде на дълга разходка, която продължи няколко часа. В града, който говореше само за едно — неговата тайна. По някое време той мина покрай полицейския участък. Инстинктът му подсказа да се върне, когато видя познатата сграда. Толкова бе погълнат от мисли, че не забеляза накъде върви, но тъй като беше там, осъзна, че може да мине покрай нея. В края на краищата, той беше един от хората, излезли на разходка, и случайно минаваше оттам. Мъжете и жените вътре нямаше да заподозрат нищо. Нямаше да разберат, че човекът, когото търсят, е толкова близо. Той продължи да върви с очи, вперени напред. Въпреки всичко не се осмели да погледне през големите прозорци. От гаража излезе патрулна кола и удари спирачки. Мъжът кимна на

униформените полицаи в колата, сякаш ги познаваше. Всъщност ги познаваше. Те бяха негови противници. Той беше човекът, когото търсеха, макар да не го знаеха. Имаше нещо невероятно вълнуващо и удовлетворяващо в притежанието на това познание, да държи истината в ръката си. Истината, която те толкова трескаво търсеха. Мъжът спря и остави патрулната кола да мине пред него. Можеше да си позволи този жест към противниците си.

Знаеше откъде идва тази сила. Не от Бога. Господ даваше насока и утеха. Баща му даваше силата. Баща му, който го бе предизвикал, формирал и накарал да разбере какво се изисква. Съвсем не беше лесно. Тайната, която пазеше сега като възрастен, някак му напомняше за тайната, която бе пазил, когато беше малък. Никой не можа да разбере и това.

Колкото и близо да бяха.

Каквото и да говореха.

Веднъж, когато се чувстваше тъжен и безсилен, той каза на русокосата медицинска сестра, която ухаеше на цветя. Настъпи суматоха. Хаос. Намесиха се училището и социалните служби. Говориха, обаждаха се по телефона, посещаваха го. Училищен психолог и социални работници. Майка му плачеше и той, малкото момче, изведнъж разбра какво ще загуби. Всичко. Защото е бил слаб. Защото не е имал силата да мълчи. Знаеше, че баща му го обича. Само че беше такъв човек, който показва обичта си чрез дисциплина и ред. Човек, който предпочита да предаде посланието си с юмруците си, колана и тупалката за килими, отколкото с думи. Човек, който подготвяше момчето си с покорство. Подготвяше го за реалния живот, където е необходимо да бъдеш силен.

Той реши проблема, като си взе думите назад. Отрече всичко. Каза, че не са го разбрали. Възстанови реда. Не искаше да изгуби баща си и семейството си. Можеше да понася ударите, но не и мисълта да го загуби. Преместиха се на друго място. Баща му оцени отричането и лъжите му. Сближиха се, той го чувстваше. Ударите не намаляха — по-скоро зачестиха, но за момчето стана по-лесно. Мълчеше. Ставаше по-силно. Никой не разбра какъв подарък му беше дал баща му. Самият той не го разбираше навремето. Сега обаче ясно го виждаше: способността да се издига над хаоса и да действа. Човекът, който не беше убиец, се усмихна. Чувстваше се по-близо от всякога до баща си.

* * *

Себастиан се беше събудил малко преди четири сутринта на едно от твърдите, тесни единични легла на горния етаж. Предположи, че е на майка му, съдейки по останалото в стаята. Родителите му не спяха в отделни стаи, когато напусна дома си, но той не се изненада от новото разпределение. Доброволното лягане при баща му нощ след нощ не можеше да се опише като здравомислещо поведение. Майка му очевидно беше стигнала до същия извод.

Себастиан обикновено ставаше, когато го събудеше сънят, независимо от часа. Обикновено, но невинаги. Понякога оставаше да лежи със затворени очи. Почувства как крампата в дясната му ръка бавно се отпуска и покани съня да се върне.

Понякога копнееше за тези утрини. И в същото време се страхуваше от тях. Когато позволяваше на съня да набере сила, изцеждайки от него капка по капка неподправено, искрено чувство на обич, завръщането към реалността след това беше значително по-трудно и наситено със страх, отколкото когато се отказваше, ставаше и продължаваше нататък. Обикновено не си заслужаваше. Защото след обичта идваше болката.

Загубата.

Непогрешима всеки път.

Приличаше на пристрастеност. Себастиан знаеше какви са последиците. Знаеше, че след това ще се чувства толкова зле, че едва ще функционира.

Едва ще може да диша.

Едва ще може да живее.

Но се нуждаеше от това от време на време. По-силното, по-вярно чувство, което спомените вече не можеха да му дадат. В края на краищата, спомените му бяха... само спомени. В сравнение с емоциите, които изпитваше в съня, те бяха бледи и почти безжизнени. Нито пък бяха реални — Себастиан беше сигурен в това. Той беше отнел тук, добавил там. Съзнателно и несъзнателно. Беше подобрил и засилил някои части, притъпил и отхвърлил други. Спомените бяха субективни. Сънят беше обективен. Неумолим.

Несантиментален.

Неизменно болезнен.

Но жив.

Тази сутрин в дома на родителите си Себастиан остана в леглото и отново се отпусна в прегръдката на съня. Искаше го. Нуждаеше се от него. Беше лесно, сънят още беше там, в него, като невидимо същество и той трябваше само да му даде малко подновена сила.

И когато го направи, я почувства. Не си я спомни, а наистина я почувства. Усети малката ѝ ръка в своята. Чу гласа ѝ. Чу и други гласове, други звуци, но предимно нея. Дори долови уханието ѝ. На бебешки сапун и плажно масло. Тя беше там с него в съня му. Истински. Отново. Палецът му несъзнателно се плъзна по евтиното пръстенче на показалеца ѝ. Пеперуда. Себастиан го беше намерил в купчина дрънкулки на многолюден пазар. Тя веднага го хареса. Не искаше да го сваля от пръста си.

Денят започна на забавен каданс. Излязоха късно. Смятаха да останат в хотела и цял ден да си почиват край басейна. Лили отиде да потича. Закъснял, съкратен джогинг. Сабине не искаше да прекара целия ден в лежане край басейна. Крачетата ѝ бяха пълни с енергия и затова Себастиан реши да отидат на плажа за малко. Сабине обожаваше плажа. Много обичаше Себастиан да я държи на ръце и да играе по вълните. Тя пищеше от радост, когато той завъртеше телцето ѝ между морето и въздуха, мокро и сухо. По пътя минаха покрай други деца. Беше денят след Коледа и децата изпробваха новите си играчки. Себастиан я носеше на раменете си. Едно момиченце си играеше с надувен делфин, светлосин и красив, и Сабине протегна ръце към него.

— Татко, искам такъв.

Това беше последното, което тя му каза. Плажът се намираще зад голяма пясъчна дюна и Себастиан забърза натам, за да може Сабине да мисли за нещо друго освен за светлосини делфини. Така и стана и Сабине се засмя, докато той вървеше по топлия пясък. Меките ѝ ръчички върху бузата му с набола брада. Смехът ѝ, когато Себастиан се спъна и едва не падна.

Идеята да заминат някъде за Коледа беше на Лили. Себастиан не се съпротивлява много. Големите празници не бяха неговата специалност, пък и му беше трудно със семейството ѝ, и затова, когато тя предложи пътуване, той веднага се съгласи. Не защото обичаше слънцето, морето и пясъка, а защото осъзна, че както винаги, Лили се

опитва да улесни малко живота му. Освен това Сабине обожаваше слънцето и морето, а Себастиан харесваше всичко, което тя обича. Чувството беше сравнително ново за него. Да прави неща заради други хора. Беше се появило заедно със Сабине. Хубаво чувство, мислеше си той, докато стоеше на плажа и гледаше Индийския океан. Пусна Сабине на пясъка и тя веднага хукна към водата с малките си крачета. Мястото беше значително по-плитко, отколкото през предишните дни, и бреговата линия се бе изместила по-навътре от обикновено. Той предположи, че водата се е отдръпнала от отлива, и побягна към водата със Сабине. Беше малко облачно, но температурата на въздуха и водата беше идеална. Себастиан я целуна безгрижно и я потопи в топлата вода до коремчето. Сабине изпищя и после се засмя, защото за нея водата беше страшна и в същото време прекрасна, и за секунда Себастиан се замисли за психологическия термин на играта им. Упражнение за доверие. Таткото държи детето, което става все по-смело. Елементарен термин, чието истинско значение не беше прилагал на практика досега. Доверие. Сабине пишеше от страх и от радост и отначало Себастиан не чу бученето. Беше напълно погълнат от доверието между двамата. И когато чу бученето, вече беше късно.

В онзи ден Себастиан научи нова дума.

Дума, която той, който беше чел толкова много, не бе чувал.

Цунами.

В утрините, когато канеше съня да дойде, Себастиан отново изгубваше Сабине. И мъката го разкъсваше толкова силно, че му се струваше, че никога няма да може да стане от леглото.

Но ставаше.

Рано или късно.

И животът му продължаваше.

* * *

Леонард! Клара Лундин разбра, че са дошли за сина й, веднага щом видя младата двойка на стъпалата. Разбра още преди да се представят и да й покажат служебните си документи, че те не са нито от „Свидетели на Йехова“, нито хора, които се опитват да продадат нещо. Тя знаеше, че този ден ще дойде, и стомахът й се сви от

безпокойство. Или може би безпокойството ѝ се засили. Клара усещаше напрежение толкова отдавна, че вече не му обръщаше внимание. Когато телефонът позвънеше вечер. Когато чуеше сирени през уикенда. Когато Леонард я събудеше, щом си дойде у дома с неговите приятели. Когато провереше електронната си поща и видеше, че има имейл от училището.

— Вкъщи ли е Лео? — попита Ваня, прибирайки служебната си карта.

— Леонард — машинално я поправи Клара. — Да, той е... Какво искате от него?

— Болен ли е? — попита Ваня, отбягвайки въпроса за причината за посещението им.

— Не, не мисля... Какво искате да кажете?

— Само се питам защо не е на училище.

Клара осъзна, че не се е замислила за това. Тя работеше на смени в болницата и все по-рядко си задаваше въпроси как се представя синът ѝ в училище. Той ходеше, когато искаше. Правеше каквото си искаше.

Всъщност всичко.

Клара беше изгубила контрола върху него. Така стояха нещата. Единственото, което можеше да направи, беше да го признае. Изпусна го напълно. За по-малко от година. В книгите и рубриките със съвети, които прочете, пишеше, че това е нормално. На тази възраст момчетата започвали да се освобождават от родителите си и предпазливо да изследват света на възрастните. Трябвало малко да им отпуснеш юздите, но да продължаваш да ги държиш здраво, и отгоре на всичко, да им гарантираш сигурност с убедеността, че винаги си до тях и ги подкрепяш. Леонард обаче никога не правеше нищо предпазливо. Той скачаше. От един ден в друг. Все едно скачаше в черна дупка. Тя го изпусна изведнъж и на света нямаше юзди, които да го удържат.

Клара беше до него, готова да го подкрепи, но Леонард вече не се нуждаеше от нея. Изобщо.

— Почива си. Какво искате?

— Бихме желали да говорим с него, ако нямате нищо против — настоя Били, когато влязоха в коридора. Басовият ритъм, който буха чули, щом се приближиха до Г-образната едноетажна самостоятелна къща, се усили. Хип-хоп. Били го позна.

Ди Ем Екс. „Екс ще ти го даде“.

2002 година.

Старата школа.

— Аз съм майка му и искам да знам какво е направил.

Ваня забеляза, че тя не поиска да знае какво *мислят* или *подозират*, че е направил синът ѝ. Госпожа Лундин предполагаше, че той е виновен за нещо.

— Искаме да говорим с него за Рогер Ериксон.

Мъртвото момче. Защо полицаите искаха да разговарят с Леонард за мъртвото момче? Стомахът ѝ се присви в поредица от крампи. Клара кимна мълчаливо, отстъпи в страни, за да направи път на Били и Ваня да влязат, и после тръгна наляво, мина през дневната и се приближи до затворена врата. Почука и каза:

— Леонард. Полицията е тук. Искат да говорят с теб.

Били и Ваня зачакаха в коридора. Малък и подреден. Кукички на стената вдясно с три якета на закачалки, две от които, изглежда, принадлежаха на Леонард. На четвъртата кукичка беше окачена чанта. Отдолу имаше малка поставка с четири чифта обувки, двата маратонки. Били забеляза, че са „Рийбок“ и „Еко“. На отсрещната страна беше поставено шкафче с чекмеджета и огледало над него. Върху шкафчето имаше малка покривка и ваза с неувяхващи цветя. Малко след шкафчето стената свършваше и започваше дневната. Клара отново почука на затворената врата.

— Леонард. Искат да говорят с теб за Рогер. Би ли излязъл, ако обичаш?

Тя почука отново. Били и Ваня се спогледаха и безмълвно взеха решение. Избърсаха обувките си в изтривалката и прекосиха дневната. До вратата на кухнята имаше семпла маса, жълт килим на кафяви квадрати на пода и канапе, обърнато с гръб към масата. Отсреща имаше друго канапе и ниска масичка за кафе между двете, направена от светло дърво. Ваня предположи, че е бреза, макар да нямаше представа. На стената беше монтиран телевизор, а на лавицата под него имаше дивиди плейър, но нямаше филми, нито видеоигри. Стаята беше чиста и спретната. На канапетата, изглежда, отдавна не беше сядал никой. Възглавниците бяха идеално наредени, одеялото сгънато и едно до друго бяха поставени две дистанционни управления. Цялата стена зад второто канапе беше в лавици, отрупани с книги с твърди и

меки корици, в безупречни редици. Тук-там имаше добре избърсани от праха дребни украшения. Ваня и Били се приближиха до Клара, която се разтревожи.

— Леонард, отвори вратата!

Реакция не последва. Музиката продължи да свири със същата сила. На Ваня ѝ се стори, че дори се усили. Или вероятно защото бяха по-близо. Били почука. Силно.

— Лео, може ли да поговорим, моля?

Нищо. Били отново почука.

— Странно. Стори ми се, че превърта ключа.

Ваня и Били погледнаха Клара. Били натисна дръжката на вратата.

Беше заключена.

Ваня погледна през прозореца на дневната и видя червенокосо момче с атлетично телосложение, което леко скочи на тревата навън, хукна по чорапи по моравата и се скри от полезрението им. Всичко се случи със скоростта на светлината.

Ваня се завтече към затворената врата към вътрешния двор и извика:

— Лео! Спри!

Лео обаче нямаше намерение да го прави. Той дори побягна още по-бързо. Ваня се обърна към малко изненадания Били.

— Отиди отпред! — изкрещя тя, докато се мъчеше да отвори вратата към вътрешния двор. Бягащото момче беше на малко разстояние от нея. Тя отвори вратата и бързо прескочи цветните лехи, а после хукна с всички сили и отново извика на Лео.

* * *

Към осем часа Себастиан беше станал, изкъпал се и отишъл на бензиностанция „Статойл“ на няколкостотин метра от къщата на родителите му. Купи си закуска и кафе лате и се храни, докато наблюдаваше хората, които отиваха на работа, купуваха си цигари, кафе и безоловен бензин. Когато се върна във временното си жилище, той събра вестниците, писмата, сметките и рекламите от препълнената пощенска кутия и изхвърли всичко освен днешния вестник в чувал за

рециклиране, който намери сгънат в шкафа. Надяваше се, че агентът по недвижими имоти ще се обади скоро, затова не искаше да си създава навик да яде храна от „Статойл“. Скучаеше. Излезе и седна в задния двор на къщата, където слънцето вече бе започнало да затопля наскоро монтираната дървена веранда. Когато Себастиан беше малък, тук имаше релефни каменни плочи от речни камъни. По онова време всички си слагаха такива. Сега, изглежда, предпочитаха веранди.

Той взе вестника и се приготви да прегледа секция „Култура“, когато чу женски глас, който извика: „Лео! Спри!“, и няколко секунди по-късно през живия плет на съседите премина висок червеночос тийнейджър, който хукна по тясната пътека за велосипедисти и пешеходци между двата имота, бързо прескочи високата един метър бяла ограда и се приземи в двора на Себастиан. След него дотича жена на трийсет и няколко години. Бърза. Пъргава. Не беше много назад, когато мина през живия плет, настигайки младежа. Себастиан наблюдаваше гонитбата и безмълвно се обзаложи, че хлапакът няма да стигне до оградата от другата страна на двора. Оказа се прав. На няколко метра от оградата жената рязко увеличи скоростта и го повали с добре премерена хватка. Честно казано, тя имаше предимство върху меката повърхност, защото беше с обувки. Двамата се претърколиха два пъти от инерцията.

Жената чевръсто хвана ръката на младежа и я изви зад гърба му. Явно беше полицайка. Себастиан стана и направи няколко крачки по моравата. Не че имаше намерение да се намесва по някакъв начин. Само искаше да вижда по-добре. Жената, изглежда, овладя ситуацията, и дори да не беше, от срещуположната посока дотърча мъж горе-долу на нейните години, за да ѝ помогне. Той очевидно също бе полицай, защото извади белезници и закопча ръцете на младежа зад гърба му.

— Пуснете ме! Не съм направил нищо, мамка му! — Червеночосото момче се въртеше и се мятеше върху тревата, но жената го държеше здраво.

— Тогава защо избяга? — попита тя и с помощта на колегата си го изправи на крака. Те тръгнаха към предната част на къщата и чакаща ги кола, предположи Себастиан. Докато вървяха, жената забеляза, че не са сами в двора. Тя погледна към него, извади служебна карта от джоба си и я разгърна. От това разстояние Себастиан нямаше шанс да прочете нито дума. Със същия успех можеше да му покаже

карта от библиотека. — Ваня Литнер, „Риксморд“. Всичко е под контрол. Може да влезете вътре.

— Не бях вътре. Може ли да остана навън?

Жената обаче беше приключила с него. Тя прибра служебната си карта и отново хвана за ръката момчето, което изглеждаше като онези младежи, които животът е запратил по плоскостта надолу на ранен етап. Това несъмнено нямаше да е нито първият, нито последният път, когато щяха да го водят към чакаща полицейска кола. По тротоара се зададе друга жена. Тя спря и вдигна ръце към устата си, за да заглуши писък, когато видя какво става в задния двор на Себастиан. Той я огледа. Майката, разбира се. Червена коса на леки, хубави къдрици. Около четирийсет и пет годишна. Не много висока, може би метър и шейсет. Изглеждаше във форма. Вероятно редовно посещаваше фитнес салона. Жената сигурно беше съседката от другата страна на живия плет. Когато Себастиан живееше тук, къщата обитаваше германска двойка с два шнауцера. Бяха стари дори тогава. Сигурно вече бяха умрели.

— Леонард, какво си направил? Къде го водите? Какво е направил? — Жената не обръщаше внимание, че никой не отговаря на въпросите ѝ, и продължаваше да пита — бързо и напрегнато, с глас, доближаващ се до фалцет. Като предпазен клапан на тенджерата под налягане. Ако беше съдържала въпросите, щеше да се пръсне от безпокойство. Тя тръгна по тревата. — Какво е направил? Кажете ми, моля ви! Защо вечно се забъркваш в неприятности, Леонард? Какво е направил? Къде го водите?

Полицайката пусна ръката на момчето и пристъпи към разтревожената майка. Полицаят продължи да върви.

— Искаме само да говорим с него. Името му се появи в хода на разследването ни — обясни тя и успокояващо сложи ръка на рамото на притеснената жена. Физически контакт. Добре. Професионално.

— „Появи се“? Как така „се появи“? Във връзка с какво?

— Сега ще го заведем в участъка. Ако дойдете след малко, ще обсъдим всичко мирно и спокойно. — Ваня млъкна и преди да продължи, се увери, че е установила зрителен контакт с жената. — Клара, в момента не знаем нищо. Не се разстройвайте без причина. Елате в участъка и потърсете мен или Били Русен. Името ми е Ваня Литнер. — Разбира се, Ваня се беше представила, когато отидоха в

дома на Лундин, но Клара сигурно не бе запомнила името ѝ или дори не го беше чула. Тя извади визитна картичка и я даде на Клара, която я взе и кимна. Беше твърде шокирана, за да протестира. Ваня се обърна и излезе от двора. Клара я гледа, докато се скри зад ъгъла до разцъфнал храст френско грозде. Стоеше там напълно объркана, а после се обърна към най-близкия човек наоколо, който по случайност беше Себастиан.

— Могат ли да го направят? Да го откарат с колата без мен? Той все още е непълнолетен.

— На колко години е?

— На шестнайсет.

— Тогава да, могат.

Себастиан се върна на верандата, към утринната светлина и секция „Култура“ във вестника. Клара не помръдна от мястото си. Гледаше ъгъла, зад който се беше скрила Ваня, сякаш очакваше тримата да изскочат оттам, усмихнати и смеещи се, и да ѝ кажат, че всичко е било шега. Добре замислена и изпълнена шега. Не се е случвало. Клара се обърна към Себастиан, който току-що беше седнал на плетения стол.

— Не можеш ли да направиш нещо? — умолително попита тя.

Той я погледна озадачено.

— Аз ли? Какво?

— Ти си синът на Бершанови, нали? Себастиан? Работиш върху такива неща.

— Работех. В минало време. Вече не се занимавам с това. И дори когато работех, нямах нищо общо с оспорване на ареста. Бях криминален психолог, не адвокат.

Колата на улицата потегли, отвеждайки единствения син на Клара. Себастиан погледна жената, която все още стоеше в двора му. Напълно объркана. Изоставена.

— Какво е направил синът ти? И защо „Риксморд“ се интересуват от него?

Клара пристъпи няколко крачки към него.

— Сигурно нещо свързано с момчето, което беше убито. Не знам. Леонард никога не би направил такова нещо. Никога.

— Тогава какво прави Леонард?

Клара го погледна с недоумяващо изражение. Себастиан кимна към оградата и поясни:

— Когато ти дойде, го упрекна, че вечно се забърква в неприятности.

Тя го погледна озадачено. Наистина ли го беше казала? Не знаеше. Толкова много въпроси. Такова голямо объркване в главата, й, но вероятно го беше казала. Леонард наистина се беше забърквал в много неприятности, особено напоследък, но това сега беше нещо съвсем различно.

— Но той не е убиец!

— Никой не е, докато не убие някого.

Клара погледна Себастиан, който изглеждаше напълно незаинтересуван и безразличен към събитията, които се бяха разиграли в двора му. Той барабанеше с пръсти по вестника, сякаш не се беше случило нищо необичайно или важно.

— Няма ли да ми помогнеш?

— Имам телефонен указател „Дълга страници“ в къщата. Мога да потърся адвокат.

Към буцата на безпокойство и страх в стомаха на Клара се присъедини гняв. Тя беше чувала някои неща за сина на Бергманови през годините, когато Естер и Туре й бяха съседни. И нито едно от тях не беше хубаво.

— Само като си помисля, че бях убедена, че Естер преувеличава, когато говори за теб.

— Това би ме изненадало. Майка ми не обичаше да прави възвишени жестове.

Клара хвърли един последен поглед на Себастиан, а после се обърна и си тръгна, без да пророни нито дума повече. Той взе част от вестника, паднала на пода на верандата. Забелязал беше статията, но не бе проявил особен интерес. Сега отново насочи вниманието си към нея.

„РИКСМОРД“ СА ПОВИКАНИ ДА РАЗСЛЕДВАТ УБИЙСТВО НА МОМЧЕ

8.

— Защо избяга?

Ваня и Били седяха срещу Леонард Лундин в безлично обзаведената стая. Маса и три доста удобни стола. Тапети в убити тонове, тук-там плакати в рамка, лампион в единия ъгъл зад малък фотьойл. Дневна светлина през прозореца, който, вярно, беше с матови стъкла, но все пак пускаше светлина. Приличаше повече на стая в евтино общежитие, отколкото на помещение за разпити, без легло, но имаше две камери за наблюдение, които записваха всичко в съседната стая.

Леонард се беше прегърбил на ръба на стола. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а краката му без обувки бяха протегнати от двете страни на масата. Не поглеждаше полицаите и се беше втренчил в една точка някъде долу вляво. Езикът на тялото му показваше липса на интерес и може би известно презрение.

— Не знам. Рефлекс.

— Когато полицията иска да говори с теб, рефлексът ти е да избягаш? Защо?

Леонард повдигна рамене.

— Направил ли си нещо незаконно?

— Вие, изглежда, мислите така.

Ироничното в случая беше, че те не си бяха помислили такова нещо, когато отидоха в дома на Лундинови да говорят с него, но бягството му по чорапи през прозореца определено засилваше интереса им и степента на подозрение. Ваня вече беше решила, че трябва да претърсят стаята на Леонард. Да избяга през прозореца беше доста крайна мярка. Вероятно в стаята имаше неща, които той не искаше да видят. Неща, които го свързваха с убийството. Засега те знаеха само, че в петък вечерта Леонард е обикалял с мотопеда си около жертвата. Ваня насочи разговора в тази посока.

— Миналия петък си видял Рогер Ериксон.

— Така ли?

— Един свидетел ви е видял заедно. На „Густавсборгсгатан“.

— В такъв случай, предполагам, че съм бил там. И какво от това?

— „В такъв случай, предполагам, че съм бил там...“ Това признание ли е? — Били вдигна глава от тефтера си и се втренчи в момчето. — Видя ли Рогер миналия петък?

Леонард срещна за миг погледа му и сетне кимна. Били преведе кимането в думи за касетофона на масата.

— Отговорът на Леонард на въпроса е „да“.

Ваня продължи:

— Ти и Рогер сте ходили в едно и също училище, но после той се е преместил в друго. Знаеш ли защо?

— Ще трябва да попитате него.

Толкова глупаво. Толкова... непочтително. Били изпита желание да сграбчи Леонард и хубавичко да го разтърси. Ваня усети това и дискретно сложи ръка на рамото на колегата си. Без следа от раздражение или най-малкия знак, че е допуснала да бъде провокирана, тя разгърна папката пред себе си на масата.

— Много бих искала да го направя, но той е мъртъв, както сигурно знаеш. Някой е изтръгнал сърцето му и е изхвърлил трупа в блато. Имам снимки.

Ваня започна да нарежда на масата гланцови, силно увеличени фотографии от мястото, където беше намерено тялото, и от моргата. И Ваня, и Били знаеха, че няма абсолютно никакво значение колко смърт е видял човек във филми и видеоигри. Никое информационно средство не може да представи реално смъртта. Нито дори най-талантливият експерт по специални ефекти не може да пресъздаде какво е чувството, когато видиш труп. Особено ако като Леонард си видял човека жив само преди седмица.

Леонард погледна снимките. Опита се да изглежда равнодушен, но Ваня и Били видяха, че му е трудно, ако не и невъзможно да ги гледа. Това обаче не означаваше нищо. Можеше да е вина, но можеше и да е само шок. Фотографии като тези имаха едно и също въздействие и върху извършители, и върху невинни. Почти без изключение. Ето защо реакцията не беше най-важното нещо. Важното беше да накарат Леонард да приеме сериозно разпита. Да зарече грубото, уклончиво отношение. Ваня продължи да нарежда снимките една до друга, бавно и спокойно, и Били остана поразен от факта, че никога не престава да

й се възхищава. Въпреки че тя беше година и нещо по-млада от него, беше му като голяма сестра, която има отлични оценки по всичко, но пак съумява да бъде готина, а не зубрачка. И винаги е готова да помогне на по-малките си братя. Тя се наведе към Леонард.

— Дошли сме да заловим човека, който е направил това. И ще го сторим. В момента имаме само един заподозрян и това си ти. Затова, ако искаш да излезеш оттук и да се хвалиш на приятелите си, че си избягал от ченгетата, по-добре се откажи от това държане и започни да отговаряш на въпросите ми.

— Казах ви, че съм го видял миналия петък, нали?

— Но аз не те попитах това. Попитах те защо Рогер се е преместил в друго училище.

Леонард въздъхна.

— Предполагам, че се държахме малко неприятно с него. Не знам дали затова се е преместил. Но не бях само аз. Никой в училище не го харесваше.

— Разочароваш ме, Леонард. Коравите момчета не обвиняват други хора. Ти си бил един от главните виновници, нали? Така поне ни казаха.

Лео я погледна и се приготви да отговори, когато се намеси Били:

— Хубав часовник. „Тонино Ламборгини Пилот“ ли е?

В стаята настъпи мълчание. Ваня погледна изненадано Били. Не защото беше разпознал часовника на ръката на Леонард, а защото неочаквано се беше обадил. Леонард премести скръстените си ръце така, че дясната да закрие часовника, но не каза нищо. Не беше необходимо. Ваня отново се наведе към него.

— Ако нямаш касова бележка за часовника, ще имаш сериозни неприятности.

Леонард погледна полицаите.

Видя сериозните им изражения.

Преглътна.

И започна да им разказва. Всичко.

* * *

— Той призна, че е откраднал часовника. Излязъл с мотопеда си и видял Рогер тук. — Ваня начерта кръстче на картата на стената. Целият екип беше в стаята. Урсула и Торкел слушаха внимателно Били и Ваня, които им разказваха най-важните моменти от разпита на Лео. — Твърди, че само се занасял и започнал да кара в кръг около Рогер. След това според Леонард Рогер го блъснал и го съборил от мотопеда. Започнали да се карат сериозно и се сбили. От носа на Рогер потекла кръв. След няколко удара Леонард го повалил на земята и му взел часовника за наказание.

Никой не каза нищо. В момента единственото, което имаха срещу Леонард, беше часовникът. В показанията на свидетеля и сред веществените доказателства нямаше нищо, което да предполага, че той лъже. Ваня продължи:

— Но разбира се, Леонард казва така. Боят може лесно да е излязъл от контрол и той да е извадил нож и да е наръгал Рогер.

— Повече от двайсет пъти? На сравнително централна улица? Без никой да види нищо? — недоверчиво попита Урсула.

— Не знам как изглежда районът. Леонард може да се е паникьосал. Един удар с ножа, и Рогер остава да лежи там и да крещи. Лео осъзнава, че е загазил яко, извлича го в храстите и продължава да забива ножа в него, за да го накара да млъкне.

— Ами сърцето? — Урсула все още не беше убедена в тази версия.

Ваня разбираше съмненията ѝ.

— Не знам. Но каквото и да се е случило, станало е след девет вечерта. Лео потвърди часа. Погледнал часовника, когато го свалил от китката на Рогер. Това означава, че Рогер не е бил с Лиза до десет, както тя настоява.

Торкел кимна.

— Хубаво, добра работа. Нещо от мястото, където е бил намерен трупът? — Той се обърна към Урсула.

— Не много. Следите от гуми, които открихме, са от „Пирели Р7“. Не съвсем стандартни гуми, но все пак често срещани. И очевидно не знаем със сигурност дали следите са от колата, която е докарала трупа.

Урсула извади лист хартия и снимка на следите от автомобилни гуми от папката си и ги даде на Били, който отиде да сложи на таблото

новата информация.

— Леонард Лундин има ли достъп до кола? — попита Торкел, докато Били закачаше снимката и листа с данните за гумите „Пирели“.

— Доколкото ни е известно, не. Сутринта на алеята пред дома му нямаше кола.

— Тогава как е преместил трупа в Листашер? С мотопеда си?

Всички се умълчаха. Не, разбира се. Неиздържаната теория как може да е извършено убийството изведнъж стана още по-слаба. Трябваше обаче да бъде проверена, преди да я отпишат напълно.

— Урсула и аз ще вземем двама униформени полицаи и ще претърсим дома на Лундинови. Били, ще отидеш ли на „Густавсборгсгатан“ да провериш дали има вероятност убийството да е станало там? Ваня, искам да...

— Да отида отново да говоря с Лиза Хансон — довърши тя изречението му със зле прикрито ликуване.

* * *

Клара стоеше пред къщата и пушеше. Преди половин час бяха дошли някакви други полицаи от „Риксморд“ с двама униформени колеги. Когато Клара ги попита дали може да отиде в участъка да говори с Ваня Литнер, те накратко ѝ отговориха, че ще задържат Леонард, докато проверят информацията, която им е дал. И докато претърсят къщата ѝ, затова, ако не възразява... Клара стоеше в градината, изгонена от собствения си дом, пушеше, трепереше въпреки пролетната топлина и се мъчеше да събере мислите си. Или по-скоро, да прогони мисълта, която непрекъснато се връщаше и я плашеше повече от всичко друго: че Леонард може наистина да има нещо общо със смъртта на Рогер. Клара знаеше, че те не бяха добри приятели. О, я стига, кого заблуждаваше? Леонард тормозеше Рогер. Заяждаше се с него. Веднъж употреби насилие.

Когато момчетата бяха в прогимназията, няколко пъти викаха Клара при директора. Последния път говореха, че ще изключат Леонард, но разбира се, ходенето на училище беше задължително. Може ли Клара да говори с Леонард и да реши проблема на домашна територия, така да се каже? Информираха я, че е изключително важно

въпросът да бъде решен. Исковете за компенсации срещу училища, които не могат да се преборят с тормоза, ставали все по-чести и скъпи. А училище „Викинга“ нямало интерес да стане част от растящата статистика.

Някак бяха оцелели. След пролетния срок, когато Клара почувства, че не прави нищо друго, освен да заплашва и да подкупва Леонард, момчетата завършиха училище и през лятната ваканция тя успя да се убеди, че нещата ще бъдат по-добре в гимназията. Това щеше да бъде ново начало. Но не беше. Защото Леонард и Рогер попаднаха в една гимназия.

Училище „Рунебергс“. Леонард все още учеше там. Рогер напусна само след месец и нещо. Клара знаеше, че синът ѝ вероятно е главната причина за преместването на Рогер в друго училище. Но имаше ли нещо повече? Тя се ядоса на себе си, че допуска подобна мисъл да влезе в главата ѝ. Що за майка беше? Ала не можа да я прогони напълно. Убиец ли беше синът ѝ?

Клара чу стъпки, които се приближаваха по алеята за коли, и се обърна. Към нея вървеше Себастиан, носейки два найлонови плика от „Статойл“. Тя стисна устни.

— Виждам, че си се върнала — каза той, кимайки към къщата, когато стигна до нея. — Може да чакаш в моята къща, ако искаш. Те ще се забавят.

— Сега изведнъж се заинтересува, а?

— Не особено, но съм добре възпитан. Все пак сме съседи.

Клара изсумтя и го погледна студено.

— Ще се оправя, благодаря.

— Сигурен съм, но ти трепериш и целият квартал знае, че полицията е тук. Това означава, че е само въпрос на време, преди да се появят и репортерите. И те няма да се спрат пред оградата на двора. Ако мислиш, че аз съм костелив орех, това е нищо в сравнение с тях.

Тя го погледна отново. Всъщност вече ѝ бяха позвънили двама журналисти. Единият — четири пъти. Клара нямаше абсолютно никакво желание да се среща с тях. Тя кимна и пристъпи няколко крачки към него. Двамата се отправиха към портата.

— Себастиан?

Той веднага позна гласа и се обърна към човека, когото не беше виждал много отдавна. На стъпалата пред къщата на Клара стоеше

Торкел с меко казано, озадачено изражение. Себастиан бързо се обърна към Клара.

— Влизай, вратата е отворена. Може ли да вземеш тези неща? — Той ѝ даде торбите. — И ако искаш да обядваш, започвай.

Клара взе пликите, леко изненадана. За секунда изглеждаше така, сякаш мислеше да попита нещо, но после промени решението си и тръгна към къщата на Себастиан. Той погледна Торкел, който почти беше стигнал до него. Изражението му говореше, че не може да повярва на очите си.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Торкел протегна ръка и Себастиан я стисна.

— Радвам се да те видя. Много време мина. Какво правиш във Вестерос?

— Живея ей там. — Себастиан посочи съседната къща. — Това е къщата на майка ми. Тя почина. Ще я продавам, затова съм дошъл.

— Съжалявам за майка ти.

Себастиан повдигна рамене. Нямаше за какво да се съжалява и Торкел би трябвало да го знае, защото въпреки всичко те бяха много близки доста години. Вярно, това беше отдавна, по-точно преди дванайсет години, но много пъти бяха обсъждали родителите на Себастиан и взаимоотношенията му с тях. Торкел несъмнено го каза от учтивост. Защо иначе ще го прави? За тях беше минало твърде много време, за да започнат оттам, откъдето бяха приключили. Твърде много време, за да могат дори да кажат, че се познават вече. Твърде много време разговорът да потече като поток през пролетта. Последва кратко мълчание.

— Още работя в „Риксморд“ — рече Торкел, нарушавайки мълчанието след няколко секунди.

— Предположих. Чух за момчето.

— Да...

Пак мълчание. Торкел се прокашля и въртна глава към къщата на Лундин.

— По-добре да тръгвам...

Себастиан кимна с разбиране. Торкел му се усмихна.

— По-добре тръгвай да не те види Урсула.

— Още ли работите заедно?

— Тя е най-добрата.

— Аз съм най-добрият.

Торкел погледна мъжа, когото преди много години би описал като приятел. Не най-близкият или дори добър приятел, но определено приятел. Той можеше да подмине забележката на Себастиан без коментар, да кимне в знак на съгласие, да се усмихне, да го потупа по рамото и да влезе в къщата, но нямаше да е честно — към нито един от тях. Ето защо каза:

— Ти беше най-добрият. В много неща. И напълно безполезен в други.

Себастиан не искаше да каже нищо със забележката си. Изтърси го просто така. През четирите години, в които бяха работили заедно, той и Урсула непрекъснато си бяха съперничили. В различни области. Различни задачи. Различни методи. Всичко. Единственото, за което бяха на едно мнение, беше, че само единият от тях може да е най-добрият в екипа. Така бяха устроени. Торкел обаче беше прав. Себастиан беше ненадминат в много — или поне в някои — области, а в други беше напълно безполезен. Той се усмихна вяло на Торкел.

— За съжаление развивам безполезната си страна. Пази се.

— Ти също.

Себастиан се обърна и тръгна към портата. За негово огромно облекчение Торкел не предложи „Трябва да се видим някоя вечер“ или „Хайде да прием бира някой път“ И той също очевидно не изпитваше необходимост да подновява приятелството си с него.

След като Себастиан се насочи към дома си, Торкел забеляза, че Урсула е излязла от къщата на Клара, стои на стъпалата и гледа към мъжа, който влезе в съседната къща. Ако изражението на Торкел показваше крайна изненада, когато видя Себастиан, то на лицето на Урсула беше изписано нещо съвсем различно.

— Това Себастиан ли беше?

Торкел кимна.

— Какво прави тук, по дяволите?

— Явно майка му е живяла тук.

— Разбирам. И с какво се занимава напоследък?

— Развива безполезната си страна.

— Значи няма промяна — троснато отбеляза Урсула.

Торкел се подсмихна, когато си спомни как Урсула и Себастиан се караха за всеки детайл, всеки анализ и всяка стъпка в разследването.

Те всъщност много си приличаха и вероятно затова не можеха да работят заедно.

Двамата тръгнаха към къщата. Урсула даде на Торкел запечатан найлонов плик. Той го взе и я погледна озадачено.

— Какво е това?

— Тениска. Намерихме я в коша за пране в банята. Цялата е изцапана с кръв.

Торкел погледна с подновен интерес дрехата в плика. Нещата не изглеждаха добре за Леонард Лундин.

* * *

Вторият разговор с Лиза Хансон отне повече време, отколкото се беше надявала Ваня. Тя отиде в гимназия „Палмльовска“, в покрайнините на Вестерос. Училището очевидно имаше амбиции. Дървета, посадени в прави редици, боядисани в жълто каменни стени без следа от графити, неизменно в първата десетка по отношение на националните тестове. Училище, което изобщо не беше по възможностите на хлапета като Леонард Лундин.

Това беше училището на Рогер. Тук се беше преместил от „Рунебергс“, в центъра на града. Ваня имаше чувството, че може би в смяната на училищата има нещо, което трябва да се провери. Рогер се беше преместил от една среда в друга. Случило ли се беше нещо, свързано с преместването? Големите промени може да доведат до конфликти. Тя реши да научи повече за Рогер и какъв всъщност е бил. Това щеше да бъде следващата ѝ стъпка. Първо трябваше да разбере какво е станало през липсващите часове, за които Лиза Хансон толкова упорито отказваше да признае.

Измина половин час, докато Ваня най-после откри в кой клас е Лиза, намери стаята и прекъсна урока по английски.

Другите ученици започнаха любопитно да шушукат, когато Лиза стана и според Ваня предизвикателно бавно тръгна към нея. Едно момиче на първата редица вдигна ръка, но не си направи труда да изчака реакция от нито от учителя, нито от Ваня, и попита:

— Знаете ли вече кой го е направил?

Ваня поклати глава.

— Не, още не.

— Чух, че било момче от предишното му училище.

— Да, Лео Лундин — обади се момче с къса подстрижка и две големи обеци с изкуствени скъпоценни камъни на ушите. — От предишното училище — поясни той, когато Ваня не реагира на името.

Тя не беше изненадана. Градът беше относително малък и хлапетата постоянно бяха във връзка помежду си. Разбира се, те си бяха изпратили съобщения по мобилните телефони, твитър и електронната поща, че един от връстниците им е прибран за разпит. При това при доста зрелищни обстоятелства. Ваня обаче нямаше намерение да прави нищо, за да разпространи слуховете. Напротив.

— Говорим с колкото е възможно повече хора и все още разследваме всяка възможна хипотеза — отвърна тя, пусна Лиза да мине пред нея и затвори вратата на класната стая.

В коридора Лиза скръсти ръце на гърдите си, втренчи се дръзко във Ваня и я попита какво иска. Ваня обясни, че трябва отново да провери някои от нещата, които ѝ е казала.

— Позволено ли ви е да ме разпитвате, когато родителите ми не присъстват?

Ваня изпита раздразнение, но се постара да не го покаже. Усмихна се и спокойно отговори:

— Не те разпитвам. Ти не си обвинена в нищо. Това е само приятелски разговор.

— И все пак предпочитам майка ми или баща ми да са тук.

— Защо? Ще ни отнеме само няколко минути.

Лиза повдигна рамене.

— И все пак предпочитам.

Ваня не можа да сдържи въздишката си на раздразнение, но знаеше, че не може да продължи разговора против волята на Лиза. Момичето се обади на баща си, който явно работеше наблизко, и след като отказа предложението на Ваня за чаша кафе или безалкохолно в столовата, двете слязоха на партера да го чакат.

Ваня се възползва от възможността и се обади на Били и Урсула. Били ѝ каза, че е невъзможно толкова жестоко убийство да е станало на „Густавсборгсгатан“. Близостта на колежа, плувният басейн и спортното игрище означаваше, че там има голямо улично движение и много минувачи. На незастроените парцели имаше паркинги и открити

пространства. Определено беше твърде рано да отпишат Лео Лундин от разследването, но трябваше да измислят друг, по-реалистичен сценарий. Хубавото беше, че Били е видял камери за наблюдение на улицата. Ако извадеха късмет, събитията в онази петъчна вечер щяха все още да са достъпни някъде. Той се готвеше да отиде да провери.

Урсула нямаше много за докладване, освен че изцапаната с кръв тениска е изпратена за анализ. Тя беше огледала гаража и мотопеда, където нямаше следи от кръв, и щеше да започне да претърсва къщата. Ваня ѝ напомни да бъде особено старателна в стаята на Лео, но Урсула отвърна, че е невъзможно да бъде по-старателна от всеки друг път.

Лиза седеше на пода с гръб към стената и гледаше Ваня, която крачеше напред-назад, допряла до ухото си мобилния телефон. Девойката създаваше впечатлението, че е отегчена, но мозъкът ѝ трескаво се опитваше да отгатне какво иска да я пита полицайката този път. И как ще отговори. Накрая реши да се придържа към стратегията си. Ако я попита за подробности, нямаше да си ги спомня.

Рогер дойде.

Домашните.

Чай.

Телевизия.

Рогер си тръгна.

Обикновена, малко скучна петъчна вечер. Въпросът беше дали това щеше да е достатъчно.

* * *

Бащата на Лиза дойде дващестина минути по-късно. Ваня не знаеше дали огромният Иисус от мъниста, все още пресен в паметта ѝ, или евтиният бледосив костюм и старателно пригладената коса в стил Кен я накараха да си помисли за Свободната църква, когато по коридора се втурна един изключително възмутен мъж. Той развълнувано се представи като Улф и после три минути информира Ваня, че смята да докладва факта, че полицейски служител се е опитал да разпита непълнолетна в отсъствието на родител или настойник, при това в училището на дъщеря му! Направо можели да закачат табелка с

надпис „Заподозряна“ на врата ѝ! Имала ли представа Ваня как клюкарстват тийнейджърите? Не може ли да бъде малко по-дискретна?

Ваня спокойно обясни, че Лиза всъщност не е непълнолетна според закона, че все още е последният човек, видял жив Рогер — с изключение на убиеца, добави тя за по-сигурно — и че иска само да провери част от информацията. Нещо повече, веднага щом Лиза изразила желание да присъства баща ѝ, Ваня се съгласила и досега не е задавала на момичето нито един въпрос. Улф погледна дъщеря си за потвърждение и тя кимна. Освен това Ваня предложи да придружи Лиза обратно до класната стая и да обясни, че тя по никакъв начин не е заподозряна във връзка с убийството на Рогер Ериксон.

Улф, изглежда, остана доволен и малко се успокои. Тримата влязоха в чистата и подредена обща стая и седнаха на канапетата.

Ваня обясни, че в хода на разследването са научили от два независими източника, че Рогер е бил в града малко след девет часа в петък вечерта, а не при Лиза, в дома ѝ, както твърди тя. За нейна изненада Улф дори не се обърна към Лиза, преди да коментира думите ѝ.

— В такъв случай източниците ви грешат.

— И двата ли? — Ваня не може да прикрие учудването си.

— Да. Щом Лиза казва, че Рогер е бил с нея до десет, значи е било така. Дъщеря ми не лъже. — Той покровителствено прегърна Лиза, сякаш да наблегне на твърдението си.

— Но тя може да е сгрешила за часа. Случват се такива неща — помъчи се да възрази Ваня и насочи вниманието си към Лиза, която мълчаливо седеше до баща си.

— Тя казва, че Рогер си е тръгнал, когато по „Канал 4“ са започнали новините. Те започват в десет всяка вечер, ако съм разбрал погрешно.

Ваня се отказа и заговори директно на Лиза:

— Има ли вероятност да си допуснала грешка за часа, в който си е тръгнал Рогер? Важно е да уточним всичко, за да можем да намерим човека, който го е убил.

Лиза се притисна до ръката на баща си и поклати глава.

— Добре, тогава всичко е ясно. Ако няма още нещо, трябва да се връщам на работа — каза Улф.

Ваня не спомена, че е чакала половин час за възможността да зададе въпроса си и че тя също има работа, вероятно по-важна от неговата. Тя направи един последен опит.

— Двамата, с които разговаряхме, са сигурни за часа, напълно независимо един от друг.

Улф се втрени в нея и когато отново заговори, в гласа му прозвуча по-груб тон:

— Дъщеря ми също е сигурна. И това означава думата на един човек срещу думата на друг, не сте ли съгласна?

Ваня не можеше да продължи по-нататък. Лиза не проронваше нито дума, а Улф ѝ даваше ясно да разбере, че възнамерява да присъства на всеки бъдещ разговор. Ваня не си направи труда да му каже, че присъствието му ще зависи от нея и колегите ѝ, не от него. Тя изчака мълчаливо, докато Улф стана, прегърна дъщеря си, целуна я по бузата, ръкува се с Ваня и леко кимна, а после излезе от общата стая и от сградата.

Ваня стоеше и гледаше след него. Страхотно е да имаш родител, който е сто процента на твоя страна. Твърде често в работата си Ваня срещаше точно обратното. Или по-скоро семейства, в които тийнейджърите бяха повече или по-малко непознати и родителите нямаха представа какво правят децата им или с кош. Ето защо един баща, който дойде, зарязвайки работата си, прегърна дъщеря си, имаше ѝ доверие и я защити, беше приятно разнообразие в света на Ваня. *Би трябвало да бъде.* Защото тя не можеше да се отърси от чувството, че Улф защитава облика на идеалното семейство с добре възпитана дъщеря, която никога не лъже, вместо да подкрепи самата Лиза. Че избягването на клюките и спекулациите на всяка цена е по-важно, отколкото да се стигне до истината какво се е случило в онази петъчна вечер. Ваня се обърна към Лиза, която гризеше нокътя на безимения си пръст.

— Ще те изпратя до класната стая.

— Не е необходимо да го правите.

— Знам, но все пак ще дойда.

Лиза повдигна рамене. Двете минаха мълчаливо покрай редици шкафчета и вратата на столовата, а после завиха надясно и се качиха на първия етаж по широкото каменно стълбище. Лиза вървеше с наведена глава и бретонът ѝ пречеше на Ваня да види изражението на лицето ѝ.

— Какво имате сега?

— Испански.

— *Que hay en el bolso?*

Лиза вдигна глава и погледна Ваня напълно недоумяващо.

— Означава: „Какво имаш в чантата си?“ — поясни Ваня.

— Знам.

— Учих испански в училище и си спомням само това.

— Да.

Ваня млъкна. Дали с това кратко „да“ момичето ѝ даде да разбере, че изобщо не се интересува от жалките ѝ познания по испански? Те явно бяха стигнали до класната стая. Защото Лиза забави крачка и посегна към дръжката на вратата. Ваня сложи ръка на рамото ѝ. Момичето се скова и отново я погледна.

— Знам, че лъжеш — тихо каза Ваня, като я гледаше в очите. Лицето на Лиза беше безизразно. — Не знам защо, но ще разбере.

Ваня млъкна и зачака някаква реакция от Лиза. Нищо.

— Сега, след като ти е ясно, че знам, има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Лиза поклати глава.

— Какво?

— Например истината.

— Трябва да съм в часа по испански. — Лиза погледна ръката на Ваня, която все още беше на рамото ѝ. Ваня я дръпна.

— В такъв случай несъмнено ще се видим пак.

Ваня тръгна по коридора. Лиза стоя и я гледа, докато се скри зад остъклените врати в дъното, а после бавно пусна дръжката на вратата, отдалечи се на няколко крачки, извади мобилния си телефон и набра номер. Тя не пазеше в списъка с контактите името и номера на човека, на когото се обади, и всеки път изтриваше списъка с обажданията си. Не се знаеше дали някой няма да провери телефона ѝ. След няколко позвънявания човекът отговори.

— Аз съм. — Лиза отново огледа коридора. Нямаше никого. — Полицията току-що беше тук.

Тя завъртя очи в отговор на въпроса на човека от другия край на линията.

— Не, разбира се, че не им казах нищо, но те ще разберат. Едната говори с мен вече два пъти. И ще дойде пак, сигурна съм.

Лиза, която беше съумяла да изглежда незаинтересувана по време на целия разговор с Ваня, сега изглеждаше разтревожена. Криеше истината отдавна. Беше я напъхала в ъгълче дълбоко в съзнанието си и я беше заровила. Сега обаче започваше да осъзнава, че има много сили, които твърдо са решили да я изкопчат от нея, и твърдостта ѝ започваше да отслабва. Човекът от другия край на телефонната линия се опита да ѝ вдъхне смелост. Да повдигне духа ѝ. Да я снабди с аргументи. Лиза кимна. Почувства се малко по-добре. Вероятно всичко щеше да бъде наред. Тя бързо приключи разговора, когато чу стъпки в коридора зад себе си, прибра кичур коса, който се беше заплел в миглите ѝ, потисна безпокойството си и влезе в часа по испански, като се постара да изглежда колкото може по-равнодушна.

* * *

Лена Ериксон прекара сутринта на същия фотьойл като вчера и после започна да обикаля из апартамента. Пушеше цигара след цигара. Тънка синкава мъгла от никотин и катран изпълваше малкия тристаен апартамент на първия етаж. Не я свърташе на едно място за дълго. Известно време седя на все още неоправеното легло на Рогер, но не можеше да гледа джинсите му, купчините учебници, старите му видеоигри, съхранилите се доказателства, че някога в тази стая е живяло шестнайсетгодишно момче. Опита се да намери спокойствие в банята, кухнята и своята спалня, но всичко ѝ напомняше за сина ѝ толкова силно, че продължи да се мести от стая в стая. Не можеше да си намери място от мъка.

Имаше и нещо друго, което я караше да обикаля насам-натам толкова неспокойно. Гласът.

Тънкото гласче дълбоко в душата ѝ.

Тя ли беше виновна? Искаше ѝ се никога да не се бе обаждала по телефона, но беше ядосана. Искаше да отвърне на удара. И така започна всичко. Парите. Обажданията, парите, обажданията. Отново и отново, същият кръг, точно както обикаляше из апартамента. Но възможно ли беше това да е довело до трагедията? Не знаеше. И нямаше представа как да разбере. Но трябваше да знае. Трябваше да знае със сигурност, че е само майка, изгубила сина си, невинен човек,

преживял най-лошото. Тя отново запали цигара. Днес щяха да ходят да пазаруват. Както обикновено, сигурно щяха да се карат за пари, дрехи, отношение, уважение — всичките тези думи, които бяха дотегнали на Рогер. Лена се разплака. Той ѝ липсваше толкова много. Тя се свлече на колене и се остави скръбта и болката да я завладеят. Това донякъде беше катарзис, но зад сълзите Лена отново чу гласа.

Ами ако си виновна ти?

* * *

— Имаш чувството, че си лош родител. Мислиш, че правиш всичко, което можеш, но децата ти се изплъзват.

Клара изпи кафето в чашата си, остави я на масата и погледна Себастиан, който седеше срещу нея. Той кимна в знак на съгласие, въпреки че всъщност слушаше с половин ухо. Откакто бяха влезли вътре, тя говореше само за лошите отношения със сина си Леонард. Това беше напълно разбираемо с оглед на случилото се сутринта, но не особено интересно за друг освен за нея. Себастиан се питаше дали да не изтъкне, че употребата на второ лице единствено число вместо местоимението „аз“, когато Клара говори за себе си, е словесен защитен механизъм, начин да направиш провала си по-общ и по-малко личен, донякъде предпазващ от болката, но осъзна, че подобна забележка би била приета враждебно и че само ще подсили отрицателното ѝ мнение за него. Той не искаше това.

Още не.

Не и сега, когато все още не беше решил дали да не се върне в леглото. Себастиан предпочете мекия подход. Спокойно и достойно. Разбиращо, не осъждащо. Той погледна гърдите на Клара, които изглеждаха страшно съблазнителни под жълто-кафявия ѝ пуловер.

— Така е с децата. Понякога успяваш, друг път — не. Кръвните връзки не са гаранция за функциониращи взаимоотношения.

Себастиан трепна. По дяволите, колко язвително! Седем години изучава психология, двайсет години работи тази професия и това беше заключението му, утешителните му думи към жена, чийто живот се беше обърнал наопаки само за няколко часа.

Понякога успяваш, друг път — не.

Не беше за вярване, но Клара кимна в знак на съгласие, очевидно доволна от повърхностния му анализ. Дори му се усмихна благодарно. Определено съществуваше вероятност за секс, ако Себастиан изиграе правилно картите си. Той стана и започна да прибира чиниите и чашите от масата. Клара вече бе започнала да обядва, когато Себастиан се върна. Останали от предишния ден картофи и пържени яйца. Намерила беше в хладилника буркан с мариновано червено цвекло, което все още ставаше за ядене. И две бири с ниско алкохолно съдържание. Себастиан се нахрани с добър апетит, но Клара едва побутваше храната. Буцата в стомаха ѝ, изглежда, се уголемяваше с всяка изминала минута и леко ѝ се гадеше, но все пак се чувстваше добре да седи пред хубаво наредена маса. И да има с кого да разговаря.

С кого да преживява нещата.

Някой, който слуша. Който е умен.

Това ѝ действаше успокояващо. Оказа се, че Себастиан е приятен човек, макар и малко надменен.

— Ти не си идвал тук много често, нали? — попита тя, докато той беше с гръб към нея и зареждаше съдомиялната машина. — Ние дойдохме през деветдесет и девета и мисля, че не съм те виждала нито веднъж.

Себастиан не отговори веднага. Ако Клара го беше обсъждала с Естер, както намекна по-рано в двора, тя вероятно вече беше запозната с честотата на посещенията му в дома на родителите му. Той се изправи.

— Изобщо не съм идвал.

— Защо?

— Те бяха кретени. За съжаление.

Клара го погледна и реши да зареже темата. Вярно, родителите му не се славеха като най-забавната двойка на света, но според нея майка му малко живна след смъртта на баща му преди няколко години. Стана по-лесно да се говори с нея. Дори пиха кафе заедно няколко пъти и Клара искрено се разстрои в деня, когато разбра, че на Естер не ѝ остава да живее много.

На вратата се позвъни и в следващия момент чуха, че се отваря. Торкел извика за поздрав и влезе.

— Приключихме, затова може да се приберете вкъщи — каза той на Клара. — Извинете ни, ако сме ви създали неудобство.

Невъзможно беше да се долови искрено съжаление в гласа му. Коректен както винаги. Себастиан едва забележимо поклати глава. *Неудобство*. Тази дума сигурно беше включена в правилника или наръчника от петдесетте години как трябва да се държи полицаят с членовете на обществото. Торкел очевидно беше създал неудобство на Клара. Той бе отвел сина ѝ за разпит и бе преобърнал наопаки къщата ѝ. Клара обаче не реагира. Тя стана и се обърна към Себастиан сякаш нарочно.

— Благодаря за обяда. И за компанията — рече и излезе от кухнята, без дори да погледне Торкел.

Когато външната врата се затвори след нея, Торкел пристъпи в кухнята. Себастиан не помръдна от мястото си. Беше се облегал на плота.

— Виждам, че изобщо не си се променил. За дамите все още си рицар с бляскави доспехи.

— Тя стоеше навън и трепереше.

— Ако беше бащата на Лео Лундин, още щеше да стои там. Може ли? — Торкел посочи към кафемашината, която работеше, и в каната беше останало кафе.

— Разбира се.

— Чаши?

Себастиан кимна към единия от бюфетите в кухнята и Торкел извади голяма финландска чаша на червени ивици.

— Радвам се, че те виждам отново. Мина много време.

Себастиан се уплаши, че в края на краищата, това може да е встъпление, което да завърши с предложение да отидат заедно някъде или да пият бира. Той запази хладнокръвие.

— Да, определено мина много време.

— С какво се занимаваш напоследък? — Торкел изля остатък от кафето в чашата си и изключи кафемашината.

— Живея от хонорари и застраховката на съпругата ми. А сега, след като майка ми почина, ще продам тази къща и известно време ще карам с парите от нея. Но за да отговоря на въпроса ти, напоследък не се занимавам с нищо.

Торкел се стъписа. Много информация, изречена наведнъж, не стандартното „Ами едно и също, нали знаеш“, което очакваше, помисли си Себастиан. Но пълната безучастност, съчетана със

смъртните случаи в семейството, можеше да откаже Торкел да се възползва от възможността да „наваксат за изгубеното време“. Себастиан погледна бившия си колега и видя неподправена тъга в очите му. Съпричастността беше едно от най-хубавите му качества. Официален, но показващ съчувствие. Въпреки всичко, което беше видял по време на работата си.

— Застраховката на съпругата ти... — Торкел отпи глътка кафе.
— Не знаех, че си се оженил.

— Да, ожених се и овдовях. За дванайсет години може да се случат много неща.

— Много съжалявам.

— Благодаря.

Настъпи мълчание. Торкел пиеше кафето си, преструвайки се, че е по-горещо, отколкото всъщност беше, за да избегне подновяване на неловкия им разговор. Себастиан се обади и му се притече на помощ. Торкел очевидно търсеше контакт и компанията му. Неизвестно защо. Себастиан можеше да си позволи още пет минути на престорен интерес.

— Ами ти? Как я караш?

— Отново се разведох. Преди три години.

— Жалко.

— Да, иначе всичко е нормално, предполагам. Още работя в „Риксморд“

— Да, каза ми.

— Да...

Отново последва мълчание.

Още една глътка кафе.

Още малко помощ. Най-малкият общ знаменател. Работата.

— Открихте ли нещо в дома на Лундин?

— Дори да сме открили, не мога да ти кажа.

— Не, разбира се. Всъщност не ме интересува. Само поддържам разговора.

Разочарование ли се изписа на лицето на Торкел? Каквото и да беше, задържа се само за секунда, а после той погледна часовника и стана.

— Време е да тръгвам. — Остави пълната до половината чаша на плота. — Благодаря за кафето.

Себастиан го последва в коридора и се подпря на стената със скръстени на гърдите ръце, наблюдавайки как Торкел взе обувалката, окачена на подставката за шапки, и нахлузи меките си кожени обувки, които беше събул до вратата. Изведнъж Себастиан видя един застаряващ мъж с прошарена коса, стар приятел, който му желаше само доброто и с когото се беше държал откровено хладно.

— Можеше да ти изпратя картичка или нещо друго.

Торкел спря, докато обуваше обувките си, и го погледна озадачено, сякаш не беше чул добре.

— Какво?

— Ако си мислиш, че вината е твоя, задето не сме виждали толкова отдавна и че сме изгубили връзка. Казвам, че можех да се свържа с теб, ако смятах, че е важно.

Едва след няколко секунди Торкел проумя думите му. Той остави обувалката.

— Не смятам, че вината е моя.

— Хубаво.

— Поне не е само моя.

— Тогава всичко е наред.

Торкел се поколеба за момент, сложил ръка на дръжката на вратата. Дали да каже нещо? Да обясни ли на Себастиан, че ако кажеш на някого, че според теб взаимоотношенията ви не са важни и не си струва да се поддържат, това не е утешително, дори ако такава е целта? Всъщност точно обратното. Дали да го каже? Отхвърли идеята. Не трябваше да се изненадва. Много пъти се бяха шегували за това — че макар да е психолог, Себастиан не разбира чувствата на другите. Той винаги възразяваше с твърдението, че разбирането на чувствата се надценява. Интересни са мотивите, не емоциите, които са само отпадъчни продукти. Торкел се усмихна, когато осъзна, че вероятно вече е само отпадъчен продукт в паметта на Себастиан.

— Е, ще се видим — каза той и отвори вратата.

— Може би — отвърна Себастиан.

Вратата се затвори и Торкел чу превъртане на ключ. Той тръгна, надявайки се, че Урсула го чака в колата.

* * *

Торкел закрачи към участъка, а Урсула отиде да паркира колата. Не бяха разговаряли за Себастиан. Торкел направи опит, но Урсула му даде ясно да разбере какво мисли и до края на пътуването обсъждаха случая. Извършен беше първоначален анализ на изцапаната с кръв тениска и по мобилния си телефон Урсула беше научила, че кръвта е само на един човек. Рогер Ериксон. За жалост количеството кръв по-скоро подкрепяше обяснението на Лео за свиването, отколкото теорията, че е в резултат на жестоко убийство с нож, извършено в пристъп на ярост.

Освен това агресивността на момчето беше отстъпила пред ридания и хлипане по време на последния разпит и на Торкел му ставаше все по-трудно да си представи, че жалкото същество пред него може да е способно на нещо толкова добре обмислено и планирано, като да изхвърли трупа в блато. Използвайки кола, която не притежава. Не, Лео беше слабак. Въпреки факта, че бяха намерили тениската в дома му, тази хипотеза не беше реалистична.

Разбира се, те не бяха готови да го отпишат напълно. В разследването бяха допуснати достатъчно грешки. Щяха да задържат Лео за двайсет и четири часа, но ако не откриеха нищо друго, щеше да бъде трудно да убедят прокурора да се съгласи с ареста му. Торкел и Урсула решиха да съберат екипа, за да видят дали имат някакви идеи как да продължат нататък.

Мислейки за това, Торкел отвори вратата на полицейския участък, но жената на рецепцията му направи знак да се приближи.

— Имате посетител — каза тя и посочи зелената зона за чакане до прозореца. Там седеше възпълна, лошо облечена жена, която стана, щом видя, че дежурната на рецепцията сочи към нея.

— Коя е тя? — тихо попита Торкел. Не искаше да бъде съвсем неподготвен.

— Лена Ериксон. Майката на Рогер Ериксон.

Майката, това не е хубаво, помисли си той. В същия момент тя го потупа по рамото.

— Вие ли отговаряте за намирането на убиеца на момчето ми? — попита Лена Ериксон.

Торкел се обърна.

— Да. Казвам се Торкел Хьоглунд. Моите съболезнования за загубата ви.

Лена Ериксон само кимна.

— Е, Лео Лундин ли го е направил?

Торкел я погледна в очите, докато тя се беше втренчила в него с предизвикателно изражение. Искаше да знае. Естествено. Да знаеш, че убиецът е разпознат; заловен и осъден, означаваше много в процеса на овладяването на скръбта. За жалост Торкел не можеше да ѝ даде отговора, който тя искаше да чуе.

— Съжалявам, не мога да обсъждам подробности от разследването.

— Но вие сте го арестували.

— Вече ви казах, не мога да го обсъждам.

Лена дори не си придаде вид, че слуша. Тя пристъпи към Торкел. Твърде близо. Той устоя на импулсивното си желание да се дръпне назад.

— Лео непрекъснато тормозеше Рогер. Той беше виновен, че Рогер се премести в онова префърцунено училище.

Вината определено беше на Лео Лундин. Или Леонард, каквото и да беше проклетото му име. Лена не знаеше колко дълго е продължил тормозът. Знаеше, че е започнал в прогимназията, но отначало Рогер не казваше нищо. Не спомена за обидните думи и блъскането в коридора, скъсаните учебници и разбитото си шкафче. Той измисляше оправдания, когато се връщаше вкъщи от училище без тениска или с мокри обувки. Не ѝ каза, че тениската му е раздрана, нито че е намерил обувките си в тоалетната след часа по физкултура. Съчиняваше различни обяснения, когато парите и вещите му изчезваха. Лена обаче имаше подозрения и накрая Рогер призна част от истината.

Но всичко беше наред.

Под контрол.

Той можеше да се грижи за себе си. Ако тя се намеси, нещата можеше да се влошат. След това обаче започна насилието. Ударите. Нараняванията. Разцепената устна и насиненото око. Ритниците в главата. Тогавя Лена отиде в училището. Срећна се с Лео и майка му и веднага след срещата, която продължи почти един час в кабинета на директора, осъзна, че няма да получи помощ оттам. Нямаше съмнение кой командва в дома на Лундинови.

Лена знаеше, че не е много умна в академично отношение, но разбираше какво означава властта. Умееше да разпознава

съотношението на силите и да съзира структури. Невинаги шефът беше човекът, който взима решенията. Невинаги родителят беше човекът с авторитет. Училищният директор не беше истинският ръководител на персонала. Лена лесно разбра у кош е властта, как да се възползва и как да се държи, за да спечели колкото е възможно повече предимства. Или поне да избягва неизгодните положения. Някои хора вероятно я смятаха за пресметлива, други можеше да кажат, че се променя в зависимост от посоката, в която духа вятърът, а трети със сигурност си мислеха, че целува задници. Така обаче се оцелява, когато си прекарал целия си живот, заобиколен от власт; но никога не си я имал.

Не е вярно, прошепна гласчето в главата ѝ, което не млъкна цял ден. Ти имаше власт.

Лена протони гласчето. Не искаше да го слуша. Искаше да чуе, че Лео е убил сина ѝ. Той е бил! Тя беше сигурна. Трябваше да е така. Трябваше само да накара добре облечения мъж пред нея да го разбере.

— Сигурна съм, че е бил Лео. Той е удрял Рогер. Пребивал го е. Не съобщихме на полицията, но може да проверите в училището. Лео е бил. Знаем, че е бил той.

Торкел разбираше упоритостта и убедеността ѝ. Виждал беше това много пъти. Желанието не само за разкриване, но и за проумяване какво се е случило. Човекът, който беше закачал и тормозил сина ѝ, е преминал границата. Това беше разбираемо. Имаше логика. Би направило една реалност още по-реална. Освен това Торкел знаеше, че няма да стигнат много далеч с този разговор. Той сложи ръка на рамото на Лена и я насочи внимателно и неусетно към изхода.

— Ще трябва да видим докъде ще доведе разследването. Ще ви информирам за всичко, което се случва.

Лена кимна и тръгна сама към остъклените врати, но после спря.

— Още нещо.

Торкел се приближи до нея.

— Да?

— Репортерите непрекъснато ми звънят.

Той въздъхна. Естествено, че ще звънят. В най-трудния за нея момент. Когато е най-уязвима. Нямаше значение колко пъти медиите обещаваха да се поправят след публикуването на интервюта с хора,

които очевидно бяха разстроени и не съзнаваха съвсем ясно в какво се забъркват. Хора в шок и преживяващи дълбока скръб.

Това беше като природен закон.

Убито е дете.

Репортерите звънят.

— От опит знам, че повечето хора в положение като вашето, които говорят с журналисти, после съжаляват — откровено каза Торкел. — Не вдигайте телефона или ги препрацайте на нас.

— Но те искат ексклузивно интервю и са готови да платят. Питам се дали знаете колко да поискам?

Торкел я погледна с изражение, което показваше, че не разбира. И наистина беше така, но не по начина, по който го изтълкува Лена.

— Вие сте били въввлечен в такива неща. Колко да поискам?

— Не знам.

— Никога не съм имала нищо общо с тях, затова за какво става дума? Хиляда? Пет хиляди? Петнайсет хиляди?

— Наистина не знам. Съветвам ви изобщо да не говорите с тях.

Изречението ѝ говореше, че това определено не е възможност за избор.

— Не съм говорила. Но сега те искат да платят.

Торкел се втренчи в нея. Тя вероятно се нуждаеше от пари. Не искаше и да чуе за моралните му скрупули или съображенията му, основаващи се на опит. Лена Ериксон искаше пари. Имаше ли Торкел правото да коментира? Колко време беше минало, откакто наистина се бе нуждаел от пари? Изобщо беше ли изпадал в това положение?

— Правете каквото искате. Само внимавайте, това е всичко. — Лена кимна и за своя огромна изненада Торкел се чу да казва: — Определете си висока цена.

Тя се усмихна, обърна се и излезе. Той стоя и я гледа няколко секунди, докато вървеше по улицата на слънчевата светлина на късния пролетен следобед. След това прогони мисълта за посещението ѝ и се обърна, готов да се върне на работа при колегите си.

Изпитанията му обаче съвсем не бяха свършили.

Към него закуцука Харалдсон. От сериозното изражение на лицето му Торкел стигна до извода, че той иска да разговарят. По въпроса, който беше отлагал колкото може по-дълго. Въпросът, който Ваня вече три пъти му беше казала да реши.

9.

— Когато някой ти каже, че ще работите в близост, какво мислиш, че означава това?

Харалдсон лежеше по гръб в своята половина на двойното легло с ръце, скръстени зад главата, и поглед, вперен в празното пространство. До него лежеше Йени, подпряла задника си с две възглавници и забила пети в матрака. От време на време тя надигаше таза си към тавана, в който безизразно се беше втренчил съпругът ѝ. Часът беше десет и половина.

Бяха се любили.

Или чукали.

Или пито дори това, ако Харалдсон трябваше да бъде напълно откровен. Той послушно беше хвърлил семето си в съпругата си, докато мислите му бяха другаде.

В работата.

На срещата с Торкел, когато Харалдсон му каза, че Хансер — въпреки изричното желание на Торкел — се е опитала да го отстрани от разследването.

— Означава, че ще работите заедно, предполагам — отговори Йени и отново повдигна ханша си, за да направи наклона към чакащата си утроба малко по-стръмен.

— Да, точно така си мислиш, нали? Според мен, ако кажеш на някой колега, че ще работите в близост, това означава, че ще работите заедно. Върху едно и също нещо. Към една и съща цел. Не е ли така?

— Ммм.

Честно казано, Йени слушаше само с половин ухо. Ситуацията не беше непозната. Откакто Харалдсон имаше нов шеф, основната му тема за разговор беше работата, а когато говореше за работата си, той искаше само да излива недоволството си. Фактът, че сега раздражението му беше насочено не към Керстин Хансер, а към „Риксморд“, не правеше нещата по-различни.

Нови думи, същата стара песен.

— Знаеш ли какво има предвид Торкел Хьоглунд под съвместна работа?

— Да, ти ми каза.

— Той има предвид изобщо да не работим заедно! Когато го притиснах по въпроса как разбира съвместната ни работа, оказа се, че изобщо няма да работим заедно! Това е малко странно, не мислиш ли?

— Няма никаква логика.

Йени използва думите му от вечерта, докато се хранеха, и беше осъзнала, че това е добър начин да изглежда, че вниква в работата му, въпреки че всъщност не беше така. Не че не се интересуваше от работата на съпруга си. Съвсем не. Тя обичаше да слуша за всичко, от некомпетентни фалшификатори до подробностите за обира на микробуса с пари миналото лято. После обаче дойде Хансер и разказите на Томас за полицейската работа бяха изместени от дълги речи за несправедливостта на всичко.

Огорчение.

Оплаквания.

Той трябваше да започне да мисли за нещо друго.

— Но знаеш ли с кош можеш истински да действаш съвместно?

— Йени се обърна към него и плъзна ръка под завивките, надолу към увисналия му пенис. Харалдсон я погледна с изражението на човек, на когото са пломбирали три зъба и току-що е открил, че има дупка в четвърти.

— Пак ли?

— В овулация съм. — Ръката ѝ беше намерила целта си и стискаше. Нежно, но настойчиво.

— Отново?

— Така мисля. Температурата ми се беше повишила с половин градус сутринта. По-добре да не рискуваме.

За своя изненада Харалдсон почувства, че отново се възбужда. Йени се премести в неговата половина на леглото и легна с гръб към него.

— Направи го отзад и тласкай по-надълбоко.

Той се нагласи в правилната поза и с лекота проникна в нея. Тя се извърна към него.

— Утре трябва да ставам рано, затова не се бави. — Потупа го по бузата и отново се обърна с гръб.

И докато хващаше жена си за хълбоците, Томас Харалдсон остави мислите си да блуждаят.

Той щеше да им даде да разберат.

На всичките.

Веднъж завинаги.

Зарече се, че ще разкрие убийството на Рогер Ериксон.

* * *

Докато Харалдсон се мъчеше да оплоди съпругата си, без да наруши нощния ѝ сън, човекът, който не беше убиец, седеше по халат на километър и половина в жилищен квартал, в който сега светеха само няколко прозореца тук-там, и се информираше за хода на разследването. По интернет. Седеше на тъмно, осветен от студеното синкаво сияние на екрана, в онова, което с гордост наричаше свой кабинет.

Местният вестник поместваше на видно място новината за смъртта — той не можеше да се застави да я нарече „убийство“ — въпреки че не добавяше нови факти. Днес фокусът на репортажа беше „Училище в шок“ — четири страници за положението в гимназия „Палмльовска“ На всеки беше дадена възможност да изрази мнението си, от кухненския персонал до учениците и учителите. *Повечето би трябвало да си затварят устата*, заключи човекът, който не беше убиец, докато четеше всеки банален ред и всеки цитат, изпълнен с клишета. Всеки имаше мнение, но никой нямаше какво да каже. Местният вестник информираше читателите си и че прокурорът е решил да бъде арестуван един връстник на жертвата, но по минимални подозрения.

Във вечерните вестници пишеше повече. Те знаеха повече. Вдигаха по-голям шум. „Афтонбладет“ беше научил, че момчето е тероризирало и пребивало жертвата в миналото, и очевидно е било причината Рогер Ериксон да се премести в друго училище. Репортер, чиято снимка в дял ръст бе публикувана до статията, правеше и без това трагичната история още по-сърцераздирателна, като пишеше за тормозеното момче, което избягало от мъчителите си, съвзело се и продължило напред, намерило си нови приятели в новото училище и

започвало да гледа оптимистично на бъдещето си, когато било убито с безсмислено насилие. Сигурно всички читатели бяха проронили сълзи.

Човекът, който не беше убиец, прочете емоционалната статия и се замисли. Искаше ли това да не се бе случвало? Да, категорично. Нямаше обаче смисъл да разсъждава по този начин. Случило се беше. Не можеше да го поправи. Изпитваше ли разкаяние? Не. За него разкаянието означаваше, че би постъпил различно, ако отново бъде изправен пред същата ситуация.

А той не би постъпил другояче.

Не можеше.

Залогът беше твърде голям.

Мъжът превключи на онлайн варианта на „Експресен“. Под рубриката „Последни новини“ там бяха публикували кратък репортаж със заглавие ОБВИНЕНИЕТО СРЕЩУ ЗАПОДОЗРЯН ЗА УБИЙСТВО ВЪВ ВЕСТЕРОС ОТСЛАБВА. Това не беше хубаво. Ако освободят младежа, ченгетата отново щяха да започнат да търсят. Мъжът се облегна назад на стола пред бюрото си. Винаги го правеше, когато трябваше да мисли.

Той се замисли за якето.

Зеленото яке „Дизел“, което беше скрито в чекмедже зад него. Окървавеното яке на Рогер. Ами ако го намерят в дома на младежа, когото полицията бе задържала?

На пръв поглед мисълта и действието изглеждаха егоистични. Да оставя фалшива следа, за да направи така, че едно човешко същество да изглежда виновно. Неморален, користен опит да избегне последиците от действията си.

Но наистина ли беше така?

Човекът, който не беше убиец, можеше да помогне на близките и приятелите на Рогер. Те щяха да престанат да се питат кой е отнел живота на тийнейджъра и да посветят цялото си внимание на процеса на справяне с мъката. Той можеше да изтрие въпросителния знак. Да помогне на всички да продължат нататък. Това струваше много. И като премия той щеше да съдейства за повишаването на процента на разкриваемостта на престъпленията от полицията на Вестерос. Колкото повече мислеше за това, толкова по-безкористна изглеждаше постъпката му. Всъщност добро дело.

След няколко потраквания по клавиатурата мъжът откри кого е задържала полицията. Лео Лундин. Името му беше в различни стаи за чат, форуми и блогове. Интернет наистина беше нещо фантастично.

Скоро мъжът намери и адреса на Лео.

Сега наистина можеше да помогне.

* * *

Себастиан погледна часовника си. За кой ли път? Не знаеше. Часът беше единайсет и единайсет минути. Последният път беше единайсет и осем минути. Възможно ли беше времето да се влечи толкова бавно? Безпокойството беше в кръвта му. Той не искаше да бъде в този град и в тази къща. Какво да прави? Да седи на фотьойла, да чете книга и да се чувства като у дома си? Невъзможно. Не чувстваше къщата като свой дом дори когато живееше тук. Претърси телевизионните канали, без да намери нищо интересно. Тъй като не пиеше, бюфетът с алкохола също не го интересуваше. Нито пък имаше желание да разгледа ароматизираните масла на майка си и специалните перли за къпане, преди да се потопи в отпускаща, хармонизираща и зареждаща с енергия вана в голямата, луксозна баня — убежището на майка му. Това беше единственото помещение, за което бе настояла пред съпруга си да планира и обзаведе сама, ако Себастиан си спомняше правилно. Нейната стая в къщата.

Известно време Себастиан обикаля насам-натам и отваря произволни шкафове и чекмеджета. Донякъде беше воден от чисто любопитство, така както винаги отваряше шкафчетата в баните, когато беше на гости на други хора, но както без желание призна пред себе си, водеше го и желанието да види какво е ставало в тази къща, след като той бе заминал. Трайното убеждение беше: нищо. Красивият порцеланов сервиз „Рьорстранд“ все още беше на мястото си в белия ъглов остъклен шкаф. Украса за стени и покривки за маси за всякакви поводи и сезони стояха изпрани и старателно сгънати в гардеробите. Да, имаше купища безсмислени нови джунджурии, направени от стъкло и порцелан, наред със сувенири от различни пътувания и почивки, всичките наредени на лавицата зад затворените вратички на бюфета, както и подаръци, получавани цял живот: свещници, вази и —

от друга епоха — пепелници. Предмети, които бяха използвани рядко или никога, запазени само защото някой друг ги е донесъл в къщата. Затова се смяташе за невъзможно да ги изхвърлиш, без да изглеждаш неблагодарен или — пази боже — да създадеш убеждението, че имаш по-добър вкус от дарителя. Вещи, които Себастиан не беше виждал, но усещането в къщата беше същото като преди. Въпреки новите мебели, съборените стени и модерното осветление, в неговите очи къщата беше море от безполезни предмети, които не допринасяха с нищо, за да опровергават чувството, че животът в дома на Бергманови е протекъл точно по същия спокоен, тих, традиционно присъщ на средната класа плах начин, който той си спомняше. Самият вид на всичките тези предмети, които беше оставила майка му, го отегчи още повече и единственото искрено чувство, което изпита, беше огромна умора при мисълта да сортира всичките тези боклуци. Да се отърве от тях.

Агентът по недвижимите имоти се беше обадил в три часа следобед. Звучеше малко изненадан от отношението на Себастиан. Все пак в днешно време всеки смяташе къщата си за инвестиция, а хората обикновено пазеха инвестициите си с капиталистическия подход на модерните времена. Себастиан обаче не направи опит да преговаря. Той искаше да я продаде по принцип на каквато и да е цена. За предпочитане още днес. Агентът обеща да дойде възможно най-скоро. Себастиан се надяваше, че ще е утре.

Той се замисли за жената във влака. Листчето с телефонния ѝ номер беше до леглото му. Защо не беше малко по-прозорлив? Трябваше да ѝ се обади по-рано и да я покани на вечеря в някой приятен ресторант по неин избор. Да похапнат спокойно нещо вкусно и тя да пийне хубаво вино. Да разговаря, да се смее, да слуша. Да я опознае за вечерта. Сега можеше да разпускат на удобни фотьойли във фойето на някой хотел с питие в ръката на фона на дискретна музика и той нерешително, почти неволно да остави пръстите си да докоснат голите ѝ колене под подгъва на роклята ѝ.

Прелъстяването.

Играта.

Която Себастиан щеше да спечели.

Победата.

Удоволствието.

Сега всичко това беше недосегаемо, защото той не функционираше нормално. Обвини къщата. Майка си. Фактът, че Торкел неочаквано се появи от миналото. Имаше причини, но Себастиан пак намираще това за изключително дразнещо. Външните обстоятелства обикновено не му въздействаха и не влияеха на действията му.

Животът се нагаждаше според Себастиан Бергман, не обратното. Или поне така беше по-рано.

Преди Лили и Сабине.

Не, той нямаше да отстъпи. Не и тази вечер. Нямаше значение какво се е случило, кой според кого се нагажда или че някои хора вероятно биха определили дните, които бе преживял, по-скоро като съществуване, отколкото живот. Нямаше значение, че привидно беше изгубил контрол. Все още притежаваше способността да се възползва максимално от всяка ситуация.

Той умееше да оцелява.

Във всеки смисъл на думата.

Себастиан отиде в кухнята и взе бутилка вино от примитивната подставка над бюфета. Дори не погледна етикета. Нямаше значение. Това беше вино, червено, и щеше да свърши работа. Докато отваряше вратата към вътрешния двор, той се запита какъв да бъде подходът му.

Съчувствие.

(Помислих си, че може би не искаш да си сама...)

Безпокойство.

(Видях, че прозорецът ти все още свети. Добре ли си?)

Или твърд, но загрижен.

(Определено не трябва да бъдеш сама в нощ като тази.)

Всъщност нямаше значение. Резултатът щеше да бъде един и същ.

Себастиан щеше да прави секс с Клара Лундин.

* * *

Докато лежеше по гръб в поредната анонимна хотелска стая, Торкел забеляза, че боята на тавана над леглото е започнала леко да се лющи. Прекарал бе толкова много нощи в хотели през годините, че

безличието се беше превърнало в норма. Семплостта беше за предпочитане пред оригиналността. Функционалността беше по-важна от уюта. Откровено казано, нямаше голяма разлика между двустайния апартамент в южен Стокхолм, в който той се премести след развода с Ивон, и една типична скандинавска хотелска стая. Торкел се протегна и пхна ръце под възглавницата и главата си. Душът все още течеше. Тя не бързаше да излезе от банята.

Разследването. Какво бяха постигнали дотук?

Знаеха мястото, където беше изхвърлен трупът, но не и къде е станало убийството. Разполагаха със следа от гума, която можеше да е от колата на убиеца, но можеше и да не е. Задържали бяха един младеж, но изглеждаше все по-вероятно, че ще го освободят на следващия ден. Хубавото беше, че след безброй телефонни разговори Били успя да се свърже с жена от охранителната компания, която го насочи към човека, с когото трябваше да говори, за да вземе записите от камерите за наблюдение на „Густавсборгсгатан“. Мъжът бил на рожден ден по случай петдесетгодишнина в Линшьопинг, но щял да се заеме с въпроса веднага щом отидел на работа сутринта. Не беше сигурен обаче дали записите от въпросния петък ще бъдат все още там. Някои записи се пазели само четирийсет и осем часа. Местният градски съвет имал мнение за тези неща. Щял да провери, когато се върне. Утре сутринта. Били му даде срок до единайсет часа.

Ваня беше убедена, че приятелката на Рогер лъже за часовете във вечерта на изчезването му, но както правилно бе подчертал бащата на Лиза, това беше думата на един човек срещу думата на друг. Записите от камерите за наблюдение щяха да помогнат и тук. Торкел въздъхна. Малко потискащо беше, като си помислеше, че напредъкът в разследването в непосредствено бъдеще, изглежда, зависеше от това колко време доставчикът на камерите във Вестерос пази записите от публичните места. Какво беше станало с добрата старомодна полицейска работа? Торкел мигновено прогони мисълта. Така разсъждаваха детективите в старите криминални филми, които обичаха опера и пиеха уиски. Сега използването на съвременните технологии беше новата честна полицейска работа. ДНК, камери за наблюдение, модерни информационни технологии, споделяне и картиране на информация, подслушване, проследяване на мобилни телефони, възстановяване на изтрети текстови съобщения. Така се

разкриваха престъпленията в днешно време. Опитите да се бориш с тази реалност или отказът да я приемеш бяха не само безсмислени, но и все едно да възхваляваш лупата като най-важния инструмент за разследване за всеки полицаи. Глупаво и назадничаво. А сега не беше моментът нито за едното, нито за другото.

Убито беше младо момче. Действията им се следяха внимателно. Торкел току-що беше гледал новините по „Канал 4“ последвани от дискусия за нарастването на престъпността сред младите хора: причини — следствие — решение. И това въпреки факта, че имаше все повече доказателства за невинността на Лео Лундин и че Торкел и екипът му изрично подчертаха това, за да не бързат обществото и медиите да осъждат Леонард. Но вероятно продуцентите смятаха, че щом един млад човек е станал жертва на насилие, това се брои за младежка престъпност, независимо от възрастта на извършителя? Торкел знаеше, че дискусията не показва нищо ново. Обвинени бяха отсъстващите бащи или майки, насилието във филмите и най-вече видеоигрите и накрая една жена на трийсет и няколко години с пиърсинг изрече онова, което Торкел чакаше да задраска в списъка.

— Не трябва да забравяме, че в днешно време обществото е много по-агресивно.

Това бяха причините. Родителите, видеоигрите и обществото.

Решения подозрително липсваха както обикновено, освен ако не се броеше закононото задължение да се взема отпуск и по майчинство, и по бащинство, засилването на цензурата и повечето прегръдки. Очевидно не беше възможно да се направи нищо с обществото. Торкел изключи телевизора, преди дискусията да свърши, и започна да говори за Себастиан. Той не беше мислил много за стария си колега през последните години, но си представяше, че срещата им ще бъде различна.

С повече топлина.

Беше разочарован.

И тогава тя отиде да си вземе душ. Сега излезе от банята гола, с изключение на хавлията, увита около главата ѝ. Торкел продължи да се държи така, сякаш разговорът им не беше прекъснат за петнайсетина минути.

— Трябваше да го видиш. Той си беше доста странен, когато работехме заедно преди толкова много години, но сега... Стори ми се,

че нарочно се опита да ме ядоса.

Урсула не отговори. Приблужи се до тоалетката, взе шише с лосион за тяло и започна да се маже. Торкел знаеше, че е „Ле дю Буте Алое Вера“. Виждал я беше да го прави доста пъти.

От няколко години.

Кога беше започнало това? Не беше сигурен. Преди развода, но след като нещата тръгнаха на зло. От доста време. Той се разведе. Урсула остана омъжена. Тя не смяташе да напуска Микаел, доколкото знаеше Торкел. От друга страна обаче, той знаеше много малко за отношенията между Урсула и Микаел. Съпругът ѝ беше преживял тежки периоди на злоупотреба с алкохол. Запои. Торкел знаеше това, но ако разбираше правилно, напоследък тези периоди бяха станали по-редки и продължаваха много по-кратко време. Вероятно бракът им беше свободен и всеки можеше да спи с когото иска, когато иска и колкото често иска? Може би Урсула изневеряваше на Микаел само с него? Торкел се чувстваше близък с Урсула, но не знаеше нищо за живота ѝ със съпруга ѝ извън работата. В началото задаваше въпроси, но Урсула очевидно смяташе, че това няма нищо общо с него. Те търсеха компанията си, когато работеха заедно, и можеха да продължават да го правят. Не беше необходимо да бъде нещо повече. Той предпочете да зарече темата и да се въздържа да разпитва от страх да не я загуби напълно. Не го искаше. Не беше сигурен какво иска от връзката им, освен че е повече, отколкото е готова да даде Урсула. Ето защо, Торкел се възползваше максимално. Прекарваха заедно нощите, когато нея я устройваше. Като сега, когато Урсула отметна завивките и легна до него.

— Предупреждавам те. Ако кажеш още една дума за Себастиан, тръгвам си.

— Мислех, че го познавам и...

Урсула сложи пръст на устните му, подпря се на лакът и го погледна със сериозно изражение.

— Не се шегувам. Имам си стая. Ще се прибера в нея, а ти не искаш това.

Тя беше права.

Торкел не искаше това.

Той млъкна и угаси лампата.

* * *

Себастиан се събуди от съня и докато изправяше пръстите на дясната си ръка, бързо се ориентира.

Съседната къща.

Клара Лундин.

Неочаквано добър секс.

Въпреки това той се събуди с чувство на разочарование. Беше толкова лесно. Твърде лесно за него, за да се събуди с усещане за временно задоволство.

Себастиан Бергман умееше да прелъстява жените. Много го биваше. Открай време. През годините други мъже понякога се бяха изненадали от успеха му с нежния пол. Той не беше красавец в класическия смисъл на думата. Колебаеше се между възпълен и дебел и в последните години се беше спрял някъде по средата. Чертите му не бяха нито отличителни, нито остри, по-скоро булдог, отколкото доберман, ако използваше сравнение между кучета. Косата му беше започнала да оредява и изборът му на дрехи клонеше повече към професор по психология, отколкото към модно списание. Вярно, имаше жени, които търсеха пари, хубава външност и власт. Но само някои жени. Ако искаш да имаш шанс с *всички* жени, трябва да притежаваш нещо друго. И Себастиан го притежаваше — чар, интуиция и гъвкавост. Разбиране, че жените са различни, и способност да разработва подбор от разнообразни тактики в подхода си към тях. Пробваш една, сменяш я по средата, проверяваш как върви, избираш друга, ако се наложи.

Чувствителност.

Способността да слуша.

В най-добрия случай жената си мислеше, че *тя* прелъстява *него*. Това беше чувство, което богатите мъже, размахващи платинените си карти „Американ Експрес“ в бара, никога няма да разберат.

Себастиан изпитваше удоволствие от маневрирането в хода на събитията, лавирането, регулирането и накрая, ако изиграеше правилно картите си, увенчаването на всичко с физическа наслада. Но с Клара Лундин беше твърде лесно. Все едно главният готвач на петзвезден ресторант да бъде помолен да изпържи яйце. Себастиан

нямаше възможността да докаже на какво е способен. Беше скучно. Само секс.

Докато отиваше при нея, той реши да избере подхода със съчувствието, и когато тя отвори вратата, ѝ подаде бутилката вино.

— Помислих си, че може би не искаш да си сама...

Клара го покани да влезе и те седнаха на дивана, отвориха виното и Себастиан изслуша същото, което беше чул на обяд, само че в по-дълъг и преработен вариант, в който повече внимание се отделяше на недостатъците ѝ като родител. Той издаваше правилните звуци и кимаше на правилните места, наливаше вино в чашата ѝ, продължаваше да слуша и от време на време отговаряше на въпросите ѝ за полицейските процедури, когато някой е задържан, какво може да очаква да се случи, какво означават различните степени на заподозряност и така нататък. Когато накрая тя вече не можеше да удържа сълзите си, утешително сложи ръка на коляното ѝ и съчувствено се наведе по-близо до нея. Усети, че тялото ѝ се разтърси, сякаш през него премина електрически ток. Безмълвното хлипане спря и дишането ѝ се промени и стана по-тежко. Клара се обърна към Себастиан и го погледна в очите. Преди той да има време да реагира, двамата се целуваха.

В спалнята тя го посрещна с пълна необузданост. След това плака, целува го и го пожела отново, а после заспа в прегръдките му.

Ръката ѝ все още беше на гърдите му, а главата ѝ — положена във вдлъбнатината между брадичката и рамото му, когато Себастиан се събуди. Внимателно се освободи от обятията ѝ и стана от леглото. Клара не се събуди. Той я погледна, докато се обличаше безшумно. Колкото се интересуваеше от фазата на прелъстяването, толкова по-неприятно му беше да удължава връзката извън секса. Какво би му дало това? Нищо освен повторение. Повече от същото, но без тръпката. Абсолютно безсмислено. Себастиан беше оставял достатъчно много жени след секс за една нощ, за да знае, че този възглед се споделя в изключително редки случаи, а беше сигурен, че Клара ще иска продължение. Не само закуска и безгрижен разговор, а нещо повече.

Нещо истинско.

И затова си тръгна.

Гузната съвест обикновено не влизаше в репертоара му, но дори той разбираше, че на Клара Лундин ще ѝ бъде трудно, когато се събуди. Беше осъзнал колко самотна е тя по-рано през деня, когато бяха в градината, и срещата им на дивана беше потвърдила това. Начинът, по който Клара впи устни в него, вкопчи ръце в главата му и притискаше тяло в неговото. Тя отчаяно търсеше близост. На всяко ниво, не само физическа. След години на отхвърляне или най-малкото пренебрегване на чувствата и мислите ѝ, или в най-лошия случай крясъци и заплахи, Клара бе зажадняла за нежност и внимание. Тя беше като пясък в пустиня, който изсмуква всичко, наподобяващо нормална човешка доброта. Ръката му на коляното ѝ. Контактът. Ясен знак, че е желана. Беше като отваряне на шлюза на потребност.

Копнеж за докосване.

За близост.

За някого.

Това е проблемът, мислеше си Себастиан, докато изминаваше краткото разстояние до дома на родителите си. Беше твърде лесно и Клара беше благодарна. Той можеше да се справи с повечето емоции, свързани със завоеванията му, но благодарността винаги леко го отвращаваше. Омраза, презрение, тъга — всичко беше по-добро. Благодарността правеше твърде очевидно, че всичко се е случило по неговите условия. Себастиан, разбира се, знаеше това, но беше приятно да си внуши, че положението е горе-долу балансирано. *Да поддържа илюзията.* Благодарността я нарушаваше. Показваше го като гадно копеле, какъвто всъщност беше.

* * *

Беше едва четири и петнайсет сутринта, когато той се прибра вкъщи. Нямаше абсолютно никакво желание да се връща в леглото. Какво да прави? Въпреки че не искаше да се занимава с това и продължаваше да се надява, че нещата някак ще се оправят от само себе си, Себастиан съзнаваше, че рано или късно ще трябва да прерови и разчисти всички шкафове и чекмеджета. Отлагането нямаше да го направи по-лесно.

Той отиде в гаража и намери няколко сплескани кашона, подпрени на стената пред стария опел. Взе три, върна се в къщата и се зачуди откъде да започне. Реши да се залови първо с бившата стая за гости, сега кабинет. Подмина писалището и старото канцеларско оборудване, отвори единия кашон и започна да трупа вътре книгите от лавиците на едната стена. Те бяха смесица от художествена и документална литература, справочници и учебници. Всичко отиде в кашона. Опелът в гаража също щеше да бъде изхвърлен. Цената му за втора употреба беше нула. Щом първият кашон се напълни, Себастиан се помъчи да го затвори. Не можа, но това щеше да бъде проблем на някоя от фирмите за изхвърляне на боклуци. Той го довлече до вратата, а после отвори друг кашон и продължи. Към пет часа беше донесъл още четири кашона от гаража и бе опразнил почти всички лавици. Оставаха още две, вдясно. Отрупани с фотоалбуми. С прилежно надписани етикети с годината и съдържанието. Себастиан се поколеба. Все пак на тези лавици се намираше така нареченият живот на родителите му. Дали да натъпче всичко в кашона и да го изпрати на бунището? Можеше ли да го направи? Той отложи взимането на решение. Албумите трябваше да бъдат махнати от лавиците така или иначе, но къде щяха да отидат, можеше да бъде преценено на по-късен етап.

Той беше разчистил повече от половината, започвайки от най-горната лавица. Стигна до ЗИМА/ПРОЛЕТ 1992 Г. — ИНСБРУК, когато пръстите му докоснаха нещо, скрито зад дебелия албуми. Кутия. Взе я и я смъкна долу. Беше кутия от обувки, малка, светлосиня, със слънце в средата на капака. Вероятно от детски обувки. Но лавицата беше странно място да държиш обувки. Той седна на леглото и с известно любопитство отвори кутията. Беше пълна едва до половината. Сексиграчка от зората на сексиграчките, запечатана в оригиналната си опаковка и изпъстрена с рисунки с молив на нещо като *Кама Сутра*. Ключ за депозитна кутия и няколко писма. Себастиан взе писмата. Бяха три. Две от тях бяха адресирани до майка му. Женски почерк. Третото беше от майка му до някоя си Ана Ериксон от Хегерстен, Стокхолм. На плика беше напечатано, че е върнато на подателя поради неизвестен адрес. Преди повече от трийсет години, съдейки по клеймото. От Хегерстен и Вестерос. Кутията, изглежда, съдържаше неща, за които майка му не беше искала да знае останалият

свят. Очевидно достатъчно важни, за да ги запази, но тайно. Какво ли беше направила? От кого ли бяха писмата? От любовник? Кратко любовно приключение далеч от дома и баща му? Себастиан разгърна първото писмо.

Драга госпожо Бергман,

Не знам дали се обръщам към когото трябва. Казвам се Ана Ериксон и трябва да се свържа с вашия син, Себастиан Бергман. Той преподаваше психология в Стокхолмския университет и се запознахме там. Опитах да се свържа с него чрез университета, но Себастиан вече не преподава там и те не знаят новия му адрес. Говорих с някои от колегите му, които ми казаха, че е заминал за Съединените щати, но не мога да открия никого, който знае къде живее Себастиан там. Накрая някой ми каза, че той е от Вестерос и че името на майка му е Естер. Намерих ви в телефонния указател и се надявам, че пиша на правилния човек и че Вие ще ми помогнете да се свържа със Себастиан. Ако Вие не сте майката на Себастиан Бергман, извинявам се за безпокойството. Но моля Ви, бихте ли отговорили на писмото ми, независимо коя сте? На всяка цена трябва да се свържа със Себастиан и да знам дали съм изпратила писмото на правилното място.

С най-добри пожелания,
Ана Ериксон

След това имаше адрес. Себастиан се замисли. *Ана Ериксон*. Есента, след като той замина за САЩ. Името не му говореше нищо, но това не го изненада. Случило се беше преди трийсет години и броят на жените, които бяха минали през живота му, докато беше в университета, беше значителен. Бяха го назначили за една година във Факултета по психология година след като се беше дипломирал с отличие. Себастиан беше най-малко двайсет години по-млад от колегите си и се чувстваше като кученце в стая, пълна със скелети на динозаври. Ако се помъчеше, може би щеше да си спомни поне името на някоя, с която беше спал, но по-вероятно това нямаше да стане. Не

се сещаше за никаква Ана. Може би следващото писмо щеше да изясни нещата.

Драга госпожо Бергман,

Благодаря Ви за бързия и любезен отговор и се извинявам, че отново Ви пиша и Ви безпокоя. Разбирам, че сигурно е странно да дадете адреса на сина си на свършено непознат човек от когото получавате писмо изневиделица, но аз наистина ТРЯБВА много скоро да се свържа със Себастиан. Чувствам, че не трябва да Ви го казвам, но мисля, че се налага да го сторя, за да разберете колко е важно. Чакам дете от Себастиан и трябва да се свържа с него. Ето защо, ако знаете къде е той, много Ви моля, кажете ми. Както разбирате, това е изключително важно за мен.

Имаше и още — нещо за преместване другаде и че Ана пак ще пише, но Себастиан не стигна до края на писмото. Той препрочиташе едно и също изречение отново и отново. Себастиан имаше дете. Или поне може би. Син или дъщеря. Може би пак е баща. *Може би*. Зави му се свят; когато внезапно осъзна, че животът му можеше да е съвсем различен. Той се наведе, сложи глава между коленете си и започна да диша дълбоко. Мислите му бяха хаотични. Дете. Дали Ана се беше отървала от него? Или още беше живо?

Себастиан отчаяно се помъчи да си спомни коя беше Ана. Да прикрепи лице към името. Но в паметта му не изплува никакъв спомен. Трудно му беше да се съсредоточи. Той си пое дълбоко дъх, за да фокусира визуалната си памет. Пак нищо. Противоречивите чувства на радост и шок бяха засенчени за момент от внезапен пристъп на гняв. Може би имаше дете, а майка му не му беше съобщила. Обзе го познатото чувство, че тя го е предала. Завъртя се и се преобърна в стомаха му. Само като си помислеше, че беше започнал да иска да ѝ прости. Или поне се беше надявал да намери малко покой в борбата дълбоко в душата си, която постоянно водеше с нея. Чувството се изпари. Борбата щеше да остане там завинаги. До края на живота му.

Себастиан трябваше да научи повече. Трябваше да си спомни коя е Ана Ериксон. Той стана. Обиколи стаята. Спомни си, че в кутията има три писма. Вероятно в последното имаше повече късчета от ребуса. Себастиан го взе. Видя закръгления почерк на майка си и за секунда изпита желание да го изхвърли. Да изчезне и никога да не поглежда назад. Да зарече тази тайна и да я зарови там, където вече беше пазена толкова дълго. Колебанието му обаче скоро беше изместено от действие — всичко друго беше немислимо — и с треперещи ръце той внимателно извади писмото от плика. Написано беше с почерка на майка му, нейният начин на изразяване, нейните думи. Отначало Себастиан не разбра какво чете. Мозъкът му беше претоварен.

Драга Ана,

Причината, поради която не ти изпратих адреса на Себастиан в САЩ, е не защото си непозната, а защото, както ти писах в последното си писмо, ние не знаем къде живее синът ни. Нямаме абсолютно никаква връзка с него. Положението е такова от много години. Трябва да ми повярваш. Чувствам се малко тъжна, като разбирам, че си бременна. Това противоречи на убежденията ми, но все пак мисля, че трябва да ти дам един съвет. Ако все още е възможно, прекъсни бременността. Опитай се да забравиш Себастиан. Той никога няма да поеме отговорността нито за теб, нито за детето. Болезнено е да ти пиша това и вероятно ще се зачудиш що за майка съм, но повечето хора се чувстват по-добре без Себастиан в живота си. Искрено се надявам, че нещата ще се оправят за теб въпреки обстоятелствата.

Себастиан прочете писмото още веднъж. Майка му беше проследила точно сценария за взаимоотношенията им. Дори след смъртта си тя пак успя да го нарани. Той се опита да успокои мислите си и да се съсредоточи върху фактите, не чувствата. Да остане обективен и безпристрастен. Да действа професионално. И така, какво знаеше? Преди трийсет години, когато работеше в Стокхолмския

университет, Себастиан беше направил бебе на някоя си Ана Ериксон. Тя може би бе направила аборт, а може би не. Във всеки случай се беше преместила да живее другаде от — той погледна адреса — „Васалопсгатан“ 17 — по някое време преди трийсет години. Себастиан беше спал с нея. Някоя от бившите му студентки ли беше? Вероятно. Той беше правил секс с няколко от тях.

Може би щеше да открие бившия декан на факултета Артур Линдгрэн чрез телефонния справочник. Артур, който сега беше пенсионер, отговори след третото потърсване. Последния път Себастиан остави телефона да позвъни повече от двайсет и пет пъти. Артур все още живееше на „Сюрбрунсгатан“ и когато малко се разсъни и разбра кой му се обажда в пет и половина сутринта, беше изненадващо отзивчив. Той обеща да провери в документите и папките, които има в дома си, и да потърси Ана Ериксон. Себастиан му благодари. Артур беше един от малцината, които Себастиан уважаваше, и уважението беше взаимно. Себастиан знаеше, че Артур го е защитил, когато университетските власти се опитаха да го изритат първия път. Накрая обаче положението стана невъзможно дори за декана. Женкарството на Себастиан вече не се ограничаваше само с дискретни малки афери. За него се носеха толкова много слухове, че управителният съвет успя да го уволни на третия опит. Тогава замина за Съединените щати, в Университета на Северна Каролина. Започнал беше да осъзнава, че дните му са преброени, и кандидатства за стипендия „Фулбрайт“.

Той започна да чертае хронология, отбелязвайки датата на първото писмо — 9 декември 1979 година. Второто писмо беше от 18 декември. Себастиан преброи девет месеца назад от декември и стигна до март 1979 година.

Той беше пристигнал в Чапъл Хил в Северна Каролина в самото начало на ноември 1979 година. Въпросният период беше от март до октомври, осем месеца. Ана вероятно беше открила, че е бременна, горе-долу по време на първото писмо, затова септември — октомври бяха най-вероятните месеци. Себастиан се помъчи да си спомни колкото може повече за сексуалните си срещи през есента на 1979 година. Не беше лесно. Този период в университета беше един от най-интензивните в каталога му със сексуални простъпки. Това донякъде се дължеше на стреса от постоянното разследване от страна на

факултета на поведението му, което само изостри потребността му от утвърждаване, и донякъде защото след няколко години на експериментиране беше усъвършенствал ролята на прелъстител. Непохватността бе изчезнала заедно със страха и несръчността. Себастиан се забавляваше с онова, в което беше добър, и премина всякакви граници в продължение на няколко лудешки години.

Когато по-късно се замислеше за онези дни, той се изумяваше от поведението си. В началото на осемдесетте години, когато започна да бушува паниката около ХИВ/СПИН, с ужас осъзна колко лоша е в действителност злоупотребата му със секса. Започна да търси начини да устоява и събра сили от подробното си проучване на серийните убийци в Съединените щати. Той помнеше онзи момент в Куонтико, тренировъчния център на ФБР, където работеше по съвместен проект с Бюрото и Университета на Северна Каролина, когато осъзна, че начинът, по който се държи, е много сходен с мотивацията в действията на серийните убийци. Вярно, техните действия имаха други последици. Той все едно играеше покер за кибритени клечки, а серийните убийци — за златни часовници. Основата обаче беше същата — трудно детство с липса на съпричастност и обич, ниско самочувствие и потребност да се покаже индивидуална сила. И постоянният цикъл фантазия — осъществяване — страх, който непрекъснато се върти. Човекът се нуждае от утвърждаване и фантазии за контрол, в неговия случай — сексуални, а при серийните убийци — живота и смъртта на някой друг. Фантазиите стават толкова силни, че накрая е невъзможно да устоиш и да не ги осъществиш. После следва страх от стореното. Утвърждаването всъщност е безполезно. Той е лош. Лош човек. Фантазиите се завръщат заедно с отчаянието, приспиват страха и скоро стават толкова силни, че потребността да им намериш отдушник се събужда отново. И всичко се върти в кръг.

Това прозрение беше уплашило Себастиан, но също така го бе въоръжило по-добре в работата му да помага на полицията да издирва серийни убийци. Той отбеляза напредък в анализите си. Профилирането му стана по-проницателно. Сякаш притежаваше нещо допълнително, което му даваше възможност необикновено точно да разбира психиката на извършителя. И наистина беше така. Дълбоко в душата си, под академичното лустро, широките познания и

интелигентните коментари, той всъщност много приличаше на онези, които издирваше.

Артур се обади час по-късно. Дотогава Себастиан вече бе позвънил на справочната служба и бе установил, че в Швеция има толкова много жени на име Ана Ериксон, че компютрите изписват „твърде много съвпадения“. Той стесни кръга до Стокхолм и получи четиристотин шейсет и три съвпадения. Разбира се, не знаеше дали тя все още живее в Стокхолм. Или дали се беше омъжила и променила фамилното си име.

Артур имаше една добра и една лоша новина. Лошата беше, че според записките, които той пазеше, през 1979 година във Факултета по психология не беше регистрирана никаква Ана Ериксон. Някоя със същото име беше започнала да учи там през 1980-а, но явно не можеше да е същата жена.

Добрата новина беше, че Артур бе успял да получи достъп до „Ладок“.

Разбира се. Защо не се беше сетил Себастиан за това? Системата за съхранение и управление на резултатите от висшето образование беше само на няколко години, когато той напусна университета. Адреси, промени в имената и друга подобна информация се осъвременяваха автоматично от избирателните списъци. И най-хубавото беше, че информацията е публично достояние. Обикновено не се даваше по телефона, но един от администраторите в университета беше направил изключение за бившия декан в това ранно утро. Артур имаше адресите и телефонните номера на трите жени на име Ана Ериксон, които бяха регистрирани в университета през въпросния период.

Себастиан нямаше думи да изрази благодарността си. Той затвори с обещание за превъзходна вечеря в един от най-хубавите ресторанти в Стокхолм, когато се върне в града. Сърцето му блъскаше в гърдите. Три жени на име Ана Ериксон.

Дали едната от тях беше онази, която търсеше?

Първата Ана в краткия списък е била четиридесетгодишна по онова време и Себастиан бързо я отхвърли. Не че бе невъзможно да е забременяла, но той никога не си беше падал по секс с лелки. Поне навремето. В днешни дни възрастта вече не беше толкова важна.

Оставаха две. Себастиан отдавна не беше чувствал такава смесица от енергия, страх и трепетно очакване, както когато вдигна телефона да се обади на първата Ана Ериксон. Тя живееше в Хеслехолм и беше учила филмово изкуство. Завари я на път за работа. Реши да бъде безмилостно откровен и ѝ разказа цялата история с писмото, което беше намерил по-рано сутринта. Тя се изненада от неочакваното обаждане и личните подробности толкова рано сутринта, но любезно му обясни, че няма абсолютно никаква представа кой е той и че определено няма дете от него. Имала деца, но те били родени през 1984 и 1987 година. Себастиан ѝ благодари и я задраска в списъка.

Остана само една.

Той ѝ се обади. Събуди я. Вероятно затова тя беше значително по-предпазлива. Каза му, че не знае кой е той. Призна, че е учила социални науки и се е дипломирала през 1980 година, но със сигурност не е спала с никого от преподавателите във Факултета по психология. Щяла да си спомни, ако не е така. И ако е забременяла, определено щяла да го помни. Не, нямала деца. Щом е успял да я открие и да намери телефонния ѝ номер след толкова много години, той несъмнено можел да провери и това. И после тя затвори.

Себастиан задраска последната Ана Ериксон в списъка.

Въздъхна дълбоко, сякаш бе затаил дъх от няколко часа. Енергията, която го беше движила, се изчерпа. Себастиан се отпусна на стола в кухнята. Мислите му бяха разпилени. Трябваше да ги подреди.

И така, Ана Ериксон, която търсеше, не е била студентка. Това усложняваше нещата. Но тя имаше някаква връзка с университета, защото беше написала, че са се запознали там. Тогава каква е била? Преподавателка, временен лектор или приятелка на някого, който беше учил там? Може би се бяха запознали на някой купон?

Имаше много вероятности, но нямаше отговори.

Име, адрес, година и връзка с времето му, прекарано в Стокхолмския университет — това беше всичко. Себастиан дори не знаеше на колко години е тя. Това би помогнало малко. Но той трябваше да разбере. Повече. Всичко. За пръв път от цяла вечност почувства нещо друго освен безкрайната умора, която го съпътстваше толкова отдавна. Не беше надежда, но беше нещо. Малка връзка с живота. Той познаваше чувството. Лили му го беше вдъхнала. Чувство

за съпричастност. За принадлежност към нещо. В миналото винаги се бе чувствал сам, сякаш съществува някъде покрай живота и другите хора. Лили беше променила това. Тя бе намерила път към душата му, беше преодолела стената на начина му на мислене и рационализма му и бе докоснала душата му, както никой друг не беше успял. Тя го разбираше. Прощаваше залитанията му, но отправяше изисквания. Това беше нещо ново за Себастиан.

Любов.

Той беше престанал да чука наляво и надясно. Беше борба, но някак, по някакъв магически начин, Лили винаги успяваше да намери думите да го утеши в моменти на съмнение или отчаяние. Себастиан изведнъж осъзна, че тя не беше единствената, която се бореше за тях. И той участваше. Преди нея Себастиан винаги беше търсил начин да се измъкне, а после искаше да намери път напред. Чувството беше прекрасно. Той вече не беше самотният войник. Те бяха заедно. И когато в онзи августовски ден се роди Сабине, Себастиан беше обгърнат от живот. Чувстваше се пълноценен. Част от нещо. Не беше сам.

Цунамито промени всичко това. Прекъсна всяка връзка, всяка фино изтъкана нишка, свързваща го с всичко друго. Той отново остана сам.

По-самотен от всякога.

Защото сега знаеше какво е да е жив.

Как трябва да се чувства.

Излезе на верандата. Чувстваше се странно въодушевен. Сякаш неочаквано му бяха хвърлили спасителен пояс. Да го хване ли? Нямахме никакво съмнение, че нещата ще свършат зле. Но в онова утро той почувства, че нещо бълбука в него. Нещо, което не беше изпитвал отдавна — енергия, желание. Не за секс или за нови завоевания, а за живот. Щеше да му се отдаде. В края на краищата, той вече беше обречен. Затова нямаше какво да губи. Можеше само да спечели. Трябваше да знае. *Има ли друго дете?* Трябваше да намери Ана Ериксон. Но как? Изведнъж му хрумна идея. Имаше хора, които можеха да му помогнат. Но нямаше да е лесно.

10.

Торкел и Урсула влязоха в трапезарията на хотела за закуска по едно и също време, но не слязоха заедно. Когато прекара нощта при Торкел, Урсула нагласи будилника да звъни в четири и половина сутринта, стана веднага щом го чу, облече се и се върна в стаята си. Торкел също стана и ѝ каза довиждане в коридора, напълно облечен и безупречно учтив. Ако в този ранен час по коридора минаваше някой, той щеше да си помисли, че те са колеги, които са работили цяла нощ, и сега единият се прибира в стаята си за няколко часа заслужен сън. Фактът, че сутринта се срещнаха на стълбището и влязоха едновременно в трапезарията, беше чиста случайност. Освен това те чуха едновременно и пронизителното изсвирване и погледнаха към едната от масите до прозореца. Там седеше Себастиан, който вдигна ръка за поздрав. Торкел чу, че Урсула въздъхна, когато демонстративно обърна гръб на Себастиан и отиде до бюфета със закуските.

— Насам, Торкел! Взел съм ти кафе! — Гласът на Себастиан изпълни трапезарията. Гостите, които не бяха проявили интерес, когато той изсвири, сега му обърнаха внимание. Торкел се приближи към масата му.

— Какво искаш?

— Искам да се върна на работа. С вас. Заради онова момче.

Торкел го огледа за някакъв знак, че се шегува, и когато не забеляза такова нещо, поклати глава.

— Невъзможно.

— Защо? Защото Урсула не ме иска ли? Хайде, отдели ми две минути.

Торкел погледна към Урсула, която все още стоеше с гръб към тях, а после придърпа стол и седна. Себастиан бутна към него чаша кафе. Торкел погледна часовника си и подпря с ръце брадичката си.

— Две минути.

Последва кратко мълчание, докато Себастиан го чакаше да попита нещо, но той не го направи.

— Искам да се върна на работа с вас. Заради онова момче. Кое не разбира?

— *Защо* искаш да се върнеш на работа? С нас. Заради онова момче.

Себастиан повдигна рамене и отпи от кафето си.

— По лични причини. Животът ми е... малко хаотичен в момента. Психотерапевтът каза, че редовната работа ще ми се отрази добре. Нуждая се от дисциплина. От фокусиране. Пък и вие се нуждаете от мен.

— Сериозно?

— Да. Вървите в погрешна посока.

Торкел трябваше да е свикнал с това. Колко пъти той или колегите му бяха предлагали теория или очертавали сценарий само за да бъдат разбити на пух и прах от Себастиан? Въпреки това пак се подразни от небрежното отхвърляне на цялата им работа досега от страна на бившия му колега. Работа, за която Себастиан не знаеше нищо.

— Така ли?

— Не го е направило момчето на съседите. Трупът хитро е бил преместен на отдалечено и блатисто място. Атаката върху сърцето прилича на ритуал. — Себастиан се наведе по-близо към Торкел и понижи тон. — Убиецът е по-умен и значително по-зрял от едно хулиганче, което едва се дотъртя до училище.

Той се облегна назад, поднесе към устата си чашата с кафе и погледна над ръба й Торкел, който отмести назад стола си.

— Знаем, затова днес ще го освободим. И отговорът на въпроса ти пак е „не“. Благодаря за кафето.

Торкел стана. Видя, че Урсула е седнала до маса в най-отдалечения ъгъл на помещението, и се приготви да отиде при нея, когато Себастиан остави чашата си и извиси глас:

— Спомняш ли си, когато Моника ти изневеряваше? Цялата онази бъркотия около развода ти? — Торкел спря и се обърна към Себастиан, който посрещна погледа му със спокойно изражение. — Имам предвид първия ти развод.

Торкел стоеше мълчаливо, очаквайки Себастиан да продължи. Знаеше, че това е неизбежно.

— Тогава ти беше в лоша форма, нали?

Торкел не отговори, но му хвърли поглед, който ясно показваше, че не иска да говори по този въпрос. Поглед, който Себастиан напълно пренебрегна.

— Бих се обзаложил, че сега нямаше да си шеф, ако някой не те беше покривал в мрачните дни на онази есен. Всъщност през цялата проклета година.

— Себастиан...

— Какво, мислиш, щеше да се случи, ако някой не беше предал навреме докладите? Не беше поправил грешките ти? Не беше извършил контрол върху пораженията?

Торкел сложи длани на масата.

— Не знам какво си намислил, но това е подло и недостойно. Дори за теб.

— Ти не разбираш.

— Заплахи? Изнудване? Какво не разбирам?

Себастиан не отговори. Беше ли прекалил? Трябваше да се включи в разследването. И наистина харесваше Торкел — или поне го харесваше много отдавна, в един друг живот. Споменът за онзи живот му даде сили да опита още веднъж, този път с по-приятелски тон.

— Не те заплашвам. Моля те. За услуга. — Вдигна плава и с открито лице погледна Торкел. В очите му се четеше искрена молба, каквато Торкел не си спомняше да е чувал от него. Той обаче пак се опита да поклати плава, но Себастиан го изпревари: — Услуга за приятел. Ако ме познаваш поне наполовина толкова добре, калното си мислиш, тогава знаеш, че никога не бих те молил така, ако наистина не се нуждая от това.

* * *

Те се бяха събрали в стаята за конференции в участъка. Урсула беше изгледала кръвнишки Торкел, когато влезе и видя Себастиан, който се беше разположил на единия стол. Ваня изглеждаше предимно озадачена от присъствието на този непознат човек. Тя се представи, но Себастиан забеляза, че въпросителното ѝ изражение се промени в открит неприязн, когато ѝ каза името си. Дали Урсула им беше говорила за него?

Разбира се, че беше.

Предстоеше тежка битка.

Единственият човек, който не показа очевидна реакция от присъствието на Себастиан, беше Били. Той седеше до масата със закуската си от денонощен магазин. Торкел знаеше, че няма лесен начин да каже онова, което се готвеше да им съобщи. Най-елементарният подход често беше най-добрият. Затова го каза колкото можеше по-протичко:

— Себастиан ще работи с нас известно време.

Настъпи кратко мълчание.

Споглеждане. Изненада. Гняв.

— Нима? — Челюстта на Урсула се напрегна, когато тя стисна зъби. Беше достатъчно голям професионалист, за да не нарече Торкел кретен и да се скара с него пред екипа, макар той да беше убеден, че тя иска да направи точно това. Беше я предал. Два пъти. Като начало беше върнал Себастиан в професионалния ѝ живот, но и нещо по-лошо, не ѝ беше казал за намеренията си по време на закуската или докато вървяха заедно към участъка. Да, Урсула беше ядосана. И с право. Торкел щеше да спи сам до края на разследването. Ако не и по-дълго.

— Да.

— Защо? Какво толкова специално има в това разследване, че се нуждаем от големия Себастиан Бергман?

— Не сме решили случая, а Себастиан е на разположение. — Торкел сам чу колко неубедително прозвуча обяснението му. Изминали бяха по-малко от два дни, откакто беше открит трупът, и днес можеха да очакват пробив на няколко фронта, ако видеозаписите от камерите за наблюдение им покажат онова, което обещаваха. Ами „на разположение“? Достатъчна ли беше тази причина, за да го включат в разследването? Не, разбира се. Много психолози бяха на разположение. Торкел бе убеден, че някои от тях са по-добри от Себастиан в сегашното му състояние. Тогава защо Себастиан седеше тук? Торкел не му дължеше нищо. Напротив. Животът му щеше да е по-лесен, без бившия му колега да е на сцената. В молбата на Себастиан обаче имаше нещо безмилостно искрено. Нещо отчаяно. Той може и да се опитваше да изглежда безразличен и равнодушен, но Торкел долавяше празнота в него. Тъга. Звучеше пресилено, но имаше

чувството, че животът на Себастиан — или поне психическото му здраве — зависи от включването му в това разследване. Накратко, единствената причина на Торкел беше, че смята, че постъпва правилно.

В онзи момент. В трапезарията на хотела.

Сега усещаше, че съмненията му се засилват.

— Плюс това отслабнах малко.

Четиримата се обърнаха едновременно към Себастиан, който изправи рамене на стола.

— Моля?

— Урсула ме нарече „големия Себастиан Бергман“. Но аз отслабнах малко. Освен ако, разбира се, нямаш предвид размера на нещо друго. — Себастиан ѝ се усмихна многозначително.

— Достатъчно! Трийсет секунди, и ти вече започна! — Урсула се обърна към Торкел. — Сериозно ли ми казваш, че трябва да се опитаме да работим заедно?

Себастиан вдигна ръце в знак на извинение.

— Съжалявам. Извинете ме. Не съзнавах, че споменаването на един голям интелект ще причини такава обида точно в този екип.

Урсула изсумтя, поклати глава и скръсти ръце на гърдите си. Начинът, по който погледна Торкел, ясно показваше, че очаква той да предложи решение, което ще включва отстраняването на Себастиан. Ваня, която нямаше опит със Себастиан, се беше втренчила в него със смесица от недоверие и интерес, сякаш той беше чудноватото грамадно насекомо под микроскоп.

— Реален ли си?

Себастиан отново разпери ръце.

— Цялото това фантастично тяло е реално.

Торкел усещаше, че съмненията му нарастват. Обикновено нещата вървяха изключително добре, когато се довереше на инстинкта си. Но сега? Колко време беше минало? Три минути? А атмосферата в стаята беше по-лоша, отколкото когато и да било. Ако изобщо някога е била толкова лоша. Той повиши тон.

— Добре, достатъчно. Себастиан, сега бих искал да ни оставиш. Отиди да седнеш някъде другаде и прочети материалите по случая.

Той му подаде папка. Себастиан понечи да я вземе, но Торкел не я пусна, принуждавайки го да срещне погледа му.

Себастиан го погледна озадачено.

— И за в бъдеще ще се отнасяш с уважение към мен и екипа ми. Аз те доведох и аз мога да те изритам. Ясно ли е?

— О, абсолютно. Да, отвратително е, че не проявявам уважение, когато всички направиха всичко възможно да ме накарат да се почувствам добре дошъл.

Торкел не обърна внимание на иронията.

— Не се шегувам. Ако не се държиш прилично, вълн си от играта. Ясно ли е?

Себастиан осъзна, че моментът не е подходящ да се заяжда с Торкел, и кимна покорно.

— Извинявам се безрезервно на всеки един от вас. За всичко. От сега нататък няма да забелязвате, че съм тук.

Торкел пусна папката. Себастиан я пхна под мишницата си и леко помахна на четиримата в стаята.

— Доскоро.

Той отвори вратата и излезе. Урсула се обърна към Торкел, но преди да има време да се впусне в словоизлияния, на рамката на вратата почука Харалдсон и влезе в стаята.

— Получихме имейл.

Той даде разпечатка на Торкел. Ваня се приближи, за да може да чете над рамото му, но това се оказа излишно, защото Харалдсон им каза какво пише.

— Имейлът е от някой, който твърди, че якето на Рогер е в гаража на Лео Лундин.

Не беше необходимо Торкел да казва нищо. Урсула и Били скочиха, минаха покрай Харалдсон и излязоха.

* * *

Себастиан вървеше през офиса в участъка, пхнал под мишница папката, която нямаше намерение да разгръща. Дотук добре. Той участваше в разследването и сега оставаше само да получи онова, заради което беше дошъл. Ако искаш да откриеш някого, мястото, където трябва да търсиш, е полицейската компютърна система. Като начало, там имаше база данни с криминални досиета. Е, не всички

хора бяха там и дано и Ана Ериксон да не беше, но количеството информация — освен криминалните досиета — с което човек можеше да се сдобие чрез полицията, беше внушително. Това беше силата, от която се нуждаеше Себастиан.

Трябваше само да намери човек, който да му помогне.

Подходящият човек за работата.

Той обходи с поглед работните станции и се спря на жена на около четирийсет години до прозореца. Къса, практически подстригана коса. Лек грим. Малки обеци. Кафяви очи. Брачна халка. Себастиан се приближи до нея и лицето му разцъфна в чаровна усмивка.

— Здравей. Казвам се Себастиан Бергман и работя с „Риксморд“ от днес. — Той врътна глава по посока на стаята за конференции, когато жената го погледна.

— Разбирам. Здравей. Аз съм Мартина.

— Приятно ми е, Мартина. Виж, нуждая се от помощ за нещо.

— Няма проблем. Какво?

— Трябва да открия някоя си Ана Ериксон. Живяла е на този адрес в Стокхолм през 1979 година.

Себастиан сложи на бюрото пред Мартина плика, който беше върнат на майка му. Тя го погледна и вдигна глава към Себастиан. В очите ѝ се четеше лека подозрителност.

— Тя има ли връзка с разследването?

— Да. Абсолютно. Определено.

— Тогава защо не я потърсиш сам?

Да, защо ли? За щастие този път истината проработи.

— Започнах едва днес и още не са ми дали потребителско име и парола. — Той ѝ отправи най-пленителната си усмивка, но по изражението ѝ разбра, че няма да извади късмет. Тя докосна плика на бюрото и поклати глава.

— Тогава защо не помолиш някой от екипа ти да го направи? Те имат достъп до цялата система.

А ти защо не си щастлива, че можеш да помогнеш във важно разследване на убийство? Защо не намериш онова, което търся, и не престанеш да задаваш толкова много въпроси, по дяволите? Себастиан се наведе към нея поверително.

— Откровено казано, това е моя догадка, и не искам да се излагам още първия ден.

— С удоволствие бих ти помогнала, но първо трябва да питам шефа ти. Не може да търсим разни хора, когато ни се поиска.

— Това не е въпрос на...

Себастиан млъкна, когато видя, че Торкел излезе от стаята за конференции и започна да оглежда офиса. Очевидно намери онова, което търсеше — Себастиан — и се отправи към него. Себастиан грабна плика и бързо се изправи.

— Няма значение. Забрави. Ще помоля някой от екипа да ми помогне. Така вероятно ще бъде най-лесно. Благодаря все пак.

Тръгна, преди да е спрял да говори. Искаше да постави достатъчно голямо разстояние между себе си, Торкел и Мартина, тъй като тя можеше да реши да попита Торкел, докато минава покрай нея, дали може да потърси Ана Ериксон от 1979 година. Това щеше да накара Торкел да се зачуди какви са мотивите на Себастиан да се включи в разследването и да започне да проявява излишна бдителност. Ето защо Себастиан продължи да се отдалечава от Мартина. Стъпка по стъпка. Докато...

— Себастиан.

Себастиан проведе бърз дебат със себе си. Трябваше ли да каже причината за разговора си с полицайката? Може би така щеше да бъде най-добре. Той реши да даде обяснението, което Торкел и без това вероятно очакваше.

— Отивах да прочета материалите, но се разсеях от едно стегнато, добре оформено ченге.

Торкел се запита дали моментът е подходящ да обясни на Себастиан, че от днес е част от „Риксморд“. Че всичко, което прави, се отразява на целия екип. И че следователно не е добра идея да се опитва да вкара в леглото си омъжени колежки от местната полиция. Торкел обаче осъзна, че Себастиан вече знае това. Знае го и не му пука.

— Получихме анонимно обаждане, което отново насочва вниманието ни към Лео Лундин. Урсула и Били отидоха да проверят, но се питам дали и ти да не отидеш там и да поговориш с майката.

— Клара?

— Да, струва ми се, че се спогаждате.

Ами може да се каже. Изключително добре. Клара беше поредната жена, която не само можеше да повиши вниманието на Торкел, но и да направи така, че да изритат Себастиан, преди да е

усетил какво го е сполетяло. Човек не спи с майката на момче, заподозряно в убийство. Себастиан беше сигурен, че Торкел ще бъде непреклонен по този въпрос, ако разбере.

— Не мисля. Може би ще е по-добре да прочета материалите по случая и да видя дали ще мога да измисля нещо ново.

За момент изглеждаше, че Торкел ще възрази, но после кимна.

— Добре, направи го.

— Само още нещо. Можеш ли да ми уредиш достъп до компютрите тук, моля те? Криминални досиета, всичко.

Торкел придоби искрено озадачен вид.

— Защо?

— А защо не?

— Защото си известен с това, че винаги действаш в собствен интерес. — Торкел пристъпи по-близо. Себастиан знаеше защо. Нямаше причина любопитни уши да чуят, че в екипа има потенциални противоречия. За външния свят те бяха обединени. Това беше важно. Освен това явно онова, което се готвеше да каже Торкел, нямаше да е напълно позитивно. Така и се оказа. — Ти не си пълноправен член на екипа, а консултант. Всяко проучване, което искаш да направиш, и всяка улика, която искаш да проследиш, минават през някого от нас. За предпочитане Били.

Проклетият Торкел. Сега щеше да отнеме повече време, отколкото мислеше Себастиан. Той нямаше намерение да бъде участник в разследването твърде дълго. И определено не активен участник. Не смяташе да разговаря, да разпитва или да анализира нищо и никого. Нито пък щеше да предлага възможни сценарии или профили на извършители. Щеше да получи онова, за което бе дошъл — актуалния настоящ адрес на Ана Ериксон, или каквото и да беше името ѝ сега — и после бързо и ефективно да се измъкне от екипа, да напусне града и никога повече да не се връща.

Себастиан вдигна папката.

— В такъв случай започвам да работя.

— Още нещо, Себастиан.

Себастиан въздъхна. Не можа ли да отиде да седне някъде с чаша кафе и да се престори, че чете?

— Ти си тук като услуга за приятел. Защото ти повярвах, когато каза, че наистина се нуждаеш от това. Не очаквам благодарност, но

сега зависи от теб да се погрижиш да не съжалявам за решението си.

Преди Себастиан да има време да отговори, Торкел се обърна и тръгна. Себастиан се втренчи в него.

Не изпитваше благодарност.

Разбира се, че Торкел щеше да съжалява за решението си.

Това се случваше с всеки, в чийто живот нахлуеше Себастиан.

* * *

Били откряна вратата на гаража. В момента там нямаше кола, въпреки че имаше място. Това беше необичайно. През годините Били и Урсула бяха влизали в много гаражи. Повечето от тях бяха пълни с какво ли не освен превозното средство. В гаража на Лундинови обаче те бяха изправени пред празно пространство — мръсен и изцапан с мазни петна под с канал в средата. Били отвори широко вратата, а Урсула протегна ръка към електрическия ключ за осветлението.

Влязоха вътре. Двете голи флуоресцентни крушки на тавана примигнаха и светнаха, но въпреки това Били и Урсула извадиха фенерчетата си и без да е необходимо да си казват нито една дума, започнаха да оглеждат помещението. Урсула тръгна надясно, а Били — наляво. Подът от страната на Урсула беше празен. Имаше само стари принадлежности за крокет и в ъгъла комплект за играта боке с една липсваща топка. И електрическа косачка за трева. Урсула я провери. Беше празна. Също като първия път. Рафтовете на стените бяха отрупани, но нямаше нищо, което да показва, че някога е имало кола в гаража. Нямаше моторно масло, свещи, смазки или крушки за фарове. Имаше обаче много градинарски инструменти: пълни до половината пакети със семена, ръкавици и спрейове за унищожаване на плевели. Нямаше къде да се скрие яке. Урсула много щеше да се изненада, ако информацията в имейла се окаже вярна. Ако якето беше тук, тя щеше да го намери още първия път.

— Провери ли канала?

— Ти как мислиш?

Били не отговори и се залови да премества трите чувала с компост, натрупани до едната стена, близо до белите пластмасови градински столове. Глупаво беше да пита. Урсула не обичаше да се

съмняват в нея. Без да знае много за предишните им взаимоотношения, Били мислеше, че тя мрази Себастиан Бергман именно заради това. Малкото, което Били беше чувал за Себастиан, предполагаше, че той се съмнява във всичко и във всеки. Съмняваше се и знаеше повече, ако не и всичко. Това нямаше значение за Били, стига Себастиан да знае какво прави. Всеки ден Били работеше с полицаи, които бяха по-добри от него. Нямаше проблем. Всъщност още не си беше създал мнение за Себастиан. Малката му сексуална шега можеше да се дължи на нервност. Урсула обаче не го харесваше. Нито път Ваня, затова имаше голяма вероятност Били да се присъедини към техния лагер.

Той стигна до ъгъла от своята страна. На подставка на пода имаше няколко градинарски сечива и различни други инструменти, окачени на куки на стената.

— Урсула...

Били спря до градинарските инструменти. Голяма бяла пластмасова кофа с керамзит стоеше до дървена подставка с гребло, мотика и нещо, което приличаше на кирка, но Били не знаеше името му. Урсула се приближи и Били освети кофата с фенерчето си. Сред топчетата керамзит ясно се виждаше нещо зелено.

Урсула веднага започна да прави снимки. След малко тя спусна фотоапарата и се обърна към Били. Не ѝ беше трудно да изтълкува израза на лицето му, макар той да мислеше, че е безпристрастно.

— Не бих пропуснала яке, наполовина скрито в кофа в гаража на заподозрян.

— Не съм казал нищо.

— Видях израза в очите ти. Това ми беше достатъчно.

Урсула извади голям плик за веществени доказателства и внимателно измъкна якето от кофата с помощта на щипци. Двата се втренчиха в дрехата със сериозни изражения. По-голямата част на якето беше изцапана със засъхнала кръв. На гърба материята беше протрита. И на двамата им беше ясно как е изглеждало якето, носено от живо тяло. Без да пророни нито дума повече, Урсула го пъкна в плика и го запечата.

* * *

Харалдсон седеше пред компютъра си в участъка на „Вестъотегатан“ и чакаше съобщения. Все още беше в играта.

Нямаше съмнение в това.

Всички правеха възможното да се отърват от него, но той се държеше. Благодарение на прозорливостта си и на способността да се досеща кой притежава най-голямо количество информация в сградата. Хората, които повечето му колеги само поздравяваха, докато се разминаваха всеки ден: персоналът на рецепцията. На ранен етап от кариерата си Харалдсон разбра, че хората, които работят във фоайето, знаят най-много неща. Отвътре и отвън. По тази причина той нарочно пиеше кафе с тях от време на време през годините, разпитваше ги за семействата им, проявяваше интерес и понякога ги покриваше, ако се налага. Ехо защо, сега те веднага му се обаждаха, ако се появяше нещо, свързано с Рогер Ериксон. Независимо дали пристигаше по телефона или във формуляра в полицейския уебсайт, който можеха да попълват гражданите, всичко идваше при Харалдсон. И когато се получи информация за якето в гаража на Лундинови, те му се обадиха от рецепцията и секунда по-късно му препратиха съобщението. Харалдсон трябваше само да го разпечата и да го предаде.

Добре, но не достатъчно. Всеки може да донесе разпечатка.

Тази работа беше за стажант.

Някой без квалификация.

Проследяването на подателя обаче беше истинска полицейска работа. Нищо в съобщението не предполагаше, че човекът, изпратил информацията, е виновен за нещо. Но за да бъде точен, човекът имаше познания за престъплението. „Риксморд“ сигурно щяха да проявят интерес и Харалдсон щеше да ги насочи в правилната посока.

Отдел „Информационни технологии“ в участъка беше пълен смях. Състоеше се от Куре Далин, мъж на петдесет и няколко години, чието главно умение беше да натиска клавишите Ctrl+Alt+Del, да поклаща глава и после да изпраца на поправка „повредения“ компютър. На Куре Далин вероятно щеше да му отнеме по-малко време да се научи да лети, отколкото да проследи постъпил имейл.

Компютърът; от който беше изпратено съобщението, имаше айпи адрес, а Харалдсон имаше седемнайсетгодишен племенник. Веднага щом получи имейла, той го препрати на племенника си, а после му написа съобщение по телефона и му предложи петстотин крони, ако

открие действителния адрес на подателя. Да, Харалдсон знаеше, че племенникът му е на училище, но го помоли да действа възможно най-бързо.

Племенникът му прочете съобщението на мобилния си телефон, вдигна ръка, извини се и излезе от класната стая. Две минути по-късно той беше прехвърлил съобщението от входящата си поща на един от училищните компютри. Веднага щом видя адреса на подателя в оригиналния имейл, се облегна назад на стола. Изражението му беше обезпокоено. Харалдсон го смяташе за факир с компютрите и обикновено нещата, които искаше, бяха абсурдно елементарни, но този път чичо му щеше да остане разочарован. Нямаше проблем да проследи някой айпи адрес, но съобщението можеше да е изпратено чрез един от големите интернет оператори и в такъв случай беше невъзможно да се намери нещо полезно. Е, добре, все пак можеше да опита.

След две минути племенникът отново се облегна назад на стола, този път с широка усмивка на лицето. Провървя му. Съобщението беше изпратено от персонален сървър. Щеше да получи петстотинте крони. Той натисна „Изпрати“.

Компютърът на Харалдсон в участъка звънна. Той бързо отвори новото съобщение и кимна доволно. Сървърът, от който беше изпратен оригиналният имейл, беше в покрайнините на града. По-точно, в гимназия „Палмльовска“

* * *

— Следващата вляво.

Себастиан седеше на предната седалка в полицейска кола без опознавателни знаци. Тойота. Караше Ваня. Тя хвърли бърз поглед към екранчето над таблото.

— Джипиесът показва право напред.

— Но ще бъде по-бързо, ако завиеш наляво.

— Сигурен ли си?

— Да.

Ваня реши да кара направо. Себастиан се излетна на седалката и погледна през мръсното странично стъкло към града, към който

изпитваше пълно безразличие.

Той беше седнал в стаята за конференции с Торкел, Ваня и Били, след като не можа да измисли основателна причина да не бъде там, когато Торкел дойде да му каже, че имат нова информация по случая. Научил беше, че са намерили якето на жертвата. Вярно, кръвта тепърва щеше да бъде анализирана, но никой не предполагаше, че може да е на друг. Това означаваше, че отново се интересуват от Лео Лундин. Ваня трябваше да го разпита след съвещанието.

— Както искате, но ще бъде загуба на време.

Всички се бяха обърнали към Себастиан, който седеше в края на масата и се поклащаше заедно със стола си напред-назад. Той можеше да седи там и да мълчи, оставяйки другите да правят каквито грешки искат, докато измисли начин да получи достъп до компютрите и информацията, от която се нуждаеше. Или, по-точно казано, докато намери в участъка друга жена, по-податлива на чара му от Мартина. Със сигурност не можеше да е толкова трудно. От друга страна, и без това никой не го харесваше и можеше да остане верен на представата за всезнайко, която създаваше.

— Не се вписва. — Той отново спусна предните крака на стола върху килима.

Влезе Урсула и седна на стола най-близо до вратата, без да пророни нито дума.

— Лео не би скрил якето на жертвата в гаража си — продължи Себастиан.

— Защо? — Били изглеждаше искрено заинтересуван, без да се стреми да отстоява позицията си. Може би си струваше Себастиан да го обработи.

— Защото преди всичко не би го съблякъл от трупа.

— Взел е часовника. — Тонът на Ваня също не беше отбранителен, а напротив — нападателен. Искаше ѝ се да поправи Себастиан. Да обори аргументите му. Ваня беше като Урсула. Или по-скоро като Себастиан преди много години, когато му пукаше.

Настроена да се бори.

Амбицирана да победи.

За съжаление тя нямаше да спечели точно този мач. Себастиан спокойно я погледна в очите.

— Има разлика. Часовникът е ценен. Момчето е на шестнайсет, със самотна майка, която живее от социални помощи. Непрекъснато се опитва да навакса в надпреварата за материални ценности, която кипи около него. Защо да се мъчи да съблече скъсано, изцапано с кръв яке и да го взима със себе си, а е оставило портфейла и мобилния телефон на Рогер? Няма логика.

— Себастиан е прав.

Всички се обърнаха към Урсула. Себастиан я погледна с изражение, което предполагаше, че му е трудно да повярва на ушите си. Урсула рядко произнасяше тези три думи. Всъщност Себастиан не си спомняше да ги е изричала.

— Неприятно ми е да го кажа, но е така. — Тя скочи и извади две снимки от плик. — Знам, че си мислите, че съм пропуснала якето първия път, но вижте това. — Сложи на масата първата снимка и всички се наведоха над нея. — Когато претърсвах гаража вчера, особено ме заинтересуваха три неща — мотопедът, по очевидни причини, каналът, в случай че има следи от кръв, или някой е измил мотопеда или оръжието в гаража, и градинарските инструменти, тъй като не сме открили оръжието на убийството. Направих тази снимка вчера.

Урсула сложи пръст върху снимката, която показваше градинарските инструменти, наредени на дървената подставка. Направена беше отгоре, не много от високо, и в единия ъгъл ясно се виждаше бялата кофа с керамзит.

— А тази снимка направих днес. Забележете разликата. — Урсула сложи на масата втора снимка, почти еднаква с първата. Този път обаче зелената материя ясно се виждаше на няколко места през топчетата керамзит.

Всички се умълчаха.

— Някой е сложил якето там през нощта — пръв се обади Били, изказвайки на глас онова, което си мислеха всички. — Някой иска да набеди Лео Лундин.

— Това не е главната причина. — Себастиан се улови, че гледа с интерес снимките. В случилото се току-що имаше нещо, зареждащо с енергия. Убиецът беше взел предмети, принадлежащи на жертвата, и сега ги използваше, за да подхвърля вещественни доказателства. При това не произволно, а в дома на главния заподозрян. Това показваше,

че внимателно следи напредъка на разследването и действа в съответствие, планирайки обмислено. Беше твърдо решил да се измъкне безнаказано. Вероятно дори не съжаляваше, че го е направил. Този човек заинтригува Себастиан. — Главната причина да сложи якето в гаража е да отклони подозренията от себе си. Той няма нищо лично срещу Лео, но Лео се вписва в картината, защото вече сме се фокусирали в него.

Торкел погледна Себастиан с известно задоволство. Предишните му съмнения леко избледняха. Той го познаваше по-добре, отколкото на Себастиан му харесваше. Торкел знаеше, че колелата му не може да се ангажира с нещо, ако не го интересува, но също така знаеше колко вгълбен може да е Себастиан, ако срещне предизвикателство. Когато това се случеше, Себастиан беше ценна придобивка за разследването. Торкел имаше чувството, че са на път към нещо добро. Той безмълвно благодари за имейла и откриването на якето.

— Тогава човекът, който е изпратил имейла, вероятно е убиецът. — Ваня бързо стигна до правилното заключение. — Трябва да го проследим. Да разберем откъде е изпратен.

После всичко се случи като в театрален спектакъл. На вратата се почука дискретно, сякаш Харалдсон беше стоял навън и бе чакал да му подадат репликата, за да излезе на сцената.

* * *

Себастиан разкопча предпазния колан и слезе от колата. Погледна сградата пред себе си и се изпълни с огромно отегчение и умора.

— Значи се е преместил тук?

— Да.

— Горкото копеле. Изключили ли сме напълно самоубийство?

Над двойните врати, водещи към гимназия „Палмльовска“, имаше голяма картина на човек, който можеше да бъде само Иисус Христос. Ръцете му бяха разперени в жест, който художникът несъмнено е искал да бъде приветстващ, но на Себастиан определено изглеждаше заплашителен.

Под картината пишеше: *Йоан 12:46.*

— „Аз светлина дойдох на света, щото всякой вярващ в Мене да не остане в тъмнина“ — цитира Себастиан.

— Знаеш Библията?

— Това го знам.

Той изкачи последните две стъпала и бутна вратата. Ваня погледна за последен път огромната картина и го последва.

* * *

Рагнар Грот, директорът на гимназия „Палмльовска“, посочи към малко канапе и кресло в единия ъгъл на кабинета си. Ваня и Себастиан седнаха. Рагнар Грея, от друга страна, разкопча сакото си и се настани зад старомодното писалище в провансалски стил. Без дори да съзнава какво прави, той взе писалката пред себе си и я премести успоредно на ръба на писалището. Себастиан забеляза това и обходи с поглед писалището, а после и останалата част от стаята. Работното място на директора беше почти празно. Вляво имаше купчина найлонови папки. Старателно наредени. Не се подаваше нито една. Те бяха в долния ляв ъгъл на писалището, на разстояние два сантиметра от долната и страничната част на плота. Вдясно от Грот имаше две писалки и един молив, сложени в успоредни линии, всичките сочещи в една и съща посока. Под прав ъгъл зад тях имаше линейка и гумичка, която изглеждаше неизползвана. Телефонът, компютърът и лампата бяха прецизно наредени спрямо ръбовете на писалището и един с друг.

Останалата част от стаята беше в същите безупречни линии. Нямаше накриво поставена картина. Не се виждаха самозалепящи се листчета. Всичко на информационното табло беше закачено на равни разстояния едно от друго. Всяка папка на абсолютно еднакво разстояние от ръба на лавицата. Никакво петно, оставено от чаша с кафе или вода. Мебелите бяха подредени с абсолютна прецизност спрямо стените и килима. Себастиан веднага постави диагноза на Рагнар Грот — педант с елементи на обесивно-компулсивно разстройство.

Директорът беше посрещнал Ваня и Себастиан пред кабинета с крайно сериозно изражение и с толкова сковано разперени ръце, че изглеждаха смешни, и веднага се впусна в дълъг разказ колко ужасно е,

че един от учениците му е бил убит. Разбира се, всеки щял да направи всичко възможно да помогне за разкриването на това отвратително престъпление. Няма да има пречки, поставени пред полицията. Пълно съдействие. Ваня не можеше да се отърси от чувството, че всяка негова дума звучи така, сякаш е взета от инструкции за поведение в кризисни ситуации на някаква пиар фирма. Грот им предложи кафе, но те отказаха.

— Какво знаете за училището?

— Достатъчно — отвърна Себастиан.

— Не много — отговори Ваня.

— Започнахме като пансион през петдесетте години и сега сме частна гимназия. Имаме програма за обществени и естествени науки, избор от различни чужди езици, икономика и лидерство. Тук учат двеста и осемнайсет ученици от целия район на езерото Меларен и дори чак от Стокхолм. Затова запазихме пансиона.

— За да не се смесват богатите деца с плебеите.

Грот се обърна към Себастиан и въпреки че гласът му остана тих и монотонен, не можа да прикрие раздражението си.

— Славата ни на училище за висшата класа постепенно преминава. Напоследък при нас идват родители, които наистина искат децата им да научат нещо. Резултатите ни са сред най-добрите в страната.

— Естествено. Това ви прави конкурентни и оправдава абсурдно високите ви такси.

— Вече не вземаме такси.

— Разбира се, че взимате, само че сега ги наричат „умерено дарение“.

Директорът се втренчи шевно в Себастиан и се облегна назад на ергономично идеалния си стол. Ваня почувства, че всичко се изплъзва между пръстите им. Въпреки пресиления си официален тон Грот изглеждаше готов да помогне в разследването. Неуместните забележки на Себастиан можеше да променят ситуацията само за три минути и те щяха да се борят за всяка оскъдна информация за учениците и персонала. Ако Рагнар Грот не дадеше благословията си, те дори нямаше да могат да видят нито една училищна снимка, без да поискат разрешение. Тя не беше сигурна дали Грот съзнава колко трудна може да направи работата им, но на този етап не беше готова да поеме риска.

Ваня се премести по-напред на канапето и му отправи подкупваща усмивка.

— Разкажете ни повече за Рогер. Как попадна тук?

— Той имаше проблеми с тормоз в прогимназията и после в гимназията, където учеше отначало. Член на моя персонал го познаваше добре — Рогер беше приятел на сина й — и затова каза една-две добри думи за него и му намерихме място тук.

— И беше ли щастлив в тази гимназия? Нямаше ли проблеми с други ученици?

— Ние тук сме много активни в усилията си да предотвратим тормоз.

— Имате друга дума за това, нали? „Закачки“, не го ли наричате така?

Грот не обърна внимание на забележката на Себастиан. Ваня погледна Себастиан, за да го накара да си държи устата затворена, а после отново се обърна към директора.

— Знаете ли дали Рогер се е държал различно през последните няколко дни или седмици? Дали е бил разтревожен за нещо, занимавал ли се е с нещо странично или нещо подобно?

Грот се замисли и бавно поклати глава.

— Не, не бих казал. Но трябва да говорите с Беатрис Странд, класната му ръководителка. Тя го виждаше много по-често от мен. — Сега той говореше само на Ваня. — Беатрис помогна на Рогер да дойде тук.

— Как успяваше Рогер да плати „умереното дарение“? — пак се обади Себастиан. Нямаше никакво намерение да ги остави да го пренебрегват. Това щеше да улесни твърде много нещата за господин Грот. Директорът придоби леко изненадан вид, сякаш беше успял за малко да забрави, че този възпълен и доста неподдържан мъж седи в кабинета му.

— Рогер беше освободен от правене на дарения.

— Значи той е бил вашият малък социален проект? Запълнил е квотата ви за благотворителна дейност? Сигурно сте се чувствали добре.

Без да бърза, Грот отмести назад стола си и стана. Остана зад писалището с изправен гръб. Връхчетата на пръстите му бяха сложени върху идеално избърсаната от прах повърхност. Същински Калигула в

стария филм „Мъчение“^[1], помисли си Себастиан, когато забеляза начина, по който директорът закопча сакото си с автоматично движение, докато се изправяше.

— Трябва да кажа, че намирам отношението ви към нашето училище за доста неприятно.

— О, Боже. Проблемът е, че съм прекарал тук три от най-лошите години в живота си, затова ще е необходимо малко повече от вашите рекламни тъпотии, преди да се включа в хвалебствения хор.

Грот го погледна недоверчиво.

— Вие сте бивш ученик?

— Да. За съжаление идеята за основаването на този храм на знанията беше на баща ми.

Директорът обработи информацията и когато осъзна какво е чул, отново седна. И разкопча сакото си. Раздразненото му изражение се замени с неподправено учудване.

— Вие сте синът на Туре Бергман?

— Да.

— Не приличате много на него.

— Благодаря. Това е най-хубавото нещо, което ми е казвал някой, откакто дойдох тук.

Себастиан стана и размаха ръка в жест, който обхващаше Ваня и Грот.

— Вие продължавайте. Къде мога да намеря Беатрис Странд?

— Тя преподава в момента.

— Но вероятно го прави някъде в сградата, нали?

— Предпочитам да изчакате междучасието, преди да говорите с нея.

— Е, добре, ще я намеря и сам.

Себастиан излезе от стаята. Преди да затвори вратата след себе си, той чу, че Ваня се извинява заради него. И преди го беше чувал. Не от Ваня, а от други колеги към други хора и при други обстоятелства. Започваше да се чувства все по-удобно с това разследване. Той бързо се отправи към стълбището. Едно време повечето класни стаи бяха един етаж по-долу. Едва ли имаше промяна. Общо взето, повечето неща изглеждаха същите като преди четирийсет години. Стените може и да бяха боядисани в друг цвят; но иначе гимназия „Палмльовска“ не се беше променила много.

В края на краищата, адът обикновено не се променя.
Това вероятно беше самото определение за ад.
Безкрайните мъчения.

Себастиан се забави повече, отколкото очакваше, докато се ориентира. Обикаля по познатите коридори и чука на различни врати, докато най-после откри класната стая, в която преподаваше Беатрис Странд. По пътя бе решил да прогони всякакви чувства. Училището беше само сграда, в която, протестирайки, беше прекарал три години. Баща му го беше принудил да учи в „Палмльовска“, когато основа гимназията, и от първия ден Себастиан реши, че не я харесва. Не се вписваше тук. Той наруши всяко въобразимо правило и като син на основателя, предизвика всеки учител и всяка авторитетна личност. Поведението му може би му спечели определен статус сред другите ученици, но Себастиан беше решил, че няма да има *нищо* позитивно в годините му в това училище, и затова не се колебаеше да разказва небивалици и да настройва съучениците си един срещу друг или срещу персонала. Това го направи изключително непопулярен сред всички и му определи ролята на аутсайдер, която той радушно прие. Смяташе, че по някакъв начин наказва баща си, като систематично се отчуждава от всеки и от всичко, и не можеше да се отрече, че статусът му на пълен аутсайдер му даде нов вид свобода. Единственото, което се очакваше от него, беше, че ще прави каквото си иска във всяка ситуация. И Себастиан стана много добър в това.

През остатък от живота си той вървеше по пътя, по който бе поел като тийнейджър.

Моят път или магистралата.

През целия си живот. Не, не през целия. Не и докато беше с Лили. Себастиан не се държеше така с нея. Съвсем не. Как беше възможно един човек — по-късно двама — да окажат толкова голямо влияние върху живота му? Да го променят толкова много?

Нямаше представа.

Знаеше само, че се беше случило.

Случи се и после му го отнеха.

Себастиан почука на светлокафявата врата и влезе с едно-единствено движение. Зад катедрата седеше жена на около четирийсет години. С гъста червена коса, завързана на тила на конска опашка. Открито лице с лунички без грим. Тъмнозелена блуза с фльонга върху

внушителен бюст. Дълга кафява пола. Тя погледна Себастиан, който се представи и освободи учениците до края на часа. Беатрис Странд не възрази.

Двамата останаха сами в класната стая. Себастиан издърпа стол от предната редица и седна. Подкани я да му разкаже за Рогер и зачака емоционалния изблик, който подозираше, че ще последва. Оказа се абсолютно прав. Беатрис трябваше да бъде силна пред учениците си, човекът с всички отговори, олицетворение на сигурност и обикновен, ежедневен живот, когато се случи нещо неразбираемо, но сега беше сама с друг възрастен човек. Участник в разследването, който следователно поемаше ролята на сигурност и контрол. Вече не беше необходимо да е силна. Бентът се отприщи. Себастиан зачака.

— Не мога да го проумея... — Беатрис изрече думите, потрепервайки между риданията. — В петък си казахме довиждане както обикновено, а сега... сега той никога няма да се върне. Надявахме се, но после го откриха...

Себастиан не каза нищо. На вратата се почука и в класната стая подаде глава Ваня. Беатрис изсекна носа си и избърса очи, а Себастиан ги запозна. Беатрис посочи с носната си кърпичка към обляното си в сълзи лице, извини се и излезе. Ваня седна до едната маса.

— Училището не следи използването на компютрите и никъде няма камери за наблюдение. Според директора това е въпрос на взаимно уважение.

— Значи всеки може да е изпратил съобщението?

— Дори не е необходимо да си ученик. Може да влезеш направо от улицата.

— Но трябва да е човек, който познава сградата.

— Да, но това пак означава двеста и осемнайсет ученици плюс родителите, плюс приятелите и плюс персонала.

— Той е знаел това.

— Кой?

— Мъжът, който е изпратил имейла. Знаел е, че ще бъде невъзможно да го проследим извън училището. Но е бил тук и преди. Може да предположим, че има някаква връзка с гимназията.

— Вероятно. Ако е мъж.

Себастиан погледна Ваня. Изражението му беше недоверчиво.

— Много бих се изненадал, ако не е мъж. Начинът; по който е извършено убийството, и особено онази работа със сърцето, показват, че извършителят е мъж. — Себастиан се готвеше да се впусне в монолог за потребността на извършителя мъж от трофей, желанието да запази властта си над жертвата, като вземе някоя вещ на убития — нещо, което почти никога не става в случая с жена извършител, но Беатрис се върна и го прекъсна, преди да е започнал. Тя седна зад катедрата, извини се още веднъж и се обърна с лице към тях. Изглеждаше много по-спокойна.

— Вие ли сте уредили Рогер да се премести в това училище? — започна Ваня.

Беатрис кимна.

— Да. Той и синът ми са приятели. — Тя осъзна какво глаголно време е използвала и се поправи: — Бяха приятели. Рогер често идваше у дома и аз знаех, че не е щастлив в прогимназията, но впоследствие се оказа, че и в „Рунебергс“ са също толкова лоши, ако не и по-лоши.

— Но той е бил щастлив тук?

— Мисля, че му харесваше. Отначало беше трудно, разбира се.

— Защо?

— Трябваше да се приспособи. Учениците тук са силно мотивирани, когато става въпрос за работата им. Рогер не беше свикнал нито с темпото, нито с нивото, с които ние работим. Но нещата се развиваха добре. Той оставаше след часовете и го обучавахме допълнително. Започваше да работи сериозно.

Себастиан не каза нищо. Вниманието на Беатрис беше съсредоточено върху Ваня. Себастиан седеше и гледаше профила ѝ и изведнъж се хвана, че мисли какво ли би било да прокара пръсти през гъстата ѝ червена коса. Да целуне осеяното ѝ с лунички лице. Да гледа как големите ѝ сини очи се затварят от удоволствие. В Беатрис имаше нещо, което издаваше сигнал, загатващ за... самота може би? Не беше сигурен. Тя обаче не беше като Клара Лундин. Не беше уязвима. Беатрис беше... по-уверена, По-зряла. Себастиан имаше чувството, че ще бъде по-трудно да я вкара в леглото, но ще си заслужава усилията. Той отхвърли идеята. Една жена, свързана с разследването, беше достатъчна. Отново се съсредоточи върху разговора.

— Рогер имаше ли приятели тук?

— Не много. Излизаше с Юхан и понякога с Ерик Хеверин, но Ерик е в Съединените щати този срок. И разбира се, с Лиза, приятелката си. Рогер не беше аутсайдер или непопулярен, но донякъде самотник.

— Нямахте ли проблеми?

— Не и тук, в училище. Понякога обаче срещаше случайно хора от предишното си училище.

— Изглеждаше ли разтревожен за нещо?

— Не. Беше същият както винаги, когато си тръгна оттук. Радваше се, че е петък, като всички останали. Имаха изпит по шведски и се отби да каже, че се е справил добре.

Беатрис млъкна и поклати глава, сякаш току-що разбра колко абсурдна е ситуацията. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Той наистина беше чудесно момче. Чувствителен. Зрял. Случилото се е напълно безсмислено.

— Тук ли е синът ви?

— Не. Юхан е у дома. Убийството го разтърси много силно.

— Бихме искали да говорим с него.

Беатрис кимна примирено.

— Да, предполагам. Ще бъда вкъщи към четири часа.

— Не е необходимо да бъдете там.

Беатрис отново кимна. Изглеждаше още по-примирена. Това звучеше познато. *Никой не се нуждаеше от нея.* Себастиан и Ваня станаха.

— Може да дойдем пак, ако се наложи да разговаряме отново.

— Добре. Искрено се надявам да откриете кой го е направил. Толкова е... трудно. За всички.

Себастиан кимна, излъчвайки убеждение за искрено съчувствие. Беатрис ги спря.

— Има и още нещо... Не знам дали е важно, но Рогер се обади у дома в онзи петък вечерта.

— В колко часа?

Информацията беше съвсем нова и въздействието върху Ваня беше ясно. Тя пристъпи по-близо до Беатрис.

— Около осем и петнайсет. Искаше да говори с Юхан, но той беше излязъл с Улф, баща си. Казах му да позвъни на Юхан по мобилния телефон, но според Юхан Рогер не му се е обадил.

— Спомена ли защo се обаждa?

Беатрис поклати глава.

— Искaше да говори с Юхан.

— В осем и петнайсет в петък вечерта?

— Някъде там.

Ваня ѝ благодари и двамата със Себастиан излязоха. Осем и петнайсет.

Когато Рoгер е бил с приятелката си Лиза.

Ваня все повече се убеждаваше, че Рoгер изобщо не е бил в дома на Лиза.

* * *

Видеоматериалът беше на два твърди диска „Ла Си“. Пристигнаха бяха по куриер от охранителната фирма преди един час. Били бързо свърза първата стоманеносива кутия с компютъра и започна да работи. На диска беше отбелязано „Петък, 23 април, 18 — 00 ч., камери 1.02 — 1.16“. Според бележките, които Били получи с тях, камери 1.14 и 1.15 обхващаха „Густавсборгсгатан“, или поне части от улицата. Последното място, където знаеха, че е бил Рoгер в онази съдбовна вечер.

Били намери камера 1.14 в множеството папки и пушна видеокартината. Качеството на образа беше по-добро от обикновено. Видеосистемата за наблюдение беше на по-малко от шест месеца и фирмата не беше жалила средства. Били се зарадва. Повечето пъти материалът от камерите за наблюдение беше с толкова лошо качество и неясен, че не помагаше много на разследването. Това обаче беше нещо друго. *Направо оптика „Цайс“*, помисли си той, докато превърташе към двайсет и един часа. Само след половин час Били се обади на Торкел, който дойде веднага и седна до него. Прожекционният апарат; свързан с компютъра на Били, бръмчеше на тавана. Картината от камера 1.15 се прожектиреше на стената. От ъгъла беше лесно да се разбере, че камерата е била поставена на десет метра над земята. Гледаше към площад, а в центъра улицата изчезваше между две високи сгради. Онази вляво беше колежът; а другата — училище. Безлюдният площад право пред камерата изглеждаше студен и ветровит. Дигитален

часовник в единия ъгъл на екрана отбелязваше часа. Тишината изведнъж беше нарушена, когато се появи мотопед. Били спря кадъра.

— Ето. Лео Лундин минава в девет и две минути. Скоро след това идва Рогер. Задава се от запад.

Били натисна клавиш и записът продължи. Минута и нещо по-късно се появи друг човек. Беше със зелено яке и вървеше бързо и целенасочено. Били отново спря кадъра и двамата се втренчиха във фигурата. Въпреки че носеше бейзболна шапка и козирката закриваше лицето му, нямаше съмнение, че това е Рогер Ериксон. Ръстът, средната на дължина коса и якето, което сега беше окачено в полицейския шкаф за веществени доказателства, изцапано със засъхнала кръв, беше цяло и чисто.

— Рогер пристига точно в девет и две минути и четирийсет и осем секунди — отбеляза Били и отново пушна видеото. Рогер леко подскочи и продължи да върви. Има нещо в движещите се кадри на човек, на когото му остават да живее само няколко часа. Сякаш знанието за предстоящата му гибел означаваше, че всяка стъпка се следи по-внимателно и всяко движение придобива по-голямо значение. Смъртта дебнеше зад ъгъла, но момчето не подозираше нищо. Човекът, който гледаше, знаеше какво ще се случи, но не и шестнайсетгодишното момче, което безшумно минаваше покрай камера 1.15. То нямаше представа какво го очаква.

Торкел видя, че Рогер спря и вдигна глава. Секунда по-късно мотопедът отново се появи в картината. Съдейки по езика на тялото на Рогер, Торкел и Били разбраха, че той познава мотопедиста и съзнава, че появата му ще създаде проблеми. Рогер се скова и се огледа наоколо, сякаш търсеше изход от положението. Той, изглежда, бързо реши да не обръща внимание на мотопеда, който започна да обикаля около него като досадна оса. Опита се да продължи да върви, но обикалящият в кръг мотопед му пречеше и се въртеше все по-близо до него. Рогер спря и след още няколко кръга същото направи и мотопедът. Лео слезе. Рогер го погледна, докато Лео сваляше каската си и се излъчваше, сякаш да изглежда по-голям. Рогер имаше такъв вид, сякаш знаеше, че ще има неприятности, и се подготвяше за онова, което ще се случи.

Това беше първата среща на Торкел с мъртвото момче и му даде известна представа какъв е бил Рогер. Той не избяга. Може би не беше

само жертва. Сякаш също се опитваше да изглежда малко по-висок. Лео каза нещо. Рогер отговори и после Лео го блъсна. Рогер политна назад и Лео пристъпи към него. Когато Рогер възвърна равновесието си, Лео сграбчи лявата му ръка и дръпна якето, разкривайки часовника му. Лео вероятно пак каза нещо, защото Рогер направи опит да дръпне ръката си. Лео реагира, като го удари в лицето.

Силно и бързо.

Без предупреждение.

Торкел видя кръвта, която се стече по дясната ръка на Рогер, когато момчето я вдигна към лицето си. Лео го удари отново. Рогер се олюля, хвана се за тениската на Лео и падна на колене.

— Затова кръвта на Рогер е върху тениската на Лео — отбеляза Били.

Торкел кимна. Да, кадрите обясняваха това. Видът на кръвта върху тениската беше спусъчният механизъм, стартовият сигнал, от който се е нуждаел Лео, за да оправдае повишеното ниво на насилие. Той яростно се нахвърли върху Рогер. Не след дълго Рогер лежеше на земята след канонада от ритници. Таймерът на екрана автоматично регистрираше часа, докато Рогер лежеше свит в зародишна поза, след като според Лео си беше получил заслуженото. Накрая, в девет и пет; Лео престана да го ритва, наведе се над него и свали часовника от ръката му. Погледна за последен път момчето, лежащо на земята, нахлузи каската на главата си нарочно бавно, сякаш да подчертае превъзходството си, качи се на мотопеда и потегли. Рогер остана там, където беше. Били погледна Торкел.

— Рогер не е гледал „Ганцувай с мен“ с приятелката си.

Торкел кимна. Лиза лъжеше. Но информацията, която им беше дал Леонард по време на разпита, също беше неточна. Рогер не беше започнал боя, след като беше съборил Лео от мотопеда.

Те не се бяха скарали.

Доколкото знаеше Торкел, кавгата изискваше двама активни участници.

Той протегна назад ръце и ги склучи зад главата си. Определено можеше да задържат Лео Лундин за обир с насилие.

Но не и за убийство. Поне не тогава и там. Нито пък по-късно. Торкел беше убеден в това. Лео беше главорез. Но да извади нечие сърце... Не, той не беше достатъчно извратен за това. След няколко

години може би, ако животът му продължеше да върви по наклонената плоскост, но не в момента.

— Къде отива Рогер след това?

— Не знам. Виж. — Били стана и се приближи до картата на стената. — Ако продължи право напред, стига до „Васагатан“, където може да завие или надясно, или наляво. Ако тръгне наляво, ще стигне до кръстовището. Там има камера, но не го е заснела.

— Тогава е свърнал надясно?

— В такъв случай щеше да се появи на камерата тук. — Били посочи точка пред спортното игрище, малко на север на картата. В действителност, на двеста метра. — Но не се появява.

— Тогава се е отбил някъде, преди да стигне дотам.

Били кимна и посочи малка уличка, водеща встрани от „Васагатан“ под ъгъл.

— Вероятно тук. „Апалбювеген“. Води право в жилищен квартал. Няма камери. Дори не знаем в каква посока се е отправил.

— Провери всички камери. Той може да се появи отново покъсно на някоя по-голяма улица. Събери екип. Кажи им да разпитат жителите на квартала. Все някой трябва да е видял Рогер. Искам да знам къде е отишъл.

Били кимна и двамата вдигнаха телефоните.

Били се обади на младежа от охранителната фирма, който беше малко махмурлия от рождения ден, и поиска още видеозаписи от камерите.

Торкел се обади на Ваня, която, както обикновено, отговори веднага.

* * *

Ваня и Себастиан тъкмо излизаха от гимназия „Палмльовска“, когато се обади Торкел. Звънецът за обяд се беше разнесъл и много от учениците бяха навън. Торкел ги осведоми набързо. Обичаше да е ефективен, когато говори по телефона, и разговорът продължи по-малко от минута. Ваня затвори и се обърна към Себастиан.

— Гледали са видеозаписа от „Густавсборгсгатан“. Рогер е бил там малко след девет.

Себастиан се замисли върху новата информация. Ваня упорито твърдеше, че Лиза Хансон, шестнайсетгодишната приятелка на Рогер, е излъгала няколко пъти къде е бил той в нощта на убийството. Сега имаха доказателство, че наистина лъже. За Лиза беше по-важно да скрие истината, отколкото да бъде разкрито убийството на приятеля ѝ. Такива загадъчни тайни интересуваха Себастиан. Всъщност целият проклет случай започваше все повече да го интригува. Трябваше да признае, че малко разнообразие от собствените му мрачни мисли е добре дошло. Щеше да остане в разследването колкото дълго е необходимо, и да се възползва максимално от ситуацията, а когато му се предостави възможност, отново да решава въпроса за участието си и бъдещето.

— Да поговорим ли с Лиза?

— Мислех, че никога няма да попиташ.

Те се върнаха в училището. Лиза се беше прибрала къщи след часа по английски. В този ден имаха най-малко часове. На Ваня не ѝ се искаше да ходи в дома ѝ. Това означаваше, че родителите ще бъдат готови със защитата на дъщеря си. Качиха се в колата и Ваня настъпи педала за газта, пренебрегвайки ограничението на скоростта.

[1] Дебютният филм на режисьора Ингмар Бергман (1944 г.). — Б.пр. ↑

11.

Пътуваха мълчаливо и това устройваше Ваня. Не изпитваше никакво желание да опознае партньора, който ѝ беше натрапен, и се надяваше, че работата ѝ с него ще бъде временна. Тя вече знаеше, че Себастиан не бръщолечи за незначителни неща, за да минава по-бързо времето. Урсула го беше нарекла „социална катастрофа“. Освен това бе добавила, че е много по-добре, когато Себастиан мълчи. Отворел ли си устата, ставал груб, подхвърлял сексуални намеци, бил язвителен или направо злобен. Докато си държал езика зад зъбите, не можел да те ядоса.

Също като Урсула. Ваня се бе подразнила, когато Торкел представи Себастиан и каза, че той ще работи с тях в разследването. Не толкова, защото това беше Себастиан. Вярно, Ваня беше чувала и други глупости за него, измислени от другите в полицейския участък, но най-много я дразнеше, че Торкел беше взел решение, без да я попита. Тя знаеше, че той не е длъжен да се съветва с нея по такива въпроси, но все пак... Ваня смяташе, че щом работят заедно и означават толкова много един за друг в професионално отношение, мнението ѝ трябва да се вземе предвид, преди да се стигне до решение, което засяга целия екип. Торкел беше най-добрият шеф, който бе имала, и затова тя се изненада, когато той направи такава голяма промяна, без да я попита. Без да попита никого. Изненада се, но и честно казано, се разочарова.

— Как се казват родителите ѝ?

Нишката на мислите на Ваня беше прекъсната. Тя се обърна към Себастиан, който не беше помръднал и все още гледаше през страничното стъкло.

— Улф и Ан-Шарлот. Защо?

— Само питам.

— Пишеше ги в папката с материалите по случая, която ти дадох.

— Не съм ги чел.

Ваня не можа да повярва на ушите си.

— Не си ги чел?

— Не.

— Защо всъщност участваш в разследването?

Тя си задаваше този въпрос, откакто беше чула обяснението на Торкел за присъствието на Себастиан, което, меко казано, беше неясно. Дали Себастиан държеше с нещо Торкел? Не, невъзможно. Торкел никога не би изложил на риск някое разследване по лични причини, каквито и да са те. Себастиан отговори по-бързо, отколкото Ваня очакваше.

— Вие се нуждаете от мен. Няма да решите случая без мен.

Урсула беше права. Себастиан Бергман можеше много лесно да те ядоса.

Ваня паркира колата, изключи двигателя и се обърна към Себастиан.

— И още нещо.

— Какво?

— Знаем, че Лиза лъже. Имаме доказателство. Но искам тя да говори. Затова няма да нахлуем в дома ѝ и да ѝ наврем доказателството в лицето и тя да не отрони нито дума. Съгласен ли си?

— Разбира се.

— Познавам я. Аз ще водя разговора. Ти ще мълчиш.

— Както казах, няма да забележиш, че съм там.

Ваня му хвърли поглед, който даваше ясно да се разбере, че говори сериозно, а после слезе от колата и се отправи към къщата. Себастиан я последва.

Лиза беше сама в дома си, точно както се беше надявала Ваня. Тя изглеждаше стъписана, когато видя на прага Ваня и непознатия мъж. Помъчи се да се измъкне с няколко неубедителни извинения, но Ваня влезе, без да я поканят. Тя беше изпълнена с решимост, особено когато разбра, че Лиза е сама.

— Няма да се бавим. Може да говорим тук. — Ваня тръгна към чистата и подредена кухня. Себастиан стоеше на заден план. Той поздрави учтиво момичето и после млъкна. Ваня със задоволство отбеляза, че дотук Себастиан спазва уговорката. Истината беше, че в момента той не беше в състояние да говори. Беше видял картината от мъниста на Исус и направо онемя. Не беше виждал такова нещо.

— Седни. — На Ваня ѝ се стори, че съзря лека промяна в изражението на момичето. Лиза изглеждаше по-уморена. В очите ѝ вече не блестеше онзи предизвикателен пламък. Защитната ѝ стена сякаш беше започнала да се пропуква. Ваня се опита да говори колкото може по-кратко. Не искаше думите ѝ да прозвучат агресивно. — Нека да ти обясня, Лиза. Имаме проблем. Голям проблем. *Знаем*, че Рогер не е бил тук в девет часа в онази петъчна вечер. Знаем къде е бил и можем да го докажем. — Въобрази ли си Ваня, или раменете на Лиза леко се отпуснаха и прегърбиха?

Но момичето не каза нищо.

Още не.

Ваня се наведе към нея, докосна ръката ѝ и заговори с още по-мек тон:

— Лиза, трябва да ни кажеш истината. Не знам защо лъжеш, но трябва да престанеш. Не заради нас, а заради себе си.

— Искам да дойдат родителите ми — заяви Лиза.

Ваня не дръпна ръката си.

— Наистина ли го искаш? Наистина ли искаш те да разберат, че лъжеш? — За пръв път Ваня видя мимолетното потрепване на слабост, което предшества истината. — Рогер е бил на „Густавсборгсгатан“ в девет и пет. Заснели са го камерите за наблюдение. „Густавсборгсгатан“ е доста далеч оттук — продължи Ваня. — Предполагам, че приятелят ти е излязъл оттук около осем и петнайсет, най-късно в осем и половина. Ако изобщо е идвал.

Тя погледна Лиза, чието изражение беше уморено и примирено. Всички следи от предизвикателност и тийнейджърска напереност бяха изчезнали. Лиза изведнъж изглеждаше разтревожена. Притеснено дете.

— Те много ще се ядосат — каза накрая тя. — Мама и татко.

— Ако разберат. — Ваня стисна ръката ѝ, която ставаше все по-топла в хода на разговора.

— Шибано, шибано, шибано — неочаквано каза Лиза и забранените думи бяха началото на края. Защитната ѝ стена рухна. Тя се дръпна от Ваня и зарови лице в ръцете си. Изпусна дълга, изпълнена с облекчение въздишка. Тайните са тежко бреме и да ги пазиш е самотно занимание. — Рогер не ми беше гадже.

— Моля?

Лиза вдигна глава и с малко по-силен глас повтори:

— Рогер не ми беше гадже.

— Не?

Момичето поклати глава, отмести поглед от Ваня и се втренчи невидящо в далечината. През прозореца. Сякаш искаше да отиде там. Да се махне.

— Тогава какъв беше? Какво крояхте?

Лиза повдигна рамене.

— Нищо. Рогер беше одобрен.

— Как така „одобрен“?

Лиза обърна глава и уморено погледна Ваня. Не схващаше ли?

— Искаш да кажеш, одобрен от родителите ти?

Лиза спусна ръце и кимна.

— Разрешено ми беше да излизам с него. Или да бъда с него сама у дома. Въпреки че винаги излизахме.

— Но не заедно.

Момичето поклати глава.

— Тогава имаш друго гадже?

Лиза кимна и за пръв път погледът ѝ към Ваня изразяваше искрена молба. Момиче, чийто живот се състоеше в това да бъде идеална дъщеря, маска, която всеки момент щеше да падне.

— Гадже, което родителите ти не харесват?

— Те ще ме убият, ако разберат.

Ваня отново погледна картината от мъниста. Сега изображението означаваше нещо друго. Аз съм Пътят. Но не и ако си шестнайсетгодишно момиче и влюбено в погрешното момче.

— Знаеш, че ще трябва да говорим с това момче. Но не е необходимо родителите ти да разбират, обещавам.

Лиза кимна. Вече не можеше да се бори. Истината ще ви освободи, казваше младежкият църковен лидер при всяка възможност. Дълго време Лиза включваше тези думи в нарастващата категория от лъжи, с които беше принудена да живее много години. В момента обаче тя осъзна, че трябва да преразгледа тази категория. Истината ще те освободи, но и ще вбеси родителите ти. Несъмнено. Но поне това беше истината и Лиза наистина се почувства освободена.

— Какво му има? Твърде стар? Криминално досие? Наркотици? Мюсюлманин? — обади се Себастиан. Ваня го погледна. На лицето му се изписа извинение. Тя кимна. Всичко беше наред.

— Нищо му няма — отвърна Лиза и повдигна рамене. Тя махна с ръка, обхващайки с жеста не само къщата, но и целия квартал, спретнатите градини пред къщите на тяхната улица. Себастиан я разбираше напълно. Той не можеше да анализира собственото си положение и да го изрази по същия начин, когато беше на нейните години, но познаваше чувството. Сигурността, която се превръща в затвор. Грижите и вниманието, които те задушават. Условностите, които стават окови.

Ваня отново хвана ръката ѝ. Лиза ѝ позволи да го направи, или по-точно, изглежда го искаше.

— Рогер тук ли беше изобщо?

Лиза кимна.

— Но само до осем и петнайсет. Докато бяхме абсолютно сигурни, че мама и татко са заминали.

— И къде отиде след това?

Лиза поклати глава.

— Не знам.

— Щеше ли да се среща с някого?

— Така мисля. Обикновено го правеше.

— С кого?

— Не знам. Не ми каза. Обичаше да има тайни.

Себастиан погледна Лиза и Ваня, които седяха близо една до друга до безупречна маса и разговаряха за вечер, която е съдържала всичко освен Рогер. Подредената кухня му напомни за дома от детството му и домовете на всичките им съседи, хора, които бяха щастливи да общуват с преуспелите му родители. Имаше чувството, че е попаднал във вариант на собственото си проклето възпитание. Той винаги се беше борил срещу него. Видял бе външно поддържане на ред и условности, но никога обич или кураж. Мнението му за момичето ставаше все по-високо с всяка изминала минута. Лиза можеше да стане нещо много специално. Тайна любов на шестнайсет години. Родителите ѝ щяха да имат доста неприятност с нея, когато порасне. Мисълта го развесели.

Тримата чуха, че външната врата се отвори и от коридора приветливо извика тас:

— Лиза, върнахме се!

Лиза инстинктивно дръпна ръката си и се скова на стола. Ваня бързо ѝ подаде визитната си картичка.

— Изпрати ми съобщение как да се свържа с гаджето ти. Няма да говорим за това сега.

Лиза кимна, взе визитната картичка и едва смогна да я пусне в джоба си, когато влезе баща ѝ.

— Какво правите тук? — Приятният тон на гласа му от коридора беше изчезнал.

Ваня стана и му отправи твърде радостна усмивка, която го накара да осъзнае, че е закъснял. Ваня беше доволна. Улф се помъчи да възстанови авторитета си.

— Мисля, че се разбрахме да не говорите с дъщеря ми в мое отсъствие. Това е абсолютно неприемливо.

— Не зависи от вас да взимате това решение, пък и само искахме да проверим някои детайли. Тръгваме си. — Ваня се обърна и се усмихна на Лиза, която не забеляза, защото се беше втренчила в масата.

Себастиан стана. Ваня се отправи към вратата, минавайки покрай родителите на Лиза.

— Мисля, че няма да ви безпокоим повече.

Улф погледна дъщеря си и после отново Ваня. Няколко секунди той не знаеше какво да каже, но после изтърси единственото, за което се сети.

— Ще говоря с началника ви, да знаете. Няма да ви се размине.

Ваня не отговори и продължи да върви към вратата. Получила беше онова, за което дойде. И после изведнъж чу гласа на Себастиан зад себе си. Звучеше особено властно, сякаш той дълго бе чакал този момент.

— Има нещо, което трябва да знаете — каза Себастиан и демонстративно бутна стола си към масата. — Дъщеря ви излъга.

Какви ги върши, по дяволите! Ваня се обърна стъписано и хвърли кръвнишки поглед на Себастиан. Да се държи гадно с колегите си и с други възрастни хора беше едно, но да предаде дете! И то без причина. Лиза имаше такъв вид, сякаш иска да потъне вдън земя. Баща ѝ не каза нищо. Всички се бяха втренчили в човека, който беше станал фокус на вниманието.

Именно такива моменти бяха липсвали на Себастиан Бергман по време на самоналоженото му отсъствие. Той не бързаше. Важно беше да се възползва максимално от магията. В последно време не се случваше често.

— Рогер си е тръгнал много по-рано онзи петък, отколкото Лиза беше готова да признае първоначално.

Родителите на Лиза се спогледаха и майка ѝ наруши мълчанието.

— Нашата дъщеря не лъже.

Себастиан пристъпи към тях.

— Напротив, лъже. — Той нямаше намерение да остави истинските лъжци да се измъкнат. И сега ги беше хванал на въдицата. — Но въпросът, който трябва да си зададете, е защо лъже. Може би има причина тя да не смее да каже истината.

Себастиан млъкна и се втренчи в родителите. Въздухът в безупречната кухня натежа от неспокойно очакване на онова, което предстоеше. Какво ли щеше да каже Себастиан? Мозъкът на Ваня работеше трескаво. Как да намери опора в плаващите пясъци, в които неочаквано се бе озовала? Единственото, което измисли, беше слаба молба.

— Себастиан...

Той не ѝ обърна внимание. Властваше в стаята, държейки в ръцете си живота на едно шестнайсетгодишно момиче. Защо да слуша някого другите?

— Лиза и Рогер са се скарали онази вечер. Той си е тръгнал в осем. Скарали са се и после Рогер е умрял. Как мислите, че я кара да се чувства това? Ако не се бяха скарали, той можеше да е жив днес. Тя е била виновна, че Рогер си е тръгнал рано. Това е огромно бреме от вина за едно младо момиче.

— Вярно ли е, Лиза? — Гласът на майка ѝ беше умоляващ, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Лиза погледна родителите си, сякаш току-що се беше събудила от сън и не знаеше кое е истина и кое лъжа. Себастиан ѝ намигна дискретно. Той се забавляваше.

— Лиза всъщност не е излъгала. Това е защитен механизъм, нещо, което ѝ дава възможност да продължи нататък и да се справи с вината. Ето защо ви го казвам. — Себастиан погледна сериозно родителите ѝ, а сетне понижи тон, за да наблегне още по-силно върху

сериозността на положението. — Сега е важно Лиза да осъзнае, че не е направила нищо лошо.

— Разбира се, че не си, миличка — обади се татко Улф, приближи се до дъщеря си и я прегърна. Лиза изглеждаше изненадана повече от всичко друго. Преходът от разобличаването ѝ като лъжкия до обграждането ѝ с обич и загриженост беше бърз.

— О, кукличке, защо не ни каза? — започна майка ѝ, но не стигна много далеч, защото Себастиан я прекъсна:

— Защото не е искала да ви разочарова. Не разбирате ли? Тя чувства огромна вина. И скръб. А вие само говорите дали е излъгала или не. Не съзнавате ли колко самотна се чувства заради това?

— Но ние не знаехме... Вярвахме ѝ.

— Вие избирате да вярвате в каквото ви изнася. Ни повече, ни по-малко. Но това е разбираемо. Човешко е. Сега обаче дъщеря ви се нуждае от обич и грижи. Тя трябва да чувства, че ѝ имате доверие.

— Разбира се, че ѝ имаме доверие.

— Не е достатъчно. Дайте ѝ обич, но и свобода. От това се нуждае тя в момента. Много доверие и свобода.

— Разбира се. Благодаря ви. Не знаехме. Съжалявам, че реагирахме прекалено емоционално, но се надявам, че разбирате — каза госпожа Хансон.

— Естествено. Всички искаме да защитим децата си. От всичко. Иначе няма да сме родители.

Лицето на Себастиан разцъфна в топла усмивка, насочена към майката на Лиза. Тя отвърна с благодарност и леко кимване. Колко истина имаше в думите му.

Той се обърна към Ваня, чийто гняв се бе превърнал в озадаченост.

— Е, ще тръгваме ли?

Ваня се опита да кимне, сякаш това беше най-очевидното нещо на света.

— Абсолютно. Няма да ви безпокоим повече.

Двамата със Себастиан се усмигнаха за последен път на родителите.

— Не забравяйте, че имате чудесна дъщеря. Дайте ѝ много обич и свобода. Тя се нуждае да знае, че ѝ имате доверие.

С тези думи си тръгнаха. Себастиан преливаше от радост, че е заложил малка бомба с часовников механизъм в живота на семейство Хансон. Лиза се нуждаеше именно от свобода, за да взриви още по-бързо цялата купчина лайна. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Беше ли необходимо това? — попита Ваня, докато отваряха портата.

— Беше забавно, не е ли достатъчно? — Себастиан се обърна към нея, изражението ѝ ясно показваше, че забавлението не оправдава действията му. Той въздъхна. Всичко ли трябваше да обяснява? — Да, беше необходимо. Рано или късно в медиите ще излезе, че Рогер не е бил там, където твърди Лиза. Ние отидохме и обяснихме защо. Помотахме ѝ.

Себастиан продължи да върви. Искаше му се да си подсвирква, докато крачи към колата. Отдавна не си беше подсвирквал.

Много отдавна.

Ваня вървеше на няколко крачки след него, опитвайки се да го настигне. Разбира се. Да оставят Лиза да се мъчи да се оправя сама, би било глупаво. Ваня трябваше да се сети за това. Отдавна не беше имала чувството, че някой е постъпил по-добре от нея.

Много отдавна.

* * *

Торкел и Хансер седяха в нейния кабинет на третия етаж. Торкел беше поискал срещата, за да обсъдят докъде са стигнали със събирането на доказателства. Информацията от камерите за наблюдение определено беше пробив, тъй като сега със сигурност знаеха, че Рогер е бил на „Густавсборгспган“ малко след девет в съдбовния петък. В същото време обаче тази информация означаваше, че подозренията им към Лео отслабват още повече. Между разказа му и действителността имаше достатъчно съответствия и след като се посъветва с прокурора, Торкел реши да освободят момчето, за да не си губят времето и да не се разсейват от трудното разследване. Естествено, медиите щяха да пощурят. В края на краищата, те вече бяха осъдили Лео Лундин. Хулиганът, който беше прекалил. Щяха да изтъкнат факта, че някои разкрития сочат към Лео. Кръвта на жертвата

върху тениската му вече беше обществено достояние. Все още не пишеха за зеленото яке, но в няколко репортажа се отбелязваше, че полицията е намерила още нещо в гаража на Лундинови. Фактът, че това „още нещо“ е било подхвърлено там, не се споменаваше в пресата и нямаше да бъде споменат. Информацията беше известна само на екипа на Торкел и така и щеше да си остане.

Торкел искаше лично да уведоми Хансер за решението си, преди да се обади на прокурора. Тя все още официално ръководеше разследването и беше под натиск да постигне резултата. Той знаеше, че не е лесно да освободиш един заподозрян, без да прибереш друг. Хансер разбираше ситуацията и споделяше мнението му, но настояваше Торкел да води предстоящата пресконференция. Той знаеше причината. За нейната кариера беше по-добре, ако изглежда така, че дори „Риксморд“ се лута в мрака. Обеща ѝ да говори с представителите на медиите и отиде да се обади на прокурора.

* * *

Колата спря на друга улица, пред друга къща, в друг жилищен квартал. *Колко ли подобни места има във Вестерос? И в страната?* — запита се Себастиан, докато двамата с Ваня вървяха по пътеката от каменни плочи към жълтата двуетажна къща. Той предположи, че е възможно да бъдеш щастлив на такова място. Нямаше личен опит, но това не означаваше, че изключва тази вероятност. Кварталът обаче излъчваше атмосфера на „тихо достойнство“, което Себастиан ненавиждаше.

— Добре, достатъчно! Махайте се оттук!

Себастиан и Ваня се обърнаха и видяха мъж на около четирийсет и пет години, който се отправи към тях от отворената врата на гаража. Под мишницата си носеше син цилиндър, направен от някаква материя. Палатка. Той крачеше бързо и целеустремено към тях.

— Аз съм Ваня Литнер, а това е Себастиан Бергман. — Ваня показва служебната си карта, а Себастиан вдигна ръка за поздрав. — Ние сме от „Риксморд“ и разследваме убийството на Рогер Ериксон. Говорихме с Беатрис в училището.

— Извинете ме. Помислих ви за журналисти. Днес вече изгоних двама. Аз съм Улф Странд, бащата на Юхан.

Улф протегна ръка. Себастиан остана поразен от факта, че и вторият от родителите на Юхан се представя така — като родител, бащата на Юхан, не съпругът на Беатрис. Тя беше говорила за Улф по същия начин — като баща на сина ѝ, не като неин съпруг. „Той беше излязъл с Улф, баща си“. Не „със съпруга ми“.

— Не сте ли женени? Вие и Беатрис?

Въпросът изненада Улф.

— Женени сме. Защо?

— Питам само от любопитство. Имах чувството, че... Няма значение. Вкъщи ли е Юхан?

Улф погледна към къщата и свъси чело от безпокойство.

— Да, но трябва ли да го разпитвате днес? Той преживява много тежко случилото се. Затова отиваме на къмпинг. Да се поразсее малко.

— Съжалявам, но по различни причини изоставаме с повечето аспекти на разследването и трябва да говорим с Юхан колкото е възможно по-скоро.

Улф осъзна, че няма какво повече да каже, повдигна рамене, остави палатката и ги покани да влязат.

Те събуха обувките си в коридора, където на купчина бяха натрупани обувки, маратонки и домашни пантофи. На пода имаше валма прах. Най-малко три различни комбинации от палта, шалове и ръкавици бяха нахвърляни върху черна дървена пейка до стената. Докато влизаха в къщата, Ваня си помисли, че това е абсолютна противоположност на безупречно подредения дом на Ан-Шарлот и Улф Хансон. В ъгъла на дневната стоеше дъска за гладене с куп изпрани дрехи, както и писма, сметки, всекидневник и чаша за кафе. На лепкавата повърхност на масата пред телевизора имаше две чаши и трохи. Върху фотьойлите и на облегалката на дивана бяха разхвърляни още дрехи. Невъзможно беше да се определи дали са мръсни или чисти. Улф, Ваня и Себастиан продължиха нагоре по стълбите. Мършаво момче с очила, което изглеждаше по-малко от шестнайсетте си години, беше в стаята си и играеше на компютъра.

— Юхан, тези хора са полицаи и искат да поговорите за Рогер.

— Ей сега.

Вниманието на Юхан беше съсредоточено в екрана, на който се развиваше някаква екшън игра. Мъж с изключително грамадна и изкривена ръка тичаше насам-натам и се биеше с фигури, които приличаха на войници. Използваше ръката си като оръжие. Били вероятно знаеше как се нарича играта. Героят в екшъна имаше танк, който стоеше на ъгъла на улица, и картината замръзна, показвайки думата *Зарезда*. Когато образът се появи отново, играчът се намираще в танка и очевидно можеше да го управлява. Юхан натисна клавиш и спря играта. Момчето се обърна към Ваня и я погледна уморено.

— Съжалявам за загубата ти. Както разбирам, ти и Рогер сте били близки приятели.

Юхан кимна.

— Тогава предполагам, че Рогер е споделял с теб неща, които не е казвал на друг.

— Какви неща?

Оказа се, че няма нищо ново. Юхан не мислеше, че Рогер се е тревожил за нещо или че се е страхувал от някого, въпреки че от време на време случайно срещал някои от момчетата от училище „Викинга“. Бил щастлив в гимназия „Палмльовска“ не дължал пари на никого и не проявявал интерес към гаджето на друг. Имал си приятелка. Според Юхан Рогер бил при нея в петък вечерта. Рогер прекарвал много време в дома на Лиза. Себастиан и Ваня подозираха, че Юхан всъщност иска да каже *прекалено много* време. И не, Юхан не знаел с кого се е срещал Рогер, когато не е бил с Лиза. Нито пък знаеше защо го е търсил в дома му Рогер онази вечер. И защо не се е обадил по-късно на мобилния му телефон. Любимата дума на Юхан, изглежда, беше „не“.

Ваня започваше да се отчайва. Не стигаха доникъде. Всички повтаряха едно и също. Рогер бил тихо момче, което се държало добре, било затворено и не се карало с никого. Ами ако това беше един от редките случаи, когато извършителят не познава жертвата? Ами ако някой беше решил да излезе в една петъчна вечер и да убие някого и бе избрал Рогер?

Произволно.

Само защото е можел да го убие.

Това беше крайно необикновено, поне като се имаха предвид обстоятелствата по случая. Изваждането на сърцето. Преместването и скриването на трупа. Подхвърлянето на вещественно доказателство.

Необикновено, но не и невъзможно.

В същото време нещо не беше съвсем наред с почти еднаквите описания на Рогер. Ваня започваше все повече да се съсредоточава върху тях. Забележката на Лиза, че Рогер обичал да има тайни, се беше впила в съзнанието ѝ. Имаше чувството, че тези няколко думи са по-близо до истината от всичко останало. Сякаш имаше двама Рогер Ериксон — единият едва забележим, който не изпъква в тълпата, а другият — с много тайни.

— Не можеш ли да се сетиш за някого, който може да е имал причина да бъде ядосан на Рогер?

Ваня вече излизаше от стаята, убедена, че Юхан ще поклати глава в отговор.

— Ами да. Аксел му беше ядосан.

Ваня се закова на място и усети как нивото на адреналина ѝ рязко се повишава. Име. Някой, който е мразел Рогер. Сламка, за която да се хванат. Може би началото на още една тайна.

— Кой Аксел?

— Беше домакин в училището.

Възрастен мъж. Достъп до кола. Сламката ставаше по-голяма.

— И защо Аксел беше ядосан на Рогер?

— Защото преди няколко седмици го уволниха заради Рогер.

* * *

— А, да, онази злощастна случка.

Рагнар Грот разкопча сакото си и седна зад писалището си. Имаше такъв вид, сякаш беше изял нещо неприятно. Ваня стоеше на вратата, скръстила ръце на гърдите си. Трудно ѝ беше да сдържа гнева си.

— Когато бяхме тук първия път, попитах дали някой от училището може да е замесен в убийството на Рогер Ериксон, но вие не споменахте за служител, който е бил уволнен заради Рогер.

Директорът разпери широко ръце, сякаш, от една страна, се извиняваше, а от друга — показваше, че не придава значение на това.

— Не, опасявам се, че не. Съжалявам. Не направих връзката.

— Бихте ли ни разказали малко повече за тази „злочастна случка“?

Грот гледаше с неприкрита неприязън Себастиан, който се беше настанил на единия фотьойл и държеше брошура за училището, която беше намерил пред кабинета, докато чакаха.

Гимназия „Палмльовска“. Където започват възможностите ти.

— Няма много за разказване. Стана ясно, че нашият домакин Аксел Юхансон продава алкохол на учениците. Контрабанда, така да се каже. Разбира се, той веднага беше освободен от работа и с това проблемът приключи.

— И как разбрахте какво прави? — попита Ваня.

Рагнар Грот я погледна уморено, наведе се напред и избърса няколко пращинки от писалището си.

— Предполагам, че затова сте тук, нали? Рогер Ериксон дойде при мен като отговорен ученик и ми каза какво става. Помолих едно момиче от по-долните класове да се свърже с Аксел и да поръча алкохол. Когато той отиде да се срещне с нея, го хванахме на местопрестъплението.

— Аксел разбра ли, че го е издал Рогер?

— Не знам. Вероятно. Мисля, че няколко ученици знаеха.

— Но не съобщихте в полицията?

— Не виждах какво може да спечелим, ако го направим.

— Дали защото славата ви като „оптимална среда за получаване на образование, която означава увереност, вдъхновение и пълноценни възможности за развитие на всеки в духа на християнските ценности и възгледи за човека“ е можело да бъде леко опетнена? — Себастиан вдигна глава от брошурата и не съдържа злорадата си усмивка.

Рагнар Грот едва потисна ненавистта в гласа си, когато отговори:

— Не е тайна, че отличната ни репутация е нашето главно предимство.

Ваня с недоумение поклати глава.

— Значи не съобщавате за престъпления, извършени на територията на училището?

— Беше само нелегално внасяне на алкохол. В малки количества. Вярно, замесените бяха непълнолетни, но въпреки това. Аксел можеше да бъде глобен, нали? Ако изобщо бяхме предприели нещо.

— Може би, но не е там въпросът.

— Не! — рязко я прекъсна Грот. — Въпросът е, че загубата на доверието на родителите щеше да ми струва много повече. Това е въпрос на приоритети. — Той стана, закопча сакото си и се отправи към вратата. — Ако това е всичко, имам друга работа. Но ако желаете да говорите с Аксел Юхансон, от канцеларията ще ви дадат адреса му.

* * *

Себастиан стоеше в коридора и чакаше Ваня. На стените бяха наредени портретни фотографии на бивши директори и други членове на персонала, които бяха заслужили правото да бъдат запомнени от бъдещите поколения. В средата на редицата беше окачена едина-единствена картина с маслени бои. На бащата на Себастиан. В цял ръст. Стоеше до писалище, отрупано с предмети и символи, свързани с класическото образование. Портретът беше нарисуван малко от долу нагоре, така че. Туре Бергман постоянно гледаше надолу към човека, който се е втренчил в него.

Това вероятно му е харесвало, помисли си Себастиан.

Да гледа отгоре всеки и всичко.

Да съди.

От самия център на събитията.

Себастиан остави мислите си да блуждаят на воля. Какъв баща беше той през четирите години, които му бяха позволени със Сабине? Отговорът вероятно беше „нищо особено“.

Или по-скоро беше добър баща, доколкото можеше, но това пак беше „нищо особено“. В по-мрачните си моменти, когато се съмняваше в способностите си като родител, Себастиан си мислеше, че е точно както когато Сабине гледаше телевизия — качеството на предаването не е важно. Тя беше доволна, стига да е шарено и да се движи на екрана. Същото ли беше и с него? Щастлива ли беше Сабине с него само защото по една случайност той беше там? Тя нямаше изисквания по отношение на качеството. Себастиан прекарваше много време с дъщеря си, нямаше съмнение в това. Повече, отколкото с Лили. Това не беше съзнателно решение, основаващо се на желание да споделя нещата по равно, а по-скоро резултат от ежедневния им живот.

Той често работеше вкъщи, а после следваха кратки, интензивни командировки в други райони и дълги прекъсвания, преди отново да започне да работи вкъщи. Затова да, той беше до нея. И въпреки това Сабине пак се обръщаше към Лили, когато се случеше нещо. Винаги първо към Лили. Това сигурно означаваше нещо, нали? Себастиан отказваше да повярва, че е чисто генетично. Някои жени, които познаваше, твърдяха, че е невъзможно майката да бъде заменена, но това бяха глупости. Ето защо започна да се взира в себе си и да анализира способностите си.

Какво всъщност беше дал на дъщеря си освен сигурността, че винаги някой е до нея? Себастиан не смяташе, че първите две години със Сабине бяха нещо особено — и честно казано — чак толкова забавни. Не, не беше вярно — те бяха специални. Шеметни. Чувал беше много хора, които бяха убедени, че нищо няма да се промени, когато имат деца. Ще продължат да живеят живота си, както винаги са правили, с малката разлика, че сега са родители. Себастиан не беше толкова наивен. Той знаеше, че ще трябва да промени целия си живот. Всичко, което представлява. И имаше желание да го направи. Затова онези първи две години наистина бяха особени, но Себастиан не получи много от тях. Грубо казано, Сабине му даде твърде малко през онези първи години.

Така си мислеше навремето.

Сега би дал всичко, за да си ги върне.

Трябваше да признае, че нещата се бяха подобрили. Колкото по-голяма ставаше тя, толкова по-хубаво беше и той чувстваше, че отношенията им укрепват и стават по-близки, докато Сабине развива способност да му даде нещо. Но какво показваше това освен факта, че Себастиан е егоист? Той не смееше да си помисли как ще стоят нещата, когато тя порасне.

Когато започне да изисква.

Когато стане повече личност, отколкото дете. Когато той вече няма да знае всички отговори. Когато Сабине прозре в душата му. Себастиан я обичаше повече от всичко на света. Но знаеше ли го тя? Беше ли успял да ѝ го покаже? Не беше сигурен.

Той обичаше и Лили. Казваше ѝ го.

Понякога.

Не достатъчно често.

Не се чувстваше удобно да изрича тези думи. Не и когато се предполагаше, че говори сериозно. Лили сигурно знаеше, че той я обича. Не ѝ беше изневерявал нито веднъж, докато бяха заедно. Можеш ли да покажеш обич чрез неща, които не си направил? Способен ли беше изобщо да покаже обич?

И сега стоеше тук и вероятно някъде имаше вече пораснал син или дъщеря. Писмото на Ана Ериксон го беше изкарало от равновесие и оттогава Себастиан функционираше на автопилот. Веднага беше решил, че трябва да я намери. Да намери детето си. Но наистина ли го искаше, ако се замислеше по-задълбочено? Наистина ли държеше да открие човек, който е на трийсет години и през целия си живот е живял без него? Какво щеше да каже на сина или дъщеря си? Ана може би бе излъгала и беше казала на детето си, че баща му е някой друг. Или че е мъртъв. Себастиан можеше да създаде проблеми.

На всички.

Но главно на себе си.

Всъщност не му пукаше дали е редно или не да нахлуе в живота на пораснал човек и да го преобърне наопаки, но какво щеше да получи той самият? Мислеше ли, че някъде има друга като Сабине, която го чака? Не, разбира се. Никой нямаше да плъзне ръка с пръстенче с пеперуда в неговата. Никой нямаше да заспи на рамото му, сънен и затоплен от слънчевата светлина. Никой нямаше да се сгуши до него в леглото сутрин, приближавайки се безшумно. По всяка вероятност рискуваше да го изгонят. Или в най-добрия случай щеше да получи непохватна прегръдка от съвършено непознат човек, който никога няма да бъде нещо повече от познат. Може би приятел, във възможно най-най-добрия сценарий. Себастиан определено нямаше много приятели. Ами ако изобщо не го допуснеха в живота на детето му? Можеше ли да го понесе? Ако щеше да се впуска в поредния егоистичен ход, тогава поне трябваше да бъде сигурен, че той ще бъде онзи, който ще извлече най-голяма полза. А вече изобщо не беше сигурен в това. Вероятно щеше да е най-добре да забрави цялата история. Да продаде къщата, да зареже разследването и Вестерос и да се върне в Стокхолм.

Мислите му бяха прекъснати, когато Ваня затвори вратата на кабинета по-нататък по коридора твърде шумно, и тръгна към него бързо и ядосано.

— Имам адрес — каза тя, минавайки покрай Себастиан, без да забави крачка.

Той тръгна след нея.

— Какво ли трябва да се случи в това училище, че да съобщят на полицията? — добави Ваня, когато бутна вратите и излезе навън. Себастиан предположи, че въпросът е реторичен, и не отговори. Не беше и необходимо, защото Ваня продължи: — Сериозно, колко далеч са готови да отидат, за да предпазят репутацията на училището? Десет дни преди да умре, Рогер прави така, че да уволнят служител, а Грот дори не спомена за това. Дали ако изнасят групово някое момиче в тоалетната, директорът пак ще мълчи?

Себастиан отново предположи, че Ваня не очаква отговор, но поне можеше да покаже, че я слуша. Освен това въпросът му се видя доста интересен.

— Ако мисли, че ще спечели повече, отколкото ще загуби, тогава, да, абсолютно. Трудно е да го разбере човек. Приоритетите му са училището и репутацията на училището. На определено ниво е разбираемо — това е главната им стока за продаване.

— Тогава щом ни убеждават, че тук няма тормоз, това също е лъжа, така ли?

— Разбира се. Установяването на йерархии е част от човешката природа. Веднага щом станем част от група, ние трябва да знаем къде е мястото ни и да направим всичко възможно да задържим позицията си или да се изкачим по-високо. Понякога е очевидно, друг път — не. Понякога е умишлено, друг път — не.

Те бяха стигнали до колата. Ваня спря до вратата откъм шофьорското място и се обърна с лице към Себастиан. Изражението ѝ беше недоверчиво.

— Аз работя в този екип от няколко години. Ние не правим така.

— Защото йерархията ви е статична и защото Били, който стои най-долу, няма амбиция да се изкачи по-високо.

Ваня изглеждаше развеселена и любопитна.

— Били стои най-долу?

Себастиан кимна. За по-малко от три секунди той беше разбрал, че Били е на най-долното стъпало.

— А къде съм аз според твоя анализ?

— Непосредствено под Торкел. Урсула ти позволява да заемеш тази позиция, защото не работите върху едни и същи неща. Тя знае, че е най-добрата в своята област, затова всъщност не се състезавате една с друга. В противен случай щеше да те измести по-надолу в йерархията.

— Или аз можех да изместя нея.

— Мисля, че всеки трябва да вярва в онова, което иска.

Той отвори дясната врата и се качи в колата. Ваня остана на мястото си за момент, опитвайки се да се отърси от нарастващото си раздражение. Нямахше да му достави удоволствието да я ядоса. Тя се прокле. *Не повеждай разговор с него.* Ако си държеше устата затворена, Себастиан не можеше да я вбеси. Пое си дълбоко дъх два пъти, отвори вратата, седна зад волана и погледна Себастиан. И въпреки здравия си разум отново му заговори. Нямахше да му достави удоволствието той да има последната дума.

— Ти не ни познаваш. Говориш глупости.

— Мислиш ли? Торкел ме доведе. На Били му беше все едно. Ти и Урсула всъщност не знаете на каква позиция се намирате спрямо мен, само знаете, че съм дяволски добър, и двете се отнасяте към мен откровено недоброжелателно.

— Защото се чувстваме заплашени, така ли?

— А защо иначе?

— Защото ти си копеле.

Ваня включи двигателя. *Ха! Победа!* Тя имаше последната дума. И сега, ако зависеше от нея, щяха да пътуват до дома на Аксел Юхансон в пълно мълчание. За съжаление обаче не зависеше от нея.

— Това е важно за теб, нали?

Защо Себастиан не млъкне най-после? Ваня въздъхна.

— Кое?

— Да имаш последната дума.

Тя стисна зъби и се втрени в пътя отпред. Поне нямахше да гледа самодоволната усмивка на устните му, защото Себастиан се облегна назад и затвори очи.

* * *

Ваня задържа пръста си на звънеца на вратата. Монотонният звън проникна през вратата и отекна по стълбите, където стояха и Себастиан. Това обаче беше единственият звук, който се чу апартамента. Ваня първо беше надигнала капачето на пощата, се заслушала и чак после натисна звънеца.

Никакво движение.

Никакъв звук.

Затова сега държеше пръста си върху бутона. Себастиан се запита дали да не изтъкне, че ако е в апартамента, Аксел Юхансон щеше да отвори при първите й осем позвънявания. Дори да беше заспал дълбоко, той вече щеше да се е приближил до вратата. По дяволите, дори ако беше умрял, Аксел вече щеше да е на крака.

— Какво си мислите, че правите?

Ваня дръпна пръста си от звънеца и се обърна. От открената врата надничаше дребна сива старица. Такова беше първото впечатление на Себастиан — жената беше сива. Не само оредялата й права коса. Старицата носеше сива плетена жилетка, сив велурен панталон и дебели сиви чорапи. В средата на сбръчканото й лице имаше очила с безцветни рамки, които засилваха убеждението за сивота и прозрачност. Тя гледаше натрапниците с предизвикателен израз в очите. *Който, разбира се, са станали сиви*, помисли си Себастиан.

Ваня й обясни кои са, добави, че търсят Аксел Юхансон, и я попита дали има представа къде може да е той. Вместо да отговори с „да“ или „не“, старицата неочаквано зададе въпрос.

— Какво е направил?

Дребната сива съседка получи стандартния отговор:

— Искаме да поговорим с него.

— Обичайна процедура — намеси се Себастиан. Предимно за забавление. В реалния живот никой не казваше „обичайна процедура“, но тези думи някак се вместили в ситуацията. Дребната сива жена сякаш ги очакваше. Ваня го стрелна с поглед, който ясно показваше, че не й е забавно. Не че той мислеше, че ще й е забавно. Тя отново се обърна към съседката, поглеждайки името над пощенската кутия.

— Госпожо Холмин, имате ли представа къде е той?

Не, госпожа Холмин нямаше представа къде е Аксел. Знаеше, че не е вкъщи. Няколко дни вече от два дни. Не че наблюдавала какво става

в жилищния блок и кой влиза и излиза, но човек не можел да не забележи някои неща. Например фактът, че преди известно време са уволнили Аксел Юхансон. Или че приятелката му, която била твърде млада, се е изнесла няколко дни преди това. Крайно време било. Госпожа Холмин не можела да разбере какво намира тя в Аксел. Не че той бил неприятен или нещо подобно, но бил много странен. Затворен. Необщителен. Дори не си правел труда да те поздрави, когато го срещнеш на стълбите. Девойката, от друга страна, била много бърлива. Много симпатична. Всички в блока мислели така. Не че госпожа Холмин шпионирала хората, но не било трудно да се чуят разни неща през стените в сградата. Спяла леко и затова знаела толкова много. Нямало друга причина.

— Идваха ли много хора в апартамента на Аксел?

— Да, доста. Непрекъснато звъняха на вратата и по телефона. Какво е направил?

Ваня поклати тава и повтори предишния си отговор.

— Искаме само да говорим с него.

Тя се усмихна, даде на сивата старица визитната си картичка и я помоли да ѝ се обади, когато чуе, че Юхансон се е върнал. Дребната съседка се взря във визитната картичка с емблемата на „Риксморд“ и изглежда, събра две и две.

— Има ли нещо общо с момчето, което беше убито? — Сивите ѝ очи заблестяха, когато погледна Ваня и после Себастиан за потвърждение. — Той работеше в училището, където е учило момчето, но вероятно вие вече знаете това.

Ваня ровеше във вътрешния си джоб, търсейки нещо.

— Знаете ли дали това момче е идвало тук? — Тя извади снимка на Рогер от последната партида училищни фотографии, онази, която използваша всички полицаи, работещи по случая, и я даде на сивата старица, която ѝ хвърли един бърз поглед и сетне поклати глава.

— Не знам. Всичките ми се виждат еднакви с техните бейзболни шапки, качулки и широки якета.

Те ѝ благодариха за помощта и ѝ напомниха да се свърже с тях, ако Аксел се появи.

Докато слизаха по стълбите, Ваня извади мобилния си телефон и се обади на Торкел. Обясни му набързо какво е положението и предложи да обявят за издирване Аксел Юхансон. Торкел обеща да го

уреди незабавно. Когато стигнаха до вратата, водеща към улицата, те едва не се сблъскаха с мъж, който влизаше. Лицето му беше познато. Харалдсон. Изражението на Ваня видимо помръкна.

— Какво правиш тук?

Харалдсон обясни, че чукат на вратите на жителите на квартала Рогер Ериксон бил заснет от камера за наблюдение на „Густавсборгсгатан“, но не и от другите камери, които би трябвало да го уловят, ако е продължил да върви по главната улица. Ето защо Рогер сигурно бил свърнал някъде, а този блок бил във вероятната зона на търсене. Опитвали се да намерят някого, който го е видял в онази петъчна вечер.

Чукат на вратите. Ваня имаше чувството, че Харалдсон най-после е попаднал на правилното място. Апартаментът на Аксел Юхансон се намираше в зоната на търсенето. Сламката, за която се бяха хванали, стана малко по-дебела.

* * *

Групата, която седеше около масата от бяла бреза в стаята за конференции, изглеждаше уморена. Докато обсъждаха напредъка си, стана болезнено ясно, че не са стигнали много далеч. Фактът, че имейлът е изпратен от гимназия „Палмльовска“, не намаляваше броя на заподозрените. Успяха да докажат, че Лиза лъже, потвърждавайки подозренията на Ваня, но това не ги доведе доникъде. Най-важното, което научиха от разговора с Лиза, беше, че Рогер вероятно е криел разни неща от хората около себе си. Всички бяха убедени, че трябва да разберат повече за живота му извън училище. Особено интересно беше предположението, че той може да е имал връзка, за която не е знаел никой. Срещал се е с някого, когато всички са мислели, че е с Лиза. Те решиха някои членове на екипа да се съсредоточат върху Рогер и да разберат какъв всъщност е бил той.

— Прегледахме ли компютъра му? — зачуди се Били.

— Рогер не е имал компютър.

Били погледна Ваня, сякаш не беше чул добре.

— Не е имал компютър?

— Не и според описа, направен от местните ченгета, когато са ходили в дома му.

— Но той е бил на шестнайсет. Възможно ли е компютърът да е бил откраднат? Като часовника му?

— Рогер не носеше лаптоп на кадрите от камерата — обади се Торкел.

Били поклати глава, когато се опита да си представи страданията, които е трябвало да понесе горкото момче. Да не е онлайн. Изолирано. Самотно.

— Разбира се, пак може да е бил активен в интернет — продължи Торкел. — От компютъра на Лиза или в някой младежки център или кафене. Провери дали ще можеш да го намериш някъде.

Били кимна.

— Остава и Аксел Юхансон. — Торкел огледа присъстващите и Били пое топката.

— Не научихме нищо от разпитите на хората в квартала. Никой не си спомня да е виждал Рогер в района в петък вечерта.

— Това не означава, че не е бил там — отбеляза Ваня.

— Но и не означава, че е бил там — възрази Били.

— Какво знаем за Юхансон освен факта, че живее в района, където Рогер може да е бил или да не е бил в петък, когато е изчезнал? — попита Себастиан.

— Рогер е направил така, че да го уволнят от работата му в училището — отвърна Ваня, — и това е най-близкото до мотив, с което разполагаме засега.

— Няма го от два дни — добави Били.

Себастиан почувства нетърпение. Той беше с Ваня през целия ден и бе чул абсолютно същите неща като нея. Много добре съзнаваше, че има нещо, което може да се изтълкува като мотив и че Аксел Юхансон не е в дома си от два дни.

— Имах предвид освен тези неща.

Около масата настъпи кратко мълчание. Били прелисти записките си и намери онова, което търсеше.

— Аксел Малте Юхансон. Възраст четирийсет и две. Неженен. Роден в Йорребру. Местил се е много из цяла Швеция. През последните дванайсет години е живял в Умео, Солефтео, Йевле, Хелсингбори и Вестерос. Дошъл е тук преди две години. Получил работа в

„Палмльовска“ Неведнъж закъснявал с плащането на сметките си. Не е осъждан, но фигурира в няколко разследвания за измама и фалшифициране на чекове. Всички обвинения са снети поради липса на доказателства.

Ваня се почувства малко по-добре. Аксел Юхансон поне беше споменат в криминални досиета. Това определено го правеше по-интересен за разследването. Една от неоспоримите истини за разследването на убийство е, че убиецът рядко е човек, който никога не е извършвал никакво правонарушение. Убийствата и серийните убийства обикновено са кулминационната точка на ескалираща скала от престъпност или насилие. Пътят към най-страшното, общо взето, е постлан с други престъпления и почти винаги имаше някаква връзка между убиеца и жертвата.

Почти винаги.

Ваня се запита дали да спомене за мисълта, която ѝ беше хрумнала по-рано, а именно че убиецът може изобщо да не е познавал Рогер. Че само си губят времето, влагайки толкова много усилия, опитвайки се да изяснят всичко за момчето. Може би трябваше да подхождат от съвсем друг ъгъл. Но си замълча. Досега беше участвала в разкриването на четиринайсет убийства. Във всеки от случаите извършителят и жертвата се познаваха, макар и бегло. Нямаше почти никаква вероятност свършено непознат да е убил Рогер. Ако беше така, тогава четиримата около масата много добре съзнаваха, че това убийство почти със сигурност ще остане неразкрито. Вероятността полицията да стигне до непознат убиец без връзка с жертвата беше много малка, особено като се имаха предвид оскъдните веществени доказателства в случая. Пробивът в технологиите за анализ на ДНК през деветдесетте години на XX век беше главната причина такива случаи да се разкриват, но когато трупът е лежал във вода, обикновено няма следи от ДНК на извършителя. Задачата им не беше лесна.

— Сигурни ли сме, че Аксел Юхансон се крие? Не може ли да е заминал за няколко дни на гости на възрастен родител или някъде другаде? — Размислите на Себастиан не допринесоха много.

Били погледна записките си да провери.

— Родителите му са починали.

— Добре, но може да е отишъл на гости на някого, който все още е жив.

— Може — съгласи се Торкел. — Не знаем къде е.

— Не може ли Урсула да отиде и да претърси апартамента му? — попита Себастиан, сдържайки прозявката си. Качеството на въздуха в стаята бързо се влошаваше. Климатикът очевидно не беше нов като всичко останало.

— Нямаме достатъчно основания да поискаме заповед за обиск. Вероятно ако докажем, че Рогер е бил в квартала, да, но не и така, както стоят нещата в момента.

В стаята настъпи примирено мълчание. Били разведри тягостната атмосфера. Една от силните му страни беше умението постоянно да гледа напред дори когато започват да се трупат съмнения.

— Свързах се с НЛСМ. Те ще ни изпратят съществуващите текстови съобщения в телефона на Рогер и възстановяват изтритите. Тази вечер очаквам от оператора и списъците с обажданията. — Били млъкна, когато телефонът на Ваня иззвъня.

Тя погледна екранчето, извини се и излезе от стаята. Торкел и Били я наблюдаваха учудено. Те не си спомняха някакво лично обаждане да е било по-важно от работата ѝ. Сигурно беше важно.

* * *

Обаждането на баща ѝ предизвика много чувства и Ваня излезе от участъка, за да проясни съзнанието си. Тя обикновено съумяваше да отделя работата от личния си живот — две успоредни линии, които рядко се пресичаха. От шест месеца обаче нещата бяха станали по-трудни. Колегите ѝ не бяха забелязали нищо, защото Ваня беше дискретна по този въпрос, но напрежението ѝ се беше отразило.

Мислите.

Безпокойството.

Мислите ѝ непрестанно се въртяха около човека, когото тя обичаше повече от всичко на света — баща ѝ Валдемар. Непрекъснато се тревожеше за него. Колкото по-твърдо се мъчеше да прогони тревогата, тя винаги се връщаше, и всеки път по-силна. Напоследък нещата се бяха влошили. Ваня се будеше все по-рано сутрин и беше невъзможно да заспи след това.

Тя тръгна наляво към малкия парк до двореца. От езерото Меларен повяваше лек ветрец, който караше свежите зелени стръкове и наскоро развилите се листа да шумолят и да се поклащат. Ухание на пролет изпълваше въздуха. Ваня мина направо през игрището за голф, без всъщност да има представа къде отива.

В съзнанието ѝ изплуваха спомени. Болницата. Преди осем месеца, когато научиха новината. Майка ѝ се разплака. Лекарят, който стоеше до баща ѝ. Изглеждаше професионалист. Ваня се замисли за всичките случаи, в които беше възприемала тази роля. Спокойна и съсредоточена в очите на пострадалите и скърбящите. Този път ролите се бяха разменили. Ваня стоеше безпомощно и остави чувствата да я завладеят. Диагнозата беше безспорна.

Клетъчни изменения в белите дробове.

Рак на белите дробове.

Тя се беше отпуснала на стола до баща си. Устните ѝ трепереха. Трудно ѝ беше да говори с нормален, уравновесен тон. От болничното легло баща ѝ се опитваше да изглежда спокоен, както винаги. Той беше единственият член на семейството, който все още беше в състояние да играе обичайната си роля.

Ваня се беше върнала на работа в онзи ден преди осем месеца. В ушите ѝ още отекваха думите на лекаря, който я беше уверил във възможностите, предлагани от съвременната медицина. *Хемотерапия и радиотерапия. Имало голяма вероятност баща ѝ да оздравее напълно. Да победи рака.* Тя беше седнала срещу Били и изслуша разказа му за концерта предишния ден на някаква група, която дори не беше чувала и вероятно би изключила радиото, ако я пуснеха. Били я погледна и млъкна, сякаш разбра, че се е случило нещо. Очите му срещнаха нейните и после Ваня се чу да казва нещо иронично за музикалния му вкус, подчертавайки, че следващия месец той ще навърши трийсет и две, не двайсет и две, в случай че е забравил. Разменяха си закачки известно време, както правеха винаги. Тогава Ваня реши, че нещата няма да се променят. Не че му нямаше доверие. Били ѝ беше не само колега, но и най-добрият приятел. В онзи момент обаче тя искаше всичко да бъде постарому и той да се държи нормално. Така нещата щяха да бъдат по-малко болезнени. Една част от живота ѝ можеше да свърши, но друга част щеше да продължи. Както обикновено. Тя изпитваше необходимост да чувства това.

В онзи ден в шегите ѝ с Били имаше повече енергия.

Ваня тръгна покрай реката и слезе на брега. Следобедното слънце искреше по водата. Няколко безстрашни лодки се бореха със студения вятър. Тя извади телефона си, прогони мисълта, че трябва да се върне при колегите си, и набра номера на родителите си. Майка ѝ беше приела много тежко заболяването на Валдемар. Ваня изпитваше желание да ридае, да пици и да се чувства като малко момиче при мисълта, че може да загуби баща си. Тази роля обаче вече беше заета. Обикновено тя искаше нещата да стоят така. Динамиката беше отработена с течение на годините — майката беше чувствителна, а дъщерята — по-сдържана и разсъдлива, като баща си. През последната година Ваня осъзна, че понякога ѝ се иска да разменят ролите си, макар и само за малко. Изведнъж я обземаше чувството, че се олюлява на ръба на бездна, без да има представа колко е дълбока. А човекът, който винаги беше до нея, подкрепяше я и се грижеше тя да не падне, изведнъж я напускаше.

Завинаги.

Но може би не.

Медицината беше внесла надежда в уравнението. Баща ѝ вероятно щеше да се оправи. Ваня се усмихна и се вгледа в искрящата вода. Обзе я чувство на щастие.

— Здравей, мамо.

— Чу ли? — Тя беше твърде нетърпелива, за да я поздрави.

— Да, той току-що ми се обади. Фантастично.

— Не мога да повярвам, че е истина. Той си идва у дома!

Ваня чу в гласа на майка си, че тя едва сдържа сълзите си. Сълзи на радост. Отдавна не я беше чувала да се радва.

— Прегърни го от мен и му кажи, че ще дойда веднага щом мога.

— Кога?

— Надявам се, че най-късно този уикенд.

Те решиха да вечерят заедно следващата седмица, тримата. Обикновено беше трудно Ваня да накара майка си да затвори. Тя не обичаше дългите сбогувания, но сега ѝ хареса. Двете продължиха да бърбят. Безпокойството, което таяха, сега намери отдушник и се изля в поток от думи, сякаш се нуждаеха да потвърдят, че всичко отново е нормално.

Телефонът ѝ изпиука. Текстово съобщение.

— Обичам те, Ваня.

— И аз те обичам, но трябва да затворям.

— Така ли?

— Знаеш го, мамо, но ще се видим скоро.

Ваня приключи разговора и отвори съобщението. Беше от Торкел. Другият ѝ свят изискваше вниманието ѝ.

Къде изчезна? Урсула идва.

Ваня отговори веднага.

Идвам.

Зачуди се дали да не добави усмихнало личице, но се отказа.

12.

Беатрис Странд се прибираше у дома с автобуса, както обикновено. Тя слезе на една спирка. Нуждаеше се от въздух. В училище това беше невъзможно. И вкъщи. Смъртта на Рогер беше проникнала навсякъде — сякаш се беше спукала язовирна стена и водата бе повлякла всичко. Нейният ученик, в когото беше вложила толкова много. Приятелят на Юхан. Човекът; с когото той прекарваше толкова много време. Не трябваше да се случват такива неща.

Приятелите не умират.

Учениците не биваха намирани мъртви в гората.

Обикновено ѝ отнемаше осем минути от автобусната спирка до чакълената алея, водеща към светложълтата двуетажна къща. Днес ѝ отне трийсет и пет минути. Не че Улф щеше да забележи. Той отдавна не се интересуваше кога се е прибрала у дома.

Къщата беше тиха, когато Беатрис влезе.

— Здравейте!

Никой не отговори.

— Юхан?

— Ние сме тук горе — чу се отговор.

Но това беше всичко. Не „Ще слеза“ или „Как си?“. Само тишина.

Ние сме тук горе.

Ние.

Улф и Юхан.

Винаги двамата. Все по-рядко тримата.

Кого се опитваше да заблуди Беатрис?

Никога тримата.

— Ще направя чай — извика тя, но пак не получи отговор.

Беатрис включи електрическата кана и потънала в мисли, се загледа в малката червена лампичка. В началото тя беше направила всичко възможно да бъдат заедно като семейство, да разговарят, да се подкрепят. В края на краищата, така правеха семействата. В трудни

моменти. Подкрепяха се. Юхан обаче не искаше. Отбягваше я. В това семейство Юхан изживяваше всичко с баща си, включително скръбта. Изключваха Беатрис. Но тя нямаше намерение да се предава. Извади големите френски чаени чаши с рисунки на плодове и ги сложи на поднос заедно с мед и кубчета захар. Погледна през прозореца към тихата улица. Скоро щяха да я поздравят бледорозовите оттенъци, които обичаше. Черешата в двора им беше напъпила. Тази година рано. Семейството я беше посадило отдавна. Беатрис имаше чувството, че е минала цяла вечност. Юхан, тогава петгодишен, беше настоял да им помогне да изкопаят дупката и те се засмяха и му разрешиха. Тя си спомняше какво беше казала:

Истинското семейство има плодни дръвчета.

Истинско семейство. Каната се изключи и Беатрис наля гореща вода в чашите. Три пликчета чай. След това се качи горе. При онова, което беше останало от истинското ѝ семейство.

Юхан седеше пред компютъра и играеше някаква игра с насилие, в която трябва да застреляш кол кого може повече хора. Беатрис беше научила името ѝ — „Първият стреля“. Улф се беше настанил удобно на ръба на леглото на сина си и наблюдаваше играта. Когато Беатрис отвори вратата и влезе, Улф поне я погледна. Това беше нещо.

— Гладни ли сте?

— Не, преди малко ядохме.

Тя остави подноса на шкафа, където бяха комиксите на сина ѝ.

— Идваха ли полицаите?

— Да.

Отново мълчание.

Беатрис се приближи до сина си и нежно сложи ръка на рамото му. Почувства топлата му кожа под тениската. За секунда тя помисли, че той няма да има нищо против.

— Мамо... — каза Юхан и разтърси рамо, ясно показвайки ѝ да махне ръката си.

Беатрис я дръпна с нежелание, но нямаше да се откаже. Още не. Тя седна на леглото на известно разстояние от Улф.

— Трябва да поговорим за това. Няма да спечелим нищо, ако го таим в себе си — започна Беатрис.

— Аз говоря с татко — каза Юхан, без дори да се обърне.

— Е, и аз имам нужда да говоря — отвърна Беатрис. Гласът ѝ леко потрепери. Нуждаеше се не само да говори, но и от семейството си. И най-вече от сина си. Надявала се беше, че Юхан ще се върне при нея, когато се върна Улф.

Изтрий и превърти.

Прости, забрави и продължи нататък.

Беатрис се беше надявала, че нещата отново ще бъдат нормални. Като преди. Преди да се случи всичко. Когато вечер Юхан идваше при нея с проблемите си, когато споделяха изпитанията и радостите на живота в дълги задушевни разговори и тя беше човекът, който трябваше да бъде — майка, жена, част от нещо. Сега обаче тези времена изглеждаха далечни като деня, когато семейството гордо засади черешата. Улф се обърна към нея.

— После. С полицаите всичко мина добре. Юхан им каза каквото знае.

— Хубаво.

— Виж, Юхан и аз скоро ще заминем. На къмпинг някъде. Далеч от всичко.

Далеч от мен, не можа да не си помисли Беатрис, но само кимна.

— Добра идея.

Отново мълчание. Какво друго имаха да си кажат?

Компютърната игра на Юхан продължаваше.

* * *

Урсула влезе в стаята. Усмиваше се.

— Моля те, кажи ми, че това означава, че имаш добра новина — каза Торкел.

— Получих доклада от аутопсията. Пълен е с изненади. Като шоколадово яйце „Киндер“.

Ваня, Себастиан и Торкел изправиха гърбове на столовете. Урсула разтвори папката, която носеше, и започна да закача на стената снимки, които показваха торса и ръцете на Рогер от всеки възможен ъгъл и от различно разстояние.

— Двайсет и две наръгвания с нож в гърба, торса, ръцете и краката. Толкова успяхме да преброим. Освен това има рани, нанесени,

когато е извадено сърцето. — Тя посочи едната снимка, която показваше дълбок асиметричен отвор в гърба между ключиците.

Себастиан отмести поглед. Трудно му беше да гледа рани от наръгване с нож. Имаше нещо ужасяващо в гротескната комбинация от бледа, гладка кожа и дълбоките разрези, разкриващи онова, което тя е предназначена да скрие.

— Няма наранявания от самозащита по дланите или ръцете — продължи Урсула. — И знаете ли защо? — Тя не изчака отговор. — Защото всички прободни рани са били нанесени след смъртта.

Торкел вдигна глава от тефтера си и махна очилата си.

Урсула огледа всички с мрачно изражение, сякаш да наблегне на разкритието си.

— Тогава от какво е умрял?

Урсула отново посочи увеличената снимка на отворената рана на гърба на Рогер. Приблизително осем сантиметра в най-широката част. Тук-там се виждаха части от счупени ребра. Необходима е била значителна сила да се нанесат тези рани. Сила и решимост.

— По-голямата част от сърцето липсва, но това няма нищо общо с ритуал или някакво странно жертвоприношение. Някой е извадил куршума. Това е всичко.

Урсула закачи друга снимка. Никой около масата не отрони нито дума.

— Рогер е застрелян в гръб. Куршумът липсва, но открихме следи от него в едното ребро. — Тя посочи увеличената снимка на раната на Рогер, която току-що беше закачила на стената. Върху едното ребро имаше едва забележима следа с форма на полумесец, оставена от куршум. — Говорим за оръжие с относително малък калибър. Двайсет и втори, съдейки по раната.

Информацията наелектризира всички. Те веднага започнаха да говорят за оръжията с този калибър, които познаваха. Торкел се залови да прави списък от базата данни. Себастиан нямаше с какво да допринесе и затова стана, приближи се до стената и се съсредоточи върху фотографиите. Обсъждането стихна. Принтерът забръмча и започна да бълва списъка на Торкел. Той погледна бившия си колега.

— Откри ли нещо?

Себастиан продължи да гледа зеещата рана в гърба на Рогер.

— Мисля, че Рогер не е трябвало да умре.

— Ако простреляш някого и после го наръгаш с нож двайсет и два пъти, не може да не ти е минало през ума, че това вероятно ще се случи — сухо подхвърли Ваня.

— Добре, лош избор на думи. Не мисля, че някой е планирал да убие Рогер Ериксон.

— Защо?

— Изрязването на куршума не е било лесно. Имало е много кръв. Отнело е време. Увеличило е риска извършителят да бъде заловен на местопрестъплението. Но убиецът е трябвало да го направи, защото е знаел, че това ще го идентифицира.

Ваня веднага разбра какво има предвид Себастиан и за момент се прокле. Защо не се беше сетила? Можеше. Тя заговори, нетърпелива да не позволи на Себастиан да обере всички лаври.

— А ако е планирал убийството, щял е да използва друго оръжие, което не може да бъде проследено.

Себастиан кимна одобрително. Ваня схващаше бързо.

— Тогава какво се е случило? — зачуди се на глас Торкел. — Рогер се е разхождал в централен район на Вестерос, срещнал е някого с оръжие двайсет и втори калибър и е бил застрелян в гърба. Извършителят е осъзнал: *О, боже, куршумът ще ме издаде*, и е решил да си го прибере, сложил е трупа в колата си и го е изхвърлил в блатото. — Торкел погледна другите. — Звучи ли ви вероятно това?

— Не знаем какво се е случило. — Себастиан погледна шефа си малко уморено и раздражено. Той беше предложил само едно малко парче от ребуса, не го беше завършил целия. — Не знаем дори къде е умрял. Само казвам, че убийството вероятно не е било планирано.

— Тогава може би говорим за непредумишлено убийство, но това не ни доближава до извършителя, нали?

Мълчание. Себастиан знаеше, че няма смисъл да отговаря, когато Торкел е сприхав както сега. Другите явно бяха на същото мнение. Торкел се обърна към Урсула.

— Следите върху реброто... Ще можем ли да ги сравним с куршум, ако намерим оръжието?

— Не, за съжаление.

Торкел се отпусна на стола и разпери ръце.

— Значи имаме нова причина за смъртта, но нищо друго, по дяволите.

— Не съвсем. — Себастиан посочи друга снимка на стената. — Часовникът.

— Какво за часовника?

— Скъп е. — Себастиан леко докосна танцовите фотографии, показващи дрехите на Рогер. — Джинси „Акне“ Яке „Куиксилвър“. Хубави маратонки. Всичките дизайнерски.

— Рогер е бил тийнейджър.

— Да, но откъде е взел пари? Майка му не изглежда заможна. Пък и той е бил малкият благотворителен експеримент в гимназия „Палмльовска“.

* * *

Лена Ериксон седеше на фотьойла си в дневната и изтръскваше пепелта от цигарата си в пепелника до нея. Отвори нов пакет сутринта и друг — само преди час. Пушеше трета цигара от втория пакет. Двайсет и третата за деня. Твърде много. Особено след като не беше яла почти нищо цял ден. Чувстваше се леко замаяна и се прокашля, за да изчисти гърлото си, а сетне погледна полицаите, които седяха на дивана от другата страна на масичката за кафе. Други полицаи. И двамата. Всъщност и тримата, ако броеше жената, която беше в стаята на Рогер. Онази, с която Лена се срещна в моргата, не беше тук. Нито пък някой от онези, които бяха идвали по-рано. Тези полицаи бяха цивилни и бяха от нещо на име „Риксморд“ Те попитаха откъде е имал пари Рогер.

— Той получаваше стипендия.

Лена отново дръпна от цигарата. Движението беше познато, част от ежедневието ѝ, почти автоматично действие. Какво друго беше правила днес, освен да седи на фотьойла и да пуши? Нищо. Не можеше да събере сили. Сутринта се беше събудила след един час сън и реши да излезе за малко. Да подиша чист въздух. Да напазарува. Може би да подреди апартамента. Да направи първата малка стъпка към възвръщането към някакъв нормален живот. Без Рогер.

При всички случаи трябваше да излезе, за да купи „Афтонбладет“, вечерния вестник. В края на краищата, те бяха предложили най-много пари. Петнайсет хиляди крони, за да говори с

една млада жена два часа. В брой. През първия половин час присъстваше и фотограф, а после излезе. Младата жена, чието име Лена забрави, сложи касетофон на масата и попита за Рогер — какъв е бил, за детството му, какво е обичал да прави и как се чувства майка му без него. За своя изненада Лена не се разплака по време на интервюто. Мислеше, че ще се разридае, защото за пръв път разговаряше с някой друг освен с полицаите, откакто бе изчезнал Рогер. Разговаряше сериозно и задълбочено. Марит, една колежка, ѝ се беше обадила и непохватно изказа съболезнованията си, явно чувствайки се неудобно, и Лена бързо приключи разговора. Позвъни и шефът ѝ, но предимно да каже, че разбира, ако Лена не може да дойде на работа, и че останалите от персонала ще си поделят смените ѝ, но че ще е добре, ако тя се обади един-два дни преди да се върне. Полицаите, които дойдоха, искаха само да знаят повече за изчезването на Рогер — дали е бягал от дома си и преди, имал ли е проблеми и дали някой го е заплашвал. Не питаха какъв е бил като човек. Като син.

Колко много е означавал за нея.

Журналистката искаше да знае точно това. Разглеждаха фотоалбуми и тя остави Лена да разказва, като само задаваше по някой въпрос от време на време. Когато Лена ѝ разказа всичко, което можа, жената започна да ѝ задава по-конкретни въпроси. Обръщали ли са се приятелите му за помощ към Рогер? Участвал ли е Рогер в доброволна работа? Помагал ли е в тренировките на някой детски отбор? Напътствал ли е някое дете? Нещо подобно? Лена каза истината и отговори с „не“ на всеки въпрос. Единствените приятели, които Рогер водеше у дома, бяха Юхан Странд и едно момче от новото му училище. Веднъж. Някой си Ерик. Стори ѝ се, че забеляза леко разочарование на лицето на журналистката. В такъв случай можела ли Лена да ѝ разкаже малко повече за тормоза? Как се е почувствала, когато е чула, че мъчителят на сина ѝ е бил задържан по подозрение за убийство? Въпреки че това вече беше стара новина, журналистката, която се казваше Катарина, реши, че може пак да я използват. Със снимка на две плюшени играчки, сложени на леглото на Рогер, можеше да стане добре.

И Лена ѝ разказа за тормоза. За насилието. Преместването в друго училище. Но предимно говори за убедеността си, че Лео Лундин е убил сина ѝ и че никога няма да му прости. Катарина изключи

касетофона, попита дали може да вземе няколко снимки от семейния албум, даде парите и си тръгна. Това беше вчера. Лена напъха банкнотите в джоба си. Толкова много пари. Зачуди се дали да не отиде да обядва в ресторант. Излизането от апартаментата щеше да ѝ се отрази добре. Пък и трябваше да хапне нещо. Но остана където си беше. На фотьойла. С цигарите и с парите в джоба. Усецаше пачката до бедрото си всеки път, когато сменеше позата си. Всеки път, когато гласчето в подсъзнанието ѝ се пробудеше.

Поне тези пари не са го убили.

Накрая Лена стана и прибра банкнотите в чекмедже. Не излезе. Не яде нищо. Седеше на фотьойла и пушеше. Същото, което беше правила през целия ден. И сега при нея бяха дошли други двама полицаи, които искаха да говорят за пари.

— Детските надбавки и стипендията бяха достатъчни, преди Рогер да се премести в онова проклето снобско училище. Щом отиде там, той непрекъснато трябваше да има нови неща.

Ваня се изненада. Тя предполагаше, че Лена ще говори само хубави неща за гимназия „Палмльовска“, която беше спасила сина ѝ от хулиганите и му бе предложила място в едно добро и привлекателно училище, както беше убедена Ваня независимо от мнението си за директора.

— Не бяхте ли доволна, когато Рогер смени училището?

Лена отказваше да я погледне в очите. Тя се втренчи в големия прозорец. На перваза имаше лампа със син абажур и две повехнали растения дифенбахия. Кога ги беше поливала за последен път? Отдавна. Спатифилумът беше в по-добро състояние, но и той беше посърнал. На отслабващата слънчева светлина, проникваща през прозореца, тя видя, че апартаментът е пълен с цигарен дим.

— Тя ми го отне — каза Лена, угаси цигарата, стана от фотьойла, приближи се до вратата на балкона и я отвори.

— Кой ви го отне?

— Беатрис. Всички от онова префърцунено място.

— В какъв смисъл ви отнеха Рогер?

Лена не отговори веднага. Затвори очи и вдиша богатия на кислород въздух. Себастиан и Ваня усетиха приятен полъх на студен, свеж въздух. В тишината всички чуха Урсула, която претърсваше стаята на момчето. Тя беше настояла да дойде с тях, донякъде за да не

остане сама с нацупения Торкел, на когото все още беше ядосана, и донякъде защото стаята на Рогер беше претърсена само от местната полиция. Доверието на Урсула в местната полиция беше почти нулево. Те не бяха обърнали внимание на доклада за изчезването на момчето в продължение на два дни, за бога. Ако искаше да бъде сигурна, че не е подминато нищо, Урсула предпочиташе да го направи сама. И в момента се занимаваше с това.

Лена я чуваше как отваря гардероба, издърпва чекмеджета и сваля снимки и плакати от стените, докато стоеше там и неவிждащо гледаше дървото на паркинга. Това беше единствената зеленина, която се виждаше от прозореца. Останалите гледки бяха закрити от съседния сив жилищен блок.

В какъв смисъл са ѝ отнели Рогер? Можеше ли изобщо да обясни?

— Той трябваше да бъде на Малдивите на Коледа, в Алпите през февруари и на Ривиерата през лятото. Не искаше да стоя у дома. Апартаментът вече не беше достатъчно хубав. Нищо, което правехме или имахме, вече не беше достатъчно хубаво. Аз нямах шанс.

— Но Рогер е бил щастлив в „Палмльовска“, нали?

О, да, разбира се, че беше. Вече не го тормозеха. Нито го биеха. Но в най-мрачните си часове Лена си беше мислила, че това може би беше за предпочитане. Поне тогава Рогер си беше у дома. Когато не тренираше или не беше при Юхан, той си беше вкъщи. С Лена. Нуждаеше се от нея, както тя се нуждаеше от него. Сега неприятната истина беше, че никой не се нуждаеше от нея.

Последната година Лена не беше сама.

Тя беше изоставена.

Това беше по-лошо.

Тя осъзна, че полицаите мълчат и че в стаята е тихо. Те чакаха отговор.

— Да, предполагам. — Лена кимна. — Предполагам, че е бил пощастлив там.

— Работите ли? — попита Ваня, когато разбра, че няма да получи по-изчерпателен отговор за новото училище на Рогер.

— На половин работен ден. В „Лидъл“ Защо?

— Питам се дали Рогер не е крадял пари, без вие да знаете.

— Можеше и да го направи, ако имаше пари за крадене.

— Той говореше ли за това? Казвал ли е, че за него е важно да има пари? Изглеждаше ли отчаян? Взимал ли е назаем от някого?

Лена бутна вратата на балкона, без да я затваря, и отново седна на фотьойла. Устоя на желанието пак да запали цигара. Чувстваше се много уморена. Виеше ѝ се свят. Защо не я оставят на мира?

— Не знам. Защо е толкова важно да знаете откъде е имал пари?

— Ако ги е взел назаем или откраднал от неподходящ човек, това може да бъде мотив.

Лена повдигна рамене. Не знаеше откъде имаше пари Рогер. Трябваше ли да знае?

— Рогер споменавал ли е за Аксел Юхансон? — попита Ваня, опитвайки друга тактика. Майката на Рогер очевидно не се стремеше да съдейства. Те трябваше да изкопчат всеки проклет отговор от нея.

— Не. Кой е той?

— Домакинът на „Палмльовска“. Бившият домакин.

Лена поклати глава.

— Когато сте говорили с колегите, вие сте казали, че... — Ваня прелисти тефтерчето си и прочете на глас: — Рогер не се е чувствал заплашен и не се е карал с никого. Все още ли мислите така?

Лена кимна.

— Ако Рогер е бил заплашван или се е скарал с някого, щяхте ли да знаете? — попита мъжът. Той не беше казал нищо досега. Представи се, когато дойдоха, а после седна и мълчеше. Не, полицаят не беше направил дори това. Жената представи и двамата, когато показа служебната си карта. Мъжът не показа документите си. Лена си спомни, че той се казва Себастиан. Себастиан и Ваня. Тя погледна спокойните му сини очи и осъзна, че той вече знае отговора. Себастиан прозираше в душата ѝ.

Той знаеше, че не става дума само за тристайния апартамент под наем в тъп квартал, че дивиди плейърът трябва да е „Блурей“ и че на всеки шест месеца трябва да си купуваш нов мобилен телефон. Себастиан знаеше, че Лена не е била на ниво — външният ѝ вид, проблемът с килограмите, ниско платената ѝ работа. Той знаеше, че Рогер се е срамувал от нея. Че вече не е искал тя да бъде част от живота му и че я беше зарязал. Този човек обаче не знаеше, че Лена беше намерила пролука. Начин да си върне Рогер. Отново да бъдат заедно.

Но после той умря — обади се гласчето. — Дотук беше връщането ти.

С треперещи ръце Лена запали двацет и четвъртата си цигара за деня и после изрече отговора, който Себастиан вече знаеше.

— Вероятно не.

Тя млъкна и поклати глава, сякаш току-що бе осъзнала колко лоши са били отношенията ѝ със сина ѝ. Погледът ѝ се зарея някъде в далечината.

Разговорът беше прекъснат, когато Урсула излезе от стаята на Рогер с две торби и фотоапарат на врата.

— Приключих. Ще се видим в участъка. — Тя се обърна към Лена. — Още веднъж, моите съболезнования за загубата ви.

Лена кимна разсеяно. Урсула погледна многозначително Ваня и без да обръща внимание на Себастиан, излезе от апартамента. Ваня изчака, докато чува, че външната врата се затвори.

— Възможно ли е да говорим с бащата на Рогер? — попита Ваня, отново сменяйки тактиката. Искаше да провери дали ще може да изтръгне повече от три думи наведнъж от майката на Рогер по който и да е въпрос.

— Няма баща.

— Еха, това не се е случвало от две хиляди години!

Лена се втренчи във Ваня през цигарения дим.

— Съдите ли ме? Бихте се вместили идеално в новото училище на Рогер.

— Никой не ви съди, но едно дете не може да няма баща — безцеремонно заяви Себастиан. Дали на Ваня само ѝ се стори, или в гласа му прозвуча различен тон?

Интерес?

Ангажираност?

Лена изтръска пепелта от цигарата си и повдигна рамене.

— Нямам представа къде е. Никога не сме били заедно. Беше секс само за една нощ. Той дори не знае, че Рогер съществува.

Себастиан се наведе напред. Сега определено беше по-заинтересуван. Той погледна Лена в очите с открито изражение на лицето.

— Как се справяхте с това? Рогер сигурно е питал за баща си.

— Когато беше малък.

— И какво отговаряхте?

— Казвах, че е умрял.

Себастиан кимна. И Ана Ериксон ли беше казала същото на сина или дъщеря си? Че татко е умрял? Какво щеше да стане, ако таткото неочаквано се появи? След трийсет години? Отказ да се повярва, разбира се. Вероятно ще изискват доказателства, че той е човекът, който твърди, че е. Може би синът или дъщерята щеше да се ядоса на майка си или щеше да бъде разочарован от нея. Тя беше излъгала. Отнела бе бащата на детето си. Може би появата на Себастиан щеше да разруши взаимоотношенията им. Да причини повече вреда, отколкото полза. Така, както виждаше нещата, той стигна до извода, че ще е най-добре да продължи с живота си, сякаш не е намирал писмата. Никога не ги е откривал.

— Защо сте казали, че е умрял? Ако знаеше истината, Рогер можеше да отиде да го търси.

— Помислих си го, но реших, че е по-добре да кажа, че баща му е мъртъв, отколкото че не го е искал. Заради самочувствието на Рогер.

— Но вие не знаете какво е искал! Не сте му дали шанс!

Ваня погледна крадешком Себастиан. Той се увличаше. Гласът му беше станал по-силен и по-висок. Преместил се беше на ръба на дивана и имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да скочи на крака.

— Ами ако той е искал Рогер? Ако е знаел?

Лена не изглеждаше развълнувана от изблика на Себастиан. Тя угаси цигарата и издиша дима от белите си дробове.

— Той беше женен. Имаше други деца. Собствени деца.

— Как се казва?

— Бащата на Рогер ли?

— Да.

— Джери.

— Ако Джери беше дошъл да потърси детето си, вече пораснало, как мислите, че щеше да реагира Рогер?

Ваня се наведе напред. Какви ги вършеше Себастиан, за бога? Този разговор нямаше да ги доведе доникъде.

— Как би могъл да го направи? Той дори не знаеше, че Рогер съществува.

— Но ако знаеше?

Ваня леко сложи ръка на рамото на Себастиан, за да привлече вниманието му.

— Това е хипотетична дискусия, която няма място тук, не мислиш ли?

Себастиан млъкна. Той усещаше, че Ваня го гледа озадачено.

— Да, вярно... Аз... — За пръв път от много време Себастиан не знаеше какво да каже и затова повтори: — Да, вярно.

Настъпи мълчание. Те решиха, че са приключили, и станаха. Себастиан тръгна към коридора и Ваня го последва. Лена не показа признаци, че ще стане да ги изпрати. Когато стигнаха до вратата, тя неочаквано се обади:

— Часовникът на Рогер.

Себастиан и Ваня се обърнаха към нея. Ваня не можеше да се отърси от чувството, че нещо не е съвсем наред с жената на протрития фотьойл, но не можеше да определи какво.

— Какво за него?

— Журналистката, с която говорих, каза, че Лундин е откраднал часовник от Рогер, преди да го убие. Скъп часовник. Предполагам, че сега принадлежи на мен.

Ваня пристъпи обратно в стаята. Изненада се, че Лена не знае. Торкел обикновено внимателно следеше близките да бъдат уведомени.

— В момента всички улики сочат, че Леонард Лундин няма нищо общо с убийството на сина ви.

Лена прие информацията с такава реакция, сякаш Ваня ѝ беше казала какво е обядвала.

— Добре, но часовникът пак принадлежи на мен, нали?

— Предполагам.

— Искам да ми го дадете.

* * *

Себастиан и Ваня се връщаха в участъка. Ваня караше бързо. Твърде бързо. Стомахът ѝ се беше свил от раздразнение. Лена я беше провокирала. Ваня рядко позволяваше да я провокират. Това беше едно от силните ѝ качества. Способността да запази спокойствие и да се дистанцира. Лена обаче я ядоса.

Себастиан беше притиснал до ухото си мобилния си телефон и говореше с Лиза. След един последен въпрос как са нещата вкъщи и явно съвсем краткия отговор той приключи разговора и пхна телефона в джоба си.

— Лиза е плащала на Рогер да се преструва, че ѝ е гадже.

— Така и предполагам.

— Не големи суми, не достатъчно, за да покрива онова, което си е купувал, но улук може да излезе нещо. Той е бил предприемчив.

— Или алчен. Мисленето за пари и за нищо друго, изглежда, е фамилна черга. Синът ѝ е убит, а майката мисли само как да изкара пари от това.

— Да се възползваш от ситуацията, в която си се озовал, е начин да се справиш с болката.

— Извратен начин.

— Възможно е да не ѝ остава друго.

Типичен психолог. Проявява разбиране. Всички реакции са естествени. Всичко може да бъде обяснено. Ваня обаче нямаше намерение да остави Себастиан да се измъкне толкова лесно. Тя беше вбесена и не изпитваше угризения да си го изкара на него.

— Я стига, сериозно. Очите ѝ бяха зачервени от всичкия онзи проклет цигарен дим. Обзалагам се, че не е плакала нито веднъж. Виждала съм хора в шок, но този случай не е такъв. На Лена всичко ѝ е безразлично.

— Стори ми се, че тя се абстрахира от чувствата, които ние очаквахме — тъга, отчаяние. Може би дори съпричастност.

— И защо?

— Откъде да знам, по дяволите? Прекарах само четирийсет и пет минути с нея. Предполагам, че ги е заключила.

— Не можеш да „заключиш“ чувствата си.

— Не?

— Не.

— Не си ли чувала за хора, които са били наранени от някого толкова силно, че никога не могат да се привържат към друг?

— Има разлика. Детето ѝ е умряло. Защо ще решиш да не реагираш на това?

— За да можеш да продължиш да живееш.

Ваня млъкна. В Себастиан имаше нещо.

Нещо различно. Някаква промяна.

Първо той се беше вкопчил като териер в темата за бащата на Рогер, въпреки че само след два въпроса се оказа, че това не представлява интерес за разследването, и сега на Ваня ѝ се стори, че долови друг тон в гласа му. По-сдържан.

Себастиан не възразяваше. Не се стремеше да бъде бърз, остроумен или снизходителен. Не, имаше нещо друго. Може би тъга.

— Не го разбирам. Извратено е да не скърби за сина си.

— Тя скърби както може.

— Да, и още как.

— Откъде знаеш, по дяволите?

Ваня се стресна от внезапната острота в гласа на Себастиан.

— Какво знаеш за скръбта? — продължи той. — Загубила ли си някого, който означава всичко за теб?

— Не.

— Тогава откъде знаеш каква е нормалната реакция?

— Е, не знам, но...

— Не — прекъсна я Себастиан. — Ти нямаш абсолютна никаква представа за какво говориш, затова може би от сега нататък ще бъде по-добре да си затваряш устата.

Ваня го погледна изпод вежди, изненадана от изблика му, но той вече беше вперил очи в пътя отпред. Тя продължи да кара мълчаливо. *Знаем толкова малко един за друг — помисли си Ваня. — Ти криеш нещо. Знаем как се чувстваш. Разбирам те по-добре, отколкото си мислиш.*

* * *

Офисното помещение в участъка беше почти тъмно. Тук-там компютърен екран или забравена настолна лампа осветяваха малко пространство от помещението, иначе беше тъмно, безлюдно и тихо. Торкел бавно мина покрай бюрата и се насочи към стаята за персонала. Не очакваше, че полицейският участък във Вестерос ще кипи от дейност денонощно, но пак се изненада, че големи части от сградата са абсолютно мъртвило след седемнайсет часа.

Той стигна до стаята за персонала, която беше доста безлична. Три кръгли маси с по осем стола. Хладилник и фризер, три микровълнови фурни, кафемашина, умивалник, шкаф и съдомиялна до едната стена. Изкуствено цвете върху кръгла пурпурна покривка в средата на всяка маса. Издраскан линолеум на пода, лесен за почистване, три прозореца без завеси. Телефон на перваза. Себастиан седеше до масата, която беше най-далеч от вратата. Пред него имаше картонена чаша с кафе. Четеше „Афтонбладет“. Торкел също го беше прегледал. Бяха отделили четири страници на Лена Ериксон.

Добре написани.

Разкриващи уязвимостта ѝ.

Според статията Лена все още мислеше, че Леонард Лундин е убил сина ѝ. Торкел се запита как ли е приела новината, че днес са го освободиш. Той ѝ звъня няколко пъти, но тя не отговори. Може би все още не знаеше.

Себастиан не вдигна глава от вестника, въпреки че сигурно беше чул, че Торкел се приближава. Едва когато Торкел издърпа стола срещу него и седна, Себастиан го погледна, но след това продължи да чете. Торкел склочи пръсти на масата и се наведе към него.

— Как мина днес?

Себастиан прелисти страницата.

— Кое?

— Всичко. Работата. Бяхте излезли с Ваня.

— Да.

Торкел въздъхна. Очевидно нямаше да получи информация.

— Е, как мина?

— Добре.

Себастиан прелисти още една страница и стигна до спортното приложение. Торкел знаеше, че Себастиан не се интересува от спорт нито като активен участник, нито като зрител, и не чете спортните новини. И все пак той разглеждаше страниците с голям интерес. Явен знак, че не иска да го безпокоят. Торкел се облегна назад и го гледа мълчаливо няколко секунди, а после отиде до кафемашината да си направи капучино.

— Искаш ли да вечеряме някъде?

Себастиан леко се скова. Ето. Както очакваше. Не „Трябва да се видим някоя вечер“ или „Хайде да прием бира някой път“, а вечеря.

Все същото. Само с друго име.

— Не, благодаря.

— Защо?

— Имам други планове.

Лъжа. Също като внезапния му интерес към спортното приложение. Торкел го знаеше, но реши да не насилва нещата. Само щеше да получи още лъжи в отговор. Той взе чашата си от кафемашината, но вместо да излезе от стаята, както очакваше Себастиан, отново седна до масата. Себастиан го погледна озадачено и после пак насочи вниманието си към вестника.

— Разкажи ми за съпругата си.

Себастиан не очакваше това. Той го погледна изненадано. Бившият му колега спокойно вдигна чашата към устата си, сякаш беше попитал колко е часът.

— Защо?

— А защо не?

Торкел остави чашата и избърса ъгълчетата на устата си с палеца и показалеца на дясната си ръка, а после се втренчи в очите на Себастиан, който бързо обмисли възможностите си за избор.

Да стане и да се махне оттам.

Да продължи да се преструва, че чете.

Да каже на Торкел да върви по дяволите.

Или...

Да му разкаже за Лили.

Инстинктът му подсказа да избере едно от първите три, но какво лошо, ако Торкел научи малко повече? Той несъмнено питаше от искрена загриженост, не от любопитство. Още една протегната ръка. Опит да съживи едно приятелство, което, ако не беше мъртво, то със сигурност спеше дълбоко. Упорството му будеше възхищение. Време ли беше да му даде нещо в замяна? В края на краищата, Себастиан можеше да постави граница и да реши колко да му каже. По-добре, отколкото да накара Торкел да реши да потърси по интернет и да открие повече, отколкото Себастиан искаше той да знае.

Той остави вестника.

— Името ѝ беше Лили. Беше германка. Запознахме се в Германия, когато работех там, и се оженихме през деветдесет и осма. За жалост не съм човек, който носи снимка в портфейла си.

— Какво работеше тя?

— Беше социолог. В Кьолнския университет. Там живеехме.

— По-голяма ли беше от теб? По-млада? На същите години?

— Пет години по-млада.

Торкел кимна. Три бързи въпроса, три очевидно откровени отговора. Сега обаче нещата щяха да станат малко по-сложни.

— Кога почина?

Себастиан се вцепени. Добре, достатъчно. Времето за разпит официално свърши. Това беше границата и Торкел я премина.

— Преди няколко години. Не искам да говоря за това.

— Защо?

— Защото е лично и ти не си ми терапевт.

Торкел кимна. Вярно, но някога двамата знаеха повечето факти един за друг. Може би щеше да е пресилено да каже, че онези дни му липсват, защото от няколко години се сецаше рядко за Себастиан. Сега обаче Себастиан се беше върнал и Торкел го беше приел на работа. Той осъзна, че работата и може би животът му са били по-скучни през годините, когато Себастиан не беше край него. Имаше и други фактори освен отсъствието на Себастиан, но въпреки това Торкел не можеше да се отърси от чувството, че бившият му колега му е липсвал. Старият му приятел. Повече, отколкото беше предполагал. Торкел не очакваше, че чувството е взаимно, но поне можеше да опита.

— Едно време бяхме приятели. Ти много пъти си слушал за проблемите ми, за Моника и за децата и всичките онези глупост. — Торкел погледна Себастиан в очите. — С удоволствие бих те изслушал.

— За какво?

— За всичко, което искаш. Ако има нещо, което искаш да ми кажеш.

— Няма.

Торкел кимна. Не очакваше, че ще е лесно. В края на краищата, той говореше на Себастиан Бергман.

— Затова ли ме покани на вечеря? За да чуеш изповедта ми? Торкел взе чашата с кафето си, печелейки малко време, преди да отговори.

— Останах с убеждението, че не се чувстваш много добре. Себастиан не каза нищо. Несъмнено предстоеше още.

— Попитах Ваня как са минали нещата днес — продължи Торкел. — Освен факта, че те мисли за труден за общуване негодник, тя каза, че... знам ли... имала чувството, че носиш някакво бреме.

— Ваня трябва да се съсредоточи върху работата си. — Себастиан стана, остави вестника, но взе чашата си и ѝ сложи капачето. — А ти не трябва да обръщаш внимание на всички тъпотии, които чуваш.

Той тръгна, изхвърли чашата в кофата за боклук до вратата и излезе от стаята. Торкел остана сам. Пое си дълбоко дъх и бавно изпусна въздуха. Какво очакваше? Би трябвало да знае по-добре. Себастиан Бергман не позволяваше да бъде анализиран. И Торкел изпусна компанията си за вечеря. Били и Ваня работеха, а за Урсула нямаше смисъл да мисли. Но наистина не искаше да вечеря сам. Той извади мобилния си телефон.

Себастиан крачеше из безлюдния офис. Беше вбесен. На Торкел, на Ваня, но предимно на себе си. Никога не беше внушавал на някой колега усещането, че „носи някакво бреме“. Досега никой дори не се беше осмелявал да отгатне какво мисли Себастиан. Единственото, което знаеха за него, бяха нещата, които той им позволяваше да знаят. Така беше стигнал до позицията, която заемаше.

На върха.

Възхищаваха му се.

Страхуваха се от него.

Сега обаче се беше издал в колата. Изгуби контрол. И в апартамента на Лена Ериксон. Това беше недопустимо. Майка му беше виновна. Тя и онези писма. Себастиан трябваше да вземе решение какво да направи по въпроса. В момента това му въздействаше повече, отколкото можеше да си позволи.

В стаята за конференции светеше. През стъклото Себастиан видя, че Били седи пред отворения си лаптоп. Той забави крачка и после спря. Всеки път, когато се замислеше за Ана Ериксон, стигаше до заключението, че трябва да я забрави. Щеше да спечели твърде малко и да загуби твърде много. Но можеше ли да го направи? Можеше ли да забрави онова, което беше научил, и да продължи да живее, сякаш не се е случило нищо? Вероятно не. Пък и нямаше нищо лошо да има адреса ѝ, ако някой успее да го намери. После щеше да реши какво да направи. Да го използва или да го изхвърли. Да отиде при нея

или да стои настрана. Можеше дори да отиде да види мястото. Да види какви хора живеят там. Да добие представа как може да го приемат, ако се представи. Себастиан взе решение. Глупаво беше да не се възползва от възможностите.

Той бутна вратата. Били вдигна очи от компютъра.

— Здравей.

Себастиан кимна, придърпа стол и седна на ръба с протегнати крака. Посегна към купата с плодове на масата и си взе круша. Били отново се беше втренчил в лаптопа.

— Какво правиш?

— Проверявам фейсбук и някои други социални мрежи.

— Торкел разрешава ли ти да го правиш през работно време?

Били го погледна над ръба на екрана, усмихна се и поклати глава.

— Не. Проверявам Рогер.

— Откри ли нещо?

Били повдигна рамене. Зависи как гледаш на въпроса. Той беше намерил Рогер, но нищо интересно.

— Рогер не е бил много активен. Знам, че не е имал компютър, но все пак е написал нещо във фейсбук преди повече от три седмици. Всъщност не е толкова странно, че не е влизал по-често. Той има регистрирани само двама и шест приятели.

— Малко ли са? — Себастиан, разбира се, знаеше какво е фейсбук, но никога не беше изпитвал желание да разбере точно как работи или да си направи такова нещо. Не искаше да поддържа връзка със стари приятели от училище или с бивши колеги. Чувстваше се изтощен при самата мисъл, че те може да го „добавят“ като приятел и да го тероризират с изкуствено натрапчива интимност и глупави банални неща. Всъщност той умишлено се стараеше да не се свързва с никого, нито в реалния живот, нито в киберпространството.

— Двама и шест приятели са нищо — отвърна Били. — Получавах повече от това само като се регистрираш. Същото е и с Уиндоус Месинджър. Рогер не е влизал там от повече от четири месеца и единствените му контакти са с Лиза, Ерик Хеверин и Юхан Странд.

— Значи не е имал киберприятели.

— Така изглежда. Но не е имал и врагове. Не открих нищо лошо за него в Мрежата.

Себастиан реши, че достатъчно дълго се е преструвал на заинтересуван, и вече може да разкрие онова, за което всъщност е дошъл. Защо не изгладеше пътя с малко ласкателства?

— Чух, че си много добър с компютрите.

Били не можа да сдържи усмивката си, която показва, че това е вярно.

— Над средното ниво. Готино е. Харесва ми — каза той по-скромно.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми помогнеш за нещо? — Себастиан извади писмото от вътрешния си джоб и го подхвърли към Били. — Трябва да намеря една жена на име Ана Ериксон. Живяла е на този адрес през 1979 година.

Били взе писмото и го разгледа.

— Свързана ли е с разследването?

— Може би.

— По какъв начин?

По дяволите, защо всички тук толкова ревностно спазваха правилата? Себастиан беше твърде уморен и бавен, за да измисли убедителна лъжа, затова реши да каже нещо уклончиво, надявайки се, че ще е достатъчно.

— Разследвам една своя следа, засега само догадка. Не съм казал нищо на другите, но с малко късмет може и да излезе нещо.

Били кимна и Себастиан малко се отпусна. Той се приготви да стане, когато Били го спря.

— Но по какъв начин е свързана с Рогер Ериксон?

Е, добре, не стана нищо. Къде отидоха хората, които просто правят каквото ги помолиш? Ако нещата се объркат, Били винаги можеше да обвини Себастиан, който на свой ред щеше да твърди, че Били го е разбрал погрешно. Торкел щеше малко да се ядоса. Щеше да поговори за необходимостта от спазване на процедурите, но всичко щеше да продължи нормално. Себастиан даде на Били възможност да се хване на въдицата, без да добавя още стръв.

— Дълга история, но ще бъде добре и за теб, ако ми помогнеш. Наистина мисля, че следата може да доведе до нещо.

Били обърна плика и го огледа. В случай че той не се хване на въдицата, Себастиан започна да съчинява история. Можеше да каже, че Ана Ериксон е биологичната майка на Рогер. Не, това не се вписваше в

документите за осиновяване. Информацията беше секретна. Не, не може да каже откъде знае. Това май би свършило работа. Ако беше биологично възможно. Себастиан започна да пресмята. На колко години е била Ана, когато е родила Рогер? На около четирийсет? Става.

— Добре.

Себастиан се върна в действителността, без да е сигурен какво е чул и дали е пропуснал нещо.

— Добре?

— Да, но ще трябва да почака малко. До утре трябва да прегледам куп файлове от камерите за наблюдение.

— Разбира се, не искам да те притеснявам. Благодаря. — Себастиан тръгна към вратата. — Само още нещо.

Били вдигна глава от компютъра.

— Ще ти бъда признателен, ако не казваш на никого. Както вече споменах, това е само догадка, а хората обичат да злорадстват, ако някой сбърка.

— Разбира се. Няма проблем.

Себастиан се усмихна благодарно и излезе от стаята.

* * *

„Лимоне Ресторанте Италиано“ Тя беше направила резервацията, но Торкел отиде там пръв и го заведоха до маса в ъгъла до два прозореца и метални сфери с големината на топки за боулинг, окачени на тавана. Маса за четирима. Две канапета вместо столове. Твърди, с отвесни облегалки. Тапицирани с тъмнолилав плат. Торкел отпи бира направо от бутилката. Лоша ли беше идеята да покани Хансер на вечеря? Все пак не я беше поканил да излязат на среща. Искаше само да проведе по-задълбочено обсъждане на случая с нея. Кратката им среща през деня беше повърхностна, а да разговарят; докато се хранят на обяд, можеше да сторят със същия успех и в кабинета ѝ. Вярно, Хансер доброволно беше отстъпила и им бе позволила да водят разследването както желаят, но беше важно да не забравя, че крайната отговорност е нейна, а Торкел имаше чувството, че напоследък е малко сприхав с нея.

Хансер дойде, извини се, че е закъсняла, седна и си поръча чаша бяло вино. Комисарят на полицията идвал при нея, за да провери как върви разследването. Тревожел се от новината, че са освободили Леонард Лундин, и искал да чуе, че предстои друг арест. Разбира се, тя трябвало да го разочарова. И той бил под натиск — интересът от страна на медиите, особено таблоидите, изобщо не намалявал. Най-малко четири страници всеки ден. Интервюто с Лена Ериксон било преработено и представено като нещо ново. Фокусирали се върху самотата на Рогер и спекулирали, че момчето може да не е познавало извършителя. В такъв случай това можело да се случи отново. Някакъв „експерт“ обяснявал, че когато човек убива за пръв път, което можело да е така в случая, той преминава граница, от която няма връщане назад. Имало вероятност този човек да убие отново. Може би скоро. Добра старомодна журналистика, разпространител на тревожни слухове, същата категория като последната пандемична истерия или заглавия като „Възможно ли е главоболието да означава тумор в мозъка?“. Вестник „Експресен“ успял да надуши за пропуските в първите дни след изчезването на момчето и поставял под съмнение ефективността на полицията. Към статията те вече били публикували информация за други неразкрити убийства, начело с покушението върху Улоф Палме. Хансер обяснила, че ще се среща с Торкел и че се надява на следващия ден да има повече информация за комисаря на полицията. Той се задоволил с това, но преди да си тръгне, ѝ дал ясно да разбере, че: а) се надява, че не е било грешка Хансер да повика „Риксморд“, и б) ако се окажело грешка, тогава само Хансер, и никой друг, щяла да поеме отговорността.

Сервитьорът донесе виното ѝ и попита дали са готови да поръчат и те разгледаха менюто. Торкел вече си беше избрал *Салмоне ала калабрезе* — печено филе от съомга с домати чери, праз, каперси, маслини и запечено картофено пюре. Не си падаше по ордьоврите. Хансер бързо реши да си вземе *Аниело ала гриля* — агнешко месо от врат на грип, картофи с пармезан и сос с червено вино. По-скъпо ястие от неговото. Не че това имаше значение. Торкел беше поискал компанията ѝ. Смяташе го за работна вечеря и той плащаше. Всъщност плащаше „Риксморд“.

Докато чакаха да им донесат храната, те обсъдиха случая. Да, Торкел беше чел вестниците. Ваня беше следвала същия ред на мисли,

но само за малко. Неизвестен извършител. Според Себастиан обаче разкритието, че Рогер е застрелян, опровергаваше тази теория. Човек, който е решил да убива, независимо коя е жертвата, не използва оръжие, заради което ще му се наложи след това да изважда куршума, за да не го разпознаят. За съжаление Хансер не можеше да съобщи тази информация на медиите. Полицията не искаше обществеността — и убиецът — да научат, че те знаят, че Рогер е бил застрелян. Освен това Торкел нямаше какво повече да добави. Не бяха отбелязали никакъв внушителен напредък, с изключение на Аксел Юхансон, и много неща щяха да зависят от следващия ден и докладите на криминалистите. Мобилният телефон на Торкел започна да вибрира във вътрешния му джоб. Той го извади и погледна екранчето. Вилма.

— Извинявай, трябва да отговоря на това обаждане.

Хансер кимна и отпи глътка вино.

— Здравей, милинка. — Лицето му разцъфна в усмивка още преди да чуе гласа ѝ. Най-малката му дъщеря имаше такова въздействие върху него.

— Здравей, татко. Какво правиш?

— Вечерям с една колежка. А ти?

— Отивам на забава в училище. Тук в града ли си?

— Не, още съм във Вестерос. Искаш ли нещо?

— Чудех се дали ще можеш да ме вземеш довечера след купона.

Не знаехме кога ще се върнеш, затова мама каза да ти се обадя и да питам.

— Ако бях вкъщи, с удоволствие щях да те взема.

— Нищо. Мама ще ме вземе. Само си мислех, че ако си тук...

— Каква ще бъде забавата?

— Бал с маски.

— Ти как ще бъдеш облечена?

— Като тийнейджър бандит.

Торкел имаше бегла представа какво означава това и не остана много доволен от избора на дванайсетгодишната си дъщеря, но от друга страна, не беше там, за да я разубеди или да измисли творчески алтернативи. Пък и беше сигурен, че Ивон ще се погрижи всичко да е наред. За разлика от раздялата с Моника разводът му с Ивон мина добре. Доколкото може да бъде добър един развод. Взаимоотношенията им бяха ужасни. И двамата мислеха така. Той ѝ

изневеряваше. Тя също, Торкел беше убеден в това. И двамата искаха да се разделят, но като вземат присърце интересите на Вилма и Елин. Сега нещата между тях бяха по-добри, отколкото когато бяха женени.

— Хубаво. Поздрави мама и се забавлявай.

— Добре. И тя те поздравява. Ще се видим, когато се върнеш.

— Разбира се. Липсваш ми.

— И ти на мен. Довиждане, татко.

Торкел приключи разговора и се обърна към Хансер.

— Беше дъщеря ми.

— Така и предположих.

Той пъкна телефона във вътрешния си джоб.

— Ти имаш син, нали? На колко години стана?

Колебание. Въпреки че го беше преживявала много пъти през последните шест години, винаги когато станеше дума за сина ѝ, Хансер се колебаеше. Отначало отговаряше откровено и казваше истината, но това караше хората да се чувстват изключително неудобно и след болезнено мълчание или отчаян опит разговорът да продължи те намираха причина да се махнат от нея. Ето защо напоследък, когато я питаха дали има деца, тя обикновено отговаряше, че няма. Така беше най-лесно, пък и беше вярно.

Хансер нямаше деца.

Вече нямаше.

Торкел обаче знаеше, че тя е била майка.

— Той умря. Никлас почина преди шест години. Когато беше на четиринайсет.

— О, съжалявам. Не знаех. Много съжалявам.

— Не. Откъде би могъл да знаеш?

Хансер разбра какво си мисли Торкел. Всеки, който научеше, че Никлас е умрял, искаше да знае. В повечето случаи четиринайсетгодишните деца не умират току-така изведнъж. Трябва да се е случило нещо. Как е станало — това искаха да знаят всички. Торкел не беше изключение, Хансер беше убедена в това. Разликата обаче беше, че той попита:

— Как умря?

— Минавал по пряк път. През железопътна линия. Приближил се до кабел с висок волтаж.

— Не мога да си представя как сте се чувствали ти и съпругът ти. Как го преживяхте?

— Не го преживяхме. Казват, че осемдесет процента от родителите, които изгубват дете, се развеждат. Бих искала да мога да кажа, че съм от другите двайсет процента, но за съжаление... — Хансер пак отпи глътка вино. Не ѝ беше трудно да разказва на Торкел за това. По-лесно беше, отколкото мислеше. — Бях много ядосана на Никлас. Той беше на четиринайсет. Не знам колко пъти сме чели за деца, които са изгорели върху покривите на влакове. И всеки път повтаряхме, че е трябвало да знаят, че е опасно. Те са били тийнейджъри. Някои почти зрели хора. И Никлас беше съгласен с мен. Знаеше, че е опасно. Смъртоносно. И пак... Толкова му бях ядосана.

— Разбираемо е.

— Имах чувството, че съм най-лошата майка на света. Във всяко отношение.

— И това е разбираемо.

Сервитьорът дойде с яденето им. Това мажеше да им даде извинение да спрат да приказват и мълчаливо да се съсредоточат върху храната. Те обаче продължиха да разговарят, когато започнаха да ядат, и след няколко минути Торкел осъзна, че щом вечерята свърши, ще знаят значително повече един за друг, отколкото досега. Той се усмихна. Хубаво беше, когато стане така.

13.

Харалдсон трепереше в зелената си тойота пред жилището на Аксел Юхансон, въпреки че беше облякъл дълги гащи под панталона и вълнен пуловер под подплатеното яке. Той вкопчи пръсти в чашата с кафе. През деня се усещаше първото пролетно затопляне, но вечерите и нощите все още бяха студени.

Харалдсон беше изиграл важна роля за обявяването на Юхансон за издирване. Много важна роля. Приносът му беше от съществено значение. Работата му по проследяването на подателя на имейла, която заведе „Риксморд“ в гимназия „Палмльовска“ и уволнения домакин. Торкел Хьоглунд му беше кимнал и се бе усмихнал, докато се разминаваха днес следобед, но това беше всичко. Никой не му отдаде признанието, което заслужаваше за осигуряването на информацията, довела до пробив в разследването. Харалдсон не се изненада. Беше разочарован, но не и изненадан. Знаеше, че никога няма да получи признателност за работата си. Поне не и от Торкел и колегите му. Как би изглеждало, ако един от местните полицаи реши случая под носа на „Риксморд“?

Преди да доуца до дома си, Харалдсон беше проверил при Хансер, за да разбере дали издирването на Юхансон включва денонощно наблюдение на жилището на заподозрения. Не включваше. Първият етап беше само съобщение до целия персонал да бъдат особено бдителни по време на обичайните си патрулирания и обиколки. Свързали се бяха с приятели, съседи и роднини и им казаха, че искат да говорят с Аксел, но подчертаха, че в момента той не е заподозрян в нищо. „Риксморд“ щяха да решат дали да поставят под наблюдение дома му.

Харалдсон взе решение веднага. Очевидно беше, че Юхансон се укрива. Невинните хора не правят така, а какво върши Харалдсон през свободното си време и къде прекарва нощта, си беше негова работа.

Затова сега седеше тук.

В тойотата си.

И трепереше.

Помисли си да запали колата и да обиколи квартала, за да поработи отоплението, но съществуваше риск да изпусне Аксел Юхансон, ако бившият домакин реши да се прибере в жилището си. Да остане там и да включи двигателя за няколко минути беше немислимо, донякъде защото заподозреният можеше да реагира на факта, че пред сградата с апартамента му има кола с работещ двигател толкова късно през нощта, и донякъде защото беше разрешено да стоиш с включен двигател само една минута, когато си в град. Разбира се, това щеше да бъде дребно нарушение, но все пак. Правилата и законите трябва да се спазват. Освен това беше абсолютно неоправдано от гледна точка на опазването на околната среда. За да се стопли, Харалдсон наля още малко кафе в чашата си и я обви с ръце. Трябваше да си вземе ръкавици.

Стопли с дъха си пръстите си и погледна превръзката. Йени се беше промъкнала зад гърба му, докато си наливаше кафе от каната в термоса, и той беше подскочил, когато тя плъзна ръце по стомаха му и надолу. После отиде в банята, за да сложи крем с лидокаин и лепенка на ръката си. Йени го придружи и докато Харалдсон изхвърляше празната опаковка в кофата за отпадъци от неръждаема стомана, отново му налетя и се зачуди защо той бърза толкова много.

Бяха го направили под душа. След това Харалдсон трябваше да смени мократа превръзка и пак да намаже с крем раната. Въпреки бързото чукане под душа Йени изглеждаше разочарована, когато той излезе. Попита го кога ще се върне. Може би ще си бъде у дома половин час преди тя да тръгне за работа сутринта? Харалдсон се съмняваше. Смяташе да отиде направо в участъка. Щяха да се видят вечерта на следващия ден. Целуна я и излезе.

Харалдсон се замисли за това, докато отпиваше от бързо изстиващото кафе. Знаеше, че Йени се ядоса. И сега седеше тук и се притесняваше, защото тя се беше разстроила. Той много искаше... Не, грешка. Той *щеше* да разкрие убийството на Рогер Ериксон, но Йени сякаш не разбираше колко важно е това за него. Желанието ѝ да забременее засенчваше всичко друго в живота им. Харалдсон я разбираше донякъде. И той искаше да имат деца. Копнееше да бъде баща и се натъжаваше, че процесът е толкова труден. Но Йени се беше вманиачила. Напоследък взаимоотношенията им се състояха само от

секс. Той се помъчи да я убеди, че трябва да излязат и да отидат на кино или на ресторант; но тя отвърна, че може да гледат дивиди и да ядат вкъщи и после да „го направят“. В редките случаи, когато отиваха на гости на приятели, те винаги си тръгваха рано и вече не пиеха алкохол. Да поканят някого беше изключено. Гостите можеше да се застоят и да им попречат да си свършат работата Харалдсон се опита да говори за службата, за проблемите, първо с Хансер, а сега и с „Риксморд“, но все по-често имаше чувството, че Йени не слуша. Тя кимаше, издаваше съответните звуци, отговаряше — като все по-често повтаряше думите му — и после отново искаше да правят секс. За младите му колеги, които понякога говореха за гаджетата или за брака си, беше точно обратното — проблемът им беше твърде малко секс.

Твърде рядко.

Твърде скучен.

Харалдсон не смееше да спомене за положението в дома си, но все по-често мислеше за това. Ами ако това продължи? Когато Йени най-после забременее? Щеше ли той да се превърне в един от онези, които четат всяка преувеличена история за разни храни и търсят денонощни бензиностанции на километри от дома си, за да намерят туршия и сладолед с лакрица? Харалдсон прогони тези мисли. Имаше работа. Затова беше тук. Със сигурност не отбягваше жена си, нали?

Той реши да излезе да се поразтъпче, за да се стопли, без да изпуска от поглед вратата на Аксел Юхансон.

* * *

Ваня се беше навела над бюрото си и гледаше през прозореца. По-голямата част от гледката беше закрыта от сградата отсреща — модерно остъклено чудовище, но поне виждаше нощното небе и редица дървета, водещи към езерото Меларен. Пред нея имаше няколко бележника с големи листа, отделни откъснати листове и черни джобни тефтерчета с календари. Бяха от бюрото на Рогер, само някои от вещите, които Урсула беше взела от стаята му.

Час по-рано Ваня и Били бяха яли гръцка салата в гръцки ресторант, препоръчан от момичето на рецепцията. Храната напълно отговори на очакванията им, дори повече, и двамата знаеха, че ще

дойдат пак. Винаги беше глупаво да рискуваш в малък шведски град. Ако намереха хубаво заведение, те веднага ставаха редовни клиенти. Докато се връщаха, Ваня се беше обадила на баща си. Валдемар звучеше щастлив, но уморен. За него целият ден беше нещо като емоционално влакче на ужасите и главата му беше замаяна от лечението. За нея обаче разговорът беше чудесен. За пръв път от много време тя не затвори, мислейки, че може да го загуби. Преливаше от радост и реши да използва енергията си. Върна се в участъка. Истината беше, че винаги работеше усилено, когато се занимаваха със случай в друг град, но този път при мисълта за допълнителна нощна смяна се почувства по-добре от обикновено. Урсула беше приключила в шест и това се стори малко странно на Ваня и Били. Тя обикновено работеше до късно като другите и докато вечеряха, те размишляваха, че може би истинската причина е Торкел. Колкото и дискретни да бяха Торкел и Урсула, Били и Ваня отдавна подозираха, че те не са само колеги.

Ваня започна с откъснатите листове. Предимно стари контролни, домашни и училищни бележки. Тя се залови да ги подрежда — контролните на един куп, домашните на друг и останалото на трети. Накрая получи три основни купчини и отново ги прегледа, сортирайки съдържанието според датата и темата. Натрупа дванайсет купчини и започна да ги преглежда, малко по-съсредоточена върху съдържанието. Научила беше този метод на каталогизиране на материалите от Урсула. Предимството беше, че бързо получаваш обща представа за материалите и после преглеждаш същите документи няколко пъти, все по-фокусирано. Така беше по-лесно да се забележат схеми или събития, които не се вместили, и се подобряваше точността. Урсула беше добра в тези неща. Да изгражда системи. Ваня изведнъж си спомни коментарите на Себастиан за йерархията в екипа. Той беше прав. Тя и Урсула имаха негласно споразумение да не навлизат в съответните си експертни области. Не ставаше дума само за уважение, но и за взаимно разбиране, че иначе ще бъде лесно да започнат да се състезават, като по този начин всяка предизвиква позицията на другата. Защото те наистина си съперничеха за правото да взимат решения.

И по резултати.

И коя е по-добра.

Ваня насочи вниманието си към останалите материали. Откъснатите листове не бяха показали нищо, освен че Рогер е бил по-зле по математика, отколкото по шведски, и че е трябвало да поработи над английския си. Тя взе черните тефтерчета с календари, които имаха такъв вид, сякаш бяха малко използвани, и датираха от 2007 година нататък. Ваня взе последните и започна отначало, от януари. Рогер не беше писал много, сякаш му бяха подарили тефтерче календар за Коледа и постепенно беше престанал да го използва. Отбелязани бяха няколко рождени дни, домашни, тук-там по някой текст и колкото повече се отдалечаваше от януари, толкова по-малко ставаха вписванията.

Съкращението ПВ се появяваше в началото на февруари и после отново в края на месеца, през първата седмица на март и след това всяка втора сряда в десет часа сутринта. Ваня прелисти страниците до фаталния петък през април. Всяка втора сряда — ПВ. Винаги в десет часа. Кой или какво беше ПВ? Тъй като беше в учебно време, сигурно имаше нещо общо с училището. Тя продължи да разгръща страниците и осъзна, че Рогер е пропуснал една среща с ПВ, тъй като беше умрял. Ваня бързо провери тефтерчетата календари от предишната година, за да види дали и там има ПВ. Имаше. Първият път беше в края на октомври и после през вторник в три часа следобед до края на срока през ноември.

Кръгът от приятели на Рогер беше много ограничен и засега беше предоставил малко информация на разследването. Тук обаче имаше човек, с когото той се беше срещал редовно — ако беше човек, а не някаква дейност. Ваня погледна часовника — девет без петнайсет. Не беше твърде късно да се обади по телефона на няколко души. Първо позвъни на майката на Рогер. Лена не отговори. Ваня не се изненада. Телефонът беше звънял няколко пъти, докато тя и Себастиан бяха в дома ѝ, но Лена не направи опит да вдигне. Ваня реши да се обади на Беатрис Странд. Като класна ръководителка на Рогер, тя сигурно знаеше какво е правил той в десет часа всяка втора сряда.

— Тогава Рогер имаше свободен час. — Беатрис звучеше малко уморено, но правеше всичко възможно да помогне.

— Знаете ли какво е правел през това време?

— Не. Следващият час започваше в единайсет и петнайсет и той винаги идваше навреме.

Ваня кимна и взе тефтерчето календар от предишната година.

— Ами миналата есен? Вторник следобед в три?

Последва кратко мълчание.

— Мисля, че тогава учебните часове свършваха. Да, точно така, във вторник приключвахме в три без петнайсет.

— Имате ли представа какво може да означава съкращението ПВ?

— ПВ? Не, изобщо не се сещам.

Ваня пак кимна. Ставаше все по-хубаво. Рогер, изглежда, беше крил срещите си с ПВ от Беатрис. Ваня почувства, че това е важно. Все пак Беатрис не му беше само учителка. Те се познаваха извън училище.

— Срещал се е с ПВ в сряда? — попита Беатрис след малко. Явно беше мислила за съкращението.

— Точно така.

— Може да е Петер Вестин.

— Кой е той?

— Психолог, който дава консултации на учениците. Знам, че Рогер ходи при него няколко пъти, когато дойде в училището. Всъщност аз споменах за Петер на Рогер, но не знаех, че все още го е посещавал.

Ваня благодари на Беатрис за помощта и записа информацията за връзка с Петер Вестин. Обади му се, но се свърза с телефонния секретар, който я уведоми, че кабинетът ще бъде отворен в девет сутринта. Един бърз поглед към картата показва, че кабинетът е само на десетина минути път от гимназията. Рогер лесно може да е отивал там и да се е връщал през свободния си час, без никой да разбере къде е бил. И ако има нещо, за което разговаряш с психолог, това са тайни, които не искаш да обсъждаш с друг.

Мобилният ѝ телефон изпиука. Съобщение.

Открих бившата приятелка на Аксел Юхансон.
Искаш ли да дойдеш да говориш с нея?

Били

Ваня веднага отговори: „Да“.

И този път добави усмихнато лице.

* * *

Бившата приятелка на Аксел Юхансон, Линда Бекман, беше на работа, когато Били се свърза с нея. Тя няколко пъти подчерта, че с Аксел вече не са заедно и че няма представа къде е той, нито какво прави. Били дълго трябваше да я убеждава да се съгласи да се срещнат. Когато най-после отстъпи, Линда настоя, че няма начин да отиде в полицейския участък. Ако искали да говорите нея довечера, трябвало да дойдат в ресторанта, където работела, и тя щяла да си вземе кратка почивка. И затова сега Ваня и Били седяха край маса в пицария на Стурторгет. Не си поръчаха нищо освен по чаша кафе.

Линда дойде и седна срещу тях. Беше русокоса, доста обикновена на вид жена на трийсетина години. Косата ѝ беше дълга до раменете и бретонът ѝ стигаше точно над синьо-зелените очи. Пуловерът не стоеше добре на фигурата ѝ. Носеше златно сърчице на тънка верижка на врата си.

— Имам петнайсет минути.

— В такъв случай ще се опитаме да приключим за петнайсет минути — отвърна Били и протегна ръка към захарта. Той вината слагаше захар в кафето си. И не малко. — Както казах по телефона, искаме да знаем за Аксел Юхансон.

— Не казахте защо.

Ваня пое разговора. Щеше да бъде глупаво да разкрият, че знаят за страничните доходи на Аксел, докато не добият представа за отношението на Линда към бившия ѝ. Ето защо Ваня започна малко по-предпазливо.

— Знаете ли защо го уволниха?

Линда се усмихна на двамата полицаи. Разбра за какво става дума.

— Да. Заради пиячката.

— Пиячката?

— Той продаваше алкохол на хлапетата. Кретен!

Ваня погледна Линда и кимна. Бившата, изглежда, не беше член на фен клуба на Аксел.

— Точно така.

Линда уморено поклати глава, сякаш да подчертае отрицателното си мнение за дейността на Аксел.

— Казах му, че е тъпо, но не ме послуша. И после го изритаха от работа. Кретен.

— Споменава ли е за Рогер Ериксон? — е надежда попита Ваня.

— Рогер Ериксон? — Линда се замисли, но изражението ѝ показва, че името не ѝ говори нищо.

— Едно шестнайсетгодишно момче — добави Били и подаде снимка на Рогер.

Линда я взе и я разгледа. Позна Рогер.

— Момчето, което умря?

Ваня кимна. Линда я погледна.

— Да, мисля, че идва веднъж.

— Знаете ли защо? За да си купи алкохол от Аксел?

— Не, не мисля. Говориха си. Доколкото си спомням, момчето не носеше нищо, когато излезе.

— Кога беше това?

— Може би преди два месеца. Скоро след това се изнесох.

— Видяхте ли отново Рогер? Моля ви, помислете си внимателно. Важно е.

Линда седя мълчаливо известно време и сетне поклати глава. Ваня смени тактиката.

— Каква беше реакцията на Аксел, когато се изнесохте?

Линда отново поклати глава. Това, изглежда, беше обичайната ѝ реакция, когато се сетеше за Аксел.

— Мисля, че изобщо не го интересуваше. Не изглеждаше ядосан или разстроен. Не направи опит да ме накара да остана. Той... нищо, продължи нататък, сякаш нямаше значение дали съм с него или не. Беше абсолютно невероятно, мамка му.

Когато двайсетина минути по-късно Ваня и Били благодариха на Линда Бекман и тръгнаха към участъка, представата им за Аксел Юхансон не само че бе придобила очертания, но и виждаха ясно всеки дребен детайл. Отначало Аксел бил идеалният джентълмен — внимателен, щедър, забавен. Линда се преместила да живее при него само след няколко седмици. Всичко продължило да върви добре. И после започнали да стават разни неща. Не твърде сериозни. Всъщност

едва забележими. Например в чантата ѝ имало по-малко пари, отколкото мислела, такива неща. След това изчезнал златен накит, който била наследила от баба си, и Линда започнала да осъзнава, че за Аксел връзката им е само начин да намалява разходите си. Казала му и той бил изпълнен с разкаяние. Имал дългове от хазарт и се страхувал, че тя ще го напусне, ако ѝ каже, затова го направил. Искал да изглади нещата и да започне начисто с Линда. Без товар. Тя му повярвала, но не след дълго отново започнали да изчезват пари. Камъчето, което обърнало колата, било, когато Линда намерил скрит договор за наем и разбрала, че всъщност тя плаща целия наем, а не половината, както предполагала. Линда описа детайлно останалата картина. Сексуалният им живот бил безнадежден. Аксел почти не проявявал интерес към нея и в редките случаи, когато това ставало, действал властно, близо до точката на насилие и винаги искал да я чука отзад, заровила лице във възглавницата. *Излишна информация*, помисли си Ваня, но кимна насърчително на Линда. Аксел излизал по никое време, понякога го нямало по цяла нощ и се прибирал рано или късно сутринта. Когато не работел в училището, прекарвал времето си в измисляне на различни начини да изкарва пари. Целият му свят се въртял около прецакване на системата.

Девизът му бил: *Само глупаците правят каквото им кажат*. Единствената причина да кандидатства за работа в гимназия „Палмльовска“ била, защото учениците там имали богати родители и строго възпитание, а в света на Аксел това водело до по-малко проблеми. Семействата обикновено решавали сами проблемите. Така както накрая направил директорът.

Продавай на онези, които могат да платят най-много и имат най-много да губят, ако ги хванат, казвал Аксел. Линда обаче не виждала пари. Най-трудно ѝ било да разбере това. Въпреки „бизнеса“, който въртял, Аксел бил вечно разорен. Къде отиват парите, било голяма загадка за Линда. Той нямал много приятели и непрекъснато псувал онези, които имал, защото не искали да му дадат пари назаем. Или ако му дадели, псувал ги, че искат да им ги върне.

Аксел бил постоянно недоволен.

От всичко и от всеки.

Най-важният въпрос за Ваня и Били беше какво общо е имал Рогер с Аксел. Сега знаеха, че момчето е ходило в апартамента му.

Имаше ли това връзка с факта, че няколко седмици по-късно Рогер е станал причина да уволнят Аксел? Във всеки случай, това беше възможен сценарий. Когато си пожелаха лека нощ, Ваня и Били бяха доволни от работата си през последния час. Аксел Юхансон беше станал още по-интересен за разследването. И сутринта щяха да се срещнат с психолога с инициали ПВ.

* * *

Торкел кимна на жената на рецепцията и се приближи до асансьора. Качи се и се поколеба, докато пъхаше електронната карта в четеца, а после натисна четири. Стаята му беше 302. Урсула беше на четвъртия етаж. От скритите тонколони се разнасяха песни на „Ролинг Стоунс“ Торкел се замисли за времето, когато беше млад и „Стоунс“ свиреха най-якия рок, който беше чувал. Сега музиката им беше асансьорна. Вратите се отвориха, но той не помръдна. Дали да не се откаже? Дори не знаеше дали Урсула още му е ядосана. Предполагаше, че му се сърди. И Торкел би ѝ се сърдил, ако тя му беше направила същото. Но може би беше най-добре да разбере. Той тръгна по коридора, стигна до стая 410 и почука на вратата Урсула отвори след няколко секунди. Безучастното изражение на лицето ѝ му даде ясна представа какво мисли за посещението му.

— Извинявай, че те безпокоя. — Торкел се постара нервността, която чувстваше, да не прозвучи в гласа му. Докато стоеше пред Урсула, той осъзна, че не иска да се карат. — Само исках да проверя как стоят нещата между нас.

— Как мислиш, че стоят?

Точно както се беше опасявал. Урсула все още му беше ядосана. Това беше разбираемо, но на Торкел никога не му беше трудно да се извини, когато е постъпил погрешно.

— Извинявай. Трябваше да ти кажа, че смятам да включа Себастиан.

— Не, изобщо не трябваше да го включваш.

За секунда Торкел изпита раздразнение. Сега тя се държеше неразумно. Той се извиняваше. Призна, че е преценил лошо ситуацията, но той е шефът. Трябваше да взима решения и да включва

хора, които са най-добри за разследването, независимо дали другите са доволни или не. Така се поддържа професионалният подход. Торкел бързо реши да не казва нищо от това, отчасти защото не искаше да разстройва Урсула още повече, но също и защото все още не беше напълно убеден, че присъствието на Себастиан наистина е най-доброто за разследването. Имаше чувството, че не само трябва да обясни действията си на Урсула, но и да ги изясни за себе си. Защо не каза: „Не, благодаря“ на Себастиан в хотелската трапезария онази сутрин? Изражението му беше умоляващо, когато заговори на Урсула.

— Виж, трябва да говоря с теб. Може ли да вляза?

— Не. — Урсула не направи опит да отвори вратата. Тъкмо обратното. Притвори я, сякаш очакваше Торкел да я разбие с ритник. От стаята се чуха три къси, три дълги и три къси пиукания. SOS. Звънът на мобилния телефон на Урсула. — Това е Микаел. Той каза, че ще се обади.

— Добре. — Торкел осъзна, че разговорът е приключил. — Поздрави го от мен.

— Можеш сам да го направиш. Той ще дойде тук утре. — Урсула затвори вратата.

Торкел остана на мястото си за секунда, опитвайки се да възприеме чутото. Микаел не беше идвал при Урсула по време на разследване, откакто... ами никога, доколкото си спомняше Торкел. Дори не искаше да си помисли какво означава това. Той се отправи с тежка походка към стълбището и стаята си. Сега животът му беше значително по-усложнен, отколкото преди двайсет и четири часа.

Но какво очакваше?

Той беше позволил на Себастиан да го направи отново.

* * *

Себастиан се събуди, както лежеше по гръб на дивана. Беше задрямал. Телевизорът беше включен. С намален звук. Новините. Беше стиснал дясната си ръка толкова силно, че болката пронизваше чак рамото му. Той затвори очи и бавно започна да изправя пръстите си. Вятърът се бе усилил и бучеше в комина на камината, но в

полусъненото му състояние звукът се беше смесил със съня, който току-що го беше напуснал.

Бученето.

Силата.

Свръхчовешката сила на онази стена от вода.

Себастиан я държеше. Здраво. Докато хората пицяха. Въртящият се пясък. Мощта. Това беше единственото, което осъзна наред цялото безумие. Че я държи. Дори виждаше ръцете им. Все още ги виждаше. Нейната мъничка ръчичка. С пръстенчето. Вкопчила се в дясната му ръка. Той я стискаше по-силно от всичко друго, което беше държал дотогава. Нямаше време да мисли за нищо, но въпреки това знаеше, че мисли. Само за едно. По-важно от всичко друго. *Да не я изпуска.*

Това си мислеше.

Единствената му мисъл.

Не трябва да я изпуска.

Но го направи.

Ръката ѝ се изплъзна от неговата.

Изведнъж Сабине изчезна. Сигурно я беше ударило нещо в огромното количество вода. А него? Или малкото ѝ тяло се заклеци в нещо? А неговото? Не знаеше. Знаеше само, че когато се озова на няколкостотин метра от мястото, където преди това беше плажът — изранен, облъскан и в шок — тя не беше там.

Не беше наблизно.

Нямаше я никъде.

Дясната му ръка беше празна.

Сабине я нямаше.

Себастиан така и не я намери.

В онази сутрин Лили ги беше оставила и отиде да потича на плажа. Правеше го всяка сутрин. Отегчаваше го с поученията си колко полезно е движението. Забиваше пръсти в меките тлъстини, където по-рано беше талията му. Той обеща, че ще направи един крос. По някое време през почивката им. Но не каза кога. Не днес, първият ден след Коледа. Днес щеше да бъде с дъщеря си. Лили излезе късно. Тя обикновено бягаше, преди да стане твърде горещо, но в онази сутрин закусиха заедно в голямото двойно легло, а после останаха там, като се кикотеха и се забавляваха. Цялото семейство. Накрая Лили стана,

целуна него и Сабине, помахаша им весело и излезе от хотелската стая. Днес тя нямаше да тича твърде далеч.

Вече беше много горещо.

Щеше да се върне след половин час.

Себастиан не намери и нея.

Той стана от дивана и потрепери. В тихата стая беше студено. Колко беше часът? Малко след десет. Взе чинията си от масичката за кафе и отиде в кухнята. Когато се върна вечерта, той си затопли в микровълновата фурна нещо, което имаше претенцията, че е храна от ресторант, където явно сервираха такива ястия, че вероятно веднага бе затворил завинаги. Не можеше да се опише дори като „потискащо“. Храната обаче съответстваше на програмата по телевизията — блудкава, с липса на въображение и суха. На който и канал да превключеше, имаше някаква млада водеща, която беше втреничила поглед в камерата и се опитваше да убеди зрителите да се обадят и да дадат гласа си за нещо. Себастиан изяде половината порция, облегна се назад и задряма.

Заспа и сънува.

Сега отново беше в кухнята и се чудеше какво да прави. Сложи чинията и бутилката на шкафа. Застана там. Не беше подготвен. Обикновено не си позволяваше да заспи по никое време. Никога не задрямваше след вечеря, нито спеше, докато пътуваше с влак или самолет. Това съсипваше остатъка от деня. И все пак се чувстваше отпочинал. Този ден беше различен.

Себастиан беше работил.

Сега се беше включил в действие, което не се беше случвало от 2004 година. Не би отишъл толкова далеч, че да каже колко е бил хубав денят, но беше различен. Очевидно си беше помислил, че това ще продължи и че сънят няма да се промъкне в подсъзнанието му. Колко грешеше. И сега стоеше тук. В кухнята на родителите си.

Неспокоен.

Раздразнителен.

Несъзнателно свиваше и отпускаше пръстите на дясната си ръка. Ако не искаше да прекара безсънна нощ, имаше само един възможен ход на действие.

Първо трябваше да си вземе един бърз душ.

И после да отиде да изчука някоя.

* * *

Къщата изглеждаше отвратително. Навсякъде. Купища дрехи. Мръсно пране. Прах. Неизмити чинии. Чаршафите на летата трябваше да се сменят, гардеробите трябваше да се проветрят и слънчевата светлина през деня болезнено беше разкрила, че прозорците се нуждаят от измиване. Беатрис не знаеше откъде да започне, затова не правеше нищо — както всяка вечер и всеки уикенд напоследък. Дори не смееше да си помисли колко време обхваща думата „напоследък“. Година? Две? Не знаеше. Знаеше само, че няма сили. За нищо. Всичката ѝ енергия отиваше, за да поддържа облика си на обичана и съвестна учителка и колежка в училище. Да поддържа фасадата непокътната, за да не забележи никой колко е уморена.

Колко е самотна.

Колко е нещастна.

Тя бутна настрана купчина чисто бельо, което не беше прибрала в гардероба, и седна на дивана с втора чаша вино. Ако някой погледнеше през прозореца, без да обръща внимание на безпорядъка в стаята, лесно щеше да остане с убеждението, че Беатрис е работеща жена, съпруга и майка, която си почива на дивана след тежък ден. С подвити под нея крака, чаша вино на масичката за кафе, очакваща я хубава книга, на фона на отпусканща музика от скрити тонколони. Липсваше само пукащ огън в камината. Жена на средна възраст, която се наслаждава на малко време сама. Време за себе си.

Нямаше нищо по-далеч от истината. Беатрис беше самотна. Това беше проблемът. Тя беше самотна дори когато Улф и Юхан бяха вкъщи. Юхан, шестнайсетгодишен, беше в процес да стане самостоятелен. Момчето на татко. Винаги беше такъв. Това се засили, откакто той започна да учи в гимназия „Палмльовска“. До известна степен Беатрис го разбираше — не беше забавно майка ти да ти е класна ръководителка, но се чувстваше по-изолирана, отколкото мислеше, че заслужава. Тя се опита да говори с Улф по този въпрос. Разбира се, без да стигне доникъде.

Улф.

Съпругът ѝ, който излизаше сутрин и се връщаше вечер. Съпругът ѝ, с когото Беатрис се хранеше, гледаше телевизия и си

лягаше. Мъжът, с когото беше самотна. Той беше в къщата, но никога не беше у дома с нея. Не и откакто се върна. Не и преди това.

На вратата се позвъни. Беатрис погледна часовника. Кой ли може да е? По това време? Тя излезе в коридора, подритна настрана чифт маратонки и отвори вратата. Отне ѝ няколко секунди, докато се сети кой е човекът, когото беше виждала само за малко. Полицаят, който идва в училището. Себастиан някой си.

— Здравей. Извинявай, че те безпокоя толкова късно, но случайно минавах оттук.

Беатрис кимна и погледна над рамото му. На алеята или на улицата нямаше паркирана кола. Себастиан веднага разбра какво търси тя.

— Излязох на разходка и изведнъж ми хрумна, че може би се нуждаеш да поговориш с някого.

— Защо ще се нуждая да поговоря с някого?

Това беше критичният момент. По пътя насам Себастиан беше изработил стратегия, основаваща се на онова, което мислеше, че знае за Беатрис Странд и съпруга ѝ. Фактът, че и двамата се представиха като родителят на сина си, а не като съпруг или съпруга, му подсказа, че взаимоотношенията им вероятно не са добри. Виждал го беше и преди. Това беше подсъзнателен начин да накажеш другия човек в двойката: „По принцип не мисля за себе си като за твой партньор“. Бащата и синът бяха заминали, за да превъзмогнат събитията през последните няколко дни, вместо да бъдат тримата като семейство. Това даде на Себастиан ясен сигнал, че нещата между мама и татко не вървят добре. Ето защо той избра ролята на добрия слушател. Нямаше значение какво ще трябва да слуша. Можеше да е за смъртта на Рогер, скапания брак на Беатрис или лекция по квантова физика. Себастиан беше убеден, че в момента Беатрис се нуждае от добър слушател. Освен от чистачка.

— Когато се запознахме в училището днес, си помислих, че ти трябва да бъдеш силна и да подкрепяш учениците си да преживеят случилото се. И у дома също, предполагам, тъй като синът ти е бил най-добрият приятел на Рогер. Трябва да сдържаш чувствата си.

Беатрис кимна, без дори да съзнава, че го прави, потвърждавайки диагнозата му.

— Но Рогер е бил твой ученик — продължи Себастиан. — Младо момче. Трябват ти сили да го превъзмogneш. Нуждаеш се от някого, който да те изслуша. — Той приключи, като леко наклони глава на една страна и ѝ отправи най-съчувствената си усмивка — комбинация, която му придаде вид на човек, който взема присърце интересите на другия, без абсолютно никакви задни мисли. Себастиан видя, че Беатрис възприема думите му, но все още не може да открие логика в тях.

— Не разбирам. Ти си полицай. Участваш в разследването.

— Психолог съм. Понякога работя с полицията и изготвям профили, но не затова съм дошъл. Знам, че ти си сама тази нощ, и си помислих, че вероятно точно сега ще те обземат мисли.

Хрумна му да наблегне на думите си с леко докосване по ръката, но се отказа. Беатрис отново кимна. Сълзи ли проблеснаха в очите ѝ? Той беше подръпнал правилната струна. Много го биваше, по дяволите! Себастиан положи усилия да сдържи усмивката си, когато Беатрис отстъпи встрани и го покани да влезе.

* * *

Човекът, който не беше убиец, оправи възглавницата си. Беше уморен. Денят беше дълъг и в много отношения изтощителен. Непрекъснато се улавяше как мисли, че трябва да се държи непринудено, което на свой ред означаваше, че се опасява да не се старае прекалено много и следователно се държи неестествено. И после се опита да престане да мисли за нормалното си поведение, но след малко това доведе до чувство, че се държи странно, и пак започна да мисли за това. Беше уморително. Пък и полицаите бяха освободили Леонард Лундин. Това означаваше, че отново търсят. По-активно.

Някой друг.

Него.

Човекът, който не беше убиец, легна по гръб и склучи ръце. Кратка вечерна молитва. И после сън. Благодарност, че му дават възможност да намери сили да изживее още един ден. Пожелание животът отново да стане нормален колкото може по-скоро. Завръщане към обичайното ежедневие. Някъде беше чел, че първите двацет и

четири часа след всяко убийство са най-важните за залавянето на извършителя. В този случай никой дори не беше започнал да търси момчето. Това стана, след като минаха три дни. Забавянето само можеше да означава, че действията му са били оправдани. Накрая се помоли да спи цяла нощ, без да сънува. Не като предишната нощ.

Яви му се много странен сън.

Той стоеше зад насипа на футболното игрище. Осветен от фарове на кола. Момчето лежеше на земята пред него. Цялото окървавено. Човекът; който не беше убиец, държеше повреденото сърце в ръката си. Още топло. Пулсираше ли? Да, в съня. Биеше бавно.

Отслабваше.

Умираще.

В съня той се беше обърнал надясно, съзнавайки, че някой стои там, на няколко метра. Съвършено неподвижен. Той много добре знаеше кой е човекът. Кой би трябвало да бъде. Но грешеше. За негова изненада той видя баща си, който мълчаливо го наблюдаваше. Обзе го чувство за нереалност въпреки онова, което ставаше в съня. Баща му беше умрял преди много години. Човекът, който не беше убиец, вдигна ръце и посочи касапницата пред него.

— Не стой така. Няма ли да ми помогнеш?

Гласът му беше писклив и треперещ като на разстроено малко дете. Баща му не помръдна и продължи да гледа сцената. Очите му бяха замъглени от катаракти.

— Понякога най-доброто, което можеш да направиш, когато имаш проблеми, е да говориш за тях.

— За какво да говоря? Какво има да се говори? — извика с детското си гласче човекът, който не беше убиец. — Момчето е мъртво! Държа сърцето му в ръката си! Помогни ми!

— Но понякога, когато говорим, казваме прекалено много.

И тогава баща му изчезна. Човекът, който не беше убиец, се огледа наоколо. Озадачено.

Уплашено.

Бяха го изоставили.

Баща му не можеше да изчезне току-така. Не и сега. Татко трябваше да му помогне. Както беше правил винаги. Трябваше. Той беше виновен, по дяволите. Баща му обаче не се появи отново и

човекът, който не беше убиец, осъзна, че сърцето, което все още държеше, е истинало. Студено и неподвижно.

И после се събуди. Не можа да заспи отново. Мисли за съня от време на време през деня, чудейки се какво може да означава и дали изобщо означава нещо, но докато часовете минаваха и ежедневието го поглъщаше, споменът за него започна да избледнява.

Но сега... сега щеше да спи. Нуждаеше се от сън. Трябваше да остане една крачка напред. Уликата, която изпрати от училището, не даде резултата, на който се беше надявал. Полицаяте някак се бяха досетили, че Леонард не е скрил якето в гаража. Че е било подхвърлено. Какво щеше да прави сега?

Той прочете всичко, което можа да намери, за мъртвото момче, но нямаше много нова информация. Запита се дали познава някого от полицейския участък, който може да му каже вътрешни клюки, но не се сети за никого. Екипът, който разследваше убийството, явно се беше разширил. В „Експресен“ пишеше, че полицията е довела специалист. Себастиан Бергман. Очевидно известен в областта си. Изиграл важна и решителна роля в залавянето на серийния убиец Едуард Хинде през 1996 година. Човекът, който не беше убиец, осъзна, че мислите му стават все по-замъглени. Тъкмо щеше да заспи, когато изведнъж се стресна и се изправи. Сега разбра.

Ако имаш проблеми, говори за тях.

Баща му се беше опитал да му помогне.

Както обикновено.

Както винаги.

Само че той беше твърде глупав, за да разбере. С кого говориш, когато имаш проблеми? С психолог. С психотерапевт.

Но понякога казваме прекалено много.

Той знаеше. Знаеше го през цялото време, но така и не направи връзката. Не помисли, че ще му трябва. Във Вестерос имаше един човек, който можеше да съсипе всичко, което той беше постигнал досега. Всичко, за което се беше борил. Човек, който можеше да го застраши.

Професионален слушател.

Петер Вестин.

14.

Беше два и двайсет и ужасно студено. Може би не под нулата, но някъде там. Дъхът на Харалдсон излизаше от устата му на бяла пара, докато седеше в колата, вперил поглед в жилищната сграда на отсрещната страна на улицата. Някъде беше чувал, че смъртта от измръзване е безболезнена, почти приятен начин да умреш. Явно тялото се затопля и отпуска точно преди да издъхнеш. Това означаваше, че в момента животът му не е в опасност. Той трепереше на предната седалка, скръстил ръце на гърдите си. Всеки път, когато помръднеше — дори съвсем леко — започваше да трепери неконтролируемо и имаше чувството, че телесната му температура спада с още една десета от градуса. Тук-там в сградата все още светеха прозорци, но повечето апартаменти гънеха в мрак. Хората спяха дълбоко. Под одеялата си. На топло. Той трябваше да признае, че им завижда. Един-два пъти се нагани да се откаже и да се прибере вкъщи, но всеки път, когато се изкушаваше да превърти ключа на стартера, си представяше как сутринта отива на работа като човека, разкрил убийството на Рогер Ериксон. Човекът, заловил убиеца. Човекът, решил случая. Представяше си реакциите.

Похвалите.

Завистта.

Чуваше как комисарят на полицията му благодари и хвали инициативността и всеотдайността му към работата, които са го накарали да отиде една крачка по-напред, отколкото изисква дългът, крачка, която дори „Риксморд“ не смятат за необходима. Крачка, която би предприел само един истински полицай. Комисарят на полицията щеше да произнесе последния коментар, поглеждайки многозначително Харалдсон, който щеше да е навел глава от скромност и неудобство. Вероятно ювелирните действия на Харалдсон дори бяха предотвратили смъртта и на други хора.

Той усети, че душата му се сгрява, докато си мисли за това, седейки в леденостудената си тойота. Как ли щеше да се почувства,

когато наистина се случи? Всичко щеше да се върти около него. Спиралата надолу, в която се беше заплел животът му, щеше да спре, и той щеше да се върне. Във всяко отношение.

Харалдсон се събуди от бляна. Някой се приближаваше към предната врата на жилищната сграда. Висок, дългурест човек. Мъж. Вървеше бързо, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на якето си, с прегърбени рамене. Харалдсон явно не беше единственият; който трепереше. Мъжът мина под лампата над входа на блока и за момент Харалдсон ясно видя лицето му. Той погледна снимката, прикрепена с кламер за таблото. Нямаше абсолютно никакво съмнение. Човекът, който се отправяше към вратата, беше Аксел Юхансон.

Добре дошъл у дома, помисли си Харалдсон. Умората и студът изведнъж се изпариха. Аксел Юхансон стигна до входа и набра четирицифрения код. Ключалката изщрака и той отвори вратата. Тъкмо се готвеше да влезе на топло, когато чу друго изщракване и звук на метал, които можеше да са само от отваряне на врата на кола. Аксел спря и се озърна наоколо. Харалдсон застина неподвижно. Беше твърде нетърпелив. Трябваше да остави заподозрения да влезе в сградата и после да отвори вратата на колата. Какво ли правеше Юхансон сега? Входната врата беше все още отворена и той гледаше право към тойотата. Да седи там с открената врата, изглеждаше още по-подозрително, ако това изобщо беше възможно, и затова Харалдсон слезе. На двайсетина метра от него той видя, че Аксел Юхансон пусна дръжката на вратата и отстъпи назад. Харалдсон решително тръгна да пресича улицата.

— Аксел Юхансон! — Постара се да прозвучи така, сякаш неочаквано е видял стар приятел. Приятно изненадан, в никакъв случай заплашителен. Съвсем не като полицаи. Очевидно не успя.

Аксел Юхансон се обърна и побягна.

Харалдсон хукна след него, проклинайки факта, че е седял в колата толкова дълго и е премръзнал. Беше бавен. Когато зави зад ъгъла на сградата, той видя, че разстоянието между него и Аксел Юхансон се е увеличило. Харалдсон засили скоростта, пренебрегвайки факта, че краката му са схванати и не искат се подчиняват. Движеше се единствено благодарение на волята си. Юхансон тичаше бързо и с лекота между сградите. Прескочи ниската дървена табела с надпис ПАРКИНГ САМО ЗА ЖИТЕЛИ НА БЛОКА и хукна по паркинга и

после по тревата. Харалдсон обаче беше след него. Усещаше, че крачките му стават все по-дълги, докато тялото му реагираше на усилията му. Скоростта му постепенно се увеличаваше. Разстоянието между него и Юхансон вече не нарастваше. Дори не оставаше същото. Харалдсон го настигаше. Лека-полека, но беше във форма и едва ли щеше да се умори. Стига да не изпуснеш заподозрения или да не се подхлъзнеш на мократа трева, той щеше да го настигне.

Не беше зле за човек с лошо навехнат десен крак.

Откъде пък му хрумна тази мисъл?

Харалдсон инстинктивно забави крачка, изруга и отново побягна. Чуваше как пулсът му блъска в слепоочията. Дишаше равномерно и краката му тупкаха ритмично. Силно. Аксел Юхансон не намали. Прекоси „Скултунавеген“ и се отправи към моста над река Свартон. Харалдсон продължаваше да го гони, но не можеше да се отърси от мисълта. Официално той беше ранен. Лошо навехнат глезен. Много внимаваше да поддържа илюзията. Не можеше да отиде до кафемашината и да се върне на бюрото си, без да направи гримаса от болка. Понякога трябваше да спре на половината път, за да побъбри с някой колега само защото кракът го заболяваше твърде много. Пулсираше. Ако заловеше заподозрения след нощно преследване от няколко километра, тогава всички щяха да разберат, че се е преструвал. Лъгал. Щяха да имат доказателство, че той е напуснал мястото на издирването. Дезертирал от поста си. Но щеше ли да има някакво значение? Ако Харалдсон хванеше убиеца на дете, сигурно никой нямаше да направи въпрос, че е спестил истината за някои обстоятелства преди няколко дни?

Грешка. Хансер щеше да повдигне въпроса. Харалдсон беше убеден в това. Той никога нямаше да чуе речите и похвалите. Щяха ли да го разследват от вътрешния отдел? Може би не, но какво щяха да кажат колегите му? Това едва ли щеше да е крачката нагоре, от която толкова отчаяно се нуждаеше. Главата му се замая. Видя, че Аксел Юхансон пресича реката и завива наляво, отправяйки се по велосипедната алея. Скоро щеше да стигне до парка и щеше да бъде невъзможно да го открие в мрака. Харалдсон забави крачка и спря. Юхансон се скри от погледа му. Харалдсон стоеше там задъхан и се проклинаше. Защо му трябваше да съчинява историята с навехнатия глезен? Не можа ли да каже, че Йени се е разболяла или че е получил

хранително отравяне или нещо друго, което не продължава дълго? Той се обърна и тръгна към колата.

Щеше да се прибере вкъщи при Йени.

Да я събуди и да правят секс.

За да не бъде напълно безполезен.

* * *

Единият прозорец в спалнята беше открит и свежият нощен въздух бе охладил разхвърляната стая. Себастиан се протегна и внимателно разтвори стиснатата си дясна ръка. Усецането за Сабине остана върху кожата му и той погали дланта си само за да остане близо до нея още малко. Под завивките беше топло и Себастиан си помисли, че ще бъде хубаво да остане още малко, отлагайки момента, в който ще излезе на студа. Той се обърна към Беатрис, която тихо лежеше до него и гледаше лицето му.

— Лош съм?

Себастиан мразеше жените да се събуждат. Това винаги правеше заминаването по-тягостно.

— Не.

Тя се премести по-близо до него и топлината на голото ѝ тяло го обви. Той ѝ се остави, макар да знаеше, че трябва да избере ступа. Беатрис погали врата и гърба му.

— Глупаво ли се чувстваш?

— Не, но трябва да тръгна.

— Знам. — Тя го целуна. Не твърде страстно. Не твърде отчаяно. Провокира реакция у него. Червената ѝ коса падна над лицето ѝ. И после тя се обърна, оправя възглавницата си и се настани удобно. — Обичам ранните утрини. Имаш чувството, че си единственият човек в света.

Себастиан седна в леглото и петите му докоснаха студения дървен под. Погледна Беатрис. Трябваше да признае, че тя го изненада. Не съзнаваше, че е потенциално „прилепчива“. С този термин той наричаше опасните жени. Онези, които започваш да харесваш. Които ти дават нещо. Повече от секс. Жените, към които може да се привържеш и при които искаш да отидеш пак. Особено ако си малко

потиснат. Той стана, за да остави известно разстояние между себе си и нея. Почувства се по-добре. За него повечето жени бяха по-хубави, когато си лягаш с тях, отколкото когато се събуждаш до тях. С някои обаче беше обратното и прилепчивата беше най-хубава точно преди да се разделиш с нея. Прилепчивата оставяше обещание накрая, вместо да обещава нещо в началото. Беатрис му се усмихна.

— Искаш ли да те закарам?

— Не, благодаря. Ще вървя пеша.

— Ще те закарам.

Той кимна. В края на краищата, тя беше прилепчива, въпреки всичко.

Те потеглиха в тихото утро. Слънцето си почиваше зад хоризонта, чакайки да отмине нощта. От радиото се разнасяше песента „Герои“ на Дейвид Боуи. Не разговаряха много. Слушаха Боуи. Себастиан се чувстваше по-силен. Винаги беше по-лесно, когато е облечен. В главата му се въртяха мисли за много от нещата, случили се през последните няколко дни. Много емоции и после това. Емоционална връзка, макар и слаба. Несъмнено беше виновна ситуацията. Той беше отслабен, това беше всичко. Не беше в нормалното си състояние.

Беатрис спря пред къщата на родителите му, изключи двигателя и го погледна малко изненадано.

— Тук ли живееш?

— В момента — да.

— Трябва да кажа, че къщата не изглежда в твоя стил.

— Нямах представа колко си права. — Той ѝ се усмихна и отвори вратата. Вътрешната лампа светна. Луничките на Беатрис изглеждаха по-хубави. Себастиан се наведе към нея. Тя ухаеше приятно. Какви ги вършеше? Нямахше целувки за лека нощ или добро утро. Той трябваше да се държи на разстояние, по дяволите. Така беше решил. Беатрис го прегърна и го целуна по устата, сякаш да направи нещата още по-трудни за него. В колата беше тясно, но атмосферата се нажежи. Ръцете ѝ погалиха косата и врата му. Себастиан се освободи от нея. Внимателно, но все пак се отдръпна. Поне беше постигнал нещо. — Трябва да тръгвам.

Той бързо затвори вратата на колата, угасяйки коварната лампа, на чиято светлина Беатрис изглеждаше твърде съблазнителна. Тя

запали двигателя и даде на заден ход. Халогенните фарове го заслепиха, но Себастиан успя да види, че Беатрис му помахна с ръка, преди да завърти волана и фаровете да осветят къщата на родителите му и после къщата на Клара Лундин. На лъча проблеснаха две очи и светлосиньо подплатено яке. Клара Лундин седеше на стъпалата с цигара в ръката и го гледаше с изражение, изпълнено с гняв и болка. Себастиан ѝ кимна и реши да опипа почвата.

— Добро утро.

Клара не отговори, но той и не очакваше отговор. Тя угаси цигарата и след като го изгледа продължително, влезе в къщата. *Това не е хубаво*, помисли си той, но беше прекалено уморен, за да му пука, и тръгна по пътеката към дома на родителите си. За по-малко от четирийсет и осем часа се беше сдобил с къща, може би с дете и с работа. Освен това беше срещнал една прилепчива жена и друга, която вероятно щеше да търси отмъщение. Беше сгрешил. Показа се, че в края на краищата, във Вестерос се случват разни неща.

15.

Кабинетът на психиатъра беше на шестстотин и петдесет метра от гимназия „Палмльовска“ в триетажна сграда с офиси на приземния етаж и семейни жилища отгоре. Ваня чака Себастиан в участъка до осем и двайсет и пет, а после ѝ писна и реши да отиде сама при Петер Вестин. Изпита облекчение. При нормални обстоятелства тя обикновено смяташе, че е по-добре на разговора да присъстват двама полицаи, колкото и банално да беше, донякъде защото винаги помагаше да се чуят няколко гледни точки за всеки разказ и донякъде защото после информацията можеше да бъде споделена неофициално с повече членове на екипа. Това означаваше намаляване на времетраенето на дългите съвещания, които ѝ се струваха все по-отегчителни. Нещата със Себастиан обаче бяха различни. Определено не беше скучно, но той притежаваше способността да превръща всичко в битка. Затова Ваня не го чака твърде дълго.

На табелката на остъклената врата пишеше ВЕСТИН И ЛЕМЕЛ и ЛИЦЕНЗИРАНИ ПСИХОЛОЗИ с по-малки букви отдолу. Ваня влезе. Уютна, приятна атмосфера, светли мебели и по-добро осветление, отколкото в повечето лекарски кабинети, с малки бели дизайнерски лампи върху масичка за кафе. Красиво канапе, на което да седиш, докато чакаш. Остъклена врата водеше от чакалнята към стаите за сеанси. Ваня натисна дръжката на вратата. Беше заключена. Тя почука и след малко излезе четирийсет и няколко годишен мъж, който се представи като Ролф Лемел. Ваня показа служебната си карта и обясни защо е там.

— Петер още не е дошъл, но сигурно няма да се забави много — каза Ролф и я помоли да седне.

Ваня се настани на канапето и започна да преглежда вчерашния брой на „Дагенс Нюхетер“, който беше сложен на масичката. В чакалнята беше тихо и спокойно. След малко влезе момиче на петнайсетина години, слабо и с наскоро измита коса. Ваня му се усмихна дружелюбно.

— При Петер Вестин ли идваш?
Момичето кимна в отговор.
Хубаво, това означаваше, че той ще пристигне скоро.

* * *

— Трябват ми само няколко минути от твоето време.

Себастиан веднага разбра, че се е случило нещо. Познаваше много добре Торкел и тона на гласа му. Вярно, Себастиан отново беше заспал, след като будилникът иззвъня, и бе дошъл в участъка след девет, но това тук не беше заради закъснението, а нещо по-сериозно.

— Разбира се — отговори той и бавно тръгна след Торкел, който се отправи към една от трите стаи за разпити на първия етаж и му направи знак да побърза. Работата беше сериозна. Караше го да бърза. Разговор на четири очи. В звукоизолирана стая. Това не предвещаваше нищо добро. Себастиан забави крачка и както винаги се подготви за най-лошото, преструвайки се на безразличен. Торкел обаче остана невъзмутим.

— По-живо. Няма да те чакам цял ден.

Торкел влезе, затвори вратата и го погледна в очите.

— В деня, преди да се появиш и да кажеш, че искаш да работиш с нас, си правил секс с майката на Леонард Лундин. Вярно ли е?

Себастиан поклати глава.

— Не, беше предишната нощ.

— Престани! Да не си откачил? Тогава синът ѝ беше главният заподозрян!

— Какво значение има? Лео е невинен.

— Но тогава ти не си го знаел!

Себастиан се усмихна. Самоуверено. *Самомнително*, както биха се изразили някои.

— Всъщност знаех. Бях абсолютно сигурен, както ти е добре известно.

Торкел поклати глава, докато ядосано крачеше из тясната стая.

— Това е било неправилно на всяко ниво и ти го знаеш. Тя ми се обади по телефона да ми каже. Заплаши, че ще съобщи на медиите, ако

не предприема съответните мерки. Трябва да си държиш оная работа в гащите, за бога!

Себастиан изведнъж съжали Торкел. Той беше довел непознат смутител на спокойствието против волята на мнозинството и несъмнено се беше наложило да защитава решението си по много начини — не на последно място и пред себе си. Един от аргументите му сигурно беше старото класическо обяснение: „Не се тревожете. Сега Себастиан е различен, променил се е“. Истината обаче е, че никой не се променя. Себастиан знаеше това. Само се въртим около същата ос и страните, които показваме, са различни, но основата е същата.

— Абсолютно. Но когато Клара и аз встъпихме в интимни отношения, аз не работех с вас, нали?

Торкел го погледна и не намери думи да отговори.

— Няма да се повтори — откровено заяви Себастиан и добави: — Обещавам.

Сякаш обещанието можеше да прогони спомена за голата Беатрис от снощи. Беатрис Странд, класната ръководителка на жертвата на убийство. И синът ѝ беше най-добрият приятел на Рогер. Както и да го погледнеш, беше неправилно отвсякъде. Боже, Себастиан наистина беше пълен кретен — дори той трябваше да го признае.

Защо винаги трябва да съсипевам всичко?

Торкел го погледна и за секунда Себастиан си помисли, че ще му каже да напусне екипа. Това щеше да бъде правилното решение. Торкел обаче се поколеба, неизвестно по каква причина.

— Сигурен ли си? — попита накрая той.

Себастиан кимна, все още с най-честното си изражение на лицето.

— Абсолютно.

— Не е необходимо да правиш секс с всяка жена, която срещнеш — продължи Торкел с малко по-мек тон. Себастиан изведнъж разбра всичко. Истината беше елементарна. Торкел го харесваше. Реши да направи един опит. Имаше чувството, че Торкел го заслужава.

— Трудно ми е да съм сам. Нощите са най-лоши.

Торкел срещна погледа му.

— Нека да изясня нещо — няма да имаш повече шансове. А сега изчезвай. Не искам да те виждам известно време.

Себастиан кимна и излезе. Обикновено би се зарадвал и би се почувствал самонадеян и самодоволен. Хитро беше успял да се измъкне от поредната деликатна ситуация.

— Ти ме забърка в тези лайна — чу се гласът на Торкел зад него — и това никак не ми харесва.

Ако беше предразположен към разкаяние или гузна съвест, в момента Себастиан би изпитвал тези чувства. Но вероятно имаше следа от тях, когато се отправи към вратата. Беатрис беше и щеше да си остане приключение само за една нощ. Той си обеща това.

* * *

Момичето с наскоро измитата коса се беше отказало двайсет минути, след като Петер Вестин не се появи. След малко Ваня излезе и се разходи пред сградата. Не ѝ беше присъщо да седи на едно място и да не прави нищо и тя се възползва от възможността да се обади на родителите си. Те се готвеха да излизат, но пак имаха време да поговорят. Беше като в доброто старо време. Първо Ваня дълго бърби с майка си, а после по-малко с баща си. Странно, но те никога не говореха много. През последните няколко месеца всичко се въртеше около живота и смъртта, а сега в разговорите им се беше завърнало определено ниво на нормалност. Ваня осъзна колко много ѝ е липсвала тази нормалност и се засмя, когато майка ѝ се впусна в една от любимите си теми — любовния живот на дъщеря си. Или по-скоро отсъствието на такъв. Както винаги, Ваня отклони въпросите ѝ, но не така активно, както преди.

Срещнала ли е някого в Йорребру?

Ваня отвърна, че е във Вестерос и че няма време за такива неща.

Ами онзи приятен млад човек Били, с когото работела? Харесва го, нали?

Да, но би имала чувството, че ляга с брат си.

И после, разбира се, пак се върнаха на Джонатан, неизбежната крайна спирка в разсъжденията на майка ѝ.

Наистина ли нямало отново да се свърже с него? Той бил толкова мил!

Допреди няколко месеца Ваня много се ядосваше, когато се споменеше за Джонатан. Фактът, че майка ѝ продължаваше да се опитва да я накара да се върне при бившия си, без да има представа колко унижена се чувства, я вбесяваше. Сега ѝ беше все едно. Дори ѝ позволи да ѝ натяква и да умолява известно време. Майка ѝ изглеждаше изненадана, когато не се сблъска с обичайния рязък отпор. Всъщност след малко загуби увереността си и приключи с довода, който често използваше Ваня.

— Е, добре, ти вече си голямо момиче. Можеш сама да взимаш решения.

— Благодаря, мамо.

Скоро след това се обади баща ѝ. Той беше решил да дойде да я види тази вечер. Никакви извинения. Ваня дори не се опита. Обикновено се стараше да разграничава тези два свята, но този път беше щастлива, че ще се срещнат. Валдемар щял да вземе влака в шест и двайсет и тя обеща да го посрещне на гарата. Затвори и се върна в кабинета на психолозите. Взе адреса на Петер Вестин от колегата му, на когото вече му беше омръзнало от нея, но Ролф Лемел обеща, че когато Петер дойде, ще му каже, го е търсила полицията.

Ваня се качи в колата. „Рутевеген“ 12. Тя въведе адреса в джипиеса. Щеше да ѝ отнеме около половин час да стигне дотам. Беше обещала да се върне в участъка до десет за съвещание с останалите от екипа. Вестин щеше да почака.

* * *

Торкел влезе в стаята за конференции. Другите вече се бяха събрали и Урсула повдигна вежди, когато влезе след него и ги видя.

— Е, какво направи със Себастиан?

Дали Торкел беше особено докачлив тази сутрин, или наистина имаше разлика между „Къде е Себастиан?“ и „Е, какво направи със Себастиан?“. Последното звучеше, сякаш са неразделни. Том и Джери. Мечето Йоги и Бубу. Торкел и Себастиан. „Е, какво направи със Себастиан?“ Пасивен, но агресивен начин да изясни на Торкел, че е останала с убеждението, че Себастиан е по-важен за него от нея. Сякаш Торкел се нуждаеше от напомняне. Само ако Урсула знаеше. В

момента Торкел беше готов да продаде Себастиан за болезнени медицински експерименти. Тази сутрин обаче му беше дошло в повече и без да се кара с Урсула.

Ето защо Торкел отвърна:

— Идва.

След това придърпа стол и седна. Протегна ръка, взе термоса и си наля кафе.

— Пристигна ли Микаел? — с безразличен тон попита той. Ежедневен разговор за незначителни неща.

— Ще бъде тук следобед.

— Чудесно.

— Абсолютно.

Ваня вдигна глава. Между Урсула и Торкел имаше особен тон, какъвто не си спомняше да е чувала досега. Малко като мама и татко, когато не искат да се издадат, че са се карали, докато беше малка. Когато полагаха огромни усилия да бъдат любезни, така че тя да си мисли, че всичко е наред. Не ставаше тогава, не стана и сега. Ваня погледна Били. Дали и той беше доловил тона? Очевидно не. Беше се вгълбил в лаптопа си.

Себастиан влезе, кимна на останалите и седна. Ваня погледна крадешком Урсула, която изгледа мръсно първо Себастиан, а после Торкел и се втренчи в масата. Какво ставаше тук? Торкел отпи от кафето си.

— Добре. Били, искаш ли да започнеш?

Били затвори лаптопа си, взе малка купчина листове и стана.

— Снощи получих списъка с обажданията от телефонния оператор, а тази сутрин — списъците от НЛСМ, и ги събрах в един документ.

Той раздаде листове на всеки. Ваня се зачуди защо Били не ги остави в средата на масата и всеки да си вземе, но не каза нищо и погледна разпечатката.

— На първата страница са изходящите обаждания. Последното обаждане на Рогер е било в петък в двайсет часа и седемнайсет минути на домашния номер на класната му ръководителка. — Били записа обаждането в хронологията на стената. Себастиан вдигна глава.

— Може ли да кажеш дали се е опитал да се обади на някого след това, но не са му отговорили?

— Да. Това е било последното му обаждане.

— Какво мислиш? — обърна се Ваня към Себастиан.

— Рогер е казал, че иска да говори с Юхан, когато се е обадил в дома на семейство Странд, нали? Но не е звънял на мобилния телефон на Юхан.

Били се обърна към тях и поклати глава.

— Не.

— Може би му е попречило нещо — предположи Торкел.

— Например убийство — обади се Урсула.

— На другата страница са входящите обаждания — продължи Били. — Последното е от Лиза малко преди шест и половина. Е, виждате го и сами. — Той добави обаждането към хронологията. — На следващата страница са текстовите съобщения. Първо са съобщенията, оставени на повредения от юдата телефон. Не са много. Повечето са до и от Юхан, Ерик и Лиза. Вече знаем, че Рогер не е имал много приятели, затова тук няма изненада. Ако обърнете на последната страница, ще видите входящите съобщения, които са били изтрити, и те очевидно са интересните.

Себастиан прегледа листа пред себе си и изправи рамене. „Очевидно интересни“ беше меко казано.

— Две са от предплатен телефон — продължи Били. — Едното е от четвъртък, а другото — от петък, няколко часа преди да изчезне Рогер.

Себастиан прочете първото съобщение.

ТОВА ТРЯБВА ДА ПРЕСТАНЕ! НЕЗАБАВНО! ЗА
ДОБРОТО НА ВСИЧКИ!

И второто:

МОЛЯ, ОБАДИ СЕ! ВИНАТА Е МОЯ! НИКОЙ НЕ
ОБВИНЯВА ТЕБ!

Себастиан остави разпечатката и се обърна към Били:

— Техническите неща никога не са били силната ми страна. Предплатеният телефон означава ли онова, което си мисля?

— Ако мислиш, че имаме номер, но не и името на абоната, тогава, да — отговори Били и написа номера. — Поисках списъци на всички разговори и съобщения от този телефон, така че ще видим къде ще ни отведе.

Себастиан наблюдаваше как Ваня несъзнателно вдигна ръка и протегна показалец във въздуха, докато четеше страниците пред себе си, сякаш беше в училище и вдигаше ръка в час. Той си я представи в училищна униформа и после веднага прогони мисълта. Вече беше преминал достатъчно граници в това разследване и ако годините на краткотрайни връзки го бяха научили на нещо, това беше как да познава почти веднага дали има шанс или не.

— Съобщенията били ли са написани с главни букви в самия телефон, или е така само на разпечатката?

— Били са написани точно както са на разпечатката. С главни букви.

— Приличат на викове.

— Или може би подателят не е бил добре запознат с функциите на текстовите съобщения.

— Повечето хора в тази категория са по-възрастни.

Себастиан отново прочете кратките съобщения и беше склонен да се съгласи с Ваня. Не знаеше дали главните букви означават викове или не, но изборът на думи предполагаше, че подателят е по-възрастен човек, не младеж.

— Няма ли шанс да открием кой ги е изпратил? — попита Торкел с леко примирен тон и Били поклати глава.

— Някой позвъни ли на номера?

В стаята настъпи мълчание. Всички погледнаха Ваня, която беше задала въпроса, след това се спогледаха и накрая се втренчиха в Били. Той се наведе над телефона в средата на масата, включи го на високоговорител и въведе номера. Присъстващите зачакаха. Телефонът не извъня и се чу: „В момента не можете да се свържете с номера, който търсите. Моля, опитайте по-късно“.

Били изключи високоговорителя. Торкел се обърна към него със сериозно изражение.

— Погрижи се някой да продължава да звъни на този номер.

Били кимна.

— Какво има на останалите? — Урсула посочи листовете в ръката си.

Себастиан се вгледа в разпечатката.

Съобщение: 12 бири + водка.

Следващо: 20 бири + джин. Усмехнатото лице.

Следващо: 1 бутилка червено + бира.

И така нататък.

— Това са поръчки.

Другите вдигнаха глави.

— За какво?

— За каквото пише.

Себастиан се обърна към Били.

— Кога е получено последното съобщение?

— Преди около месец.

Себастиан погледна Ваня. Разбра, че тя се досеща какво има предвид той, но въпреки това го изрече:

— Тогава Аксел Юхансон е бил уволнен за нелегална продажба на алкохол.

Ваня стана и го погледна, докато се беше втренчил в разпечатките. Себастиан знаеше къде иска да отиде тя — там, където той не искаше да ходи.

* * *

Ваня тръгна към къщата. Себастиан я следваше на няколко крачки. Отначало той възнамеряваше да остане в колата, но бързо осъзна, че това би изглеждало странно. Не че му пукаше дали Ваня го мисли за странен. Не, това беше по-скоро чист инстинкт за оцеляване. Беше решил, че трябва да остане в разследването още малко, поне докато Били успее да открие адреса на Ана Ериксон. Ако Беатрис Странд му благодареше за прекрасната нощ, това определено щеше да сложи прът в колелата му. Ваня още не беше натиснала звънеца, когато вратата се отвори. На прага стоеше Беатрис. Беше вдигнала косата си на кок и бе облякла семпла блуза и джинси. Изглеждаше изненадана.

— Случило ли се е нещо?

— Трябва да говорим с Юхан — заяви Ваня.

— Няма го вкъщи. Дватамата с Улф отидоха на къмпинг. — Беатрис погледна Себастиан, но с нищо не показва, че са били заедно само допреди няколко часа.

— Знаем — отвърна Ваня, — но имате ли представа къде са отишли?

* * *

Те пътуваха на запад по E18. Указанията на Беатрис ги заведоха до малкото селище Дингтуна, а после на юг по тесни пътища, водещи към езерото Меларен и тесния залив Лила Блакен, където Беатрис предполагаше, че са синът и съпругът ѝ. Ваня и Себастиан не разговаряха. Тя опита да се свърже с Петер Вестин, но той пак не отговори. Разтревожи се защо психиатърът не отговаря на обажданията ѝ. Вече му беше изпратила четири съобщения. Себастиан затвори очи и се помъчи да заспи.

— До късно ли стоя снощи?

Той поклати глава.

— Не, но не спях добре. — Отново затвори очи, за да ѝ покаже, че не му се води разговор, но скоро беше принуден пак да ги отвори, защото Ваня рязко удари спирачки. — Какво става?

— Наляво ли трябва да завием тук? Нали уж си навигатор?

— О, моля те.

— Ти обичаш да взимаш решения. Сега имаш тази възможност.

Себастиан въздъхна, взе картата и я разгледа. Нямахше сили да се съпротивлява. Този път Ваня можеше да се радва на победата си.

* * *

Той мразеше Вестерос.

Господи, колко мразеше Вестерос.

Имаше чувството, че е видял всеки метър от градчето на видеозаписи с различно качество. Би било хубаво да види някоя забележителност на живо, така да се каже, но единственото време,

през което имаше възможност да се откъсне от видеозаписите, беше, когато съставяше списъци с телефонни обаждания или... Били се сепна. Пръстите му полетяха по клавиатурата. *Стоп. Превърти. Включи.* Да, най-последно. Госпожи и господа, отчаяно влиза Рогер Ериксон. Отново *стоп*. Били погледна легендата, която беше пристигнала със записите. Коя камера беше тази? 1–22. „Дротнингтатан“ Къде беше това? Той грабна картата на Вестерос, потърси, намери и отбеляза мястото. Часовникът в горния ъгъл показваше 21:29.

Включи.

Били наблюдаваше как Рогер върви към камерата с наведена тава, тътрейки крака. След десетина метра момчето вдигна глава, зави надясно и се скри зад паркирана кола, която се намираше в странична уличка и извън обсега на камерата.

Били въздъхна. Радостта му беше краткотрайна. Рогер беше жив и бе продължил да върви. Това означаваше, че и Били трябва да продължи. Да види повече от Вестерос, независимо дали иска или не. Рогер се беше отправил на север. Били отново погледна легендата и провери на картата. Отхвърли няколко камери, които бяха в погрешната посока, и пак започна да търси.

Мразеше Вестерос.

* * *

Лиля Блакен беше популярна зона за почивка край залив в езерото Меларен. Поне през лятото. Днес изглеждаше запустяла. Те бяха карали по черни пътища известно време, преди да открият мястото.

Пред очукана табела беше спряло „Рено Меган“ Себастиан слезе и се приближи до колата. Позна я, защото беше пред дома на Беатрис предишния ден, когато бяха видели Улф там. На табелата пишеше: ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛИЛЯ БЛАКЕН — ЧИСТ ВЪЗДУХ И ЗАБАВЛЕНИЯ. Отдолу бяха закачени няколко обяви, които предлагаха вещи за продаване или размяна, но зимната влага беше размазала по-голямата част от текста. Информация за разрешителни за риболов. Той се обърна към Ваня.

— Мисля, че това е мястото.

Те се огледаха наоколо. Пред тях имаше няколко разпръснати групи широколистни дървета, които растяха на откритото поле, водещо към водата. Долу на брега беше разпъната синя палатка, която леко плющеше на вятъра.

Те тръгнаха по мократа трева към палатката. Небето беше облачно, но нощният студ бе преминал. Както винаги, Ваня вървеше отпред. Себастиан се усмихна. Винаги първа, винаги последната дума. Това беше Ваня. Също като него, когато беше млад и амбициозен. И сега той обикновено държеше да има последната дума. Докато се приближаваха към езерото, те видяха двама души, които седяха на разнебитен кей, простиращ се навътре във водата, недалеч от къмпинга. Изглежда ловяха риба. Един до друг. Улф и Юхан. Класически образ на баща и син — нещо, което не се срещаше в живота на Себастиан.

Улф и Юхан бяха дебело облечени и екипирани с шапки и зелени гумени ботуши. До тях имаше няколко кофи, нож и кутия с кукички и тежести. Всеки държеше въдица. Юхан не помръдна от мястото си, но Улф стана и тръгна към тях. На лицето му беше изписано безпокойство.

— Случило ли се е нещо?

Нивото на водата на езерото Меларен се бе повишило след пролетното снеготопене и долната част на кея беше опасно близо до повърхността. През пролуките между дъските прииждаше студена вода, докато Улф вървеше към тях. Себастиан отстъпи няколко крачки назад, за да не се намокри.

— Трябва отново да говорим с Юхан. Имаме нова информация.

— А ние мислехме, че ще бъдем оставени на мира за малко, че ще се махнем от всичко. Периодът наистина е много труден за него.

— Да, казахте ни го, но все пак трябва да говорим с Юхан.

— Всичко е наред, татко.

Улф кимна примирено и ги пусна да минат покрай него. Юхан остави въдицата и бавно се изправи. Ваня не можеше да чака повече.

— Юхан, Рогер продаваше ли алкохол заедно с Аксел Юхансон?

Юхан застана неподвижно и се втренчи в нея. Имаше вид на малко момче, облечено в дрехи, твърде големи за него. Той пребледня и кимна. Улф реагира незабавно. Това очевидно беше новина за него.

— Какви ги говориш?

Тримата възрастни се вгледаха в шестнайсетгодишното момче, което пребледня още повече.

— Идеята беше на Рогер. Той приемаше поръчките. Аксел купуваше алкохола. Продаваха го на по-висока цена и си поделяха печалбата.

Улф погледна сина си със сериозно изражение.

— Ти участваше ли?

Момчето поклати глава.

— Не. Не исках да имам нищо общо с това. — Очите на Юхан умоляваха, но баща му остана строг.

— Чуй ме, Юхан. Разбирам, че искаш да защитиш Рогер, но трябва да кажеш на мен и на тези полицаи всичко, което знаеш. Разбираш ли?

Юхан беше застанал до баща си и безмълвно кимна. Ваня реши да продължи.

— Кога започна това?

— Миналата есен. Рогер говори с Аксел и после двамата бързо се заловиха за работа. Спечелиха добри пари.

— Какво се обърка? Защо Рогер е издал Аксел?

— Аксел не искаше да дели парите с никого и започна да продава сам. В края на краищата, Рогер не му трябваше. Той можеше сам да взема поръчките.

— И Рогер отиде при директора?

— Да.

— И господин Грот уволни Аксел?

— Да, същия ден.

— Аксел казал ли е, че в началото е участвал и Рогер?

— Не знам. Мисля, че Рогер може сам да е казал на господин Грот, че е бил замесен, но е променил решението си. И че вече не иска да участва.

Последните въпроси зададе Себастиан. Представи си как Рогер стои пред педантичния директор и играе ролята на разкаян и съвестен ученик. Обвинява човека, който го е предал. Рогер явно е бил по-пресметлив, отколкото мислеше Себастиан. Той продължаваше да разкрива нови страни от характера му. Беше интригуващо.

— Защо преди всичко Рогер е започнал да продава алкохол?

— Трябваха му пари.

Улф се почувства принуден да се обади, вероятно защото искаше да привлече вниманието към факта, че това е нещо, което засяга семейството му.

— За какво?

— Не го ли виждаше как изглежда, татко? Как е облечен, когато дойде в училище? Нямаше никакво намерение отново да го тормозят.

Последва кратко мълчание и после Юхан продължи:

— Не разбирате ли? Рогер искаше да се впише, да бъде като другите, и затова го направи.

Отначало Рогер беше някак анонимна фигура, но после започна да придобива облик. Скритите аспекти на характера му започваха да излизат на светло и заедно с тях — мотивите му. Беше и тъжно, и в същото време човешко. Млад човек, който иска да бъде някой друг. Нещо друго. На всяка цена. Ваня познаваше ситуацията от времето, когато беше ученичка, но се изненада, че този стремеж може да доведе до насилие, дори до убийство. Тя извади принтираните съобщения от мобилния телефон на Рогер, които ѝ беше дал Били, и ги подаде на Юхан.

— Знаеш ли кой може да ги е изпратил?

Момчето поклати глава.

— Нямам представа.

— Не познаваш ли номера?

— Не.

— Сигурен ли си? Това може да е много важно.

Юхан кимна, за да покаже, че разбира, но пак не знае. Улф сложи ръка на раменете на сина си.

— Мисля, че ти и Рогер се отчуждихте този срок, а?

Юхан кимна.

— Защо? — попита Ваня.

— Ами знаете как е. На тази възраст момчетата се развиват различно. — Улф повдигна рамене, сякаш да покаже, че това е природен закон и никой не може да направи нищо.

Ваня не се отказа и този път подчертано се обърна към Юхан.

— Имаше ли причина вече да не прекарвате толкова много време заедно?

Юхан се поколеба, замисли се и сетне повдигна рамене като баща си.

— Рогер се промени.

— В какъв смисъл?

— Знам ли... Накрая се интересуваше само от пари и секс.

— Секс?

Момчето кимна.

— Непрекъснато говореше за това и на мен не ми харесваше.

Улф прегърна сина си. *Класика*, помисли си Себастиан. Повечето родители се чувстват задължени да защитават децата си веднага щом се спомене за секс, предимно заради онези, които гледат. Да покажат на всички останали, че в тяхното семейство децата са предпазени от животинската страна на нещата, от всичко мръсно. Само да знаеше Улф какво бяха правили снощи съпругата му и Себастиан, докато той трепереше в студената палатка. От друга страна обаче, това би провалило шанса за конструктивен разговор.

Те говориха с Юхан още няколко минути, опитвайки се да открият още улики за истинския характер на Рогер, но момчето, изглежда, нямаше какво повече да им каже. Беше изтощено — и двамата го виждаха — и бяха изкопчили от него повече, отколкото се бяха надявали. Накрая благодариха на Улф и Юхан и се отправиха към колата. Себастиан се обърна и погледна бащата и сина, които стояха на брега и ги гледаха.

Любящ и закрилящ баща.

И неговият син.

Нямаше място за никой друг. Може би не Себастиан беше прелъстил Беатрис.

Може би беше обратното.

* * *

На връщане от Лила Блакен Ваня реши да отидат в дома на Петер Вестин на „Рутевеген“. Раздразнението й, че той не се обажда, се замени с безпокойство. В края на краищата, беше минала цяла сутрин. Когато се приближиха към адреса, стана ясно, че безпокойството й е основателно, тъй като колата се изпълни с парлива

миризма на пушек. През страничното стъкло Ваня видя тънка тъмносива струя дим, която се издигаше над дърветата и къщите. Тя намали и зави наляво в странична уличка и после пак наляво към „Рутевеген“. От двете страни на улицата имаше жилищни сгради и кестени, но тишината и спокойствието бяха нарушени от голям брой пожарни коли, които блокираха пътя напред. Проблясваха сини светлини. Пожарникари сновяха насам-натам, носейки оборудване, без да бързат. Имаше групи любопитни зяпачи, задържани зад кордон. Дори Себастиан се събуди.

— Тук ли отивахме?

— Така мисля.

Те слязоха от колата и бързо тръгнаха към къщата. Колкото повече се приближаваха, толкова по-лошо изглеждаше положението. От външната стена от едната страна на горния етаж липсваха големи части, а вътре се виждаха овъглени останки от мебели и други вещи. По улицата течеше черна воняща вода, която се вливаше в каналите. Миризмата ставаше все по-парлива. Няколко пожарникари гасяха. На сивата ограда, която преди пожара вероятно е била в същия цвят като къщата, имаше метална табелка с номер — 12. Къщата на Петер Вестин.

* * *

Ваня показва служебната си карта и след няколко минути успя да говори със Сундстед, командира на подразделението. Той беше на петдесет и няколко години, с мустаци, облечен със светлоотразително яке с надпис „Главен пожарникар“ на гърба. Спокоен човек, който говореше със северняшки акцент. Изненада се, като видя, че на мястото вече са дошли цивилни полицаи. Преди малко се беше обадил, за да съобщи, че са намерили труп на горния етаж. Ваня се вцепени.

— Възможно ли е да е човекът, който е живял тук? Петер Вестни? — попита тя.

— Не знаем, но е твърде възможно. Трупът беше намерен в онова, което е останало от спалнята — отговори Сундстед и обясни, че единият пожарникар от екипа му забелязал овъглен крак, подаващ се от рухналия таван. Щели да се опитат да извадят тялото веднага щом

могат, но тъй като все още гасели тлеещите останки и рискът сградата да се срути още повече, бил голям, това можело да стане след няколко часа.

Пожарът започнал рано сутринта и съседът се обадил на пожарната в 4:17 часа. Когато пристигнали, вече горели големи секции от горния етаж, и трябвало да се съсредоточат върху това огънят да не се разпространи към съседните къщи.

— Подозирате ли умишлен палеж?

— Твърде рано е да се каже, но концентрираният източник на огъня и бързото разпространение предполагат, че случаят е такъв.

Ваня се огледа наоколо. Себастиан беше отишъл да говори с любопитните съседи. Тя извади телефона си и се обади на Урсула. Обясни какво е положението и я помоли да дойде веднага. След това потърси Торкел, но той не отговори. Ваня остави съобщение на гласовата му поща.

Себастиан се беше отправил към нея. Той кимна по посока на съседите, с които току-що беше разговарял.

— Някои са видели Вестин вчера късно вечерта и са сигурни, че той е бил тук снощи. Почти винаги си бил вкъщи.

Двамата се спогледаха.

— Струва ми се, че съпадението е твърде голямо — добави Себастиан. — Сигурна ли си, че Рогер му е бил пациент?

— Изобщо не съм сигурна. Знам, че е ходил при него един-два пъти в началото, след като се е преместил в гимназията. Каза ми го Беатрис Странд. Но нямам представа дали е ходил при Вестин напоследък. Разполагам само с инициалите и часовете в сряда.

Той кимна и докосна ръката ѝ.

— Трябва да разберем. — Себастиан тръгна към колата. — Училището е твърде малко, за да може някой да опази такава тайна. Повярвай ми, учил съм там.

Те се качиха в колата и потеглиха към гимназия „Палмльовска“ Разследването, изглежда, непрекъснато ги връщаше там.

Идеалното училище на повърхността.

С все по-големи пукнатини, появяващи се във фасадата.

Ваня се обади на Били и го помоли да разбере всичко, което може, за Петер Вестин, психолог, регистриран на адрес „Рутевеген“ 12. Той обеща да се залови с това колкото е възможно по-скоро. В това

време Себастиан позвъни на Лена Ериксон да провери дали тя знае какво е правил синът ѝ всяка сряда в десет часа. Точно както подозираше Ваня, Лена не знаеше нищо за никакъв училищен психолог. Себастиан ѝ благодари и затвори. Ваня го погледна и осъзна, че от няколко часа е забравила, че се е зарекла да не го харесва. Той всъщност беше доста добър слушател в критични ситуации. Тя не можа да сдържи усмивката си. Себастиан, естествено, се възползва от възможността да я изтълкува погрешно.

— Флиртуваш ли с мен?

— Какво? Не!

— Хвърляш ми погледи като влюбена тийнейджърка.

— Я си го начукай!

— Няма от какво да се срамуваш. Такова е въздействието, което оказвам на жените — усмихна се той самодоволно.

Ваня отмести очи и настъпи педала на газта.

Този път Себастиан определено имаше последната дума.

* * *

— Имаш ли свободна минутка?

По тона на гласа ѝ Харалдсон веднага разбра, че Хансер всъщност има предвид: *Искам да говоря с теб. Незабавно!* Той вдигна глава от работата си и я видя да стои там със скръстени ръце. Изражението ѝ беше сериозно, когато кимна към вратата на своя кабинет. Но нямаше да ѝ е лесно. Каквото и да ставаше, Харалдсон не възнамеряваше да ѝ позволи да играе на домакински терен.

— Не може ли да говорим тук? Опитвам се да не стъпвам на болния си крак.

Хансер огледа помещението, сякаш да преброи колко колеги седят най-близо до Харалдсон и може да чуят разговора, а после въздъхна и с движение, изразяващо потиснато раздражение, придърпа стол от една свободна работна станция. Седна срещу Харалдсон, наведе се към него и тихо заговори:

— Снощи беше ли пред сградата с апартамента на Аксел Юхансон?

— Не.

Чист рефлекс.

Отричане.

Без логичен мисловен процес.

Дали Хансер питаше, защото вече знаеше, че той е бил там? Вероятно. В такъв случай „да“ щеше да бъде по-добре, а после Харалдсон можеше да се опита да измисли основателна причина защо е бил там, ако има проблем. Предполагаше, че има, защото иначе Хансер не би си направила труда да дойде да говори с него, нали? Или само подозираше, че той е бил там? В такъв случай отричането щеше да свърши работа. Може би тя искаше да похвали инициативността му? Едва ли. Умът на Харалдсон работеше трескаво. Той имаше чувството, че това ще бъде упражнение по контрол върху пораженията и че е по-добре да беше отговорил с „да“ на първия въпрос. Времето изтече.

— Сигурен ли си, че не си бил там?

Вече беше късно да промени отговора си, но не беше необходимо да потвърждава или да отрича казаното.

— Защо?

— Обади ми се някоя си Дезире Холмин. Тя живее в същата жилищна сграда като Аксел Юхансон. Каза, че го видяла снощи и че някой, който седял в кола, хукнал да го гони, докато Аксел се прибирал вкъщи.

— И ти мислиш, че съм бил аз?

— Ти ли беше?

Харалдсон се замисли трескаво. Холмин... Тя не беше ли дребната сива дама на етаж на Юхансон? Да. Съседката прояви голям интерес, когато Харалдсон почука на вратата ѝ и разговаря с нея. Той си мислеше, че никога няма да се измъкне от нея. Трябваше да се досети, че старицата наблюдава какво става. Искане да помогне на полицията. Да внесе малко вълнение в сивия си, еднообразен пенсионерски живот. От друга страна, беше тъмно и старата дама сигурно е била уморена. Пък и можеше да е късогледа. Малко сенилна. Можеше да му се размине.

— Не.

Хансер млъкна и се втренчи изпитателно в лицето му. Не и без леко задоволство. Харалдсон не знаеше, но току-що беше започнал да

копае гроба си. Хансер не проронваше нито дума, убедена, че той ще продължи да копае.

Харалдсон започна да се чувства неудобно. Не му беше приятен начинът, по който тя го гледаше. Не му беше приятно и мълчанието, което ясно показваше, че не му вярва. И не играеше ли на устните ѝ тънка усмивчица? Харалдсон реши да изиграе коза си.

— Как мога да гоня някого, когато едва доуцуквам до банята?

— Заради крака ти ли?

— Именно.

Хансер кимна. Харалдсон ѝ се усмихна. Готово, въпросът е решен. Тя щеше да осъзнае, че предположението ѝ е невъзможно, и щеше да го остави на мира. За негова изненада Хансер не помръдна от мястото си.

— Каква кола караш?

— Защо?

— Госпожа Холмин каза, че мъжът, който е гонил Юхансон, е слязъл от зелена тойота.

Добре, помисли си Харалдсон, време е да изиграя по-слабите карти — тъмно, уморена, късогледа и сенилна. На какво разстояние беше от сградата? Двайсет-трийсет метра. Най-малко. Лицето му разцъфна в обезоръжаваща усмивка.

— Не че искам да дискредитирам госпожа Холмин, но ако говорим за снощи, тогава предполагам, че е било тъмно, затова как е видяла какъв цвят е колата? И на колко години е тя? Наближава осемдесетте? Говорих с нея и трябва да кажа, че не ми се видя много надеждна като свидетел. Бих се изненадал, ако различава марките коли.

— Колата е била паркирана под улична лампа и госпожа Холмин е имала бинокъл.

Хансер се наведе още по-близо към Харалдсон и се втренчи в очите му. Направо виждаше как работи мозъкът му. Като в анимационен филм, където зъбчатите колелца се въртят все по-бързо. Тя малко се изненада. Не разбираше ли Харалдсон накъде води разговорът?

— Ами аз едва ли съм единственият, който има зелена тойота. Ако наистина колата е била такава.

Очевидно не, помисли си Хансер. Харалдсон не само че продължаваше да копае, но и беше скочил долу в гроба и започваше да се зарива.

— Тя е записала регистрационния номер. Ти си единственият с този номер.

Харалдсон онемя. Не можеше да измисли нищо. Главата му беше празна. Хансер се наведе над бюрото.

— Сега Аксел Юхансон знае, че го търсим, и вероятно ще полага още повече усилия да се крие.

Харалдсон се опита да отговори, но думите не излизаха от устата му. Нищо. Гласните му струни отказваха да се подчинят.

— Ще трябва да уведомя Торкел Хьоглунд и екипа му. Това е тяхното разследване — подчерта тя, наблюдайки на всяка дума поотделно. — Казвам го възможно най-ясно, тъй като ти, изглежда, още не си го схванал.

Хансер се изправи и погледна отвисоко Харалдсон, чиито очи се стрелкаха из офиса. Ако преценката му не беше толкова погрешна и честно казано, ако беше друг, а не Харалдсон, тя малко щеше да го съжали.

— Освен това трябва да обсъдим къде си бил, когато трябваше да си в Листашер. Дезире Холмин каза, че мъжът, който гонил Аксел Юхансон, не е куцал. Точно обратното. Тичал е много бързо.

Хансер се обърна и излезе. Харалдсон гледаше след нея с безизразно лице. Как се беше случило това? Уж трябваше да се измъкне. Контролът върху пораженията беше най-лошият сценарий. Нямаше го дори на картата. Речта на комисаря на полицията остана много, много далеч. Харалдсон усети, че спиралата на живота му се върти все по-бързо надолу и става все по-стръмна. Той падаше. Безпомощно.

* * *

Урсула познаваше Сундстед. Той беше следовател в Комисията по извънредни ситуации известно време, а после се върна към професията си на пожарникар. Запознаха се, когато тя работеше в НЛСМ, по време на сложно разследване за частен самолет, разбил се в

Сьормланд. Подозираха, че пилотът е бил отровен от съпругата си. Започнаха добре от самото начало. Сундстед беше също като Урсула — не се страхуваше да встъпи в схватка. Не му минаваха разни номера. Той я забеляза веднага щом тя слезе от колата и приятелски ѝ помахаше с ръка.

— Боже, каква чест!

— Много си любезен.

Те се прегърнаха дружески и набързо отбелязаха колко отдавна не са се виждали. След това Сундстед ѝ даде каска и я поведе към опожарената къща.

— Значи още работиш в „Риксморд“?

— Да.

— Сигурно си тук заради смъртта на онова момче.

Урсула кимна. Той посочи все още димящата къща.

— Мислиш ли, че има връзка?

— Не знаем. Извадихте ли трупа?

Сундстед поклати глава. Взе широк брезентов плащ и ѝ го подаде.

— Облечи го. Ще ти покажа къде е трупът. Има да хленчиш, ако не те включат от самото начало.

— Не хленча. Оплаквам се. При това основателно. Има разлика.

Те се усмигнаха един на друг и продължиха към къщата. Влязоха през отвора, където е била предната врата, която сега беше паднала на една страна в коридора. Мебелите в кухнята бяха останали недокоснати от пламъците и сякаш чакаха някой да дойде и да седне да обядва. Подът обаче беше залят с мръсна, черна от сажди вода, която все още капеше от тавана и се стичаше надолу по стените. Качиха се горе по стълбите, които също бяха хлъзгави от водата. Парливата миризма се засили и предизвика сърбеж в носа на Урсула и сълзи в очите ѝ. Въпреки че беше виждала много пожари, винаги ѝ беше интересно. Огънят преобразяваше ежедневните предмети по ужасяващ и същевременно привлекателен начин. Сред отломките стоеше непокътнато кресло. Зад него, където по-рано е имало външна стена, Урсула видя двора и съседната къща. Преходността на живота се съчетаваше с остатъците от нормалността. Сундстед забави крачка, тръгна по-предпазливо и направи знак на Урсула да спре. Подът изскърца злоещо под тежестта му. Той посочи бял чаршаф до

остатъците от леглото. Бяха се срутили части от покрива и горе се виждаше небето.

— Ето го трупа. Трябва да укрепим пода, преди да го изнесем.

Урсула кимна, клекна и извади фотоапарата си. Сундстед разбра какво иска да направи тя и без да пророни нито дума, протегна ръка, хвана единия край на чаршафа и го дръпна. Отдолу имаше овъглени дървени покривни греди и счупени и цели керемиди от рухналата секция на покрива. Под отломките се подаваше човешки крак. Беше почернял от огъня, но плътта не беше изгоряла. Урсула направи няколко снимки, като започна по-отдалеч и постепенно се приближи. Докато снимаше отблизо, тя долови по-сладникав мирис, проникващ през парливата миризма на огъня, нещо като комбинация между морга и горски пожар. Възможно беше да свикне с много неща в работата си, но миризмите винаги бяха най-трудни.

Урсула преглътна.

— Съдейки по размера на петата, вероятно е възрастен мъж — започна Сундстед. — Да ти помогна ли да вземеш проба от тъканта? Около глезена са останали меки части.

— Ще го направя по-късно, ако е необходимо. В момента повече би ми помогнало, ако имам нещо, което да сравня със стоматологичния картон.

— Ще мога да преместя трупа едва след няколко часа.

Урсула кимна.

— Добре. Ако не съм тук тогава, веднага ми се обади. — Тя извади визитна картичка от джоба си и я подаде на Сундстед. Той я прибра и покри трупа.

Двамата се изправиха и започнаха да обсъждат причината за пожара. Урсула не беше експерт, но дори тя виждаше няколко детайла в спалнята, които показваха, че огънят се е разпространил изключително бързо. Твърде бързо, за да е възникнал случайно.

* * *

Ролф Лемел беше съкрушен. Един близък приятел му се беше обадил да му каже за пожара в дома на Петер. Той обаче не знаеше, че

в спалнята е намерен труп, и когато Ваня му каза, пребледня още повече, отпусна се на канапето в чакалнята и се хвана за главата.

— Петер ли е?

— Още не знаем, но има голяма вероятност да е той.

Лемел изви тяло насам-натам, сякаш не знаеше къде да се дене. Дишането му беше тежко и затруднено. Себастиан му донесе чаша вода. Ролф отпи няколко глътки и изглежда, малко се успокои. Той погледна двамата полицаи. Сети се, че единият беше търсил Петер по-рано сутринта, когато Лемел все още мислеше, че колегата му закъснява. Тогава полицайката му се видя досадна. Сега обаче той осъзна, че не е разбрал сериозността на посещенияето й.

— Защо бяхте тук сутринта? Във връзка с това ли? — попита Ролф, гледайки Ваня в очите.

— Още не знаем. Исках да питам дали един човек е идвал при Петер.

— Кой?

— Името му е Рогер Ериксон. Шестнайсетгодишно момче от гимназия „Палмльовска“.

Ваня понечи да извади снимка на Рогер, но не се наложи.

— Момчето, което беше убито?

— Именно.

Тя все пак му даде снимката, за да бъде сигурна. Ролф се втренчи в нея и я гледа дълго и замислено.

— Не знам. Петер имаше договор за консултации с училището, затова тук идваха много деца. Възможно е.

— Всяка втора сряда в десет часа този срок. Идвал ли е Рогер тогава?

Лемел поклати глава.

— Аз работя тук само три дни седмично. В сряда и четвъртък съм в болницата и затова не знам. Но може да проверим в стаята на Петер. Тетрадката му трябва да е там.

— Имате ли секретарка? — попита Себастиан, когато минаха през остъклените врати и тръгнаха по малък коридор.

— Не. Сами организираме нещата. Това би било излишен разход.
— Лемел спря пред втората врата вдясно и извади ключовете си. Изглеждаше малко изненадан, когато се опита да превърти ключа, но вратата изведнъж се отвори. — Странно...

Себастиан бутна вратата. В стаята цареше пълен хаос. Навсякъде бяха разхвърляни папки и листове. Чекмеджетата бяха издърпани. Съдържанието на папките беше изсипано на пода. Имаше строшени стъкла. Ролф се стъписа. Ваня бързо нахлузи латексови ръкавици.

— Не влизайте. Себастиан, обади се на Урсула и ѝ кажи да дойде веднага, щом може.

— Мисля, че е по-добре ти да ѝ се обадиш — плахо се усмихна Себастиан.

— Обясни ѝ за какво става дума. Тя може и да те мрази, но е професионалист. — Ваня се обърна към Лемел. — Значи вчера не сте били тук, така ли?

Той поклати глава. Тя започна да оглежда стаята.

— Виждате ли някъде тетрадката на Петер?

Ролф все още беше в шок и се забави, докато отговори.

— Не. Това е голяма зелена тетрадка с кожени корици.

Ваня кимна и се залови да търси сред разхвърляните листове.

Задачата не беше лесна, защото тя не искаше да разбулва много нещата и да рискува да съсипе вероятни вещественни доказателства. В същото време чувстваше, че е изключително важно да открие дали има връзка между Петер Вестин и Рогер Ериксон. Защото, ако имаше, това щеше да означава, че разследването е приело неочакван обрат.

След десетина минути Ваня се отказа. Доколкото видя, в стаята нямаше никаква тетрадка. Не можеше обаче да преобърне наопаки всичко и да претърси навсякъде. Урсула се беше обадила, за да каже, че ще бъде заета на „Рутевеген“ още няколко часа, но говорила с Хансер, която обещала, че полицията на Вестерос ще изпрати най-добрия си криминалист. На Урсула това не ѝ харесвало, но все пак едва ли щяло да е трудно да се обработи една стая. Ваня заключи вратата с ключа на Лемел и отиде пак да говори с него. Той седеше на канапето и разговаряше с някого по телефона. Очите му бяха насълзени и тонът на гласа му беше овладян, но изпълнен с тъга. Лемел видя Ваня и се опита да се стегне.

— Трябва да затварям, скъпа. Полицията отново иска да говори с мен.

— Ще дойде криминалист. Никой да не влиза в онази стая. Може ли да задържа ключовете ви?

Той кимна. Ваня се огледа наоколо.

— Къде е колегата ми?

— Каза, че ще отиде да провери нещо.

Тя въздъхна и извади мобилния си телефон, но после осъзна, че няма номера на Себастиан. Не беше очаквала, че ще ѝ потрябва.

* * *

Себастиан влезе в столовата на гимназия „Палмльовска“. Когато учеше там, на партера нямаше топло и уютно заведение, приличащо на кафене. Навремето това пространство беше учебна стая за онези, които искаха да пишат допълнителни домашни. Стените не бяха бели с малки лампи като прожектори. Нито пък си спомняше черни кожени фотьойли, ниски масички от светло дърво или малки тонколони на стените, от които се разнася фонова музика. Доколкото си спомняше Себастиан, едно време на стените имаше лавици с книги и учебници, а на пода — дълги маси с твърди столове. Нищо друго.

Беше му писнало да свири втора цигулка в практиката си като психолог. Цял ден се беше борил да се впише сред останалите, да не прекалява, да бъде екипен играч и всичките тези щуротии. Не беше особено трудно. Трябваше само да се носи по течението и в повечето случаи да си затваря устата. Но беше отегчително, съсипващо душата и сковаващо ума. Въпреки че успя да отбележи няколко точки пред Ваня в колата ѝ, пак не беше доволен. Беше като някакво съществуване, сведено до минимум, а Себастиан беше свикнал с други мащаби.

Докато наблюдаваше как Ваня внимателно премества листове сред хаоса в стаята на Петер Вестин, за да не съсипе нещата за Урсула, Себастиан реши този път да играе соло. Навсякъде имаше информация. Все някой трябваше да знае нещо. Нужно е само да знаеш кого да попиташ.

Ето защо той стоеше тук и оглеждаше кафенето. Себастиан забеляза Лиза Хансон, която седеше наблизко и бърбеше с приятелките си. На масата пред тях имаше празни чаши от кафе лате. Той се приближи. Лиза не изглеждаше много доволна, че го вижда, но в очите ѝ се четеше примирение. Това беше достатъчно.

— Здравей, Лиза. Ще ми отделиш ли две секунди?

Другите момичета го погледнаха изненадано, но Себастиан не дочака отговор.

— Трябва ми помощта ти.

* * *

Когато двацет и пет минути по-късно се върна в кабинета на психолозите Вестни и Лемел, Себастиан беше получил потвърждение от два източника, че Рогер Ериксон е ходел при Петер Вестин всяка втора сряда в десет часа. Като при всички ясно изразени групи със силен вътрешен контрол (а няма много групи с по-ефикасна система за следене един друг от тази на тийнейджърите) за Рогер би било невъзможно да се измъкна и да посещава психолог, без да разбере никой. Лиза нямаше представа при кого е ходел всяка втора сряда, но беше запозната с йерархиите в училището и се оказа много полезна в намирането на някой, който знае. Виждаше го беше едно момиче от девети клас и друго от класа на Рогер го потвърди. Те се бяха срещали в чакалнята на психолога два пъти.

Ваня говореше по телефона. Тя го погледна с кисело изражение, когато той безгрижно влезе в стаята и ѝ се усмихна. Себастиан забеляза, че криминалист търси пръстови отпечатъци върху рамката на вратата на стаята на Вестин. Беше подбрал момента идеално. Изчака, докато Ваня приключи разговора.

— Как върви? Открихте ли някакви улики?

— Още не. Къде беше?

— Свърших малко работа. Ти искаше потвърждение, че Рогер е идвал тук всяка втора сряда в десет часа. Идвал е.

— Кой ти каза?

Себастиан ѝ каза имената на двете ученички. Дори си беше записал на малко листче какво са казали. Знаеше, че това ще я подразни още повече.

— Обади им се и провери, ако искаш.

Ваня взе листчето.

— Ще го направя, но по-късно. Сега отиваме в участъка. Били е открил нещо.

* * *

Торкел се надяваше, че е нещо добро. Нуждаеше се от напредък, нещо, което да го накара да се усмихне. Всъщност беше готов да се задоволи с всяка дреболия, която показва, че не всичко отива по дяволите. Току-що беше излязъл от среща с Хансер. След учтива размяна на реплики от сорта на „Благодаря за вечерята“ и „Беше много хубава“, тя му разказа за Томас Харалдсон. Нямаше значение колко добронамерени са били усилията му. Некомпетентният тъпак вероятно бе успял да принуди единствения им заподозрян да се скрие във земя. Това означаваше, че информацията, с която се бяха сдобили от списъците с телефонни обаждания и възстановените съобщения, сега беше почти безполезна. Отгоре на всичко психологът на Рогер, изглежда, беше убит. Е, поне беше мъртъв. Торкел вършеше тази работа твърде отдавна, за да мисли, че това е нещастен случай.

Затова сега имаха двойно убийство. Малка утеха беше, че според Себастиан първото не е било планирано. Второто определено беше. Вестин вероятно бе умрял, защото е знаел нещо за Рогер Ериксон. Торкел се наруга наум. Защо не беше по-бърз? Защо не бяха отишли първи при психолога? В това проклето разследване нищо не вървеше в тяхна полза. Медиите скоро щяха да направят връзка между двата смъртни случая и само това им трябваше, за да поддържат интереса на публиката.

И Урсула му се сърдеше.

Микаел идваше насам.

Торкел отвори вратата на стаята за конференции. Урсула все още беше на местопрестъплението, но другите вече се бяха събрали. Били ги беше повикал всичките. Торкел седна и му кимна да започне. Проекционният апарат на тавана забръмча и Торкел предположи, че ще гледат още записи от камерите за наблюдение. Оказа се прав. Рогер се появи в кадър, идвайки отдясно.

— В 21:29 Рогер Ериксон е бил тук. — Били огради в кръг улицата на картата на стената. — Това е на около километър и половина от „Густавсборгсгатан“ Както виждате, той пресича пътя и изчезва. В буквалния смисъл на думата. — Били превъртя видеозаписа и спря кадъра точно преди Рогер да се скрие зад паркирана кола. —

Той завива по „Спренггренд“, задънена улица, която завършва с пешеходни алеи, водещи в три посоки. — Били посочи на картата с писалката си. — Проверих всяка камера на север и запад от „Спренггренд“. Не са много. Рогер не се появява на нито една от тях, затова проверих дали не се е върнал. Нищо. Видях повече безлични улици, отколкото някой иска да види през целия си живот. Това е последното изображение на Рогер Ериксон.

Всички гледаха застиналия кадър на стената. И без това вече лошото настроение на Торкел спадна с още няколко градуса.

— Ако предположим, че Рогер е продължил направо, отправяйки се на север, какво има там? — попита Ваня.

Торкел беше благодарен, че в екипа все още има някой, който се опитва да измъкне максимум от нищото.

— От другата страна на E18 е жилищният комплекс.

— Рогер имал ли е някаква връзка с тази част на града? Съученик, който живее там? Нещо такова?

Били поклати глава. Себастиан стана и се приближи до картата.

— Какво е това? — попита той, посочвайки голяма сграда на двайсетина метра от края на „Спренггренд“.

— Мотел.

Себастиан започна да крачи из стаята и да говори със спокоен тон на гласа, сякаш говореше на себе си.

— Рогер и Лиза са се престрували, че имат връзка. Тя каза, че Рогер се е виждал с някой друг, но не знае кой. Рогер бил изключително потаен по този въпрос. — Себастиан се върна при картата и сложи пръст върху мотела. — Според Юхан Рогер е говорел много за секс. Мотелът е идеално място за такива срещи. — Погледът му обходи тримата присъстващи. — Да, говоря от личен опит. — Той погледна Ваня многозначително. — Не точно за този мотел, но ти и аз все още не сме приключили.

Ваня го погледна уморено. Вторият сексуален намек за деня. Още един, и тя щеше да го изрита от разследването, преди да се усети какво го е сполетяло. Но не каза нищо. Защо да го предупреждава? Торкел скръсти ръце и погледна Себастиан с недоверчиво изражение.

— Идеята за среща в мотел не е ли малко... екстравагантна, когато си само на шестнайсет? На тази възраст тези неща обикновено стават в нечий дом.

— Вероятно не е било възможно по ред причини.

Никой не каза нищо. Били и Ваня също гледаха недоверчиво. Себастиан разпери широко ръце.

— Я стига! Имаме надървено шестнайсетгодишно момче и мотел. Със сигурност си струва поне да проверим.

Ваня скочи.

— Били.

Той кимна и двамата излязоха.

Евтиният мотел „Един“ беше построен през шейсетте години на ХХ век и изглеждаше мърляв и занемарен. На големия паркинг имаше само три коли. Мястото беше вдъхновено от Америка и се състоеше от два дълги етажа с външни стъпала, така че всяка стая имаше отделен вход с пряк достъп до паркинга. В средата на първия етаж имаше малка рецепция с неонов знак „Свободни стаи“. Били и Ваня решиха, че отдавна не е бил угасян. Ако искаш да се срещнеш с някого тайно, това беше идеалното място.

Те влязоха през двойните стъклени врати, на които имаше бележка, написана на ръка: НЕ ПРИЕМАМЕ КАРТИ „АМЕРИКАН ЕКСПРЕС“. Осветлението беше оскъдно. Имаше висок, извит плот, направен от тъмно дърво, мръсен тъмносин мокет и два фотьойла до кръгла масичка за кафе. Атмосферата беше потискаща и смърдеше на тютюнев дим. Малкият вентилатор, който бръмчеше в единия край на плота, не влияеше на въздуха. Зад плота седеше жена на около петдесет и пет години с дълга коса, която вероятно беше изрусена. Тя четеше едно от онези евтини клюкарски списания, пълни с колкото може повече снимки и по-малко текст. До нея беше днешният вечерен брой на „Афтонбладет“, разгърнат на статия за Рогер. Ваня го беше прегледала по-рано. Нямаше нищо ново, освен интервю с директора на гимназия „Палмльовска“, в което той разказваше колко активно е училището му в усилията си да изкорени тормоза и изолацията и как Рогер намерил този дом от дома си, както се беше изразил. На Ваня ѝ се беше догадило от лъжите, които Рагнар Грот беше избълвал. Жената зад рецепцията погледна новодошлите.

— Здравейте. С какво мога да ви помогна?

Били ѝ се усмихна.

— Бяхте ли дежурна миналия петък?

— Защо?

— Бие сме от полицията.

Били и Ваня ѝ показаха служебните си карти и тя кимна в знак на извинение. Ваня извади снимка на Рогер и я сложи под лампата пред жената, за да я види добре.

— Познавате ли това момче?

— Да, от вестника. — Жената докосна разгърнатия вестник. — Тук пише по нещо за него всеки ден.

— Но не го познавате от мотела?

— Не... Трябва ли?

— Смятаме, че може да е идвал тук миналия петък. Малко преди десет вечерта.

Жената зад рецепцията поклати тава.

— Но разбира се, ние не виждаме всички гости, обикновено само човека, който плаща. Искам да кажа, че той може да е бил в някоя от стаите с някой друг.

— А бил ли е в някоя от стаите?

— Не, доколкото знам. Само казвам, че може да е бил.

— Искаме да знаем малко повече за гостите в онази вечер.

Отначало изражението на жената беше недоверчиво, но след малко тя се премести пред компютъра, който беше твърде стар. Най-малко на осем години, както забеляза Били. Вероятно по-стар. Антика. Жената започна да трака на пожълтяла клавиатура.

— Заети са били девет стаи, от петък до събота.

— Всичките ли са били заети около девет и половина?

— Вечерта ли?

Били кимна. Жената продължи да проверява и след малко намери онова, което търсеше.

— Не, само седем.

— Трябва ни всичката информация, която имате за гостите.

Жената намръщи чело от безпокойство.

— Убедена съм, че ви е необходимо някакво разрешение за това, нали? Някаква заповед?

Ваня се наведе към нея.

— Не мисля.

Жената обаче вече беше взела решение. Не че познаваше добре законите срещу незаконните разследвания и такива неща, но беше гледала по телевизията, че полицаите винаги се нуждаят от заповед за

всичко. Не беше длъжна да дава информация за клиентите си само защото ченгетата са я поискали. Тя щеше да отстоява правата си.

— Да. Нуждаете се от заповед.

Ваня я изгледа мръсно и се обърна към Били.

— Добре, ще се върнем със заповед.

Жената кимна доволно. *Ето, готово.* Тя беше защитила личния живот на гостите си и следователно и свободата на словото.

— И ще доведем инспектор — продължи полицайката. — И може би някого от ХЕИ. Предполагам, че имате и ресторант?

Рецепционистката погледна малко неуверено Ваня. Не можеха да го направят, нали?

Полицаят се огледа наоколо, кимна и заговори сериозно:

— Да не забравяме и инспектор по противопожарната безопасност. Виждам, че има няколко маршрута за евакуация, които трябва да бъдат проверени. А вие сте готова ожесточено да защитавате гостите си.

Те тръгнаха към вратата.

— Почакайте. Не искам да усложнявам нещата за вас. Ще ви дам копие още сега.

Тя се усмихна глуповато на полицаите. Погледът ѝ се спря на разгърнатия вестник. Жената изведнъж го позна. Изпита странно чувство. Вълнение и ликуване. Шанс да вземе няколко бонус точки. Вероятно можеше да ги накара да забравят за ХЕИ. Тя се обърна към полицайката, която се връщаше.

— Той беше тук миналия петък.

Полицаят също дойде. На лицето му беше изписано любопитство.

— Какво?

— Той беше тук миналия петък — повтори жената, сочейки вестника.

Ваня се сепна, когато видя снимката.

16.

В голямата стая се усещаше атмосфера на вълнение, каквато липсваше преди. Имаше много въпроси, случаят се беше отворил в няколко посоки и сега трябваше да определят приоритетите. Последната новина беше, че рецепционистката беше сигурна, че е видяла Рагнар Грот, директора на гимназия „Палмльовска“, в мотела в петък вечерта. И не за пръв път. Ходел там през редовни интервали. Винаги плащал в брой и се представял като Роберт някой си. В онзи петък тя го зърнала, докато минавал отвън, отправяйки се към стаите в западната част, но не се регистрирал лично. Жената предполагаше, че се е срещал с любовница. Все пак имало хора, които използвали мотела за такива неща. Можело да не го прочетете в обявите, но било факт. Себастиан злорадстваше. Ставаше все по-хубаво. Само като си помислеше, че може да се окаже, че педантичният Рагнар Грот крие сериозни мръсни тайни. Торкел погледна Ваня и Били и кимна одобрително.

— Добре, браво. Това означава, че директорът се превръща в очевиден приоритет. Така както виждам нещата, има голяма вероятност той и Рогер да са били на едно и също място в нощта, когато е бил убит Рогер.

Били извади снимка на Рагнар Грот и я подаде на Торкел.

— Може ли да я закачиш? Още не съм имал възможност да го проверя, но интересното е, че и Рогер, и Петер Вестин са свързани с Грот. Вестин е имал договор с училището, а Рогер е учил там.

Торкел закачи снимката на Грот и начерта стрелки, сочещи към Рогер и Вестин.

— Може би трябва отново да посетим директора. С нови въпроси. — Торкел се обърна към другите. Последва кратко мълчание.

— Мисля да действаме внимателно и да съберем повече информация, преди да говорим с него — обади се Себастиан. — Досега той доказва, че има талант да укрива важни сведения. Затова,

колкото повече знаем, когато отидем при него, толкова по-трудно ще му бъде да увърта.

Ваня кимна в знак на съгласие. И тя беше на същото мнение.

— Особено след като все още знаем твърде малко за Петер Вестин. Дори не знаем със сигурност дали той е човекът в спалнята, нито как е възникнал пожарът — добави Ваня. — Урсула все още е на „Рутевеген“ и обеща първоначален доклад веднага щом е възможно.

— Ами влизането с взлом в кабинета на Вестин? Имаме ли нещо от местопрестъплението? — попита Торкел.

— Не. Няма веществени доказателства, нито тетрадка. Тук сме в задънено положение. Колегата на Вестин каза, че той не водел подробни записки. Може би по някоя ключова дума тук-там, но ги е записвал в тетрадката, която, естествено, е изчезнала.

— Нямаме много късмет — въздъхна Били.

— Това означава, че трябва да работим по-усилено — отвърна Торкел, поглеждайки екипа си с окуражително изражение. — Знаем, че късметът идва с упорита работа. Засега ще предположим, че взломът е свързан с пожара и че тетрадката на Петер Вестин е открадната заради написаното в нея. Помолих Хансер да организира разпити на съседите в близост до кабинета на Вестин, за да видим дали някой е видял нещо подозрително снощи.

— Ами Аксел Юхансон? — Били кимна към снимката на домакина, която беше закачена в ъгъла. — Има ли нещо ново по този въпрос?

Торкел се засмя и поклати глава.

— Любимият на всички детектив Томас Харалдсон е предприел самостоятелно наблюдение.

— Какво?

— Не знам откъде да започна...

— Може да започнеш, като признаеш, че бях права. Трябваше да се отървем от него веднага щом се запознахме във фойето — усмихна се Ваня и Торкел кимна.

— Няма да споря.

На вратата се почука. Униформена полицайка подаде глава в стаята, попита за Били и Ваня и им даде по един плик. Били надникна вътре.

— Да ги обсъдим ли сега? — попита той, поглеждайки Торкел.

— Какво е това?

— Първоначални доклади за гостите, които Ваня и аз смятаме, че си струва да разгледаме по-обстойно.

Торкел кимна.

— Да, добре. Но първо трябва да ви кажа за Аксел Юхансон. Тук нямаме нови улики. Благодарение на Харалдсон сега той знае, че го търсим, затова има риск да е напуснал Вестерос. Хансер обеща да включи всички ресурси в издирването му и оставяме това на нея. Тя се чувства малко неудобно, между другото.

Докато Торкел говореше, Били отиде до стената с новите снимки и щом шефът му свърши, започна да обяснява:

— И така, в девет часа в петък вечерта са били наети девет стаи. Задраскахме три семейства с деца и възрастна двойка, които останали до понеделник. Рогер или Рагнар Грот едва ли са ходили при семействата или възрастната двойка. Остават три имена, които може да представляват интерес. — Снимките показваха две жени и един мъж. — Малин Стен, дващест и осем годишна, Франк Клевен, петдесет и три годишен, и Стина Бокстрьом, на четирийсет и шест.

Другите се приближиха, за да видят по-добре увеличените паспортни снимки.

Малин Стен, по баща Рагнарсон, беше най-младата от тримата гости, привлекателна жена с дълга черна къдрава коса. Според информацията, която бяха получили, тя беше омъжена за някой си Уилям Стен. Фотографията в средата показваше Франк Клевен, баща на три деца, който живееше в Ескилстуна. Той имаше къса тъмна коса, която беше започнала да оредява и побелява. Изразително, обветрено лице. Решителен вид. Последната снимка беше на Стина Бокстрьом. Тя имаше продълговато лице, къса руса коса и ъгловато лице. Неомъжена. Били посочи брюнетката.

— Успях да се свържа с Малин Стен. Тя е търговски пътник и е останала да пренощува след среща в града. Не видяла никого и си легнала рано. Живее в Стокхолм. Още не съм говорил с другите двама, но никой от тях не живее във Вестерос, поне според избирателните списъци.

Торкел кимна и се обърна към екипа.

— Добре. Трябва да се свържем с другите двама гости. Ще започнем с предположението, че те крият нещо. Същото се отнася и за

Малин Стен.

Всички кимнаха, с изключение на Ваня, която прелистваше страниците, които ѝ бяха дали. Тя вдигна глава.

— Съжалявам, но мисля, че това трябва да почака.

Останалите се обърнаха и се втренчиха в нея. Дори Себастиан. Ваня се наслади на момента си в центъра на сцената и преди да продължи, направи театрална пауза за ефект.

— Видях, че оръжието, с което е застрелян Рогер, е двајсет и втори калибър. Това е класическо оръжие за спортна стрелба, нали?

На лицето на Торкел се изписа нетърпение.

— И?

— Преди малко получих списъка с членовете на Клуба по стрелба във Вестерос. — Ваня отново направи пауза и не можа да съдържи усмивката си, докато поглеждаше всекиго подред. — Нашият уважаван директор Рагнар Грот е член от 1992 година, при това очевидно изключително активен член.

* * *

Клубът по стрелба се намираше на север, близо до летището. Беше дървена сграда, подобна на казарма, която несъмнено бе принадлежала на военните в някой период в миналото. Имаше стрелбища и на закрито, и на открито и докато се приближаваха, Ваня, Себастиан и Били чуха приглушен екот от стрелба. Ваня се беше обадила предварително и бе говорила със секретаря на клуба, който живееше наблизко. Той обеща да дойде и да отговори на въпросите им. На стъпалата излезе мъж, за да ги посрещне. Той беше на около четирийсет и пет години, облечен с риза с къси ръкави и протрити джинси. Приличаше на бивш военен и се представи като Убе Линдстрьом. Те влязоха в сградата заедно и бяха поканени в мрачен кабинет, който служеше за административен център на клуба и склад.

— Казахте, че идвате във връзка с един от нашите членове — рече Убе и седна на протрит канцеларски стол.

— Да, Рагнар Грот.

— О, Рагнар. Добър стрелец. Има два бронзови медала от национални първенства. — Убе се приближи до отрупаните с книги

лавици, измъкна окъсана папка и я разгърна. Прерови голяма купчина листове и най-после намери онова, което търсеше. — Той членува тук от 1992 година. Защо питате за него?

Били не обърна внимание на въпроса.

— Грот държи ли оръжията си тук в клуба?

— Не. Държи ги вкъщи. Като повечето членове. Какво е направил?

Те отново пренебрегнаха въпроса. Ваня се включи в разговора.

— Бихте ли ни казали какви оръжия има Грот?

— Рагнар има няколко. Той ходи и на лов, и се състезава. Това свързано ли е с онова момче от неговото училище? Момчето, което умря?

Убе беше упорит човек. Себастиан се отегчи от дискусията и стана, за да излезе. Не бяха необходими трима души, които да подминават въпросите на Линдстрьом. Били го погледна, а Ваня продължи:

— Знаете ли дали Грот има оръжие дващсет и втори калибър?

— Той има пушка „Бърно CZ453 Варминт“

Убе беше престанал да задава въпроси и бе започнал да отговаря. Това поне беше нещо. Ваня записа в тефтерчето си.

— Бихте ли повторили? „Бърно...“?

— „Бърно CZ“. Ловна пушка. Страхотно оръжие. Вие какви оръжия носите? „Зиг Зауер P225“? „Глок 17“?

Ваня погледна Убе. Той наистина обичаше да придружава с въпрос всеки отговор. Този път обаче тя беше готова да отговори.

— „Зиг Зауер“. Това ли е единственото оръжие дващсет и втори калибър, до което има достъп Грот?

— Доколкото знам, да. Защо? Застреляно ли е било момчето?

* * *

Себастиан тръгна по дългия коридор и стигна до обща стая, където имаше кафемашина и голям, очукан хладилник. Два големи остъклени шкафа, пълни с трофеи и медали, заемаха централно място в стаята. Пред шкафовете имаше няколко обикновени стола и маси с белези от изгаряния от цигари от дните, когато на мъжете с оръжия не

се налагаше да излизат навън, за да пушат. Себастиан влезе в стаята. До едната маса седеше момиче на около тринайсет години. Пред нея имаше кутия кока-кола и кифла с канела. Тя погледна Себастиан безучастно. Той ѝ кимна и се приближи до шкафа с позлатените трофеи. Интригуваше го начинът; по който хората настояват да възнаградят победата във всеки спорт с абсурдно грамадни златни трофеи. Сякаш участниците страдаха от изключително ниско самочувствие и дълбоко в душата си съзнаваха пълната безсмисленост на онова, което правят. Начинът им да отрекат тази истина и да покажат на света колко важна е дейността им в крайна сметка, е довел до пълна девалвация на трофеите. И по размери, и по блясък.

Стените бяха украсени с фотографии на отделни членове на клуба и групи. Тук-там имаше поставени в рамки статии от вестници. Класическа клубна стая. Себастиан разгледа лениво снимките. Повечето показваха горди мъже с оръжия, с разкрячени крака, сияещи пред фотоапарата. Себастиан си помисли, че в усмивките им има нещо абсурдно и фалшиво. Толкова ли ужасно беше да държиш оръжие или трофей? Той усети, че девойката го гледа, и се обърна към нея. Изражението на лицето ѝ не се беше променило.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Работя.

— Върху какво?

Себастиан я погледна.

— Аз съм полицейски психолог. А ти какво правиш тук?

— Ще имам тренировка.

— Позволено ли е да стреляш на твоята възраст?

Момичето се засмя.

— Ние не стреляме един срещу друг.

— Още не... Харесва ли ти?

Тя повдигна рамене.

— По-забавно е, отколкото да тичаш подир някаква глупава топка. А на теб харесва ли ти да си полицейски психолог?

— Горещо-долу. Предпочитам да стрелям по разни неща като теб.

Момичето го погледна мълчаливо и отхапа от кифлата. Разговорът очевидно беше приключил. Себастиан продължи да съзерцава стената. Погледът му се спря на снимка на шестима весели мъже, които стояха около един от онези грамадни трофеи. Малък

златен плакет над фотографията описваше момента като НАЦИОНАЛЕН ШАМПИОНАТ. БРОНЗ. 1999 Г. Себастиан се втренчи по-отблизо в снимката. Особено в единия от шестимата мъже. Той стоеше вляво и изглеждаше много радостен. Широка усмивка. Много зъби. Себастиан откачи фотографията от стената и излезе от стаята.

* * *

Когато Урсула тръгна от „Рутевеген“, тя и Сундстед бяха убедени, че пожарът в дома на Петер Вестин е предизвикан умишлено. Несъмнено беше започнал в спалнята. Стената зад леглото и подът до него показваха ясни знаци на експлозивно разпространение на огъня. Щом беше избухнал, пламъците бяха плъзнали лакомо към тавана, и се бяха захранвали със свеж кислород, когато прозорците на спалнята се бяха отворили от горещината. Около леглото нямаше нищо, което да обясни бързото разпространение на пожара. Когато огледаха мястото по-внимателно, те откриха ясни следи от катализатор. В такъв случай определено беше умишлен палеж.

Причината за смъртта на Вестин все още беше неизвестна, но Сундстед успя да измъкне трупа от отломките. Това продължи няколко часа, защото, преди да започнат, се наложи да укрепят отдолу повредения под. Урсула се погрижи трупът внимателно да бъде опакован в чувал и реши да отиде в патологията, за да присъства на аутопсията. Сундстед обеща да изпрати доклада си колкото е възможно по-скоро.

Лекарите в патологията озадачено повдигнаха вежди по повод присъствието ѝ, но тя не им обърна внимание. Беше се зарекла, че този път ще бъде в центъра на събитията. Иначе това щеше да се превърне в истински кошмар за екипа. Сравнението със стоматологичния картон, което беше поискала, бързо установи, че тялото, намерено в полуизгорялата къща, определено е на Петер Вестин, и Урсула вече беше сигурна, че става дума за второ убийство и че сега имат работа с двоен убиец. Освен това тя знаеше, че някой, който е способен да убие два пъти, може да го направи отново и отново. И всеки път ще бъде малко по-лесно.

Тя се обади на Торкел.

* * *

Били и Ваня не научиха много от Убе Линдстрьом. В течение на разговора той заемаше все по-отбранителна позиция. Разбраха най-важното — Рагнар Грот имаше оръжие, моето съответстваше на онова, отнело живота на Рогер, поне по отношение на калибъра. Убе не се отказа да настоява да разкрият причината за интереса си към един от най-лоялните и преуспели членове на клуба. Колкото по-малко отговори получаваше, толкова по-несговорчив и лаконичен ставаше. Ваня осъзна, че Рагнар Грот и Убе Линдстрьом не само членуват в един и същ клуб, но и че са приятели, и се притесни, че веднага щом си тръгнат, Убе ще се обади на Грот и ще му каже за посещението им.

— Сигурно знаете, че разрешителното ви за носене на оръжие трябва да бъде подновявано на всеки пет години. Ако разбере, че този поверителен разговор не е бил толкова поверителен, тогава... — Тя не довърши изречението, оставяйки Убе да разсъждава за последиците.

— Какво искате да кажете? — гневно попита секретарят на клуба. — Заплашвате ли ме?

Били му се усмихна.

— Тя иска да каже, че този разговор си остава само между нас. Съгласен ли сте?

Очите на Убе потъмняха. Той кимна ядосано. Поне се бяха опитали и той беше предупреден. В стаята дойде Себастиан.

— Само още нещо. — Той сложи фотографията в рамка пред Убе и посочи нещо на нея. — Кой е този човек? Горевляво?

Убе се наведе напред и се вгледа в снимката. Били и Ваня се приближиха и видяха мъжа с широката усмивка.

— Това е Франк. Франк Клевер.

Ваня и Били го познаха веднага. Снимката му вече беше на стената в участъка. Вярно, без широката усмивка, но нямаше съмнение, че това е мъжът, който бе наел стая в занемарения мотел миналия петък.

— И той ли е член на клуба?

— Беше. Премести се в годината, след като взеха бронзовия медал. Мисля, че сега живее в Йорребру. Или Ескилстуна. И той ли е замесен?

— Никой не е замесен в нищо. Само си помислете за разрешителното си — отговори Ваня и тръгна заедно с останалите. Тримата вървяха към колата по-бързо от обикновено. Денят се оказваше много успешен.

* * *

Франк Клевен живееше на „Лерквеген“ в Ескилстуна. Били обаче не получи отговор по стационарния му телефон, а не можаха да открият мобилен на негово име. След кратко проучване Били намери името на работодателя на Франк, строителна фирма „Х & Р Биг“. Франк работеше като строителен инженер и имаше служебен мобилен телефон. Били му се обади. Франк много се изненада, като чу, че го търси полицията, но Били наблегна на факта, че искат само да му зададат няколко въпроса.

На работното му място.

След трийсетина минути.

Всъщност настояват.

Ваня и Себастиан вече бяха в колата, на половината път до Ескилстуна, когато им се обади Били, който беше останал в участъка. Той прочете на глас кратките факти, известни за Франк Клевен, които не разкриваха много. Петдесет и три годишен, роден във Вестервик, преместил се във Вестерос на ранна възраст. Четири години учил в гимназия с технически профил, отбил военната си служба в артилерийския полк на остров Готланд, разрешително за пистолет и пушка от края на 1981 година, все още валидно. Няма криминално досие, нито неизплатени дългове. Нищо забележително. Но имаха адрес.

Точно преди Ескилстуна те спряха на обект, където строяха търговски център. Там, където щяха да бъдат стените, стърчаха подпорни греди и в момента мястото не приличаше много на бъдещ храм на консуматорството, но огромната бетонна основа беше почти завършена. На известно разстояние имаше група работници, заети с

голяма жълта машина. Себастиан и Ваня се отправиха към бараките на строителите, където намериха човек, който, изглежда, беше бригадирът.

— Търсим Франк Клевен.

Мъжът кимна и посочи една от бараките в средата.

— Той беше там последния път, когато го видях.

— Благодаря.

Франк Клевен беше от онези хора, които изглеждаха по-добре в реалния живот, отколкото на снимка. Чертите му бяха изящно изваяни, въпреки че кожата му се беше сбръчкала от твърде много време, прекарано навън. Проницателни очи, присвити като на мъжа от рекламата на „Марлборо“, докато се ръкуваше със Себастиан и Ваня. Те не видяха онази широка усмивка от фотографията нито веднъж по време на разговора им. Той предложи да влязат в малкия му кабинет в една от другите бараки, където да разговарят, без да ги безпокоят. Ваня и Себастиан го последваха и на Ваня ѝ се стори, че раменете му се прегърбват все повече с всяка измината крачка по чакъла. Тя почувства, че са на правилната следа.

Най-после.

Клевен отключи вратата и ги покани да влязат. Сивкавата дневна светлина проникваше през два прозореца, побелели от прах. В тясната барака се разнасяше парлива миризма на танин. В малкия коридор, свързващ две стаички, имаше кафемашина. Кабинетът на Клевен беше в първата стаичка. Единствените мебели бяха обикновено бюро, отрупано с чертежи, и няколко стола. Стените бяха голи, с изключение на следи от тиксо и един календар от миналата година. Клевен погледна двамата полицаи, които останаха прави, въпреки че ги покани да седнат, и също реши да стои прав.

— Нямам много време, затова ще трябва да побързаме. — Опита се гласът му да прозвучи спокойно, но не успя. Себастиан забеляза, че над устата му има капки пот. В стаята не беше топло.

— Ние имаме много време, затова от вас зависи колко бързо ще приключим — отвърна той, давайки ясно да се разбере, че Клевен няма да диктува условията на срещата.

— Дори не знам защо сте дошли. Колегата ви каза само, че искате да говорите с мен.

— Ако искате да седнете, колежката ми ще ви обясни. — Себастиан погледна Ваня, която кимна, но изчака Клевен да седне. След кратко мълчание той реши да съдейства и седна. На ръба на стола. Сякаш седеше върху игли.

— Бихте ли ни казали защо сте били в мотел във Вестерос миналия петък?

Клевен ги погледна.

— Не съм бил в мотел миналия петък. Кой казва, че съм бил?

— Ние.

Ваня не добави нищо повече. При нормални обстоятелства човекът, когото разпитваха, започваше да говори доброволно на този етап — когато му представеха фактите. Клевен сигурно съзнаваше, че не биха дошли чак до Ескилстуна, ако нямаха солидни доказателства. Обичайните възможности за избор бяха да потвърди или да обясни. Имаше и трета възможност. Мълчание. Клевен избра последното. Той погледна Ваня и после Себастиан, но не отрони нито дума. Ваня въздъхна.

— С кого се срещнахте? Какво правехте там?

— Не съм бил там, казвам ви. — Изражението му беше умоляващо. — Сбъркали сте човека.

Ваня погледна записките си и измърмори нещо под нос. Протакаше нарочно. Себастиан не откъсна очи от Клевен. Франк облиза устните си, които изведнъж пресъхнаха. На челото му също изби пот. В стаята не беше станало по-топло.

— Вие не сте ли Франк Клевен, номер на личната карта 580518? — попита Ваня с равнодушен тон.

— Аз съм.

— Не платихте ли седемстотин седемдесет и девет крони за стая, използвайки дебитната си карта миналия петък?

Клевен пребледня.

— Беше открадната. Колата ми беше открадната.

— Открадната? Съобщихте ли на полицията и ако сте го направили, кога?

Той млъкна. Мозъкът му, изглежда, работеше трескаво. По лицето му, което беше станало значително по-бледо, се стече капка пот.

— Не съобщих.

— Блокирахте ли я?

— Сигурно съм забравил, не знам...

— Я стига. Сериозно ли очаквате да повярваме, че картата ви е била открадната?

Клевен не отговори. Ваня реши, че е време да му даде да разбере колко зле изглеждат нещата за него в момента.

— Ние разследваме убийство. Това означава, че ще разгледаме внимателно всяка информация, която ни дадете. Ето защо ще ви попитам отново. Бяхте ли в мотел във Вестерос миналия петък? Да или не?

Клевен се стъписа.

— Разследване на убийство?

— Да.

— Но аз не съм убил никого.

— Тогава какво сте направили?

— Нищо. Не съм направил нищо.

— Били сте във Вестерос в нощта на убийството и лъжете. Това ми звучи доста подозрително.

Франк Клевен трепна и извъртя тяло. Трудно му беше да погледне в очите двамата, които седяха пред него. Себастиан скочи на крака.

— Достатъчно! Отивам в дома му да питам жена му дали знае нещо. Ще останеш ли тук с него?

Ваня кимна и погледна Клевен. Той се беше втренчил уплашено в Себастиан, който бавно се отправи към вратата.

— Тя не знае нищо — смотолеви Клевен.

— Маже би не, но ще знае дали сте били вкъщи или не, нали? Съпругите обикновено имат представа за тези неща. — Широката усмивка на Себастиан показва колко доволен е от мисълта, че ще отиде в дома на Клевен, при съпругата и децата му, и ще зададе въпроса. Себастиан направи още няколко крачки, но Клевен го спря.

— Добре, бях в мотела.

— Разбирам.

— Но жена ми не знае нищо.

— Казахте го вече. С кого се срещнахте там?

Клевен не отговори.

— С кого се срещнахте? Можем да стоим тук цял ден. Можем да повикаме патрулна кола и да ви отведем с белезници. От вас зависи.

Но нека да изясня нещо. Рано или късно ще разберем.

— Не мога да ви кажа кой беше. Това е изключено. Ще бъде достатъчно лошо за мен, ако се разчуе, но за него...

— Него?

Франк млъкна и кимна смутено. Изведнъж на Себастиан всичко му се изясни.

Клубът по стрелба.

Смутеното изражение на Клевен.

Гимназия „Палмльовска“, забулена в лъжи.

— Срецнали сте се с Рагнар Грот, нали?

Клевен кимна мълчаливо и наведе глава.

Светът му рухна.

* * *

Себастиан и Ваня ликуваха, докато се връщаха с колата.

Франк Клевен и Рагнар Грот бяха любовници от дълго време. Намерили се бяха в клуба по стрелба. Преди четиринайсет години. Отначало плаха, връзката им постепенно станала всепоглъщаща. Разрушителна. Клевен дори се преместил от Вестерос, за да се опита да сложи край на аферата, от която много се срамувал. В края на краищата, бил женен. Имал деца. Не бил хомосексуалист. Но не можел да устои. Било като отровен опиат.

Удоволствието.

Сексът.

Срамът.

Продължили да се срещат. Винаги се обаждал Рагнар и предлагал да се видят, но Франк никога не отказвал. Копнеел за срещите им. Никога не се виждали в дома на Грот. Мотелът се превърнал в техния оазис. Евтината стая. Меките легла. Винаги Клевен правел резервациите и плащал. Трябвало да измисля извинения и непрекъснато да приспива подозренията на жена си. По-лесно било, когато не оставал да пренощува. Връщането вкъщи късно било по-лесно, отколкото изобщо да не се прибере. Да, срещнали се в онзи петък. В четири следобед. Рагнар бил ненаситен. Франк излязъл от мотела чак в десет. Грот си тръгнал половин час по-рано.

Малко след девет и половина.
Точно когато Рогер вероятно е минавал покрай мотела.

17.

Петимата чувстваха витаещото във въздуха усещане за очакване, познато и дългочакано. Такава беше атмосферата, когато направят пробив, когато разследването набере инерция, когато в най-добрия случай започваха да предвкушат края. Няколко дни всяка следа и всяка идея ги беше отвеждала до задънена улица, но сексрещата на Рагнар Грот в мотела им беше осигурила съвсем нови късове от ребуса, с които да работят. Късчета, които се вместиха много добре.

— И така, директорът на частна гимназия, изповядваща християнски ценности и нрави, е хомосексуалист. — Торкел огледа екипа си и в очите им видя и почувства свежата енергия, която изпълваше стаята. — Не е твърде пресилено да си помислим, че е бил готов да отиде доста далеч, за да скрие този факт.

— Да убиеш някого не е доста далеч, а адски далеч — обади се Урсула.

Стори му се, че тя изглежда уморена. Вярно, беше ангажирана с пожара и предполагаемото убийство на Вестин през целия ден, но той пак се запита дали и тя е спала лошо като него.

— Никой не е трябвало да умира. — Себастиан си взе круша от купата с плодове и шумно отхапа голямо парче.

— Не предполагаме ли, че човекът, който е убил Рогер Ериксон, е убил и Петер Вестин? — попита Урсула. — Сигурно никой не мисли, че и това е било нещастен случай?

— Не, но аз продължавам да твърдя, че убийството на Рогер не е било планирано. — Трудно му беше да говори, докато дъвче, затова изчака няколко секунди, преглътна и започна отново: — Продължавам да твърдя, че убийството на Рогер не е било планирано. Обаче имаме работа с човек, който е готов на всичко, за да се измъкне безнаказано.

— Убийството на Рогер може и да е станало случайно, но извършителят е готов да убива хладнокръвно, за да не разбере никой, че го е направил?

— Да.

— Как се справя със съвестта си? — зачуди се Били.

— Вероятно се смята за изключително важен. Не задължително по користни причини. Може би мисли, че ще пострадат един или повече хора, ако го заловят. Ще страдат заради него. Може би има работа, която мисли, че никой друг не може да върши, или задача, която трябва да изпълни на всяка цена.

— Директорът на гимназия „Палмльовска“ не се ли вписва в тази характеристика? — попита Ваня.

Себастиан повдигна рамене. Не можеше да постави диагноза на Рагнар Грот само от двете срещи, които бяха имали, но не беше и готов да го изключи. Всеотдайността му към училището вече беше довела до пропуск да съобщи на полицията за сериозен проблем. Готов ли беше да отиде по-далеч? Определено. Толкова далеч, колкото е необходимо? Щеше да се види. Себастиан остави тази вероятност отворена.

— Възможно е.

— А дали Рагнар Грот е знаел, че Рогер посещава Петер Вестин?
— Урсула разбираемо се придържаше към следата с Вестин.

— Сигурно е знаел. — Били се озърна наоколо, търсейки подкрепа. — Вестин е имал договор с училището и затова трябва да им е казал кой се възползва от услугите му. Няма начин да не са му плащали.

— Ще разберем — намеси се Торкел, преди техният ентузиазъм да даде отговори на въпроси, които още не бяха задали. На този етап от разследването желанието да подредят всички късчета на ребуса беше много силно и беше важно да се потисне. Трябваше да анализират фактите, да преценят какво е възможно и вероятно и да отсеят онова, за което нямаха улики. — Себастиан и Ваня са съставили сценарий. Ние останалите ще слушаме и ще се съсредоточим да открием примери, в които фактите или доказателствата не се вменват. Разбирате ли?

Всички кимнаха. Торкел се обърна към Себастиан, който с жест показва, че Ваня може да започне. Тя погледна записките си и заговори:

— Ето как ние виждаме нещата. Рогер върви към мотела. Ядосан е и разстроен след срещата с Лео Лундин. С кръв по лицето и разбито самочувствие, той избърсва сълзите с ръкава на якето си. Приближава се към мотела, за да се срещне с човека, с когото се е уговорил да се види. Изведнъж спира. Някакво движение в една от стаите на мотела

привлича вниманието му. Рогер вдига глава и вижда директора на училището. Рагнар Грот се обръща към вратата на стаята, от която току-що е излязъл, и една ръка го притегля вътре. На прага се появява мъж, когото Рогер не познава, навежда се и целува Рагнар по устата. Той, изглежда, протестира за момент, но когато се скрива в сенките, Рогер вижда, че Грот се отпуска и почти веднага отвърща на целувката. Когато целувката свършва и вратата се затваря, Рагнар бдително се оглежда наоколо. Ако е щял да се среща с някого в мотела, в този момент Рогер определено трябва да промени плановете си.

Ваня погледна Себастиан, който стана и започна да крачи из стаята, и продължи да разказва:

— Рогер се промъква към паркинга и когато Грот стига до колата си, стои там и го чака с презрителна усмивка на лицето. Той информира директора какво е видял. Грот отрича всичко, но Рогер държи на своето. Щом не се е случило нищо, тогава няма да има значение какво ще каже на хората, нали? Рогер вижда, че Грот трескаво се мъчи да измисли решение. Ситуацията му доставя огромно удоволствие. След срещата си с Лео той се чувства добре, сега силата е в него. Вижда, че Грот се облива в пот. Поне веднъж вижда някой друг да страда. Сега Рогер е силният. Той обяснява, че разбира се, може да си мълчи за любовните приключения на директора, но няма да е евтино. Искане пари. Много пари. Грот отказва. Рогер повдига рамене. В такъв случай след петнайсетина минути истината ще бъде написана във фейсбук. Грот осъзнава, че е на път да изгуби всичко. Рогер се обръща да тръгне. Паркингът е безлюден. Слабо осветен. Рогер преценява погрешно колко много ще изгуби Грот, като се обръща с гръб към него. Грот го удря и той пада на земята.

— Отдавна не е валяло. Трябва да отидем на паркинга на мотела да потърсим доказателства.

Урсула кимна и записа в тефтерчето си. Имаше само краткотрайни леки превалявания, откакто бяха открили трупа на Рогер, но да си представи, че ще има някакви веществени доказателства на относително оживен паркинг цяла седмица след извършването на престъплението, надхвърляше границите на оптимизма ѝ. Тя обаче щеше да отиде да провери. Може би ако момчето или директорът бяха изпуснали нещо... Себастиан погледна Ваня, която, преди да продължи, отново наведе глава над записките си. Торкел мълчеше. Не

само защото хипотезата звучеше правдоподобно, но и защото Себастиан оставяше Ваня да сподели светлината на прожекторите. Обикновено в орбитата му можеше да блести само един човек — той. Себастиан не делеше славата. Ваня сигурно беше направила нещо както трябва според него.

— С известно затруднение Грот напъхва Рогер в колата си. Не е искал да нарани момчето, но не може да го остави да си тръгне току-така. Не може да му позволи да разкаже на всички. Да съсипе всичко. Трябва да намерят решение, приемливо и за двамата. Да поговорят. Разумно, като зрели хора. Грот кара напосоки, потен и нервен, и се озовава в райони на града, които стават все по-безлюдни, с момчето, изпаднало в безсъзнание до него. Чуди се как да се измъкне от ситуацията и какво да каже на ученика, когато се свести. Опитва да се пребори с кошмара, когато Рогер идва на себе си. Грот дори няма време да се впусне в успокояваща, разумна реч. Рогер се нахвърля върху него и го удря отново и отново. Грот е принуден да набие спирачки. Колата излиза от пътя и спира. Опитите на Грот да успокои момчето са неуспешни. Рогер не само че ще разкаже на всички, че директорът се чука с мъже, но и ще съобщи на полицията за отвлечане и малтретиране. Грот няма време да реагира, когато Рогер отваря вратата и се изтъркулва навън. Кипейки от гняв, Рогер тръгва по слабо осветената улица, опитвайки да се ориентира къде се намира. Къде са, по дяволите? Къде го е докарало извратеното копеле? Адреналинът приижда и пречи на Рогер да осъзнае колко е уплашен. Фаровете на колата хвърлят дълги ивици светлина пред него. Грот се измъква от колата и вика след него, но Рогер отговаря, като му показва среден пръст. Грот вече е отчаян. Вижда как целият му живот се сгромолясва. Момчето трябва да бъде спряно. Той не разсъждава. Действа инстинктивно. Хуква към багажника, отваря го и изважда оръжието си. Вдига го бързо и с отработено движение се прицелва в бягащото момче и натиска спусъка. Рогер пада на земята. Само след секунда Грот осъзнава какво е направил и стъписано се оглежда наоколо. Никой не идва. Няма никого. Никой не е видял и не е чул нищо. Има малка вероятност да му се размине безнаказано. Да оцелее. Той изтичва при момчето и докато на светлината на фаровете гледа как кръвта блика на талази от дупката от куршума в гърба му, разбира две неща. Момчето е мъртво. Куршумът е като пръстов отпечатък. Грот сграбчва Рогер и го

завлича в храстите встрани от пътя. Взима нож от колата. Навежда се над мъртвото момче и оголва дупката от куршума. Действайки на автопилот, без да разсъждава, Грот изрязва сърцето и изважда куршума. Изражението му е изненадано, когато се втрещва в малкото, окървавено парче метал, причинило толкова много поражения. След това поглежда безжизненото тяло. Куршумът е изваден, но ще бъде най-добре някак да скрие факта, че момчето е било застреляно. Да направи така, че да изглежда нападение с нож. Инстинктът му за оцеляване вече е надделял напълно и Грот започва като обезумял да забива ножа в трупа. После пренася Рогер в колата, отива в Листашер и изхвърля тялото. Знаем останалото.

Себастиан и Ваня приключиха с разказа си, който беше образно описание на хода на събитията и подправен с предположения, но звучеше достоверно на Торкел. Той огледа присъстващите, свали очилата си и ги сгъна.

— Мисля, че е време да поговорим с Рагнар Грот.

* * *

— Не, не, не, изобщо не беше така.

Рагнар Грот поклати глава, наведе се напред на стола и размаха ръцете си с добре поддържан маникюр. Движението му разпръсна леко ухание на „Дюш Бос“ по посока на Ваня, която седеше от отсрещната страна на бюрото. Джонатан използваше същия одеколон, въпреки че това сигурно беше единственото общо между двамата мъже. Ваня току-що беше разказала първата част на теорията им за нощта на убийството, която предполагаше, че Грот е срещнал Рогер пред мотела и това е довело до спречкване. Директорът категорично отрече.

— А как беше?

— Не се е случвало такова нещо. Не съм виждал Рогер в петък вечерта, вече ви казах.

Да, Грот го каза преди един час, когато го взеха от училището. Изглеждаше уморен и ядосан, когато Ваня и Били влязоха в кабинета му. Умората обаче се изпари, когато му обясниха защо са дошли, и се замени с озадаченост и обида. Не говореха сериозно, че той е бил замесен по някакъв начин в трагичното събитие, нали? Грот обаче

осъзна, че са сериозни, когато го помолиха да отиде с тях в участъка за разпит. Той поиска да знае дали е арестуван, задържан, или какъвто и да беше правилният термин, но Ваня го увери, че искат само да му зададат няколко въпроса. Директорът попита дали не може да разговарят в кабинета му, както вече бяха правили два пъти, но Ваня настоя, че разпитът трябва да се проведе в участъка.

Беше му отнело известно време, докато организира формалностите на нещо толкова елементарно като да напусне кабинета си и училището. Грот гореше от желание да се погрижи да не изглежда така, че го арестуват. Ваня го успокои, че няма да има белезници, нито униформени полицаи, и че той ще пътува на предната седалка на кола без опознавателни знаци. Тя дори му осигури легенда, когато един от колегите му го попита къде отива. Присъствието на Грот в участъка се изисквало, за да види дали ще може да идентифицира няколко младежи на видеозапис от камера за наблюдение. Директорът ѝ благодари за помощта, докато вървяха под гигантската фигура на Исус пред училището.

В едната от трите стаи за разпити Грот отказа кафе, вода, бонбони за смучене и адвокат. След това се запозна с Торкел и тримата седнаха — Ваня и Торкел от едната страна на масата и Грот от другата. Той избърса прашната повърхност с носната си кърпа, преди да позволи ръцете му да докоснат плота.

— Какво е това? — попита директорът, когато Ваня взе от масата малка пластмасова слушалка.

— Това ли? — Тя го показа на Грот, който кимна. — Слушалка.

— И кого ще слушате?

Ваня предпочете да не отговори и пъкна слушалката в ухото си. Грот се обърна и се втренчи в голямото огледало на едната стена.

— Бергман зад него ли е? — Той не можа да прикрие тона си на неподправено отвращение. Ваня отново предпочете да не отговаря. Грот обаче беше прав. Себастиан седеше в съседната стая и слушаше разпита, за да може да съобщава на Ваня кратки коментари, ако се наложи. Бяха се разбрали да не присъства в стаята за разпити. Щеше да бъде достатъчно трудно да накарат човек с толкова силно самообладание като Рагнар Грот да се пречупи и без Себастиан да го дразни.

Ваня беше сложила касетофона на масата, изброи присъстващите, съобщи датата и часа, обясни как са проследили Рогер чрез камерите за наблюдение и изложи теорията, че Грот е срещнал момчето пред мотела. Отначало директорът само слушаше с безизразно лице. Първият път, когато показва някаква реакция, беше при споменаването на мотела. След това мълчаливо поклати глава, скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад на стола. Езикът на тялото му показва, че се дистанцира.

От Ваня.

От всичко, което тя казва.

От цялата ситуация.

Едва когато Ваня приключи, той се наведе напред и разпери ръце.

— Не, не, не, изобщо не беше така.

— А как беше?

— Не се е случвало такова нещо. Не съм виждал Рогер в петък вечерта, вече ви казах.

— Но сте били в мотела по това време?

Себастиан кимна в съседната стая. Можеха да свържат Грот с часа и мястото и беше очевидно, че това го притеснява.

Много.

Толкова много, че той дори не отговори на въпроса на Ваня. Тя обаче не се отказа.

— Въпросът е реторичен. Знаем, че сте били в мотела в девет и половина в петък вечерта.

— Но не съм виждал Рогер.

— Попитай го за Франк — каза в микрофона Себастиан и видя, че лицето на Ваня се оживи. Тя погледна към огледалото. Себастиан кимна насърчително, сякаш Ваня можеше да го види. Тя се наведе към Рагнар.

— Разкажете ми за Франк Клевен.

Директорът не отговори веднага. Подръпна маншетите на ризата си така, че да се подават точно един сантиметър под ръкавите на самото му, а после се облегна назад и спокойно погледна Ваня и Торкел.

— Той е мой стар приятел от клуба по стрелба. Срещаме се от време на време.

— И какво правите, когато се срещнете? — попита Торкел и Грот насочи вниманието си към него.

— Бъбрим за миналите времена. Спечелихме бронзови медали на две национални първенства, както вероятно знаете. Обикновено изпиваме по чаша вино. Понякога играем карти.

— Защо не се срещате в дома ви?

— Обикновено се виждаме, когато Франк минава през Вестерос, на път за дома си. Мотелът е по-удобно място.

— Знаем, че вие и Франк Клевен се срещате в мотела, за да правите секс.

Грот се обърна към Ваня и за секунда имаше такъв вид, сякаш му се догади при самата мисъл за това. Той се наведе напред и се втренчи в нея.

— И откъде го знаете, ако мога да попитам?

— Франк Клевен ни каза.

— Тогава той лъже.

— Клевен е женен, с три деца. Защо ще лъже, че пътува до Вестерос, за да прави секс с мъж?

— Не знам. Питайте него.

— Но нали сте добри приятели?

— Така мислех, но това, което чувам, ме кара да се съмнявам.

— Можем да ви свържем с мотела.

— Бях там. Срещнах се с Франк. Не отричам. Но категорично отричам, че сме се отдали на сексуални действия и че съм видял Рогер в онази вечер.

Ваня и Торкел се спогледаха. Рагнар Грот си го биваше. Признаваше онова, което можеше да бъде доказано, и отричаше всичко друго. Дали не го бяха прибрали твърде рано? Всъщност разполагаха само със серия косвени доказателства. Тайни сексуални срещи, членство в клуб по стрелба, обществено положение, което си струва да бъде защитавано. Нуждаеха ли се от повече?

Себастиан си мислеше същото в съседната стая. Знаеха, че Грот е човек със сериозен психически проблем, който се изразява в педантично и компулсивно поведение. Не беше пресилено да си представят, че през годините той е развил силна, почти непробиваема защита, за да се предпазва от действия, които смята за нежелателни. Себастиан имаше чувството, че Рагнар Грот непрекъснато преценява

предимствата и недостатъците и щом веднъж вземе решение, оформя реалността според това решение. И то се превръща в истина. Грот вероятно дори не мислеше, че лъже, когато твърдеше, че той и Франк Клевен не са правили секс в мотелската стая. Вярваше си. Може би щеше да им трябва снимков материал, за да го накарат да признае. Снимков материал, с какъвто не разполагаха.

— Петер Вестин? — Ваня опита друга тактика.

— Какво за него?

— Познавате го.

— Училището има договор с кабинета му, да. Това пък какво общо има?

— Знаете ли къде живее Вестин?

— Не, нямаме друг контакт освен в професионално отношение.

— На Грот изведнъж му хрумна нещо и пак се наведе напред. — Да не би да намеквате, че имам сексуални отношения и с него?

— Имате ли?

— Не.

— Къде бяхте в четири часа тази сутрин?

— Вкъщи, спях. Това е мой досаден малък навик. Опитвам се да подремна по това време. Защо питате?

Ирония. Себастиан въздъхна. Грот беше възвърнал самоувереността си. Беше осъзнал, че те нямат достатъчно улики срещу него. Нямахше да стигнат доникъде. Торкел се помъчи да спаси онова, което все още можеше да бъде спасено.

— Трябва да видим оръжията ви.

— Защо, за бога?

Искрена изненада. Ваня изруга наум. Бяха успели да запазят това в тайна от медиите. Никой освен убиеца не знаеше, че Рогер е бил застрелян. Много щеше да помогне, ако Грот решеше, че искането им е абсолютно неприемливо или, още по-добре, ако откажеше да им позволи да видят оръжията му.

— А защо не?

— Не разбирам основанията ви. Момчето не е било застреляно, нали? — Рагнар погледна Ваня и после Торкел, но нито единият от двамата не беше склонен да потвърди или да отрече.

— Отказвате ли да ни позволите да прегледаме оръжията ви?

— Съвсем не. Моля, заповядайте. Разглеждайте ги колкото искате.

— Освен това искаме да огледаме и апартамента ви.

— Живея в самостоятелна къща.

— В такъв случай искаме да огледаме самостоятелната ви къща.

— Не ви ли трябва съдебна заповед?

— Ако нямаме разрешение от собственика, тогава ще говорим с прокурора. — Ваня разбра, че не могат да очакват директорът да им съдейства още дълго, и реши да премине към заплахата, подплатена със загриженост. — Има известни административни процедури във връзка с издействането на съдебна заповед и разбира се, колкото повече хора видят заявлението, толкова по-голям е рискът от изтичане на информация.

Грот я погледна и тя осъзна, че той е прозрял фалшивата ѝ загриженост и напълно разбира заплахата.

— Разбира се. Търсете където искате. Колкото по-скоро проумеете, че не съм наранил Рогер, толкова по-добре.

Ваня имаше чувството, че Грот им съдейства за последен път.

— Имате ли мобилен телефон?

— Да. Искате ли да го видите?

— Ако обичате.

— В най-горното чекмедже на бюрото в кабинета ми е. Сега ли ще ходите в къщата ми?

— Скоро.

Грот стана. Ваня и Торкел се вцепениха, но той бръкна в джоба на панталона си и извади малка връзка ключове. Три ключа. Грот ги сложи на масата и ги бутна към Ваня.

— Ключът за шкафа с оръжията е окачен вдясно в бюфета с препаратите за почистване. Настоявам за вашата дискретност. Никакви униформи и проблясващи сини лампи. Аз съм уважаван човек в квартала.

— Ще направим всичко възможно.

— Надявам се. — Грот отново седна, облегна се назад колкото можа по-удобно, и пак скръсти ръце на гърдите си.

Ваня и Торкел си размениха бързи погледи. Тя погледна за миг и към огледалото. Себастиан доближи микрофона до устата си.

— Мисля, че няма да стигнем по-далеч.

Ваня кимна, продиктува часа и изключи касетофона. Погледна Торкел в очите и разбра, че мислят едно и също.
Бяха привикали Рагнар Грот твърде рано.

18.

Ако трябваше да са педантични, Рагнар Грея всъщност живееше в полусамостоятелна къща, защото гаражът му беше свързан със съседите. Не беше трудно да се забележи кой е домът му. Били и Урсула инстинктивно разбраха, че се приближават към правилния адрес. Къщата му беше... по-чиста от другите.

Всяко камъче от улицата и тротоара пред имота беше старателно изметено. В гаража всичко беше окачено, поставено и наредено в безупречен ред. Докато вървяха към къщата, Били и Урсула не забелязаха нито един паднал лист от миналата есен върху градинската пътека или красиво поддържаната морава. Стигнаха до предната врата и Урсула прокара пръст по перваза на най-близкия прозорец, а после го вдигна да го покаже на Били. Нито прашина.

— Трябва да чистиш и подреждаш непрекъснато, за да има такъв вид къщата ти — подхвърли Урсула.

Били пхна ключа, отвори вратата и двамата влязоха вътре.

Къщата беше малка — осемдесет и осем квадратни метра, разпределени на два етажа. Озоваха се в тесен коридор, водещ към стълбище, с две врати и две арки. Били запали лампата и те се спогледаха, а после мълчаливо се наведоха и събуха обувките си. Обикновено не си правеха труда, когато претърсваха нечий имот, но в тази къща имаха чувството, че ще бъде светотатство, ако влязат с обувки, които са носили навън. Оставиха ги върху изтривалката, въпреки че на подставката за обувки под закачалката до вратата имаше място. На лавицата беше поставена шапка и палто на закачалка под нея. Най-отдолу беше сложен чифт обувки. Лъснати до блясък. Не се виждаше нито едно петънце от кал или тревичка. Миришеше на чисто. Не на препарати, а... на чисто. Урсула се замисли за новата къща, която с Микаел бяха разглеждали преди няколко години. И тя миришеше така.

Безлична.

Необитаема.

Те тръгнаха по коридора и отвориха двете врати. Вдясно имаше дрешник, а вляво — баня. Бързият оглед показа, че и двете помещения са безупречно чисти и подредени като всичко друго в живота на Рагнар Грот. Останалата част от къщата потвърди това. Арката вдясно водеше към малка, обзаведена с вкус дневна. Срещу канапе с два стола в същия цвят и масичка за кафе имаше библиотека. Половината лавици бяха заети от книги, а другата половина — от дългосвирещи винилови плочи. Джаз и класическа музика. В средата на лавицата беше сложен абсолютно чист грамофон. Грот нямаше телевизор. Поне в дневната.

Арката вляво ги заведе в безупречно чиста кухня. На магнитна лента на стената бяха наредени ножове. На плота имаше чайник. На масата — мелнички със сол и черен пипер. Освен тях всяка друга повърхност беше празна. И чиста.

Урсула и Били тръгнаха към горния етаж и стигнаха до малка квадратна площадка с три врати. Баня, спалня и кабинет. Официално разрешените оръжия на Грот бяха окачени в заключен шкаф зад тежко бюро от тъмен дъб. Били се обърна към Урсула.

— Горے или долу?

— Няма значение. Ти кое предпочиташ?

— Аз ще претърся долу, а ти провери оръжията.

— Добре. И който приключи пръв, ще се заеме с гаража и колата.

— Договорихме се. — Били кимна и слезе на долния етаж, а Урсула влезе в кабинета.

* * *

Ваня почувства огромната разлика едва когато прегърна баща си. Преди и сега. Той беше отслабнал, но не беше само това. През последните няколко месеца всяка прегръдка съдържаше треперене и страх, породени от крехкостта на живота, отчаяна нежност, защото всяко докосване може да е последно. След положителните новини от лекарите прегръдката изведнъж придоби друг смисъл. Медицинската наука беше удължила житейския им път и ги бе спасила от ръба на бездната, на който напоследък се крепяха взаимоотношенията им. Сега прегръдката обещаваще бъдеще. Валдемар ѝ се усмихна. Синьо-

зелените му очи бяха по-ясни от преди, въпреки че сега блестяха от сълзи на радост.

— Много ми липсваше.

— И ти на мен, татко.

Той погали лицето ѝ.

— Колко странно. Имам чувството, че откривам всичко наново, сякаш за пръв път.

Ваня го погледна.

— Разбирам.

Тя отстъпи няколко крачки назад. Нямахше желание да стои във фоайето на хотела и да плаче. Посочи към прозореца и сгъстяващия се мрак навън.

— Хайде да отидем на разходка. Ще ми покажеш Вестерос.

— Аз ли? Не съм идвал тук много отдавна.

— Ти познаваш града по-добре от мен. Нали си живял тук известно време?

Валдемар се засмя, хвана ръката на дъщеря си и тръгна към въртящите се врати.

— Това беше преди цяла вечност. Тогава бях на двайсет и една и току-що бях получил първата си работа в Електрическата компания.

— И все пак знаеш повече от мен. Аз съм била само в хотела, в полицейския участък и на няколко местопрестъпления.

Двамата тръгнаха. Разговаряха за отдавна отминалите дни, когато Валдемар беше ентузиазирани млад стажант инженер във Вестерос. Беше им приятно да са заедно. Разговорът беше истински, а не начин да избегнат единственото, което изпълваше мислите им всяка минута от деня.

Започна да се смрачава, времето се промени и заваля ситен дъжд. Те не го усетиха, докато вървяха един до друг край водата. Едва след като валя половин час и капките ставаха все по-едри, Валдемар реши, че трябва да намерят подслон. Ваня предложи да се върнат в хотела и да похапнат нещо.

— Имаш ли време?

— Ще намеря.

— Не искам да имаш неприятности заради мен.

— Всичко е наред. Разследването може да мине и без мен още половин час.

Валдемар отново хвана ръката на дъщеря си и двамата се отправиха към хотела.

* * *

Ваня поръча чаша бяло вино и диетична кока-кола, докато баща ѝ разглеждаше менюто. Тя го погледна. Наистина го обичаше. Обичаше и майка си, но с нея нещата винаги бяха по-сложни — имаше повече конфликти, повече боричкане за пространство. С Валдемар Ваня се чувстваше по-спокойна. Той разсъждаваше по-трезво. И баща ѝ я предизвикваше, разбира се, но в области, където тя се чувстваше по-сигурна.

Не по темата за любовните ѝ увлечения.

Или за способностите ѝ.

Валдемар ѝ имаше доверие. Това я караше да се чувства сигурна. И Ваня искаше да изпие чаша вино, но се въздържа. Вероятно щеше да се наложи да работи до късно или най-малкото да навакса. Най-добре беше да остане с ясно съзнание.

Валдемар повдигна глава от менюто.

— Мама ти изпраца поздрави. Искаше да дойде с мен.

— Защо не дойде?

— Има работа.

Ваня кимна. Разбира се. Не беше за пръв път.

— Прегърни я от мен.

Сервитьорката донесе напитките им и те си поръчаха ядене. Ваня избра чили чийзбургер, а баща ѝ предпочете рибена чорба с айоли и чеснов хляб. Сервитьорката взе менютата им и отмина. Двамата вдигнаха чаши в безмълвна наздравица. Ваня седеше до преродения си баща, далеч от разследването и от проблемите на ежедневието, когато чу глас, който при никакви обстоятелства нямаше нищо общо с този личен момент.

— Ваня?

Тя се обърна по посока на гласа, надявайки се, че слухът ѝ я е подвел. Но не. Над тях се беше навел Себастиан Бергман. Палтото му беше мокро от дъжда.

— Здравей. Имаш ли новини за Грот?

Ваня се втрени в него с изражение, което се надяваше, че му дава ясно да разбере, че им се натрапва.

— Не. Какво правиш тук? Нямах ли си дом, където да отидеш?

— Ходих да похапна нещо и се връщах в участъка. Реших да проверя дали Били и Урсула са открили нещо. Чувала ли си се с тях?

— Не. Взела съм си почивка.

Себастиан погледна Валдемар, който мълчеше. Ваня осъзна, че трябва да направи нещо, преди баща ѝ да реши да се представи и ако наистина нямаше късмет, да покани Себастиан да се присъедини към тях за едно питие.

— Само ще похапна нещо. Ти върви. Аз ще дойда по-късно. Ще се видим в участъка.

Никой нормален човек не би пропуснал да долови тона в гласа ѝ, който го отпращаше, но докато го гледаше как подава ръка на Валдемар и плахо се усмихва, тя осъзна, че е забравила, че Себастиан не е нормален.

— Здравейте, аз съм Себастиан Бергман. Работя с Ваня.

Отговорът на Валдемар беше вежлив. Той се надигна от стола и стисна ръката на Себастиан.

— Валдемар. Аз съм баща ѝ.

Настроението на Ваня се развали още повече. Тя знаеше колко много се интересува от работата ѝ баща ѝ и осъзна, че срещата може да се превърне в много повече от кратко запознанство. Оказа се права. Валдемар седна и погледна с любопитство Себастиан.

— Ваня ми разказа за повечето си колеги, но мисля, че не е споменавала за вас.

— Аз съм прикрепен към екипа само временно, като консултант. Психолог съм, не полицаи.

Себастиан забеляза промяната в изражението на Валдемар, когато каза, че е психолог. Валдемар сякаш търсеше в паметта си.

— Бергман... Да не би да сте онзи Себастиан Бергман, който написа книгата за Хинде, серийния убиец?

Себастиан светкавично кимна.

— Книги. Но да, аз съм.

Валдемар се обърна към Ваня. Изглеждаше въодушевен.

— Но това е книгата, която ти ми подари преди години. Помниш ли?

— Да.

Валдемар отново се обърна към Себастиан и посочи свободния стол до дъщеря си.

— Седнете, ако желаете.

— Сигурна съм, че Себастиан има работа, татко. Разследваме много заплетен случай.

Себастиан я погледна в очите. Умолително изражение ли съзираше? Нямахте съмнение, че тя не го иска тук.

— Не знаех, че си чела книгата ми — каза ѝ Себастиан. — Не си го споменавала.

— Не съм се сетила.

— Много ѝ хареса — обади се Валдемар, без да съзнава, че изражението на дъщеря му помръква с всяка дума, която той изрича. — Направо ме принуди да я прочета. Мисля, че книгата беше една от причините Ваня да реши да постъпи на работа в полицията.

— Сериозно? Прекрасно! — Себастиан доволно се облегна назад на стола. — Само като си помисля, че съм ѝ оказал такова въздействие!

Играта свърши. Себастиан се усмихна на Ваня. Тя никога повече нямаше да има последната дума. Скъпият ѝ татко току-що се беше погрижил за това.

* * *

Микаел се обади на Урсула от гарата, чудейки се дали тя ще го посрещне, или ще трябва да отиде сам до хотела. Урсула изруга наум. Не беше забравила, че той ще идва, но и през целия ден не беше мислила за това. Тя погледна часовника. Денят беше дълъг и още не беше свършил. Урсула стоеше в спалнята на Грот и се готвеше да претърси двукрилия гардероб със старателно сгънати ризи, пуловери, бельо, чорапи и всичко друго, което Рагнар беше преценил, че не трябва да слага на закачалките, наредени точно на два и половина сантиметра една от друга.

Първата ѝ мисъл беше да помоли съпруга си да почака час и нещо. Урсула беше в лошо настроение. Липсата на конкретни открития я ядосваше. Беше започнала с оръжията, но веднага осъзна, че те няма да доведат доникъде. Имаше следи, че с тях е стреляно скоро, но Грот

беше състезател по стрелба. Без да има куршум за сравнение, информацията беше безполезна. Останалата част от кабинета беше също толкова разочароваща. В бюрото, шкафа, до прозореца и на лавиците нямаше нищо. Може би в компютъра имаше нещо, но щеше да го прегледа Били. Банята също беше загуба на време. Нямаше дори косъм в канала.

И сега ѝ се обаждаше Микаел. И не спираше да говори. Все пак Урсула го беше помолила да дойде. Наближавало време за вечеря. Нямало ли да похапне нещо? Тя се предаде, слезе долу и подаде глава в кухнята, където Били претърсваше бюфетите и чекмеджетата.

— Ще изляза за малко. Ще се върна след един-два часа.

Били я погледна изненадано.

— Добре.

— Имаш ли нещо против да взема колата?

— Къде отиваш?

— Ами... на вечеря.

За Били нямаше никаква логика. Той не си спомняше някога Урсула да е заявявала, че излиза, за да обядва или вечеря. В неговите очи тя беше жената, която кара на опаковани сандвичи от различни бензиностанции, които после яде на местопрестъпленията.

— Случило ли се е нещо?

— Микаел е в града.

Били кимна с всичкото разбиране, което успя да събере, въпреки че положението ставаше все по-странно. Микаел, съпругът; когото Били беше виждал само веднъж за десетина минути, когато дойде да вземе Урсула от ежегодния коледен купон, беше пристигнал във Вестерос, за да вечеря с нея.

Определено се беше случило нещо.

Урсула излезе от къщата и ядосано закрачи към колата. Докато отваряше вратата, изведнъж осъзна, че е забравила за целта на посещението на Микаел във Вестерос.

Не трябваше да се ядосва на него.

Микаел беше напълно невинен. Достатъчно лошо беше, че тя го използва за своите цели. Той вероятно мислеше, че му се е обадила, защото иска да го види и защото ѝ липсва, а не защото присъствието му ще бъде урок за Торкел.

Трябваше да бъде много мила с Микаел. Напомняше си го постоянно. Да не наказва погрешния човек.

Урсула се качи в колата и извади мобилния си телефон. По пътя към центъра на града се обади на две места — в полицейския участък, за да се увери, че Торкел все още е там, и после на Микаел, да се уговорят къде да се срещнат. След това намали скоростта, за да бъде сигурна, че ще пристигне след него. Включи радиото и се заслуша, докато мислите ѝ блуждаеха.

Топката беше пусната в игра.

Наказателният удар щеше да бъде изпълнен.

* * *

— Здравей, Торкел.

Торкел се обърна и веднага позна високия чернокос мъж, който ставаше от канапето в рецепцията. Кимна за поздрав и направи всичко възможно да се усмихне.

— Микаел, радвам се да те видя. Урсула каза, че ще идваш.

— Тя тук ли е?

— Доколкото знам, не, но мога да проверя.

— Няма проблем. Тя знае, че съм тук.

Торкел пак кимна. Микаел изглеждаше свеж. Черната му коса леко се беше прошарила на слепоочията, но му отиваше. Двамата бяха на едни и същи години, но Торкел не можеше да се отърси от чувството, че изглежда по-стар и изхабен. Определено не изглеждаше добре като него и фактът, че Микаел се беше борил с периоди на злоупотреба с алкохола, изобщо не се бе отразил на външния му вид. Тъкмо обратното — изглеждаше по-здрав и атлетичен от всякога.

Сигурно е генетично, помисли си Торкел, но пак се запита дали не трябва да започне да ходи на фитнес. Двамата постояха мълчаливо за момент. Торкел определено не искаше да се показва като недружелюбен, но не можеше да измисли какво да каже. В отсъствието на искрен интерес, той реши да върви по утъпканата пътека. Да заложи на сигурно.

— Кафе? Да ти взема ли едно кафе?

Микаел кимна и Торкел се приближи до входа, прокара картата си през четеца и отвори стъклената врата. Те минаха през офисното помещение и се отправиха към стаята за персонала.

— Четох за убийството. Случаят изглежда труден.

— Да, така е.

Торкел продължи да върви мълчаливо. Срецаха се бяха няколко пъти през годините, предимно в началото, когато Урсула беше нова в отдела. Торкел и Моника ги бяха поканили на вечеря два-три пъти. По онова време Торкел и Урсула бяха само колеги и всеки беше с брачния си партньор. Това беше преди да се впуснат във връзката си в хотелски стаи. Колко време продължаваше? Четири години? Пет, ако броеше онази късна нощ в Копенхаген. Тогава, облян в студена пот от угризения, Торкел си помисли, че ще остане единствена. Нещо, което няма да се повтори. Но това беше тогава.

Сега се беше превърнало в нещо друго. Угризенията и увереността, че е било секс само за една нощ, се бяха заменили с няколко неписани правила.

Само на работа.

Никога на домашен терен.

Никакви планове за бъдещето.

Правилата му костваха твърде много.

И сега той стоеше в безличната стая за персонала, втренчил поглед в кафявото кафе, което пълнеше чашата му. Микаел седеше край масата до кафемашината и поведоха разговор за незначителни неща.

Времето. *(Пролетта определено е дошла.)*

Как върви работата на Микаел? *(Както обикновено, мъка.)*

А как е Бела? *(Добре, благодаря, вече е последен курс право)*

Микаел играе ли още футбол? *(Не, коляното не го държи. Скъсан менискус.)*

Торкел не можеше да престане да мисли за факта, че вчера сутринта е бил в леглото със съпругата му. Чувстваше се лицемер.

Завършен лицемер.

Защо, по дяволите, Урсула се беше уговорила с Микаел да се срещнат тук? Торкел подозираше, че много добре знае защо, и подозренията му се потвърдиха момент по-късно, когато зад тях се появи Урсула.

— Здравей, скъпи. Извинявай, че закъснях. — Тя мина покрай него и нежно целуна Микаел, а след това се обърна към Торкел с пренебрежително изражение. — Имаш време да седиш и да пиеш кафе?

Торкел се приготви да отговори, когато Микаел му се притече на помощ.

— Чаках те на рецепцията и той беше любезен да ме покани на кафе.

— Да, имаме толкова много работа, че дори се наложи да привлечем допълнителен персонал. Нали, Торкел?

Право в целта. Присъствието на Микаел беше наказанието на Торкел. Може би подходът не беше от най-изисканите, но пак го постави на място. Торкел не отговори. Нямаше смисъл да води тази битка. Не и в присъствието на Микаел. Нито пък по друго време. Когато изпаднеше в такова настроение, Урсула беше непобедима.

Торкел се извини, но и нарочно стисна ръката на Микаел, преди да излезе. Можеше поне да покаже малко гордост. Мразеше усещането, че се измъква с подвита между краката опашка.

Урсула хвана съпруга си за ръката и двамата тръгнаха.

— Не знам какви заведения има тук, но Били каза, че недалеч имало гръцки ресторант.

— Звучи страхотно.

Те вървяха мълчаливо известно време и после Микаел спря.

— Защо съм тук?

Урсула са обърна към него с озадачено изражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно каквото казах. Защо съм тук?

— Помислих си, че тъй като съм само на един час от Стокхолм, може да се възползваме от възможността и...

Той я погледна изпитателно. Не беше убеден.

— Работила си и по-близо до Стокхолм, а не си ми се обаждала.

Урсула сподави въздишката си.

— Именно заради това. Не прекарваме достатъчно време заедно. Исках да направя нещо различно. Хайде да вечеряме.

Тя хвана ръката му и леко го дръпна да върви. Докато се притискаше до съпруга си, прокле идеята, която вчера ѝ се беше

сторила толкова умна и очевидна. Какво *всъщност* се опитваше да направи? Да накара Торкел да ревнува?

Да го унижи?

Да докаже, че е независима?

Каквато и да беше целта ѝ, присъствието на Микаел, изглежда, вече изпълняваше функцията си. Торкел явно се бе почувствал неудобно и беше прегърбил рамене по-ниско от всякога, когато тръгна, без да пророни нито дума.

Въпросът, който хрумна на Урсула, беше какво да прави със съпруга си.

19.

Само след час в гръцкия ресторант Урсула почувства, че трябва да се върне в къщата на Рагнар Грот. Вечерята се оказа приятна. Похубава, отколкото очакваше. Вярно, Микаел попита още два пъти защо го е повикала тук. Трудно му беше да повярва, че е само защото е искала да го види. Всъщност това не беше изненадващо.

Взаимоотношенията ѝ с него бяха трудни от много години и беше истинско чудо, че оцеляха, но по време на борбата му с алкохола връзката им укрепна и стана по-силна. Има нещо в това да разбереш най-съкровениите слабости на партньора си, които или заздравяват взаимоотношенията, или ги разрушават. И двамата имаха недостатъци. Не на последно място като родители. Бела беше нещо като мъничък филтър, тънък пласт, който не позволяваше на Урсула да се сближи истински с дъщеря си, и това означаваше, че често поставяше работата над семейството си. Много пъти Урсула се измъчваше от прозрението, че подсъзнателно, изглежда, предпочита криминалните разследвания и трупове пред общуването с живата си, изпълнена с жизненост дъщеря. Обвиняваше възпитанието и ума си, който поставяше логиката пред чувствата. Тънкият пласт обаче си оставаше там, както и тъгата за собствената ѝ неспособност да създаде истинска връзка с нея. Смяташе, че трябва да бъде със семейството си по-често, да бъде по-съпричастна. Особено в периодите, когато Микаел изпаднеше в алкохолна зависимост. Когато това се случеше през годините, бяха се притичвали на помощ бабите и дядовците.

Въпреки слабостите му Урсула се възхищаваше на Микаел. Той така и не позволи пристрастяването му да разруши финансовата им стабилност и да направи невъзможно Урсула и Бела си да останат у дома. Когато нещата се влошаваха сериозно, Микаел се оттегляше. Като ранено животно. Човекът, на когото причиняваше най-голямо зло всеки път, когато залитнеше по наклонената плоскост, беше самият той. Животът му представляваше дълга борба със собствените му недостатъци.

Урсула мислеше, че това е ключът за любовта ѝ към него. Микаел никога не се предаваше. Въпреки травмите, лутанията и разбитите си надежди той продължаваше да се бори. По-решителен и силен от нея. Падаше, не успяваше, но се изправяше и продължаваше нататък.

Заради нея.

Заради Бела.

Заради семейството.

А Урсула беше предана на онези, които се бореха заради нея. Непокколебимо предана. Това нямаше нищо общо с романтиката и с девическата мечта за идеални взаимоотношения, но тя не си падаше много по тези неща. Ценеше повече предаността, отколкото любовта. Човек се нуждае от хора, които го подкрепят, и държи на тези хора. Те го заслужават. Ако във връзката липсва нещо, трябва да го намериш другаде.

Торкел не беше първият ѝ любовник, макар той несъмнено да смяташе, че е така. Не, беше имала и други. На ранен етап на връзката ѝ с Микаел. Допълваше го с други. Беше се опитала да предизвика отвращение към себе си, но се оказа невъзможно, колкото и да се стараше. Тя всъщност не смяташе, че изневерява на Микаел. Извънбрачните ѝ приключения правеха възможно да остане с него. Урсула се нуждаеше от емоционалната сложност, която намираще в Микаел, и от непридирчивата физическа близост на някой като Торкел. Тя беше като батерия, която се нуждае и от плюс, и от минус, за да функционира. Иначе се чувстваше празна.

Имаше обаче едно нещо, което изискваше и от двамата.

Преданост.

И Торкел ѝ беше изменил в това отношение. Това беше обяснението за решението ѝ да доближи двата полюса и да предизвика късо съединение. Решението беше детинско и емоционално и не го беше обмислила внимателно, но поне проработи.

Вечерята беше приятна.

Урсула остави Микаел пред ресторанта и обеща да се прибере в хотела веднага щом може, но обясни, че може да се забави. Той отговори, че си е взел книга и всичко ще бъде наред. И че тя няма за какво да се тревожи.

* * *

След срещата е Микаел вечерта на Торкел продължи по траекторията си надолу. Били му се обади, докато се връщаше от дома на Грот, и му каза, че не са открили нищо. Нямало кръв върху никоя дреха, нито кални обувки, никаква следа, че Рогер — или някой друг — е бил в къщата. Никакви гуми „Пирели“, нито следи от кръв в колата или гаража. Никакъв контейнер със силно възпламенима течност или дрехи, които миришат на пушек. Нищо, което да свързва Грот с убийствата на Рогер Ериксон или Петер Вестин.

Нищо.

Абсолютно нищо.

Били възнамеряваше да прегледа още веднъж компютъра на Грот, но предупреди Торкел да не очаква твърде много.

Торкел затвори и въздъхна. Седна до масата и се втренчи невидящо в стената със снимките и информацията по случая. Можеха да задържат Грот за двайсет и четири часа, но Торкел не виждаше как могат да засилят обвинението срещу него. Никой прокурор на света не би се съгласил с ареста му въз основа на онова, с което разполагаха в момента. Затова нямаше голямо значение дали ще го пуснат тази вечер или утре сутринта.

Торкел се готвеше да стане, когато в стаята нахлу Ваня. Той не очакваше, че ще я види отново днес. Беше казала, че има лична работа.

— Защо, по дяволите, доведе Себастиан Бергман в разследването?

Очите ѝ блестяха от гняв. Торкел я погледна уморено.

— Мисля, че обясних много пъти.

— Решението беше глупаво.

— Случило ли се е нещо?

— Не, не се е случило нищо. Но той трябва да се разкара. Съсипва всичко.

Телефонът на Торкел иззвъня. Той погледна екранчето. Комисарят на полицията. Торкел отговори. Двамата размениха информация само за една минута.

Вестник „Експресен“ беше свързал Петер Вестин с гимназия „Палмльовска“ и следователно с Рогер Ериксон. Пишело го в интернет.

Комисарят на полицията беше научил, че Торкел възнамерява да освободи Рагнар Грот и каква е причината. Не беше доволен. Случаят трябвало да бъде решен. При това скоро.

Торкел отвърна, че правят всичко възможно.

Комисарят очаквал, преди да си тръгне от работа, Торкел да говори на журналистите, които се били събрали пред участъка.

Разговорът приключи, но щом погледна Ваня, Торкел разбра, че неприятностите му не са свършили.

— Ще освободим Грот?

— Да.

— Защо?

— Нали чу какво казах по телефона?

— Да.

— Тогава знаеш защо.

Ваня млъкна и за момент сякаш обработваше информацията, която току-що ѝ бяха съобщили. И бързо стигна до заключение.

— Мразя този случай. Мразя този град. — Тя се обърна, тръгна към вратата и я отвори, а после спря и погледна Торкел. — И мразя Себастиан Бергман.

Излезе от стаята и затвори вратата. Торкел я наблюдаваше, докато крачи през безлюдния офис. Той уморено взе якето си от облегалката на стола. Прибързаното му решение да включи Себастиан му струваше много.

Половин час по-късно Торкел беше уредил формалностите по освобождаването на Рагнар Грот. Училищният директор беше учтив, но не говори много. Повтори, че се надява да бъдат дискретни, и поиска да го върнат в дома му с кола без опознавателни знаци или с такси. През задната врата на участъка. Нямаше намерение да излиза от предния изход и да стане прицел на медиите. Не беше възможно да се намери кола без опознавателни знаци в този късен час, затова Торкел поръча такси. Двамата се сбогуваха. Грот изрази надеждата, че няма да се наложи да ги види отново. Торкел си помисли, че чувството е взаимно. Той изчака, докато стоповете на таксито се скриха от погледа му. Помъчи се да се сети за нещо, което трябва да бъде направено. Нещо, на което с чиста съвест може да даде предимство. Не се сети за нищо чак толкова важно. Нямаше друга възможност за избор, освен да се изправи пред репортерите.

Ако имаше нещо, което мразеше в работата си, това беше фактът, че връзката между полицията и медиите става все по-важна. Той разбираше потребността от информиране на обществото, но беше започнал сериозно да се съмнява дали именно това мотивира журналистите напоследък. Всичко беше, за да привличат повече читатели и зрители, а нямаше по-добро нещо за продажба от секса, страха и сензациите. Това водеше до тенденция по-скоро да се всява страх, отколкото да се информира, и нежелание да се вярва. Освен това на ранен етап медиите бяха решили, че е в интерес на обществеността да разкрият самоличността на всеки евентуален извършител. Имена и снимки. Преди да има съдебен процес.

И винаги, във всяка статия, Торкел долавяше едно ужасяващо скрито послание:

Това може да се случи и на теб.

Никога не си в безопасност.

Може да е твоето дете.

Ето това намираще за най-трудно. Медиите опростяваха сложни ситуации, въргаляха се в трагедии и не предизвикваха нищо друго освен страх и подозрителност в хората.

Заклучвайте се.

Не излизайте нощем.

Нямайте доверие на никого.

Страх.

Това продаваха.

* * *

Когато най-после се прибра в хотела след два часа, Урсула беше в отвратително настроение.

Нещата обаче щяха да се влошат още повече.

Когато тя се върна в дома на Грот, Били почти беше приключил. Седнаха край масата в кухнята и той й каза какво е открил. Разговорът не продължи дълго.

Нищо.

Абсолютно нищо.

Урсула въздъхна. Отначало тя оцени подредеността и чистотата у Рагнар Грот, но сега, след като очевидно липсваха интересни открития, реши, че педантичната му природа се е превърнала в минус за разследването. Той никога не би скрил нещо по непредпазливост и никога не би допуснал някое важно доказателство да бъде открито случайно. Ако криеше нещо, Грот щеше да се погрижи то да остане скрито.

Нищо.

Абсолютно нищо.

Не намериха порнографски материали, нито забранени вещества, скрити любовни писма или подозрителни линкове в компютъра, нищо, което да потвърди сексуална връзка с Франк Клевен или други мъже. Съобщенията до Рогер Ериксон не бяха изпратени от неговия мобилен телефон. За бога, те дори не откриха писмо за закъсняло плащане на сметка. Рагнар Грот беше нечовешки идеален.

Били споделяше отчаянието на Урсула и беше изключил компютъра, за да го вземе в офиса и да го прегледа за трети път, с похубав софтуер.

Липсваха обаче не само забранени неща. Сред вещите на Грот нямаше нищо особено лично. Никакви негови снимки или на приятел или близък човек, на родители и роднини, никакви писма, коледни картички и покани. Най-личната вещ, която откриха, беше копие на дипломата му. Естествено, отлична. Били и Урсула все повече се убеждаваха, че духовният живот на директора — ако той изобщо имаше такъв — е някъде другаде.

Те решиха Били да закара колата в участъка и да докладва на Торкел. Урсула остана и още веднъж огледа горния етаж. Беше твърдо решена да се увери, че не е пропуснала нищо, защото е пристигнал Микаел. Не намери нищо.

Абсолютно нищо.

Взе такси до хотела и отиде право в стаята си.

Микаел седеше пред телевизора и гледаше „Евроспорт“ Урсула усети, че нещо не е наред, веднага щом влезе в оскъдно обзаведената стая. Микаел стана твърде бързо и усмивката му беше твърде весела. Без да пророни нито дума, тя се приближи до минибара и го отвори. Беше празен с изключение на две шишета минерална вода и кутия сок. Видя в кошчето за боклук забранените малки пластмасови бутилки.

Микаел дори не си беше направил труда да ги скрие. Не бяха достатъчно, за да се напие, но дори малкото беше твърде много.

Прекалено много.

Урсула го погледна. Искаше да се ядоса, но какво всъщност беше очаквала? Има причина плюсът и минусът да са в противоположните краища на батерията.

Те не трябва да се срещат.

* * *

Това не се случваше често. Консумацията му на алкохол обикновено беше скромна, но за изненада на Йени, той отвори бутилка вино с вечерята и я изпи сам за два часа. Тя го попита дали се е случило нещо, но Харалдсон смотоледи, че в работата му стават много неща. Какво можеше да каже? Йени не знаеше нищо за лъжите му, нито за частното му наблюдение на жилищния блок на Аксел Юхансон и последиците от действията му. Тя не знаеше и никога нямаше да разбере.

Би го помислила за идиот.

Какъвто всъщност беше.

В момента леко подпийналият идиот Харалдсон седеше на дивана и сменяше каналите на телевизора. Беше изключил звука, за да не събуди Йени. Бяха правили секс. Естествено. През цялото време мислите му бяха другаде. Това нямаше никакво значение. Естествено. И сега тя спеше.

Харалдсон се нуждаеше от план. Днес Хансер му нанесе тежък удар, въпреки че той не беше в нокдаун. Щеше да им покаже, че е невъзможно да повалят Томас Харалдсон. Когато отидеше на работа утре, щеше да отмъсти. Да им даде да разберат. На Хансер и на другите. Трябваше му само план.

Изглеждаше все по-малко вероятно, че Харалдсон ще залови убиеца на Рогер Ериксон. В момента той имаше по-голям шанс да спечели един милион от лотарията. Нямаше да му позволят да припари до разследването. Хансер се беше погрижила за това. Но Аксел Юхансон... Там все още имаше шанс. Доколкото знаеше Харалдсон, „Риксморд“ бяха задържали друг заподозрян. Директорът на

училището на момчето. Аксел Юхансон все още не беше отписан, но не беше на първо място сред приоритетите им.

Харалдсон се ядосваше на себе си, защото не беше донесъл вкъщи цялата информация за Юхансон, с която разполагаха. Освен това проклинаше факта, че е пил, защото иначе можеше да отиде с колата до участъка да я вземе. Таксито дотам и обратно щеше да му струва скъпо и наред с другите неща, много главоболия. Харалдсон не искаше при никакви обстоятелства да срещне някой от колегите си в това състояние. Трябваше да вземе цялата информация утре. Когато усъвършенства плана си.

Той знаеше, че екипът на Торкел е разтварял с бившата приятелка на Юхансон. Трябваше да разбере какво е казала тя. Да ѝ се обади или да отиде при нея да я разпита не беше възможно. Ако го направеше и Хансер научеше, щеше да има още повече неприятности. Тя беше пределно ясна, че ако Харалдсон прекара дори една минута още в работа по случая с Рогер Ериксон, ще го арестува за възпрепятстване на разследването. Това, разбира се, беше шега. Или по-скоро предупреждение. Начин да демонстрира властта си и да го постави на мястото му, задето само веднъж беше допуснал малка грешка. Хансер веднага се нахвърли върху него. Проклетата Хансер... Той си пое дълбоко дъх.

Съсредоточи се.

Нямаше смисъл да губи време и енергия да я проклина. Беше измислил план. План, който щеше да я постави на мястото ѝ. План, който щеше да докаже кой от двамата е по-добър полицаи. Да се свърже с бившата приятелка на Юхансон беше изключено, но някой от „Риксморд“ бе разговарял с нея и въпреки че Харалдсон вече нямаше достъп до нищо, свързано с разследването, други хора имаха.

Той взе мобилния си телефон, потърси номера в списъка с контактите и натисна *Обади се*. Наближаваше полунощ, но му отговориха почти веднага.

Раджан Мичич.

Това е едно от предимствата да работиш дълго време на едно място. Имаш приятели. Понякога им правиш по някоя дребна услуга и те са готови да ти помогнат, когато се нуждаеш.

Нищо забавно.

Нищо незаконно.

Само подаваш ръка, за да улесниш нечий живот. Да напишеш доклад вместо някой друг, когато той бърза да вземе децата от детската градина. Да се отбиеш с колата в държавния магазин за алкохол в петък следобед. Да го покриеш, да му помогнеш. Дребни услуги, които улесняват живота на другите. Жестове, които означават; че може да поискаш услуга в замяна.

Когато пое отговорността да се опита да намери Аксел Юхансон, Хансер възложи задачата на Раджан. Това означаваше, че той има достъп до всички материали, свързани с изчезналия домакин. Разговорът продължи по-малко от две минути. Раджан работеше в полицията на Вестерос горе-долу толкова отдавна, кол кого и Харалдсон. Разбирал го напълно и естествено, щял да разпечата разпита на бившата приятелка на Юхансон, когато отиде на работа сутринта. Раджан наистина беше разкошен колега.

Когато остави телефона на дивана до себе си с доволна усмивка на лицето, Харалдсон установи, че на прага стои Йени и го гледа сънено.

— С кого говореше?

— С Раджан.

— По това време?

— Да.

Йени се приближи, седна до него на дивана и подви крака под себе си.

— Какво правиш?

— Гледам телевизия.

— Какво гледаш?

— Нищо.

Тя сложи ръка на главата му, започна да милва косата му и се сгуши на рамото му.

— Случило се е нещо. Каж ми.

Харалдсон затвори очи. Всичко леко се въртеше. Имаше чувството, че иска да й каже. За работата си. За Хансер. Да й разкаже както трябва, не само да се оплаква и да се подиграва. Изпита желание да й каже колко се страхува. Бои се, че животът се изплъзва между пръстите му. Че не се вижда след десет години. Какво ще работи? Какъв ще бъде? Искаше да й каже, че бъдещето го плаши. Страхува се, че никога няма да имат дете. Щеше ли връзката им да го превъзмогне?

Щеше ли да го остави Йени? Харалдсон искаше да ѝ каже, че я обича. Не ѝ го казваше достатъчно често. Искаше да ѝ каже много неща, но не знаеше как. Затова само поклати глава и се облегна назад със затворени очи, докато ръката ѝ продължаваше да го милва.

— Ела в леглото. — Тя го целуна по бузата.

Харалдсон осъзна колко е уморен. И пиан.

Двамата си легнаха.

Близо един до друг. Йени уви ръце около него. Държеше го здраво. Той усещаше нежния ѝ дъх на врата си. Близост. Отдавна не я беше чувствал. Сексът беше част от ежедневния живот, но близостта... Харалдсон осъзна колко много му е липсвала, докато се унасяше в сън.

Бягат виновните.

Една последна ясна мисъл.

Бягат виновните.

Тук имаше извод. Схема. Там беше, но замъгленият му от алкохола мозък не можеше да я проумее. Томас Харалдсон заспа дълбоко, без да сънува.

* * *

Торкел успя да се измъкне от пресконференцията малко след полунощ. Избегна отговорите на специфични въпроси за вероятна връзка между убийствата. Не обърна внимание на репортера, който искаше да знае дали са задържали служител на гимназия „Палмльовска“ във връзка с убийствата, но се надяваше, че е внушил убеждението, че разследването бележи напредък и че е само въпрос на време случаят да бъде решен.

Той забърза към хотела, надявайки се, че кухнята няма да е затворена. Умираще от глад и смяташе да си поръча късна вечеря в малкия ресторант. Когато стигна там, осъзна, че не е единственият, който е имал лош ден. До бара седеше Микаел. С питие пред него. Това не беше хубаво. Торкел се приготви да се измъкне още веднъж, но Микаел го забеляза.

— Торкел!

Торкел спря и вяло му махна с ръка.

— Здравей, Микаел.

— Ела да пийнеш с мен!

— Не, благодаря. Имам още работа.

Торкел се опита да отклони предложението с усмивка, давайки му ясно да разбере, че не проявява интерес, без да бъде неучтив. Напразно. Микаел слезе от високото столче и се отправи към него, доколкото можеше, по права линия. Торкел имаше време само да си помисли: *Мамка му, той е пиян*, когато Микаел стигна до него. Дойде и застана твърде близо. Торкел долови дъха му. Уиски и някакъв по-сладникав алкохол. Микаел не само че стоеше твърде близо, но и гласът му беше твърде висок.

— По дяволите, Торкел, оплесках нещата. Издъних се.

— Виждам.

— Може да поговориш с нея.

— Не мисля, че идеята е добра. Това си е между вас двамата.

— Но тя те харесва. Слуша те.

— Микаел, мисля, че трябва да си легнеш.

— Хайде да пийнем нещо. Само по едно.

Торкел твърдо поклати глава, трескаво опитвайки се да измисли как да се отърве. Нямаше желание да се сближава с Микаел. И без това се чувстваше зле и самата мисъл да го опознае по-добре му се струваше ужасяваща. Той изведнъж осъзна колко важни са правилата на Урсула.

Винаги на работа.

Никога на домашен терен. Тя обаче беше нарушила правилата. Беше повикала съпруга си, който сега се олюляваше към Торкел и се нуждаеше от събеседник, пред когото да излее душата си.

— Страшно оплесках нещата. Обичам я, трябва да го разбереш. Но тя е сложна. Разбираш ли? Ти работиш с нея и знаеш каква е, нали?

Торкел реши да действа. Щеше да заведе Микаел до стаята на Урсула и да го остави там. Така беше правилно да постъпи. Той хвана Микаел под ръка и го поведе полека, но решително към изхода.

— Хайде, ще ти помогна да отидеш до стаята си.

Микаел не се възпротиви. Асансьорът вече чакаше, затова не им отне много време да се махнат от рецепцията и от погледа на момичето, което работеше там. Торкел натисна бутона за четвъртия етаж. Щеше ли да се запита Микаел откъде знае номера на стаята на

Урсула? Той бързо прогони мисълта. В края на краищата, те бяха колеги. Естествено, че ще знаят кой в коя стая е. Микаел го погледна.

— Ти си добър човек. Урсула говори хубави неща за теб.

— Радвам се.

— Много странно беше, че тя ми се обади ей така, неочаквано. Когато е на работа, Урсула работи. Тя има правила. Ако работиш, не правиш нищо друго. Никога не ми се обажда, когато е на работа. Винаги е било така. Но аз го приемам.

Торкел не каза нищо.

— Но вчера се обади и поиска да дойда тук. Колкото мога по-бързо. Разбираш ли?

Пътуването с асансьора се превръщаше в едно от най-дългите в живота на Торкел. Бяха стигнали само до втория етаж. Може би щеше да е по-добре, ако беше оставил Микаел в бара и си бе тръгнал.

— Нещата между нас са трудни. Затова си помислих, че тя иска да ми каже, че всичко е свършило или нещо подобно. Да ми каже, че е взела решение. Защо иначе ще ме вика да дойда, за бога? Не се е случвало досега.

— Не знам, Микаел. Най-добре е да говориш с Урсула.

— Тя си е такава. Бам, и веднага решава какво трябва да се направи. Какво трябваше да си помисля?

— Не мога да си представя, че Урсула иска развод.

Най-после стигнаха до четвъртия етаж. Торкел бързо отвори стъклената врата и слезе. Микаел не помръдна от мястото си.

— Може би не, но аз така си помислих. Тя не каза нищо. Вечеряхме и после ме остави тук в стаята. Попитах я защо ме повика тук и тя отговори, че искала да ме види. Но това не е вярно.

— Хайде. — Торкел направи знак на Микаел, който с известно затруднение се измъкна от асансьора. Двамата тръгнаха по коридора. — Затова извадих една бутилчица от минибара. Бях нервен. Бях сигурен, че тя ще ме напусне.

Торкел не отговори. Какво можеше да каже? Микаел повтаряше едно и също като развалена грамофонна плоча. Приближиха се до вратата и Торкел почука.

— Мисля, че Урсула не е тук. Излезе. Не обича да ме вижда в това състояние. Но аз имам ключ.

Микаел започна да рови в джобовете си и сякаш измина цяла вечност, докато извади бялата електронна карта и я даде на Торкел. Торкел съзря сълзи в очите му, когато срещна погледа му за част от секундата.

— Защо иначе ще ме вика тук?

— Не знам. Нямам представа — излъга Торкел и отвори вратата. В стаята миришеше на алкохол и на Урсула — непозната комбинация за Торкел. Те влязоха вътре и Микаел се стовари на единия от двата фотьойла в ъгъла. Изглеждаше разстроен.

— Адски оплесках нещата, мамка му.

Торкел погледна пълната развалина на фотьойла и изпита съжаление към Микаел. Микаел беше невинен. Виновни бяха те двамата с Урсула. Искаше му се да си тръгне, но в същото време сърце не му даваше да остави Микаел. За момент си помисли дали да не му каже.

Да му разкаже всичко.

Да му обясни защо седи в ъгъла на хотелска стая във Вестерос пиян.

Че вината е на Торкел.

Той трябваше да бъде наказан.

Не Микаел.

Неочаквано на прага застана Урсула. Не пророни нито дума. Вероятно си мислеше същото като Торкел — че би искала да каже и да направи много неща и че моментът не е подходящ за нито едно от тях. Можеше само да мълчи.

Торкел ѝ кимна и излезе.

* * *

Без да знае, че Торкел е излязъл от сградата преди по-малко от час, Били седеше, вдигнал крака на бюрото в малката стая, където живееше, докато гледаше видеозаписите от камерите за наблюдение. Ядеше шоколадова курабия, за да повиши нивото на кръвната си захар. Беше капнал от умора след дългия ден. Той затвори очи за момент и се заслуша в звуците на тъмния, безлюден офис. Освен тихото бръмчене на вентилаторите чуваше и как най-новият софтуер за възстановяване

на информация „Стелар Феникс Уиндоус“ се бори с твърдия диск на Рагнар Грот. Програмата търсеше изтрети файлове и гневното бръмчене му говореше, че все още работи.

Били беше сигурен, че все някъде има нещо. Винаги имаше. Въпросът беше дали търсят на правилното място или не. Компютрите обикновено крият повече, отколкото си мислят хората, и затова той продължаваше да търси. Повечето хора не знаят колко много информация остава на твърдия диск дори след като файловете са изтрети. Когато потребителят натисне *Изтрий*, системата за разпределяне на файловете в паметта, определяща мястото на информацията в твърдия диск, не премахва самия файл, а само препратката към него. Това означава, че информацията остава в дълбините на твърдия диск. Били обаче започваше да изпитва известна скептичност за компютъра на Грот. Вече го беше проверил два пъти, макар и с не толкова ефективни програми, и не бе открил нищо интересно. Нито имаше признаци, че Грот е използвал мощни програми, които могат да изтрият завинаги и необратимо твърдия диск. Напротив. Били намери голям брой изтрети имейли и документи, които за съжаление не представляваха абсолютно никакъв интерес за разследването.

Той се протегна. Софтуерът щеше да приключи с търсенето след петнайсет-двайсет минути — не достатъчно дълго, за да се залови с нещо друго, не и достатъчно кралю, за да седи, без да прави нищо. Били се разходи из стаята, за да раздвижи кръвообращението си, и за момент си помисли дали да не слезе долу да си купи още един шоколадов десерт от автомата на партера. Реши да устои. Вече беше поел твърде много захар и знаеше, че ако изяде още шоколад, след няколко часа ще иска още.

Той погледна единия от трите монитора на бюрото, които показваха последния кадър от движенията на Рогер. Момчето леко се беше обърнало настрана, отправяйки се към мотела. Поне така бяха предположили сутринта. Сега това не изглеждаше така ясно. Били протегна ръце към клавиатурата и бавно започна да извиква изображенията, кадър по кадър, наблюдавайки последните крачки на Рогер. Последното, което се скри, беше десният му крак, обут с маратонка. Сега на кадъра нямаше никого. Виждаше се само задното

стъкло на колата, зад която беше изчезнал Рогер. Автомобилът беше в единия ъгъл на екрана.

На Били му хрумна нещо. Отначало беше предположил, че Рогер е продължил да върви, и затова го бе търсил да се появи на друга камера. Ами ако Рогер се е срещнал с някого или е свършил някаква работа някъде и след малко се е върнал? Това не надхвърляше границите на вероятното и си струваше да се провери, пък и беше много по-полезно от яденето на шоколад.

Били седна, щракна отново на последния кадър, където се появяваше Рогер, и започна оттам. Увеличи скоростта. Гледаше безлюдна улица. Лентата, показваща часа, се въртеше — една минута, две, три. Били увеличи още скоростта, за да спести време. Слея тринайсет минути той видя, че колата, зад която беше изчезнал Рогер, потегли, оставяйки улицата съвсем празна. Били продължи с още по-висока скорост. Скоро се появиха два силуета, които се движеха шестнайсет пъти по-бързо от нормалната скорост. Изглеждаше доста смешно. Били спря записа и го превъртя, докато отново видя двете фигури. Възрастна двойка с куче. Вървяха в противоположната посока на Рогер. Нищо не показваше, че правят нещо друго, освен да разхождат кучето. Въпреки това Били си отбеляза часа и реши да помоли Хансер да намери тези хора. Ако извадеха късмет, те можеше да са видели нещо. Били отново пусна записа. Минутите летяха, но не се случваше нищо. Рогер не се връщаше.

Изведнъж му хрумна нещо друго. Кога беше дошла колата, която потегли приблизително тринайсет минути след като Рогер беше минал покрай нея? С две изщраквания на компютърната мишка Били върна видеозаписа на момента, когато Рогер отново се виждаше в кадър. Бяха предположили, че колата е паркирана от едната страна на улицата и оставена там. Същата тази кола обаче потегляше тринайсет минути по-късно. Били започна да превърта назад и откри, че колата е дошла само шест минути преди да се появи Рогер. Умората му изведнъж се изпари, когато разбра, че колата е била спряла близо до Рогер само двайсетина минути. Изведнъж се почувства пълен глупак. Беше извършил неппростимия грях да ограничи възможните тълкувания на доказателствения материал пред очите си. Беше се съсредоточил да търси една схема, изключвайки други вероятности. Дотук Рогер се появяваше от една камера на друга, като през цялото време се

движеше. И Били бе продължил да търси именно това — движенията на Рогер. До следващата камера.

Сега, след като беше отворил вратата и за други възможности, той осъзна, че има и други вероятни сценарии. В колата може би имаше човек. Беше възможно шофьорът, който бе спрял колата шест минути преди покрай нея да мине Рогер, да е седял вътре през цялото време. Били виждаше само част от лявата страна на задното стъкло и беше невъзможно да разбере дали някой слиза от колата или не, но отново превъртя назад до последните кадри с Рогер и пусна видеозаписа. Помъчи се да си внуши, че го гледа за пръв път.

Без предварителна нагласа.

Рогер отново влезе в кадър отдясно, извървя няколко крачки и после пресече улицата. Били спря записа и го върна назад кадър по кадър. Ето! Рогер изведнъж обърна глава леко наляво, сякаш нещо привлече вниманието му. След това продължи по улицата. Били отново пусна записа. Сега, след като гледаше в по-широк мащаб, не му беше трудно да си представи, че Рогер е минал зад колата и е заобиколил до предната дясна страна.

Били си пое дълбоко дъх. Не трябваше да прави прибързани заключения. Трябваше да провери внимателно. Да се съсредоточи върху картината. Върху колата. Автомобилът приличаше на „Волво“. Тъмносин или черен. Не беше нов модел. Може би някъде между 2002 и 2006 година, но определено „Волво“ с четири врати. Превъртя напред кадър по кадър, съсредоточавайки се върху колата и нищо друго. Петдесет и седем секунди и шест кадъра след като Рогер изчезна, Били видя нещо, което не беше забелязал досега. Колата леко се разтресе за момент, сякаш се затвори едната врата. Образът не беше много ясен и може би грешеше, но скоро щеше да провери.

Той прехвърли поредицата кадри в програма със софтуер за стабилизиране на образа. Предполагаше, че монтираната неподвижно камера за наблюдение не се движи, затова всяко евентуално движение трябваше да дойде от обекта на видеозаписа. Били бързо маркира две точки на движение върху металната рамка на стъклото над волана. В 00:57:00 тези точки определено помръднаха два милиметра и после се стабилизираха на малко по-ниско ниво. Някой отвори вратата на колата, качи се и я затвори. Фактът; че точките се стабилизираха на по-

ниско ниво, показва, че сега колата беше станала по-тежка. Някой се беше качил в колата. По всяка вероятност Рогер.

Били погледна часовника. Минаваше дванайсет и половина, но никога не беше късно да се обади на Торкел. Той по-скоро би се ядосал, ако *не* му се обади. Взе телефона и му позвъни. Докато чакаше да му отговорят, погледна изображението на екрана. Новото развитие на събитията би обяснило много неща.

Рогер не е бил заснет от други камери, защото не е вървял пеша по-нататък.

Той се беше качил в тъмно на цвят волво.

И вероятно бе потеглил към смъртта си.

20.

Лена Ериксон седеше на стола, освободен от Били преди седем часа, и изненадано се оглеждаше наоколо. В малката стая имаше много хора. Тя вече познаваше повечето от тях, с изключение на младия полицаи, който тракаше на клавиатурата пред два големи, тъмни компютърни екрана.

Присъствието на толкова много полицаи можеше да означава само едно.

Случило се беше нещо.

Нещо важно.

Лена изпита това чувство веднага щом те позвъниха на вратата ѝ и то непрекъснато се засилваше. Часът беше седем без петнайсет, когато тя се измъкна от леглото, след като звънецът цяла вечност звъня дълго и упорито, и отвори вратата. Младата полицаика, която беше идвала преди няколко дни, отново се представи и заговори бързо и настойчиво.

Те се нуждаеха от помощта на Лена.

Цялата ситуация — ранният час, сериозният тон и краткото искане на полицаиката, настойчивостта, с която тя каза на Лена да дойде с нея — всичко това заличи денонощия на неспокоен сън и страх. Тялото на Лена се изпълни с тревожност и енергия.

Те пътуваха с колата в сивото, мъгливо утро, без да разговарят. Спряха под полицейския участък, в подземен гараж, който Лена дори не знаеше, че съществува. Изкачиха няколко реда бетонни стъпала и минаха през голяма стоманена врата. Полицаиката вървеше бързо по дългите коридори. Срецнаха няколко униформени полицаи, които, изглежда, излизаха да патрулират. Смееха се на нещо и веселието им прозвуча неуместно.

Всичко се случи толкова бързо, че на Лена ѝ беше трудно да събере впечатленията си в една картина. По-скоро беше поредица от отделни, различни образи — смехът, коридорите, водещи наляво и надясно, полицаиката, която продължаваше да върви. Един последен

завой и изглежда пристигнаха. Там стояха няколко души и я чакаха. Поздравиха я, но Лена не чу какво ѝ казват. Мислеше си, че никога не би намерила пътя до изхода. Мъжът, който явно беше шефът и с когото Лена бе говорила за Лео Лундин, приятелски сложи ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ви, че дойдохте. Искаме да ви покажем нещо.

Те отвориха вратата на малката стая и я поканиха да влезе.

Така се чувства човек, когато го арестуват, помисли си Лена.

Поздравяват те и те довеждат тук.

Поздравяват те и после разкриват какво си направил.

Тя си пое дълбоко дъх. Единият полицай придърпа стол за нея, а най-младият, доста висок мъж, започна да работи с клавиатурата на масата пред нея.

— Много е важно онова, което ще ви кажем сега, да си остане между тези четири стени — каза по-възрастният. Шефът. Торстен ли му беше името? Лена кимна. Той продължи: — Сега смятаме, че Рогер е бил взет от кола. Искаме да видим дали я познавате.

— Имате ли снимка? — Лена пребледня.

— За съжаление не разполагаме с много. Или по-точно с много малко. Готова ли сте?

По-възрастният мъж млъкна и кимна на по-младия пред компютъра. Той натисна интервала на клавиатурата и екранът изведнъж се изпълни с картина на безлюдна улица. Морава встрани от пътя, малка къща и в горния ъгъл — отражение на жълтия блясък на улична лампа.

— За какво трябва да гледам? — объркано попита Лена.

— Ето тук. — Младият мъж посочи долния ляв ъгъл на екрана. Задното стъкло на кола. Тъмен на цвят автомобил. Как да я познае, по дяволите? — Колата е „Волво“ — добави младият полицай. — Модел 2002 — 2006 година. S60.

Лена се втренчи в изображението и видя, че мигачът на колата започна да проблясва, а после автомобилът потегли и изчезна.

— Това ли е всичко?

— За съжаление, да. Искате ли да я видите отново?

Лена кимна. Младият полицай натисна няколко клавиша и видеозаписът започна отначало. Лена гледаше екрана, отчаяно опитвайки се да открие нещо. Но това беше само част от статичен образ. Много малка част. Тя зачака да се случи нещо, тялото ѝ се скова

от напрежение, но улицата и колата си оставаха все същите. Образът престана да се движи и от изпълнените с очакване лица наоколо Лена осъзна, че е неин ред да каже нещо. Тя ги погледна.

— Не познавам колата.

Те кимнаха. Така и предполагаха.

— Познавате ли някой, който има тъмно на цвят волво?

— Може би. Много хора имат такава кола, но знам ли... Не мога да се сетя.

— Виждали ли сте някой да докарва Рогер вкъщи с такава кола?

— Не.

Всички млъкнаха. Лена почувства, че вълнението и очакването на полицаите се замени с разочарование. Тя се обърна към Ваня.

— Откъде е видеозаписът?

— От камера за наблюдение.

— Но къде се намира?

— Не можем да ви кажем.

Лена кимна. Нямаха ѝ доверие, че ще държи устата си затворена. Не бяха готови да ѝ кажат. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато заговори шефът:

— Разследването ще бъде компрометирано, ако информацията се разчуе. Надявам се, че разбирате.

— Няма да кажа нищо. — Лена се обърна към екрана и застиналия кадър на безлюдната улица. — Рогер вижда ли се на записа?

Били погледна Торкел, който леко кимна.

— Да.

— Може ли да го видя?

Били отново погледна Торкел и получи още едно кимане в отговор. Той превъртя видеозаписа малко по-нататък и го пусна. След няколко секунди отдясно се появи Рогер. Лена се премести на ръба на стола. Не смееше да мигне, толкова се страхуваше да не пропусне нещо.

Той беше жив.

Вървеше по улицата.

С бързи, леки крачки. Рогер се поддържаше във форма. Грижеше се за тялото си. Гордеше се с него. А сега същото това тяло лежеше

зад врага от неръждаема стомана в моргата, студено и разрязано. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но Лена не мигна.

Той беше жив.

Рогер изведнъж обърна глава наляво, пресече улицата и изчезна зад колата.

Извън кадър.

Изчезна внезапно.

Случи се толкова бързо.

Лена се пребори с импулсивното си желание да докосне екрана. Всичко и всеки в стаята беше тихо и неподвижно.

— Искате ли да го видите отново? — предпазливо попита младият полицай.

Лена поклати глава и преглътна. Надяваше се, че гласът ѝ няма да потрепери.

— Не, благодаря...

Шефът се приближи и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ви, че дойдохте. Ще ви закараме у дома.

С тези думи срещата приключи и Лена отново тръгна след Ваня. Сега не бързаха толкова много. Поне полицайката. С Лена беше различно. Безпокойството ѝ намаля и се замени с гняв от прозрението. С енергия, която дойде от убеденост.

„Волво S60“.

Модел 2002 — 2006 година.

Тя много добре знаеше кой има такава кола.

Приблжиха се до бюро, зад което седеше униформен полицай. Ваня му каза нещо и той стана и взе куртката си. Лена поклати глава. Досети се какво е казала полицайката.

— Не искам да ме карате у дома, благодаря. Само ми покажете изхода. Трябва да свърша някои неща в града.

— Сигурна ли сте? Няма да ни затрудните.

— Напълно. Но благодаря все пак.

Двете с Ваня си стиснаха ръцете. Полицаят окачи куртката си и поведе Лена по коридора към предната врата.

Трябва да свърши някои неща в града.

Меко казано.

Е, във всеки случай едно.

* * *

Ваня се срещна с другите в стаята за конференции. Торкел изглеждаше необичайно раздразнен и крачеше из стаята със стиснати юмруци. Ако не беше в лошо настроение, тя несъмнено би си помислила, че той изглежда доста комичен, докато обикаля масата, до която седяха Себастиан и Били. Себастиан млъкна, когато влезе Ваня. Тя отказа да го погледне в очите.

Гневът ѝ не се поддаваше на логика. Валдемар се беше разприказвал прекалено много. Той съсипа вечерта им. Покани Себастиан да седне при тях и му даде предимство пред нея. Накара го да изглежда по-значим и му приписа много по-голяма важност, отколкото заслужаваше. За всичко беше виновен Валдемар. Ваня чувстваше, че Себастиан възнамерява да се възползва максимално от новопридобитите си знания.

Не, беше *сигурна*.

И това ѝ беше адски неприятно.

Тя застана до вратата и скръсти ръце. Торкел я погледна. Изглеждаше уморена. По дяволите, всички бяха уморени. Изтощени. Раздразнителни. Повече от обикновено. Вероятно не всичко се дължеше на въздействието на Себастиан. Разследването беше необикновено сложно.

Торкел кимна на Себастиан да продължи.

— Казах, че ако той се е върнал, защото е знаел, че там има камера, тогава това означава, че е не само майстор на стратегията, но и че си играе с нас. И в такъв случай трябва да предположим, че дори ако намерим колата, няма да открием доказателства.

Ваня неволно кимна. Това звучеше логично.

— Не можем да бъдем сигурни — отвърна Били, — че е знаел за камерата. Тя обхваща само едната страна на улицата, която е задънена. Може да е свърнал тук... — Той стана, отиде до картата на стената и използва върха на писалката си, за да илюстрира възможния сценарий. — И да се е върнал, вместо да заобиколи.

Торкел престана да крачи и погледна Били и картата.

— Тогава, ако не е знаел, че там има камера... Ако беше отстъпил назад още два метра, щяхме да видим кой е бил шофьорът в

колата.

— Да.

Торкел придоби такъв вид, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Два метра! На два метра ли бяха от решаването на проклетия случай?

— Защо не стигаме доникъде, по дяволите?

Били повдигна рамене. Започваше да свиква с лошото настроение на Торкел. Ако беше нещо, което той бе направил или не беше успял да направи, Торкел вероятно щеше да реагира по друг начин, но Били беше сигурен, че не е заради него. По-скоро имаше нещо общо с Урсула. В същия момент тя отвори вратата, носейки чаша кафе и найлонова торбичка.

— Извинявайте, че закъснях. — Остави нещата си и придърпа стол.

— Как е Микаел?

Въобрази ли си Били, или гласът на Торкел прозвуча малко по-нежно? По-съчувствено?

— Замина.

Били погледна Урсула с искрено учудване. Не че беше негова работа, но все пак.

— Мислех, че той пристигна снощи?

— Да.

— Мълниеносно посещение, а?

— Да.

Съдейки по тона на гласа на Урсула, Торкел разбра, че това е последният път, който ще чуе за посещението на Микаел, освен ако покъсно тя не повдигне въпроса, а това беше малко вероятно. Урсула извади кифла със сирене и айрян от найлоновия плик и огледа присъстващите в стаята.

— Какво пропуснах?

— После ще ти разкажа как се развиха нещата. Да продължим нататък.

Торкел направи знак на Били, който се върна на мястото си и при записките си.

— Информацията, която ще ви съобщя, няма да ви накара да се почувствате по-добре. Проверих в транспортния регистър. Във Вестерос има двеста и шестнайсет черни, тъмносини и тъмносиви

автомобила „Волво S60“, модел 2002–2006 година. Ако включим околностите като Еншьопинг, Сала, Ескилстуна и така нататък, стигаме до близо петстотин автомобила.

Торкел не намери сили да отговори. Само стисна юмруци още по-силно. Себастиан погледна Били.

— Колко от тях са свързани с гимназия „Палмльовска“? Ако сравним транспортния регистър с автомобилите на родителите и служителите?

Били го погледна.

— Не можем да го направим. Трябва да се извърши ръчно. Ще отнеме известно време.

— В такъв случай предлагам да започнем. Всичко дотук води към проклетото училище.

Били си помисли, че идеята на Себастиан е добра, но не му беше нужна диплома по поведенчески науки, за да осъзнае, че раздражението в екипа се дължеше на неговото участие в работата им. Били нямаше никакво намерение да изразява мнението си за предложението на Себастиан, докато Торкел не изясни позицията си. Но Торкел кимна.

— Добра идея. Искам и да прегледаме абсолютно всички видеозаписи от всички камери за наблюдение, едновременно. Трябва да открием проклетата кола!

Били въздъхна шумно, като чу това.

— Не мога да го направя сам.

— Няма проблем. Ще говоря с Хансер. В това време ще ти помогне Себастиан. Време е да свърши малко истинска детективска работа.

За секунда Себастиан изпита желание да каже на Торкел да върви по дяволите. Сравняването на транспортния регистър и гледането на видеозаписите от камерите за наблюдение бяха последните неща, които искаше да прави, но се спря миг преди да изрече грубите думи. Беше се задържал доста дълго и не възнамеряваше да го изритат точно сега. Не и преди да решат случая. Не и преди да получи адреса, който искаше. Щеше да бъде глупаво да изгори мостовете към единствения човек, който можеше да му помогне да намери Ана Ериксон — истинската причина за присъствието му тук. Ето защо, за изненада на Били, Себастиан му се усмихна широко.

— Разбира се, Били. Само ми кажи какво да направя и ще го сторя.

— Добър ли си с компютрите?

Себастиан поклати глава. Торкел отново започна да обикаля ядосано из стаята. Беше започнал да се заяжда със стария си приятел донякъде защото се нуждаеше от отдушник на раздразнението си и донякъде защото искаше да покаже на Урсула, че няма да позволи на Себастиан да се измъква от всичко. Но дори това не свърши работа. Себастиан стана и потупа Били по рамото.

— Е, тогава да започваме.

Торкел излезе, все още вбесен.

* * *

Лена не отиде направо там. Решителността, която бе почувствала в полицейския участък, беше започнала да намалява, след като излезе на чист въздух. Ами ако грешеше? Ако не беше същата кола? И още по-лошо, ако беше права? Какво щеше да направи тогава?

Тя се разходи из новия търговски център, който беше отворил врати през есента. Строежът бе продължил няколко години и понякога жителите на Вестерос мислеха, че никога няма да бъде завършен. Лена вървеше безцелно по лъскавия каменен под и гледаше огромните, ярко осветени витрини. Все още беше рано, магазините не бяха отворени и тя беше сама в този нов бисер в короната на Вестерос. Тук бяха започнали да рекламират тазгодишната лятна мода — така твърдяха убедено плакатите, но Лена не виждаше никаква разлика от миналогодишните тенденции. Пък и нищо от витрините нямаше да изглежда на нея същото като на тънките като вейки манекени.

Освен това трябваше да мисли за други неща, не за банални въпроси като пазаруване. Гласчето отново се обаждаше. Онова, което тя горе-долу беше успяла да потисне през последните няколко дни.

Може би затова сега гласчето беше по-силно от всякога.

Ти беше!

Сега го знаеш!

Ти си виновна!

Лена знаеше, че трябва да разбере дали гласчето е право. Но беше толкова болезнено и мъчително дори да се приближи до тази вероятност. Особено сега, когато, изглежда, нямаше шанс да го отрича повече. Тъмната на цвят кола на видеозаписа се беше погрижила за това.

В кафене в сърцето на търговския център младо момиче подреждаше прясно изпечени сладкиши и торти в огромна стъклена витрина. Във въздуха се разнасяше приятно ухание на захар, ванилия и канела. Спомен от един друг живот, далеч от мъчителни мисли. Лена почувства необходимост да се върне към този живот макар и за малко. Тя успя да убеди момичето да ѝ продаде сладкиш, въпреки че кафенето още не беше отворило. Избра си голяма ванилова паста, поръсена с твърде много захар. Момичето я сложи в хартиен плик и ѝ я даде. Лена ѝ благодари и пристъпи към вратата, а после извади пастата от плика. Беше мека и все още топла. Онзи, другият живот я обсеби за момент и тя лакомо отхапа голямо парче. Когато усети в действителност вкуса и почувства сладкото захарно тесто в устата си, изведнъж ѝ се догади.

Защо бе дошла тук? Да гледа витрините и да яде. Да стои тук, опитвайки се да изпита удоволствие от нещо. Тя си представи Рогер.

Първата му усмивка.

Първите му стъпки.

Училищни дни, рождени дни, футболни мачове.

Последните му думи.

А сега излизам...

Последните му крачки към колата.

Лена изхвърли пастата в кофа за боклук и тръгна. Беше загубила достатъчно време. Протакаше, опитвайки се да не рови по-надълбоко в това, което знаеше, че трябва да разбере.

Носеше ли част от отговорността за ужасното деяние?

И нещо повече.

Тя ли беше виновна?

Защото така настояваше гласчето.

Лена хукна през града. Тялото ѝ не беше свикнало с такава бързина. Белите ѝ дробове работеха усилено и тя чувстваше напрежението в устата си. Но не забави крачка. Вървеше целенасочено към мястото, което мразеше най-много от всичко.

Мястото, което беше началото на края за нея и Рогер.

Мястото, което я караше да се чувства толкова второкачествена и негодна за нищо.

Гимназия „Палмльовска“.

Намери онова, което търсеше, зад училището. Първо обиколи големия паркинг пред сградата, без да го намери, а после отчаяно заобиколи гимназията и видя по-малък паркинг до вратата на столовата.

И там беше тъмносиньото волво.

Точно както предполагаше.

Точно както се опасяваше.

Отново ѝ се догади. В съзнанието ѝ пак нахлуха мисли. Това беше колата, в която се беше качил нейният Рогер. В онзи петък, който беше толкова наскоро, но по някакъв странен начин изглеждаше сякаш преди цяла вечност. Оставаше да провери само едно. Лена заобиколи колата отзад и се наведе до лявата страна. Не знаеше дали полицаите са забелязали, защото те не споменаха нищо, но когато колата на екрана даде мигач и потегли, ясно се видя, че стъклото на стола от близката страна беше залепено с тиксо.

Лена го видя. Преди няколко седмици. Рогер беше донесъл вкъщи писмо от училище — суховата обвинителна бележка, която обясняваше, че двата стола на колата са били строшени. Поправили ги временно, но се очаквало виновникът да си признае и да плати за ремонта. Лена не знаеше какво се е случило след това. Прокара пръсти по широката лента тиксо, сякаш се надяваше, че времето ще спре и никога няма да се случи нищо друго.

Но ето че се случи. И Лена знаеше, че това е само началото. Тя се изправи и направи няколко крачки покрай колата. Докосна студения метал. Може би пръстите му бяха докоснали същото това място. Или тук. Лена продължи да обикаля. Опита се да отгатне къде пръстите на Рогер може да са докоснали колата. Едната врата, със сигурност. Вероятно предната дясна врата. Лена пробва да я отвори. Студена и заключена. Тя се наведе и надникна вътре през стъклото. Тъмна, семпла тапицерия. Нищо на пода. Дребни монети в малка вдлъбнатина между седалките. Нищо друго.

Лена се изправи и за своя изненада установи, че безпокойството ѝ се е изпарило. Най-лошото, което можеше да се случи, вече се беше случило.

Вината ѝ беше потвърдена.

Извън всякакво съмнение.

Сега се чувстваше опустошена. Побиха я ледени тръпки. Онзи студен, безпощаден вътрешен глас сякаш беше станал част от нея.

Тя беше виновна. В тялото ѝ вече нямаше никаква защита срещу прозрението. Никаква топлина.

Част от нея умря в деня, когато ѝ отнеха Рогер.

Другата част умря сега.

Лена извади мобилния си телефон и набра номер. Телефонът иззвъня няколко пъти и после се чу мъжки глас. Лена чу собствения си глас. Беше леденостуден като душата ѝ.

— Днес в полицейския участък видях нещо. Видях колата ти. Знам, че си бил ти.

21.

Сия Едлунд не беше имала куче много отдавна. Не се смяташе за любителка на кучетата. Но на рождения ѝ ден преди две години Родолфо бе дошъл с очарователно кученце с къдрава козина. Женски кокер шпаньол. Родолфо каза, че е същото като в „Лейди и Скитника“, и се усмихна широко. Очите му заблестяха. Беше ѝ невъзможно да откаже, особено щом Родолфо, долавяйки инстинктивното ѝ колебание, предано обеща, че ще ѝ помага.

— Кучето няма да бъде само твое. Ще бъде наше. Обещавам. Нашето бебче...

Нещата обаче не се развиха точно така. Шест месеца по-късно, когато очите на Родолфо заблестяха все по-рядко и посещенията му ставаха все по-редки, Сия разбра, че ще трябва сама да се грижи за кучето. Нищо че беше кръстено на бабата на Родолфо, Лусия Алмира, жена в Чили, която Сия не беше виждала. Тя и Родолфо смятаха да ѝ отидат на гости веднага щом съберат достатъчно пари.

И това не се случи. Сега Сия делеше леглото си с животно, кръстено на чилийска баба, с която никога нямаше да се запознае.

Въпросите от практическо естество веднага се превърнаха в главния ѝ проблем. Сия работеше дълго и на различни смени като медицинска сестра и в резултат на това пострадна разходките на Алмира. Обикновено я извеждаше за малко близо до мястото, където живееше. Понякога я разхождаше посред нощ или следобед на другия ден, в зависимост от дежурствата си. Днес обаче имаше свободен ден и реши да се възползва от възможността и да отидат на дълга разходка. И на двете щеше да им се отрази добре. Те тръгнаха по пътеката за футболното игрище, която минаваше покрай гората и осветената алея за бягане.

Когато стигнаха до безлюдното футболно игрище, Сия разкопча каишката на Алмира и кучето хукна към храстите и елите, като лаеше развълнувано. Сия виждаше опашката му да се размахва тук-там в

ниските преплетени шубраци. Тя се усмихна. За пръв път се почувства добра стопанка на куче.

Алмира доприпка при нея. Никога не се отделяше от Сия за дълго. Винаги искаше да знае точно къде е стопанката ѝ. Виждаше я и отново побягваше. И после пак се връщаше и изтърчаваше. Сия се намръщи, когато видя кучето, което изскочи от храстите. Около носа и устата му имаше нещо. Повика я и Алмира изтича при нея. Сия се вцепени. Приличаше на кръв. Кучето обаче беше весело и щастливо. Кръвта не беше негова. Сия избегна влажните целувки на Алмира и ѝ сложи каишката.

— Какво си намерила? Покажи ми.

* * *

Само след петнайсетина минути на Себастиан му дотегна да гледа монитора, търсейки автомобили „Волво“ с тъмен цвят. Струваше му се, че това е класическа илюстрация на безсмислие. Били се беше опитал да обясни какво ще правят. Тъй като знаели кога е потеглила колата, в която се е качил Рогер, те можели да изчислят приблизително къде... Дрън-дрън... В зависимост от посоката, в която се е отправила... Дрън-дрън... Себастиан изключи. Той погледна Били, който седеше недалеч от него с няколко списъка с адреси, които току-що беше получил от канцеларията на директора на гимназия „Палмльовска“ Не изглеждаше отегчен, а напротив, мрачен и решителен. Той също погледна Себастиан, който седеше абсолютно неподвижно.

— Не работи ли нещо?

— Не, не всичко работи идеално. Напредваш ли?

Били му се усмихна.

— Току-що започнах. Продължавай. Има много камери, повярвай ми.

И отново се залови със списъците. Себастиан се обърна към екрана и въздъхна. Ситуацията му напомни за времето преди трийсет години, когато беше асистент на професор Ерландер. Тогава трябваше да съпостави резултатите от няколко хиляди въпросника, плати на

няколко студенти да свършат работата вместо него и отиде на бар. Сега обаче беше малко по-сложно.

— Стигна ли донякъде с името, което ти дадох? Ана Ериксон?

— Съжалявам, трябваше да свърша някои други неща, но не съм забравил.

— Не се притеснявай. Само се питам.

Себастиан видя, че Били го гледа с насърчително изражение, подканвайки го да продължи със задачата. Май трябваше да свърши нещо. Не можеше да се измъкне на този ранен етап. Той натисна F5, както му беше показал Били, и уморено погледна поредната безлична, тъпа задна улица някъде във Вестерос. Обаждането, което последва, го спаси да не умре от скука.

* * *

Те отидоха на футболното игрище с две коли, Ваня и Урсула в едната и Торкел и Себастиан в другата. Торкел имаше чувството, че отново е ученик, включен в някакъв вариант на вечната битка момчета срещу момичета. Той беше запазил пълно безразличие, когато Урсула остана след съвещанието, за да навакса с развитието на случая през последните няколко часа, но тя пак не му обърна внимание, докато вървяха към паркинга, и се отправи към колата си, без да пророни нито дума.

На мястото вече имаше две патрулни коли. Когато пристигнаха, посрещна ги униформен полицай и ги поведе по чакълена зона. Изглеждаше напрегнат и благодарен, че са дошли.

— Намерена е кръв. Много кръв.

— Кой я е намерил? — поиска да знае Урсула. Засега откритието беше в нейната област и следователно тя трябваше да задава въпросите.

— Жена на име Сия Едлунд, която разхождала кучето си. Тя е ей там.

Те прекосиха футболното игрище и последваха униформения си колега в гората. След съвсем кратко разстояние теренът стана стръмен и Ваня забеляза, че когато се спуснеш долу, вече не се виждаш от футболното игрище.

Пътеката зави наляво и скоро доведе до малка поляна. Там чакаха двама души — полицай, който ограждаше с лента голям правоъгълен район, и жена на около двацет и пет години, която стоеше по-настрана, с кокер шпаньол.

— Това е жената, която е открила кръвта. Не я разпитвахме много, както настояхте.

— Бих искала първо да видя кръвта — каза Урсула, когато стигна до полянката.

Полицаят посочи място на няколко метра от пътеката.

— Може да я видите оттук.

Урсула спря и направи знак на другите да останат по местата си. Пред нея имаше пожълтяла трева от миналата година, натезжала и полегнала на земята. Отдолу растяха свежи зелени стръкове, но бяха по-къси и придаваха зеленикав оттенък в морето от бледожълто. В оскъдната палитра обаче се открояваха петна засъхнала тъмноредвена кръв, а в средата на разпръснатите петна Урсула съзря голяма локва съсирена кръв.

— Прилича на кланица — не се въздържа да отбележи полицаият, който опъваше лентата около мястото.

— Може би наистина е така — сухо каза Урсула, тръгна предпазливо напред и клекна пред локвата. Повечето кръв беше засъхнала, но на земята имаше няколко вдлъбнатини, които приличаха на отпечатъци от стъпки, пълни с желирано червено вещество. Въобразяваше ли си Урсула, или във въздуха се разнасяше силен мирис на желязо? Тя кимна на другите. — Искам да направя бърз анализ на кръвта, за да не губим време за някоя клета сърна, която е изгубила живота си. Ще ми отнеме няколко минути. — Отвори бялата си чанта и се залови за работа.

Торкел и Себастиан отидоха при жената с кучето. Тя имаше такъв вид, сякаш отдавна чакаше някой да дойде и да чу историята ѝ.

— Алмира намери кръвта. Мисля, че може да е изпила малко...

* * *

Лена влезе в апартамента си, затвори вратата и веднага я завладя напрежение. Тя се свлече на пода в коридора. Не можеше да направи и

една крачка повече. По-лесно беше да поддържа маската, когато се разхождаше навън, сред други хора. С изпънати назад рамене, поглед, вперен право напред, върви, без да спира. Преструва се. Вкъщи беше по-трудно. Невъзможно. Докато седеше в средата на пода сред обувки и найлонови торбички, забеляза стара училищна снимка на Рогер. Беше я сложила там преди години. Първата снимка, когато той беше започнал училище.

Той беше облечен с риза с къси ръкави и се усмихваше на обектива. Липсваха му два зъба. Лена отдавна не беше виждала тази снимка. Беше я окачила, когато се нанесоха в апартамента, но я беше сложила твърде близо до закачалката и фотографията беше скрита под якета и зимни дрехи. Докато растеше, Рогер придобиваше все повече връхни дрехи, които ставаха все по-големи, и преди две години Лена забрави за снимката. Беше чудесно, че я откри сега. Забравена и скрита под всичките тези палта и якета от години. Вече нямаше да има купища дрехи, които да крият образа на Рогер. Той щеше да стои там и да се усмихва, докато Лена е жива. Безмълвен. Никога нямаше да остарее. С изражение, изпълнено с жизненост.

На вратата се позвъни. Лена не реагира. Светът можеше да почака. Тези моменти бяха важни.

Когато човекът влезе, тя осъзна, че е забравила да заключи. Погледна го. Онова, което ѝ се стори най-странно, не беше фактът, че той стои там в апартамента ѝ. Дори отчаянието в очите му не беше съвсем изненадващо. Не, тя се разтрепери от прозрението си, че току-що се бе взирала в усмихнатото лице на седемгодишния си син, а сега гледаше човека, отнел живота му.

* * *

Харалдсон закъсня. Изобщо не му беше присъщо да се успива. Той обвини виното и Йени. Виното го беше накарало да спи по-дълбоко от обикновено, без да сънува. А Йени го бе събудила, преди да тръгне за болницата. Той беше нагласил будилника, но сигурно неволно го бе изключил. Нямаше спомен да го е чул да звъни. Събудил се беше след девет и половина. Отначало си помисли направо да се облече и да хукне на работа, но утрото някак мина като на забавен

каданс. Докато се изкъпе, закуси и облече, отлетя един час. Той реши да отиде пеша до участъка и пристигна точно в единайсет.

Раджан беше изпълнил молбата му. На бюрото му имаше папка, когато Харалдсон седна там с чаша кафе. Той я разтвори нетърпеливо. Вътре имаше три сбито изписани листа. Харалдсон се облегна назад на стола си с кафето в едната ръка и разпечатката в другата и съсредоточено започна да чете.

След четирийсет и пет минути той беше прочел разпита на Линда Бекман три пъти. Остави папката настрана и се обърна към компютъра. Въведе данните на Аксел Юхансон и започна да преглежда резултатите. Добрият стар господин Юхансон се беше местил много насам-натам и очевидно беше познайник на полицията във всеки град, където беше живял.

Харалдсон прочете докладите. Умео, Солефтео, Йевле, Хелсингбори и няколко дребни провинения във Вестерос. Нарушение на обществения ред, кражби, сексуален тормоз... Харалдсон изведнъж спря и се върна назад. Сексуален тормоз и в Солефтео. Аксел не беше осъждан за нищо, но му бяха предявявали обвинения. И двете предварителни следствия бяха прекратени поради липса на доказателства. Харалдсон продължи нататък. Аксел! Юхансон фигурираше в случай с изнасилване в Умео. Преди единайсет години. Той беше присъствал на купон, на който било жестоко изнасилено момиче, когато излязло да пуши. Бяха разпитали всички от купона. Никой не беше обвинен. Случаят оставаше нерешен.

Харалдсон си спомни една мисъл от вчера.

Бягат виновните.

Той се опита да развие мисълта и взе документа, който Раджан беше копирал. Кратка бележка. Аксел Юхансон обичал да доминира в леглото.

Бягат виновните.

Шансовете за успех не бяха големи. Но като имаше предвид, че стремглаво се приближава към резервната скамейка, Харалдсон можеше да рискува. Той изправи рамене и плъзна пръсти по клавиатурата. Първо провери кога Аксел Юхансон е живял в Умео, а после потърси неразкритите престъпления от същия период. Бяха много. Харалдсон изключи онези, които нямаха сексуален характер. Останаха по-малко, но пак бяха доста. Той продължи, конкретизирайки

търсенето. Първо, изнасилвания. Пак ужасяващо голям брой. После жени, които са били нападнати и изнасилени. Далеч по-малко. Въпреки всичко това престъпление беше необичайно. В повечето случаи на изнасилване жертвата и извършителят се познаваха, макар и понякога само от няколко часа. В периода, през който Аксел Юхансон беше живял в Умео, имаше пет случая с нападнати и изнасилени жени. Три с абсолютно еднакъв метод на действие.

Жени, които бяха сами на уединени места. Сами, макар и не съвсем изолирани. Наблизо имало хора. Може би фактът, че чуват други хора, е вдъхвал фалшиво чувство за сигурност на жените. Те се бяха чувствали достатъчно смели, за да отидат малко по-навътре в тъмната градина, за да изпуснат една цигара, защото са чували веселбата на купона през отворените прозорци. Или са минали направо през парка, защото са чували разговори на автобусната спирка зад храстите. Илюзия за сигурност, както се оказало. Мъжът в трите идентични случая се приближавал към жените в гръб и ги повалял. Притискал лицата им към земята, за да не могат да викат, и после прониквал в тях отзад. И трите жертви бяха на мнение, че нападателят е силен мъж. След това изчезвал. Несъмнено бързо и незабележимо се смесвал с хората наблизо. Тръгвал по улиците на града като обикновен човек. Жертвите дори не го бяха видели. Никакво описание, никакви свидетели.

Харалдсон повтори същата процедура, този път в Солефтео. Първо провери кога Аксел Юхансон е живял там, и после разгледа неразкритите сексуални престъпления. Имаше две изнасилвания, почти еднакви с тези в Умео. Уединени, но не съвсем изолирани места. Нападения в гръб. Лицето на жената притиснато в земята. Никакво описание. Никакви свидетели.

Харалдсон се облегна назад на стола, дишайки тежко. Чувстваше, че е попаднал на нещо голямо. Щеше да отмъсти. С лихва. Сериен изнасилван. Може би дори по-лош от Никлас Линдгрен, известен като Хагаманен^[1]. И Харалдсон го беше открил. Той отново си представи речта на комисаря на полицията.

Рогер Ериксон и онзи психолог бяха едно, но това беше голямо нещо, случай, върху който можеш да изградиш кариера. С треперещи ръце Харалдсон продължи да щрака с компютърната мишка и да проверява информацията. Йевле. Едно изнасилване, докладвано по

време на относително краткия период, през който Юхансон беше живял там. Същият метод на действие.

Нищо през годините, които беше прекарал в Хелсингбори.

Харалдсон спря. Сякаш беше тичал навън и бе увеличил скоростта, а после изведнъж се бе заковал на място. Странно, но изпита разочарование. Разбира се, трябваше да се радва, че нито една жена не е изстрадала ужасяващата травма на изнасилването, но това разби теориите му. А беше толкова близо до намирането на определено потвърждение на тези теории. Той провери отново. Същият потискащ резултат. Аксел Юхансон беше живял в Хелсингбори повече от две години, но през това време нямаше нито едно нападение, което да съответства на схемата.

Харалдсон се облегна назад и изпи кафето си, което беше изстинало. Обмисли нещата. Не беше задължително това да означава нещо. Може би за престъпленията не беше съобщено. Не всички сексуални нападения се съобщаваха на полицията. Съвсем не. Вярно, повечето изнасилвания, включващи жестоки атаки, се докладваха, но нямаше гаранции.

Всъщност Хелсингбори не му трябваше. В почти всички нападения преди това беше събрана ДНК.

Но беше дразнещо.

Разваляше симетрията.

Беше като рисунка „свържи точките“, където липсваха няколко точки. Виждаш какво представлява картината, но погледът ти постоянно е привлечен към онези дразнещи места, където линиите не са завършени. Досадно. Освен това Харалдсон беше убеден, че Аксел Юхансон не е спрял. Не и за повече от две години. Не и щом се е измъквал безнаказано толкова дълго време.

Той стана и отиде в стаята за персонала да си вземе още едно кафе. Чувстваше се бавен и замаян, когато дойде на работа, всъщност малко махмурлия, но усещането бързо беше изчезнало, заменено с развълнувано, трепетно очакване, каквото изпитваше, когато беше малък и чакаше Дядо Коледа. Оставаше само Хелсингбори.

Харалдсон се върна при компютъра на бюрото си и влезе в архива на полицейския участък. Знаеше какво търси. И ето го — две изнасилвания, които съвпадаха с метода на действие на Аксел

Юхансон. И двете бяха станали, след като той се беше преместил във Вестерос.

Оставаше само Хелсингбори.

Сега Харалдсон имаше ясна представа. Виждаше всичко, но въпреки това искаше да свърже онези последни точки. Двамата с Йени веднъж бяха ходили в Хелсингбори. В края на деветдесетте години. Преди да бъде построен мостът. На почивка в Сконе с пътуване до Дания. В онези дни фериботите сновяха като совалки напред-назад. Доколкото си спомняше Харалдсон, пътуването продължи само десетина минути. Друг град, друга страна. Само на десет минути. Той намери номера на полицията в Хелсингбор, от другата страна на протока. Обясни какво разследва и му казаха друг номер. Позвъни отново, разбраха го погрешно, но накрая се свърза с жена на име Шарлот, която му помогна. Датският на Харалдсон беше много беден и след няколко минути перифразиране и повтаряне те преминаха на английски.

Харалдсон знаеше периода от време.

Знаеше и метода на действие.

Не би трябвало да отнеме много време.

И наистина стана така. Полицията в Хелсингбор имаше два неразкрити случая на изнасилване с жестоки нападения от този период. Харалдсон потисна желанието си да изкрещи победоносно. Случаят беше международен.

И решен.

Сега трябваше само да намери Аксел Юхансон. Първо обаче щеше да отиде при Хансер.

* * *

Хансер едва го погледна, когато Харалдсон почука на отворената врата и влезе в кабинета ѝ.

— Как е кракът ти?

— Добре, благодаря.

Той нямаше намерение да играе играта ѝ. Нямаше да ѝ позволи да го провокира. Или да го уплаши. Можеше да ѝ позволи да запази надмощието си само още няколко секунди. Скоро тя щеше да признае,

че Харалдсон е добър детектив въпреки малката му грешка. Много по-добър от нея.

— Ти ми каза да не припарвам до разследването за Рогер Ериксон.

— Така е. И искрено се надявам, че не си го направил.

— И да, и не. — Харалдсон внимателно премери думите си. Искаше да се възползва максимално от момента. Нямахше да разкрие всичко наведнъж. Искаше да наблюдава всяка стъпка по пътя, докато Хансер се придвижва от неприязън и недоверие към неволно възхищение. — Проучих Аксел Юхансон.

Хансер не реагира и остана съсредоточена върху книгата пред себе си. Харалдсон пристъпи крачка напред и понижи тон. Заговори напрегнато, твърдо решен да възбуди интереса ѝ:

— Имах чувството, че в него има нещо. Нещо друго освен връзката с Рогер. Чувство... Наречи го интуиция, ако искаш.

— Ммм.

Тя се преструваше, че не се интересува. Може би щеше да отнеме повече време, но скоро щеше да бъде принудена да реагира.

— Оказа се, че съм прав. Той е изнасилван. Сериен изнасилван.

Хансер вдигна глава с изражение, което можеше да се изтълкува само като пълна липса на интерес.

— Сериозно?

Тя не му вярваше. Не искаше да му повярва. Скоро обаче нямахше да има друг избор. Харалдсон се приближи до бюрото ѝ и сложи пред нея кратък отчет на целодневната си работа. Градове, дата, премествания, жертви.

— Открих връзка, която показва, че той е извършил изнасилвания в Умео, Солефтео, Йевле, Хелсингбори и тук във Вестерос през последните дванайсет години.

Хансер хвърли бегъл поглед на списъка и после за пръв път насочи цялото си внимание към Харалдсон.

— Шегуваш ли се?

— Какво? Не. Разбира се, ще ни трябва проба от неговата ДНК, но знам, че съм прав.

— Целият участък знае, че си прав.

— Какво? Как така? Още не знам къде е Аксел Юхансон, но...

— Аз пък знам — прекъсна го Хансер.

Харалдсон се стъписа. Разговорът беше приел абсолютно неочакван обрат. Какво искаше да каже Хансер?

— Така ли?

— Аксел Юхансон е в трета стая. Твоят колега Раджан го арестува тази сутрин.

Харалдсон чу думите, които тя изрече, но не беше в състояние да обработи информацията. Само стоеше там, отворил широко уста.

* * *

Урсула беше решила да загърби провала от предишния ден и да се съсредоточи върху онова, в което наистина я биваше — да разследва местопрестъпление. Елементарният ѝ тест бързо беше дал резултата, който тя очакваше, и установи без никакви съмнение, че са открили човешка кръв. Това засили още повече концентрацията ѝ. И сега обикаляше наоколо, за да добие представа за мястото.

Не бързаше.

На този етап трябваше да си създаде обща представа, да се запознае с по-голямата картина и после да се съсредоточи върху детайлите. Да започне да анализира уликите и да разработи най-вероятния сценарий.

Урсула усещаше, че Торкел я гледа, но това не я изнервяше. Знаеше, че той ѝ се възхищава. Това беше нейният момент, не неговият. Другите наблюдаваха от разстояние, докато тя бавно обикаляше ограденото място и внимаваше да не компрометира някое вещественно доказателство. След десет дълги минути се върна при останалите. Беше готова.

— Трудно е да се коментира количеството кръв. Попила е в земята и гарги и други животни вероятно са ровили в нея, но определено е от човек и е много. И вижте това.

Тя отиде до единия край на полицейската лента и посочи меката почва. Ваня, която винаги беше най-бдителна от всички, предпазливо се приближи и клекна, за да види по-добре.

— Следи от автомобилни гуми.

— Вероятно „Пирели P7“ Познавам зигзагообразната ивица по средата. Тук е била спряла кола. Дошла е оттам. — Урсула посочи

следите в тревата, водещи към тясна изровена горска пътека, и се усмихна на другите с победоносно изражение. — Бих казала, че това е местопрестъпление. От лабораторията ще трябва да потвърдят, че кръвта е на Рогер, но не очаквам във Вестерос да има много хора, които са загубили няколко литра кръв в последно време. — Тя млъкна, за да постигне драматичен ефект, и огледа поляната. — Но Рогер не е бил убит тук.

— Нали каза, че това е местопрестъплението? — започна Торкел.

— Казах, че е местопрестъпление, но не на убийство. Той е бил довлечен тук. Вижте.

Урсула внимателно поведе останалите по пътеката обратно към футболното игрище, покрай полицейската лента и нататък.

— Опитайте се да вървите встрани от пътеката. И без това вече стъпвахме по нея.

Те продължиха мълчаливо и скоро видяха какво е открила Урсула. Ясни следи от кръв в бледожълтата трева.

Торкел направи знак на униформения полицаи да се приближи.

— Трябва да разширим отцепения район.

Урсула не обърна внимание и продължи да върви покрай храстите и ниската растителност, нагоре по склона и към игрището.

— Някой го е влачил оттам. — Тя посочи игрището и когато се вгледаха внимателно, останалите видяха едва забележими следи в сивия чакъл около края. Следи, каквито може да бъдат оставени само от две пети. Всички застанаха неподвижно, завладени от сериозността на момента. Вече бяха близо. Имаше някаква магия в начина, по който едно обикновено, незабележително място може да се зареди със значение само защото го виждаха през очите на Урсула. Малките, почти невидими петна се превърнаха в кръв, счупените вейки оформиха контури на мъртво тяло и мръсният чакъл вече не беше само камъчета, а мястото, където беше угаснал животът на едно младо момче.

Тръгнаха по-бавно. Нямаха търпение да продължат, но предпазливо. Главната им грижа беше да не унищожат доказателства, но искаха и да задържат онази осветляваща, освобождаваща магия.

Торкел извади телефона си и се обади на Хансер. Трябваша му още хора. Районът за претърсване трябваше да бъде разширен значително. Точно когато Хансер отговори, те стигнаха до мястото,

където почти невидимите следи свършваха и бяха заменени с тъмно овално петно, което можеше да означава само едно. Стояха на мястото, където беше умряло едно шестнайсетгодишно момче. Там, където беше започнало и свършило всичко.

Торкел осъзна, че шепне, докато обяснява на Хансер къде са.

* * *

Себастиан се огледа наоколо. Откритието беше важно. Не само няколко произволно разпръснати улики, а цяло събитие. Сега трябваше да предприемат следващата стъпка. Следите от влачене и кръв бяха едно, но трябваше да изтълкуват значението и да проникнат в мислите на убиеца. Местопрестъплението беше един от най-важните елементи в разследването на убийство. Знаеха доста за последното пътуване на Рогер. Но какво им говореше местопрестъплението за убиеца?

— Това е странно място да застреляш някого. Насред футболно игрище — отбеляза той и Урсула кимна.

— Особено когато ей там има жилищни блокове. — Тя посочи трите огромни сиви сгради на хълма недалеч.

— Това подкрепя теорията, че убийството не е било планирано. — Себастиан отстъпи няколко крачки встрани от тъмното петно, нетърпелив да обсъди вероятностите. — Рогер е застрелян тук. Щом той умира, убиецът осъзнава, че трябва да извади куршума, и за да го направи, избира по-уединено място. Спира се на най-близкото. Този избор не ни говори нищо.

Другите кимнаха.

— Знаем, че Рогер е бил застрелян в гърба, нали? В такъв случай, има две вероятности. Или Рогер е знаел, че е в опасност, и е бягал от нея, или е бил застрелян, без да има представа, че съществува заплаха.

— Мисля, че е знаел — убедено заяви Урсула. — Определено. Бягал е.

— Съгласна съм — подкрепи я Ваня.

— Защо мислиш така? — попита Торкел.

— Виж местопрестъплението — обясни Урсула. — Намираме се в единия край на игрището. Ако аз се чувствам заплашена, ще побягна

към гората. Особено ако някой е насочил огнестрелно оръжие към мен.

Торкел се озърна наоколо. Урсула беше права. Пред тях се ширеше правоъгълното футболно игрище. Покрай едната от дългите му страни имаше открит паркинг, висока ограда, шосе на десетина метра зад нея и нива отвъд. Жилищните блокове бяха отсреща, покрай другата дълга страна. До късите страни на игрището имаше клуб в единия край и гората в другия. Беше логично, че гората предлага най-добра защита, ако трябва бързо да вземеш решение. Разбира се, можеше да се каже, че Рогер щеше да бъде в безопасност и сред жилищните блокове, но те бяха на хълм и приличаха по-скоро на непробиваема крепост, отколкото на добро скривалище. Освен това нагоре по склон се бяга бавно.

Себастиан, който мълчаливо оглеждаше местността, дискретно вдигна ръка.

— Позволете ми да предложа друга теория.

— Каква изненада — театрално прошепна Ваня.

Той се престори, че не я е чул.

— Съгласен съм с Урсула и Ваня. Ако Рогер е видял заплахата. В такъв случай съм сигурен, че той би побягнал към гората. Но не виждам как би го направил. — Себастиан млъкна за момент. Беше привлякъл вниманието на всички. — Ние предполагаме, че Рогер е дошъл тук с копа. Паркингът е там. — Той посочи клуба и паркинга, където сега имаше няколко полицейски коли.

Пристигнаха и цивилни коли. От тях слязоха хора, които веднага бяха спрени от полицията. Представителите на медиите си бяха проправили път до местопрестъплението.

— Дали Рогер би дошъл чак дотук с някой, който е носел огнестрелно оръжие? — продължи Себастиан.

— Но в гората също имаше следи от автомобилни гуми — възрази Урсула.

— Искаш да кажеш, че той не е влизал в гората, а е излизал? — зачуди се Торкел.

— Възможно е — отвърна Урсула.

— Възможно, но малко вероятно. — Себастиан поклати глава. — Това е недостъпно, отдалечено и уединено място. Защо някой ще дойде с кола тук и ще спре, освен ако не иска да нарани Рогер? Съгласни сме, че не е било така, нали?

Останалите кимнаха. Себастиан размаха ръка.

— Погледнете това място. Уединено е. Хубаво място, където тайно да изхвърлиш някого, и не сме много близо до дома на Рогер.

— Да, така мисля. Той е живял някъде зад онези сгради. — Ваня посочи жилищните блокове. — Може би на осемстотин метра.

— Тогава това е удобен пряк път, не мислите ли? — попита Себастиан.

Другите отново кимнаха. Торкел го погледна, почеса се по лицето и осъзна, че е забравил да се избъръсне сутринта.

— Смяташ, че някой е докарал дотук Рогер и...

Всички приковаха очи в Себастиан. Точно както той искаше.

— Лиза каза, че Рогер е щял да се среща с някого. Шофьорът, който в близко бъдеще ще стане убиец, чака в колата и натиска за секунда клаксона, когато вижда, че Рогер се задава от отсрещната страна на пътя. Рогер пресича улицата и след разговор през смъкнатото странично стъкло се качва във волвото, което потегля. Докато пътуват, те се скарват. Не могат да се споразумеят. Шофьорът се отправя към паркинга до футболното игрище, спира и Рогер слиза. Вероятно не е преценил добре ситуацията и е сигурен в победата си. Вероятно мисли, че срещата е била неприятна, и бързо тръгва през игрището към дома си. Във всеки случай, той не може да си представи какво се случва зад гърба му. Шофьорът обмисля положението. Не вижда изход. Или по-скоро вижда само един изход. Бързо взема решение, слиза от колата, отваря багажника и изважда оръжие. Рогер върви по футболното игрище, без да съзнава, че някой от паркинга се е прицелил в гърба му. Разстоянието не е много голямо. Особено ако си свикнал да стреляш, докато ходиш на лов или тренираш спортна стрелба. Шофьорът стреля. Рогер пада на земята. Шофьорът, разбира се, знае, че е възможно куршумът да бъде проследен. Той източва при Рогер и го завлича в гората, за да го скрие. Хуква обратно, докарва колата, изважда куршума, нанася множество прободни рани с нож на тялото, качва го в колата и закарва група на мястото, където го е изхвърлил.

Себастиан млъкна. От време на време по пътя минаваше по някоя кола. В гората пееше самотна птичка. Торкел наруши мълчанието:

— Ти спомена за спортна стрелба. Все още ли мислиш, че е директорът на гимназията?

— Това е само теория. А сега ще ви оставя да продължите с огледа без мен. — Себастиан тръгна към жилищния комплекс.

— Къде отиваш? — попита Торкел.

— Искам да говоря с Лена Ериксон и да разбера дали Рогер е използвал този пряк път. Ако е минавал оттам, това ще подкрепи теорията ми и ще увеличи вероятността някой да е виждал него и колата и друг път.

Другите кимнаха. Себастиан спря, обърна се и размаха ръка в подканващ жест.

— Някой иска ли да дойде с мен?

Никой не прояви желание.

Той бързо намери тясната отъпкана пътека, водеща към хълма, където се издигаше сивият жилищен комплекс. Пътеката скоро се вля в павиран път, лъкатушещ нагоре между сградите. Себастиан беше сигурен, че апартаментите са строени, когато още е бил ученик в гимназия „Палмльовска“, но никога не беше ходил в този квартал. Те бяха в лошата част на града, пък и като типични представители на средната класа, родителите му изпитваха отвращение към апартаменти под наем. Хората от тяхното обкръжение живееха вкъщи.

Той видя, че на футболното игрище долу пристигат още полицейски коли. Знаеше, че ще стоят дълго там. Себастиан изпитваше смесени чувства към техническата страна на полицейската работа. Той знаеше колко е важна в интелектуално отношение, защото осигуряваше твърди доказателства, които обикновено бяха решаващи в съда и водеха до повече осъдителни присъди, отколкото неговата специалност. Доказателствата, които представяше той — ако можеше да се нарекат доказателства — бяха много по-меки и можеше да се поставят под съмнение, да бъдат изопачени и оспорени, особено от някой ловък адвокат. Неговите доказателства бяха по-скоро поредица от работни хипотези и теории за тъмните импулси, които мотивират хората, по-полезни по време на предварителното разследване, отколкото на ярката светлина в съдебната зала. За Себастиан обаче веществените доказателства не бяха най-важното нещо. Той не се ръководеше от желание да допринесе за осъдителна присъда. Целта му беше да проникне в мислите на извършителя. Наградата му беше да предвиди следващия ход на престъпника.

Някога Себастиан мислеше и копнееше само за това и сега осъзна колко много му е липсвало. През последните няколко дни той отново изпита това чувство, въпреки че не работеше на пълни обороти. Не можеше да се съсредоточи напълно. За секунда забрави мъкмата и нестихващата болка. Спря, размишлявайки върху тази мисъл. Можеше ли да се върне?

Да намери мотивация.

Вманиачаването.

Да смени фокуса.

Не, разбира се. Кого се опитваше да заблуди? Никога нямаше да бъде като преди.

Никога.

Сънищата щяха да се погрижат за това.

Себастиан отвори стъклените врати, водещи в сградата с апартамента на Лена. В Стокхолм щеше да има електронно устройство, изискващо код за влизане, но тук можеше да влезеш безпрепятствено. Себастиан не си спомняше на кой етаж живее Лена. Таблото със звънците го информира, че тя е на третия етаж. Той започна да изкачва стъпалата. Тежките му стъпки отекваха по потискащото мръснобяло стълбище. Себастиан стигна до площадката на третия етаж и спря. Странно. Вратата на апартамента на Лена Ериксон беше отворена. Той пристъпи напред. Натисна звънеца и в същото време предпазливо бутна с крак вратата и извика:

— Здравейте. Има ли някого тук?

Не получи отговор. Вратата се отвори широко и Себастиан видя тесния коридор. На пода имаше обувки и кафяво шкафче с чекмеджета, върху което беше натрупана поща.

— Здравейте. Има ли някого тук? — повтори той и влезе.

Вратата вляво беше на банята, а право напред се намираше дневната с мебели от ИКЕА. Апартаментът вонеше на цигарен дим. Щорите бяха спуснати, лампите угасени и вътре беше тъмно.

Себастиан отиде в дневната и забеляза съборен стол и парчета от счупен порцеланов съд на пода. Той спря. Безпокойството му се засили. Тук се беше случило нещо. Изведнъж тишината в апартамента му се стори зловеща. Себастиан бързо се отправи към кухнята. И тогава видя Лена. Тя лежеше върху линолеума на пода. Краката ѝ бяха

боси и петите бяха обърнати към него. Единият крак под другия. Масата в кухнята беше преобърната.

Себастиан се втурна към Лена и се наведе над нея. Видя кръвта, която беше изтекла от тила ѝ. Косата ѝ беше лепкава и кръвта се беше събрала в малка кръгла лъскава локва под нея. Като ореол на смъртта. Себастиан докосна гърлото ѝ, за да провери дали има пулс, но студенината под пръстите му можеше да означава само едно. Той беше закъснял.

Изправи се и извади мобилния си телефон. Тъкмо щеше да се обади на Торкел, когато телефонът завибрира в ръката му. Не познаваше номера, но отговори. В гласа му прозвуча тревога.

— Ало!

Търсеше го Били. Говореше развълнувано и Себастиан нямаше възможност да му каже къде е и какво е открил.

— Говори ли с Торкел?

— Не, но...

— Гимназия „Палмльовска“ има волво — прекъсна го Били. — Или поне фондацията, която управлява училището. Тъмносиньо S60, модел 2004 година. И става още по-хубаво...

Себастиан пристъпи към спалнята, далеч от трупа. Ситуацията беше твърде странна, за да обсъжда вероятни автомобили „Волво“ с Били.

— Били, чуй ме.

Но Били не слушаше, а говореше. Бързо и развълнувано.

— Имам списъка с обажданията от телефона, от който са изпратени съобщенията до Рогер. От същия телефон има обаждания и до Франк Клевен и Лена Ериксон. Съзнаваш ли какво означава това?

Себастиан си пое дълбоко дъх и се приготви да прекъсне Били, когато долови нещо от стаята на Рогер. Нещо, което определено не трябваше да е там. Той слушаше с половин ухо какво му говори Били, докато се приближаваше към вратата на стаята на момчето.

— Вече можем да приберем Грот! Сипахме го!

Себастиан чу ликуването в гласа на Били.

— Ало, Себастиан, чуваш ли ме? Можем да приберем Грот!

— Не е необходимо... Той е тук.

Себастиан спусна ръката си с телефона и се втренчи в Рагнар Грот, който беше обесен на лампата на тавана в стаята на Рогер.

Мъртвите очи на Грот го гледаха неவிждащо.

* * *

Те работиха усилено до края на деня. Направиха всичко възможно да бъдат бързи и ефективни, без да претрупват нищо. Събитията от деня изискваха пълна съсредоточеност. Дълго бяха чакали пробив и сега, изглежда, бяха съвсем близо до решението. Нищо не трябваше да се обърка. Абсолютно нищо. Задачата им беше трудна. Трябваше им време, за да обмислят какво знаят, и време да бъдат извършени лабораторните анализи, а резултатите им бяха необходими светкавично.

Торкел се беше опитал да държи настрана медиите колкото е възможно по-дълго. Нямахше да спечелят нищо, ако информацията за местопрестъплението или двата трупа в апартамента станеше публично достояние. Но като във всички сложни разследвания, включващи много хора, новината за смъртта на директора Рагнар Грот скоро се разчу. Това даде повод за безумни спекулации, особено в местния вестник, който, изглежда, имаше достъп до добре информиран източник в полицията, и скоро стана невъзможно да се чака по-дълго.

Торкел и Хансер свикаха пресконференция, с цел да възстановят малко тишина и спокойствие, за да работят. Торкел обикновено беше много внимателен, когато даваше изявления за пресата, но след като обсъди няколко първоначални резултата и се посъветва с Урсула и Хансер, реши, че могат да рискуват и да обещаят скорошен пробив в разследването. Стаята беше препълнена с журналисти, когато пристигнаха, и Торкел не загуби време за празни приказки.

Намерени са убити още един мъж и една жена.

Жената е близка роднина на Рогер Ериксон и по всяка вероятност е убита от мъжа, който е намерен мъртъв.

Има следи, които предполагат, че мъжът, който по-рано е фигурирал в разследването, е отнел живота си след смъртта на жената.

Торкел обаче изясни едно нещо. Заподозреният не е тийнейджърът, който е бил прибран за разпит на по-ранен етап на разследването. Той все още не е обвинен в нищо. Торкел отново подчерта това, преди да приключи с краткото си изявление.

Това подежда като оставяне на чиния с ягодово сладко до гнездо на оси. Във въздуха се стрелнаха нетърпеливи ръце и заваляха въпроси. Всички говореха, без да слушат какво казват другите. Искаха само отговори. Торкел чу едни и същи въпроси, отново и отново.

Вярно ли е, че е замесен директорът на гимназия „Палмльовска“?

Той ли е мъжът, когото са намерили?

Мъртвата жена майката на Рогер ли е?

Торкел остана поразен от особената игра, която се водеше между двете страни в горещата претъпкана стая. От едната страна бяха журналистите, всъщност толкова добре информирани, колкото онези, на които задаваха въпросите си. От другата страна бяха полицаите, чиято задача беше да дадат официално потвърждение на онова, което вече беше известно. Едната страна вече знаеше отговорите, а другата вече знаеше въпросите.

Не всякога беше толкова очевидно, но Торкел отдавна не беше участвал в разследване, от което не е изтичала информация. Поне така ставаше веднага щом информацията се предаде извън малкия му екип.

Той отговори на въпросите колкото можеше по-уклончиво и упорито продължи да набляга на факта, че сега разследването е на чувствителен етап. Беше свикнал да увърта и да се измъква, когато трябваше да отговаря на въпроси на журналисти, и може би затова не беше много популярен сред тях. На Хансер ѝ беше по-трудно да парира ударите им и Торкел я разбираше. Това беше нейният град и нейната кариера и желанието да ги има като приятели, а не като врагове, ѝ идваше в повече.

— Мога да потвърдя, че някои следи наистина водят към училището — започна тя, но Торкел бързо благодари на всички и я изведе от стаята. Той видя, че Хансер се смути, но въпреки това се опита да оправдае грешката си. — Те вече знаеха.

— Не е там въпросът. Ние решаваме какво да им кажем, не те. Това е принципът. Сега в училището ще настане ад.

Торкел искаше да избегне именно това. Всъщност училището беше излязло на преден план като вероятно място, където може да бъдат открити още улики. Едно от нещата, които Торкел направи след драматичното откритие на Себастиан — след като се консултира с Били и Урсула — беше да разшири района на търсене. В дома на Грот

подозрително липсваха лични вещи, да не споменаваме доказателства. Колата беше регистрирана на фондацията, която управляваше „Палмльовска“, затова идеята за претърсване на сградата на гимназията изглеждаше съвършено естествена. Училището беше единственото място, където Грот бе имал неограничен достъп до всичко.

Торкел бързо реши да изпрати там Урсула, след като тя извърши първоначалния оглед на новото местопрестъпление. Урсула обаче нямаше да отиде сама. Себастиан щеше да я придружи.

За изненада на Торкел Урсула не възрази. Вероятността случаят да бъде разрешен беше много по-важна от собственото ѝ его, когато парчетата на ребуса можеше да се подредят толкова бързо, пък и Себастиан беше единственият, който познаваше добре гимназията. Вярно, знанията му бяха отпреди трийсет години, но все пак... Урсула дори го покани да седне на предната седалка на колата.

Не разговаряха по пътя дотам.

В края на краищата, всичко си има граници.

* * *

Били се чувстваше напълно изолиран от всичко, което се случваше, докато седеше сам в офиса. Торкел му беше казал да открие тъмносиньото „Волво S60“. Колата не беше в училището. И Урсула, и секретарката на директора бяха потвърдили това. Били извести всички патрули и после реши да отиде в апартамента на Лена Ериксон. Беше направил каквото можа и искаше да добие лична представа за новото местопрестъпление.

Участъкът изглеждаше по-безлюден от всякога и Били подозираше, че Торкел е изпратил повечето полицаи да отцепят местопрестъпленията и гимназията. Сега трябваше да анализират няколко места — футболното игрище, апартамента на Лена, отново къщата на Грот и училището — същинска четирилистна детелина, но в същото време трудна за обработване. Торкел трябваше да реши кои места да огледат сами и кои да дадат на криминалистите от Вестерос.

Били беше в приповдигнато настроение, когато се качи в колата. За пръв път от няколко дни той имаше чувството, че са близо до

разкриването на убийството на Рогер. В момента всичко, изглежда, вървеше добре за тях. Така и щеше да продължи. Когато зави към апартамента на Лена, обадиха му се по телефона от едната патрулна кола и му съобщиха, че превозното средство, което търси, е паркирано пред сградата, към която се е отправил. Трийсетина секунди по-късно Били стоеше до волвото и звънеше на Торкел да му каже. Торкел беше в апартамента на Лена с Ваня и току-що бе намерил ключове за волво в единия джоб на Грот.

В момента наистина всичко вървеше добре за тях.

* * *

Трийсет минути Урсула и Себастиан оглеждаха училището и сега стояха пред мръсносива стоманена врата в мазето. Врата, за която не знаеха нищо нито домакинът, нито едната секретарка, които бяха дошли с тях. По времето на Себастиан там имаше бомбоубежище, но сега никой не знаеше за какво се използва пространството зад вратата. Никой от персонала не им помогна много и домакинът и секретарката искаха първо да попитат директора, преди да отворят вратата. Себастиан ги погледна и си спомни как се суетеше персоналът около баща му. Всъщност „суетеше“ не беше точната дума. Уважение или по-скоро страх към авторитета, който беше проникнал в стените. Но стига толкова.

— Нека да се изразя така. На Рагнар Грот изобщо не му пука дали ще отворите вратата или не. На него вече му е все едно.

Това обаче не помогна. Домакинът започна да важничи и заяви, че и без това няма ключ за тази врата. Никога не бил имал. Секретарката кимна в знак на съгласие. Себастиан пристъпи към тях. В очите на домакина се четеше съмнение. И двамата знаеха, че властта на Рагнар Грот свършва, и това някак вдъхваше увереност на домакина. Една последна битка, и институцията, която винаги се беше смятала за по-висша от останалите, щеше да рухне.

Себастиан го погледна и осъзна, че в момента е по-близо от всякога да разбие мечтата на баща си. Гимназия „Палмльовска“ и безукорната ѝ репутация никога вече нямаше да бъдат същите, независимо дали директорът беше виновен или не. Себастиан го

знаеше и мъжът, който стоеше срещу него, вероятно също го осъзна. Въпреки че домакинът не знаеше какво се е случило с Грот, разпитите и честите посещения на полицията му бяха подсказали нещо. Чистото и непоквареното вече нямаше да бъде такова. Двамата се вгледаха един в друг. Себастиан имаше чувството, че пред него стои не училищният домакин, а олицетворение на лъжите, лицемерието, всичко, което представлява творението на баща му. Той си пое дълбок, зареждащ с енергия дъх и се приближи още една крачка, готов да изтърси всеки ключ от джобовете на по-дребния мъж. Вратата трябваше да бъде отворена. Урсула, която рядко го беше виждала толкова агресивен, го спря.

— Свободни сте. — Тя махна с ръка на служителите и после се обърна към Себастиан. — Ние сме полицаи. Моля те, не го забравяй. Дръж се прилично.

След това мина покрай него, без да добави нито дума повече. Себастиан я изгледа, без да може да измисли злобен отговор, за което обикновено много го биваше. Но Урсула грешеше. Той не беше полицаи. Той участваше в разследването заради себе си и никой друг. Така беше започнало, така щеше да свърши. С радост щеше да им помогне да „съборят“ гимназия „Палмльовска“, ако може, но когато всичко свършеше, щеше да продължи нататък. Щеше да отиде да потърси жената, с която някога беше спал.

Нищо друго.

Нищо повече.

Урсула се върна. Пак не каза нищо. Носеше кутия с инструменти. Остави я на пода и я отвори. Започна да рови вътре и извади голяма електрическа дрелка. Три минути по-късно наоколо хвърчаха метални стружки, докато тя пробиваше около ключалката. Двамата бутнаха вратата и надникнаха в стаята, която приличаше на чист и подреден кабинет. Нямаше прозорци, разбира се, но имаше боядисани в бяло стени, меко осветление и голямо бюро от тъмно дърво с компютър. Стилни шкафове и английски кожен стол в средата. Педантичната подреденост веднага подсказа на Себастиан, че се намират на правилното място. Мебелите бяха наредени симетрично и придаваха баланс на помещението, а положението на писалките на бюрото направо крещеше името на директора. Себастиан и Урсула се

спогледаха и после се усмигнаха. Каквато и да беше, малката тайна на Рагнар Грот беше разкрита.

Урсула даде на Себастиан чифт латексови ръкавици и тръгна из стаята. Имаше чувството, че е в една от онези образцови стаи за разпити, които беше видял, когато с Лили ходиха в Музея на ЩАЗИ в бившата Източна Германия. Външно красиво и цивилизовано, но стените вибрираха от тайни и събития, които никога нямаше да излязат на бял свят. Чувството беше подсилено от противоречивата миризма, която ги посрещна — на свеж лимон и сух, спарен въздух.

Те започнаха внимателно да претърсват стаята. Себастиан се залови с лъскавите, безупречно чисти шкафове, а Урсула пое бюрото. Не след дълго той направи първото откритие зад папките в шкафа. Вдигна купчина дивидита с ярки цветни снимки на обложките.

— „Истински мъже, твърди пениси“, втора и трета част. Чудя се какво ли е станало с първата.

Урсула се усмигна мрачно.

— Току-що започнахме. Предполагам, че ще я намериш.

— „Планина Гол гръб“. „Мечоците Чук и Дух“. Няма голямо разнообразие. — Себастиан остави дисковете и продължи да рови. — Виж това.

Урсула се приближи и надникна в чекмеджето. Под папките имаше картонена кутия за мобилен телефон „Самсунг“ Изглеждаше нова. Урсула протегна ръка да я вземе.

[1] Хагаманен — прякор на известен в Швеция изнасилвач, действал в района Хага в град Умео през 1998–2000 и 2005 г. — Б.пр. ↑

22.

Огледът на апартамента на Лена Ериксон затвърди теорията, върху която работеха Торкел и Ваня. Неизвестно защо, Грот беше отишъл в дома на Лена. Бяха се скарали. Дълбоката рана на тила на Лена предполагаше, че е била блъсната или е паднала и се е ударила в острия ръб на кухненската маса толкова силно, че бе умряла от нараняването си. Не откриха нищо, което да предполага друго, освен че след това Рагнар Грот е отнел живота си. Ваня дори намери кратко прощално писмо на бюрото на Рогер, написано на откъснат лист.

Простете ми, пишеше там със синьо мастило.

След първоначалния оглед на апартамента от Урсула и след като тя тръгна със Себастиан за гимназия „Палмльовска“, Торкел организира следващия етап на процедурата. Трудното беше да предотвратят твърде много влизане и излизане от апартамента, за да избегнат компрометиране на уликите. Торкел имаше чувството, че цялата полиция на Вестерос идва там по една или друга причина, и скоро постави пред стълбището едър и як полицай, който да пуска само онези, които наистина имат работа.

Съсредоточиха се предимно върху труповете. Снимаха ги от всеки възможен ъгъл, за да ги изпратят за аутопсия колкото е възможно по-скоро. Ваня откри мобилния телефон на Лена в чантата ѝ в коридора. Телефонът даде още улики за хода на събитията, довели до трагедията.

Два часа след като беше излязла от полицейския участък, където ѝ бяха показали снимки на тъмносиньо „Волво S60“, Лена се бе обадила по телефона. Обаждането беше продължило дваайсет и пет секунди. До човека, който се беше обесил в стаята на сина ѝ и който имаше достъп до тъмносиньо „Волво S60“. Всичко предполагаше, че Лена е познала колата, но по някаква причина беше предпочела да не казва на полицията.

Въпросът беше защо. Защо се беше обадила на Грот?

Първата мисъл на Ваня беше, че сигурно има връзка между Лена и Грот; за която те не знаят. Когато минута по-късно се обади Урсула и каза, че със Себастиан са открили тайна стая в гимназия „Палмльовска“, която се е оказала истинска съкровищница на косвени доказателства срещу Грот, Ваня осъзна, че е била права.

Особено уличаващ беше предплатеният телефон, прибран в кутията си в шкафа. Списъкът с контактите съдържаше само три номера.

Единият на Франк Клевен, другият на Рогер Ериксон и третият на Лена Ериксон. От този телефон бяха изпратени умоляващите съобщения до Рогер непосредствено преди смъртта му. Ваня включи мобилния си телефон на високоговорител, за да чува и Торкел. Себастиан и Урсула бяха открили и счетоводните книги на училището, и цял куп порнография за хомосексуалисти. Четиримата се уговориха да се срещнат в участъка след един час.

* * *

Били малко закъсня и другите току-що бяха започнали, когато той влезе. В стаята за конференции беше по-топло, сякаш последните няколко часа бяха повишили не само температурата на разследването, но и на въздуха около тях. Урсула кимна на Били.

— Както казах, гимназия „Палмльовска“ наистина е била бебчето на Рагнар Грот. Той дори е водел сам счетоводството. Вижте това. — Тя извади няколко листа и ги раздаде на останалите. — Търсехме връзка между Грот и Лена Ериксон. За последните три месеца в счетоводните книги има три вписвания, които се открояват. Първото е за две хиляди крони, а после пет хиляди крони два пъти следващия месец. — Урсула млъкна. Всички в стаята подозираха, че разбират накъде води това, но никой не каза нищо, затова тя продължи: — Обадих се в банката. Лена Ериксон е вложила почти същите суми един-два дни по-късно.

Урсула безспорно беше намерила връзката между Лена Ериксон и Рагнар Грот.

— Изнудване? — попита Торкел.

— Защо иначе ще ѝ даде дванайсет хиляди крони?

— Особено като се има предвид фактът, че Грот е изпратил съобщение на Рогер по същото време, с което го моли това да престане, каквото и да означава „това“ — предположи Ваня и посочи телефона в новата му кутия.

— Въпросът е какво е трябвало да престане — каза Били, който почувства, че трябва да се включи в играта на отгатване. — Тук има две вероятности.

— Знаем, че Грот е харесвал мъже — каза Ваня и кимна към порнографските филми на масата. — Може би Лена е открила това.

— Ти би ли платила дванайсет хиляди крони, за да попречиш на хората да разберат, че гледаш хомосексуална порнография на компютъра си? — обади се Себастиан. Гласът му прозвуча недоверчиво, и то основателно. — Искам да кажа, че Грот е можел просто да изхвърли дисковете. Лена е трябвало да намери нещо по-уличаващо, за да проработи сценарият ѝ за изнудване.

— Например какво? — зачуди се Ваня.

— Мисля си за онова, което ти каза Лиза. Че Рогер имал тайни... — Себастиан спря дотук.

Ваня веднага разбра за какво намеква той, изправи рамене и заговори развълнувано.

— И че се е срещал с някого. Може би с Рагнар Грот?

Другите погледнаха Ваня и Себастиан. В думите им имаше логика. Всички съзнаваха, че тайната в тази трагедия трябва да е нещо сериозно, ако не и напълно пагубно за Рагнар Грот. Забранена сексуална връзка с шестнайсетгодишен ученик определено попадеше в тази категория.

— В такъв случай, Лена сигурно е разбрала. И вместо да съобщи в полицията, е решила да използва за собствени цели онова, което знае.

— Знаем, че тя се е нуждаела от пари. Дори продаде историята си на вестника, който плати най-много, нали? — Ваня повдигна вежди и погледна Торкел, който отиде до бялата дъска. Той отново беше във форма. Раздразнението му беше изчезнало. Както и собствената му драма.

— Добре, нека да обсъдим тази теория. — Торкел започна да драска почти неразбираеми бележки по дъската, докато говореше. Почеркът му винаги ставаше толкова по-грозен, колкото повече се въодушевяваше. — Един месец преди да бъде убит Рогер Ериксон,

Рагнар Грот започва да плаща на Лена. Предполагаме, че е за да не ѝ позволи да разкрие нещо. Нали така? Може би синът ѝ е имал интимни отношения с него. Какво предполага, че случаят е такъв? Да поразсъждаваме малко. — Той погледна насърчително екипа си, нетърпелив да чуе какво мислят.

Ваня заговори първа.

— Знаем, че Грот е бил хомосексуалист и че е изпращал съобщения на Рогер, настоявайки нещо да спре. Това предполага, че са правели нещо заедно. Лиза ни каза, че мисли, че Рогер тайно се среща с някого.

— Добре, чакай малко. — Торкел не смогваше със записките.

Ваня спря да говори. Когато видя на дъската нещо, което приличаше на „тайни“ и „срещи“, тя продължи:

— Знаем, че Грот е бил в мотела в петък вечерта и че Рогер е бил наблизо. Знаем, че Грот е имал навика да използва мотела за сексуални срещи. Също така знаем, че колата на гимназията е посрещнала Рогер онази вечер и че по всяка вероятност той се е качил в нея. Много неща показват, че колата го е закарала на футболното игрище.

— Мога да ви кажа някои неща за волвото, ако искате — обади се Били. — Открихме няколко интересни неща.

Торкел кимна.

— Добре, казвай.

— За съжаление в колата нямаше видими следи от кръв, но открих пръстови отпечатьци, принадлежащи на Рогер, Рагнар Грот и на още двама души. Отпечатьците на Рогер бяха върху дясната врата и жабката. Намерих и голяма ролка строителен найлон в багажника, който може да е бил използван за увиване на трупа. Урсула ще трябва да огледа колата след съвещанието и да провери дали ще открие следи от кръв или ДНК. И гумите са „Пирели Р7“ — Били стана и извади често прелиствана тетрадка с твърди червени корици. — Открих и дневник на пътуванията с колата. Интересното е, че е вписано пътуване в четвъртък, преди Рогер да изчезне, и после следващото е в понеделника след уикенда. Но между двете има несъответствие от осемнайсет километра.

— Значи някой е използвал колата по някое време между петък и понеделник сутринта и е изминал осемнайсет километра? — попита Торкел, докато трескаво драскаше по бялата дъска.

— Според дневника. Възможно е да се изчисли точната дължина на пътуването, но осемнайсетте километра не са записани в дневника.

Себастиан погледна картата на стената до Торкел.

— Между гимназията, мотела, футболното игрище, Листашер и обратно до гимназията трябва да са повече от осемнайсет километра, нали?

Били кимна.

— Да, но както казах, това е дневник на пътуванията с колата и затова не е трудно да се манипулират цифрите. Обаче колата определено е била използвана. — Били седна.

Торкел кимна.

— Добре, Урсула ще огледа колата, след като приключим тук. Има още нещо, което не трябва да забравяме — Петер Вестни, училищния психолог.

Торкел написа името на дъската.

— Знаем, че Рогер е ходил при него няколко пъти през годината. Възможно е Вестни да е разбрал за евентуалната му връзка с Грот. Може дори да е говорил с Грот. Това би обяснило защо тетрадката му липсва. Все пак хората споделят разни неща с психолозите, нали?

— Предполагам, че Себастиан знае — ухили се Ваня.

Всички освен него се усмигнаха. Той се втренчи в нея.

— Ами чела си книгата ми, сигурно и ти знаеш.

Торкел ги погледна и поклати глава.

— Може ли да се придържаме към въпроса, който обсъждаме, моля? Логично е да предположим, че ако между Рогер и Грот е имало тайна сексуална връзка, Рогер може би е казал на Вестин.

— Не, не е така — възрази Себастиан. — Съжалявам. Рогер е искал да се впише сред другите в гимназията. Да бъде един от тях. За да го направи, са му трябвали пари. Може да е продавал сексуални услуги на Грот, но никога не би казал на Вестин. Това би означавало да убие гъската, която снася златните яйца.

— Може би е бил под някаква форма на принуда? — предположи Урсула.

— Не мисля. Рогер е излязъл от дома на Лиза, за да се срещне с някого.

— Както и да погледнем нещата, трудно ми е да повярвам, че Вестин не е умрял заради нещо, което е знаел за Рогер — продължи

Урсула. — Няма за какво друго. Особено щом тетрадката му е единствената вещ, която е изчезнала.

На вратата се почука и в стаята влезе Хансер. Беше облечена в елегантен тъмнолилав костюм, който изглеждаше нов. Торкел не можа да не си помисли, че тя сигурно е купила костюма за деня, когато ще бъде оповестено, че случаят е решен, за да изглежда добре на снимките. Хансер очевидно се подготвяше за следващата пресконференция. Това означаваше, че следващия път щеше да бъде още по-трудно да бъде спряна.

— Няма да ви безпокоя — каза тя. — Само се питах дали може да постоя при вас?

Торкел кимна и посочи свободен стол в края на масата. Хансер седна внимателно, за да не измачка дрехите си.

— Обсъждаме вероятните сценарии — обясни Торкел и посочи неразбираемите си драсканици на бялата дъска. — Сега знаем, че Рагнар Грот тайно е плащал пари на Лена Ериксон. Вероятно е било изнудване. Може би защото Рогер — доброволно или по принуда — е бил негов любовник. — Той видя, че Хансер придоби посъсредоточено изражение и се наведе напред. — Училищната кола е със съответните гуми, имаме отпечатъци, принадлежащи на Рогер и директора, и знаем, че колата е била на улицата до мотела във въпросната вечер. Още не сме открили следи от кръв, но пак ще я огледаме. Все още смятаме, че убийството не е планирано и че Рогер и Грот са отишли с колата на футболното игрище. Докато са били там, нещо се е объркало. Грот е застрелял Рогер, а после е осъзнал, че трябва да извади куршума. Когато сутринта попитахме Лена Ериксон дали познава колата, тя ни излъга. Но се е досетила, че Рагнар Грот е убил сина ѝ. Решила е да го притисне, но Грот е започнал да се разправя с нея и нещата са излезли от контрол.

Торкел спря пред Хансер.

— Звучи логично.

— Но е поредица от косвени улики. Трябва да намерим веществени доказателства, за да ги подкрепим.

Ваня и Били кимнаха. Винаги имаше едно особено чувство в моментите, когато вероятността ставаше реална. Сега им трябваше само начин да превърнат вероятното в доказуемо.

Изведнъж Себастиан започна да ръкопляска в солови аплодисменти, които дразнещо отекнаха в стаята.

— Браво. Може би искате да премълча факта, че има няколко дребни въпроса, които не се вместили във вашата фантастична теория. Не искам да развалям атмосферата.

Ваня му хвърли гневен поглед и се облегна назад на стола с презрително изражение.

Себастиан ѝ се усмихна пресилено и посочи купчината дивидита на масата.

— Мъже. Истински мъже. Възрастни мъже. Рагнар не е харесвал момчета. Харесвал е мускули и големи пениси. Вижте Франк Клевен. Зрял и мъжествен. Не някакво голобрадо шестнайсетгодишно хлапе. Правите грешка, като мислите, че хомосексуалистите нямат предпочитания и че стига да има penis, са щастливи.

— Въпреки че има мъже, които не отказват секс, независимо от предпочитанията си. Искам да кажа, че ти знаеш това по-добре от повечето, нали? — подхвърли Урсула.

— За мен не е важен сексът, а завоеванието. Това е съвсем друго нещо.

— Може ли да се придържаме към темата? — намеси се Торкел. — Така е по-лесно. Ти, разбира се, си прав, Себастиан. Не знаем дали Грот и Рогер са имали сексуална връзка.

— Безпокои ме и още нещо — продължи Себастиан. — Самоубийството на Рагнар.

— Какво имаш предвид?

— Вижте убиеца. Той може и да не е планирал да убие Рогер, но след като това се е случило, е бил готов да стигне до всякакви крайности, за да го скрие. Той дори изрязва сърцето, за да извади куршума. — Себастиан стана и започна да крачи из стаята. — Когато се чувства заплашен от Петер Вестин, той незабавно го елиминира. Подхвърля веществено доказателство в гаража на Лео Лундин и влиза с взлом в кабинета на Вестин. Когато е притиснат в ъгъла, той винаги действа изключително целеустремено. Само и само да не бъде заловен. Той е хладнокръвен. Пресметлив. Не изпадна в стрес. Със сигурност не би се обесил в стая на момче и абсолютно никога не би поискал прошка, защото не изпитва угризения.

Себастиан млъкна и в стаята настъпи тишина. Противоречиви чувства. Авторитетът и доводите на Себастиан срещу желанието да стигнат до решението. Ваня заговори първа:

— Добре, Зигмунд Фройд, само един малък въпрос. Да речем, че си прав. Не е бил Грот, а съвсем друг убиец. Грот случайно е бил в хотела и колата му случайно е била паркирана на улицата, докато е минавал Рогер. Той я е карал. Рогер е бил в юздата. Отишли са на футболното игрище. Но някой друг го е убил. Това ли е теорията ти? — Тя се облегна назад. Изражението ѝ беше строго, но тържествуващо. Себастиан спря и се втренчи в нея.

— Не, това не е теорията ми. Само казвам, че някои неща не се вменват. Пропускаме нещо.

Телефонът на Торкел иззвъня. Той се извини и отговори на обаждането. Себастиан се върна до стола си и седна. Торкел се заслуша за момент и после твърдо каза:

— Донесете я. Веднага. — Той затвори и се обърна към Хансер. — Твоите криминалисти току-що са намерили нещо ново в дома на Грот. Открили са тетрадката на Петер Вестин в печката за дърва.

Хансер се усмихна. Сега определено бяха уличили Грот.

Ваня не се стърпя и се обърна към Себастиан.

— Как се вменва това в психологическия ти профил, Себастиан? Той знаеше отговора, но не си направи труда да го обясни.

Те вече бяха взели решение.

* * *

Себастиан излезе от стаята.

Останалите вътре искаха да приключат със случая. Той ги разбираше. Разследването беше сложно, бе взело всичко от тях и те бяха уморени. На повърхността решението беше идеално. Себастиан обаче не обичаше повърхностните неща. Той винаги се стремеше да намери скритата под повърхността връзка. Ясните отговори. Когато всичко, което знае, се вменва точно. Когато действията, последиците, движещата сила и мотивът говорят едно и също. Разказват една и съща история.

Това никога не се случваше на повърхността.

Но какво му пукаше? Косвените доказателства бяха неопровержими и на лично ниво Себастиан трябваше да бъде повече от доволен. Всъщност би трябвало да е във възторг. Храмът на знанията, който баща му беше изградил, щеше да бъде опетнен, очернен, смъкнат от рая и стъпкан от реалността.

Слънцето грееше през огромните прозорци в късния следобед и той пристъпи към средата на офиса, пълен със заети полицаи, а сетне погледна към по-малката стая, където бяха Торкел и другите. Те събираха нещата си. Тетрадката на Вестин в печката на Рагнар Грот. Повечето страници бяха изгорели, затова липсваха евентуални доказателства, но самият факт, че беше намерена в дома на Грот, беше повече от убедителен за Хансер.

За Себастиан това беше откритие, което още повече замъгляваше картината. Доколкото познаваше Рагнар Грот, директорът никога не би проявил такава небрежност. В никакъв случай. Той не допускаше дори поставена леко накриво писалка или лист. Нещата не пасваха. Себастиан беше погледнал Урсула, когато чу, че е била открита тетрадката. И тя сигурно си мислеше същото като него. Той я познаваше много добре. Въпреки че вечно спореха за детайлите, и двамата търсеха едно и също — дълбочина. Ясното уравнение. Себастиан всъщност беше видял в очите ѝ същото съмнение, което и той изпитваше, но този път Урсула не беше такава като преди. Тя очевидно си беше взела почивка и бе отишла на вечеря с Микаел, докато с Били претърсваха къщата. Урсула не беше проверила тази част от жилището и бе предположила, че Били го е направил. Били не беше разбрал и бе помислил, че тя вече е погледнала там.

Урсула обикновено не пропускаше нещо толкова елементарно. Всички в стаята видяха, че тя се почувства неудобно, и тогава Себастиан взе решение. Всичко това му писна. Щом те бяха доволни, той нямаше нищо против. Щяха да овалят в кал името на Рагнар Грот, а истинският убиец щеше да се измъкне.

Себастиан можеше да преживее и двете.

Ето защо, той стана и излезе от стаята.

И сега ги гледаше за последен път. Облече палтото си и тръгна. Излизаше от участъка, когато чу, че някой го вика, и се обърна. Били се озърна наоколо, приближи се до него и тихо заговори:

— Вчера ми остана малко свободно време.

— Хубаво.

— Не знам за какво ти е, но открих адреса на онази Ана Ериксон. Себастиан погледна Били. Вече не знаеше какво чувства. Изведнъж тя беше близо. Изневиделица. Трийсет години по-късно. Жена, която той не познаваше. Но беше ли готов? Искаше ли го?

— Тя няма нищо общо с разследването, нали? — Били го погледна изпитателно.

Себастиан нямаше сили да излъже.

— Не.

— В такъв случай знаеш, че не мога да ти дам адреса.

Себастиан кимна.

Били неочаквано се наведе към него и прошепна:

— „Стуршерсгатан“ 12 в Стокхолм. — Той се усмихна и го потупа по рамото. — Беше ми приятно да работя с теб.

Себастиан кимна. Но трябваше да остане верен на себе си. Особено сега, когато беше получил онова, за което бе дошъл.

— Искане ми се и аз да можех да кажа същото.

Той тръгна. И реши, че няма да се върне.

Никога.

* * *

Човекът, който не беше убиец, не можеше да си намери място. Информацията беше навсякъде. В интернет, по телевизията, по радиото. Полицията, изглежда, беше направила масивен пробив. Връхната точка беше кратък репортаж по телевизионните новини от последната пресконференция. Главната полицайка седеше там, облечена със стилин костюм, до инспектора от „Риксморд“. Беше отпусната и сияеща и усмивката ѝ беше толкова ослепителна, че сигурно си беше избелила зъбите и искаше да ги покаже. Инспекторът от „Риксморд“ изглеждаше същият — официален и сериозен, както обикновено. Жената, чието име очевидно беше Керстин Хансер според надписа, който се появи на екрана, каза, че сега полицията има заподозрян за убийствата. Щели да съобщят повече подробности, когато завършел анализът на веществените доказателства, но били толкова сигурни в аргументите си, че решили да съобщят

информацията още сега. Пробивът дошъл с двата трагични смъртни случая сутринта и заподозреният бил мъж на петдесет и няколко години, жител на Вестерос, който отнел живота си. Не казаха кой е. Но и без това всички в града знаеха.

Особено човекът, който не беше убиец.

Рагнар Грот, директорът на гимназия „Палмльовска“

И той беше научил слуха предишния ден в уебсайт на име „Ретроспекция“, който беше пълен с отвратителни клюки и спекулации за всичко и всеки. Имаше обаче и изненадващо голямо количество точна информация. Под рубрика, озаглавена „Ритуални убийства във Вестерос“, той намери анонимен постинг, в който се твърдеше, че полицията е прибрала за разпит директора на гимназия „Палмльовска“. Човекът, който не беше убиец, веднага се обади в училището и помоли да говори с директора, но му казаха, че той е излязъл по работа до края на деня. Човекът, който не беше убиец, се извини в работата си и забърза към колата си. Беше намерил адреса на Рагнар Грот от „Справки“ и бързо отиде там. Спря колата на разстояние и небрежно мина покрай двуетажната къща колкото можеше по-дискретно, но колата отпред му каза всичко, което искаше да знае. Вярно, беше без опознавателни знаци, но той я позна.

Преди няколко дни същата кола беше спряла пред дома на Лео Лундин.

Човекът, който не беше убиец, изведнъж почувства, че го обливат горещи вълни. Сякаш току-що беше разбрал, че е спечелил джакпота от тотото и никой друг не знае за това. Печалбата беше негова и той можеше да направи каквото си иска с нея. Докато стоеше там, вратата се отвори и от къщата излезе някаква жена. Той тръгна, така че тя да не го забележи, но жената беше погълната в мислите си и изглеждаше ядосана, защото трясна вратата на колата. Той продължи да върви, но след като автомобилът ѝ мина покрай него, се обърна и се върни при колата си.

Имаше десет минути да отиде да вземе тетрадката.

Десет минути да се върне тук.

В къщата беше останал само един полицаи.

Можеше да успее.

Щеше да успее.

23.

Себастиан стоеше неподвижно пред къщата на родителите си, която тънеше в мрак. Гледаше я. Вечерта беше хладна и той не беше много дебело облечен, но не му пукаше за студа, който проникваше в тялото му. Студът подхождаше на момента. Беше време да направи онова, което бе решил от секундата, в която пристигна, но което събитията през последните няколко дни му бяха попречили да направи. Утре щеше да замине. Да изчезне. Себастиан дори беше успял да се сдобие с адреса, който го беше въвлякъл в разследването. „Стуршерсгатаан“ 12.

Отговорът можеше да е там.

Ако наистина искаше да го знае.

Докато стоеше там, той осъзна, че всичко случило се има и някои позитивни страни. Писмата и огромната възможност, която отваряха, и самият случай и работата с „Риксморд“, която го беше заредила с енергия. Нещо друго запълваше дните му вместо самоупреждането и чувството за вина, които го съпътстваха твърде дълго. Разбира се, онези чувства не бяха изчезнали — сънят все още се явяваше всяка нощ и уханието на Сабине все още го будеше всяка сутрин, но силата на загубата му вече не го осакатяваше. Себастиан бе докоснал възможността за различен живот. Това беше страшно и същевременно съблазнително. В живота, който познаваше толкова отдавна, имаше нещо безопасно и сигурно. Колкото и негативно да беше, в рутинните действия имаше утеха. Позицията беше избрана от самия него и говореше за вътрешната му същност.

Убедеността, че не заслужава щастие.

Че е прокълнат.

Знаеше го, откакто беше дете. И цунамито сякаш го потвърди.

Той се обърна и погледна къщата на Клара. Тя беше излязла на стъпалата и го гледаше. Себастиан не ѝ обърна внимание. Може би, в края на краищата, той се намираше в решаващ момент от живота си. Определено се беше случило нещо. Себастиан не беше спал с жена

след Беатрис. Дори не мислеше за секс. Това сигурно означаваше нещо. Погледна часовника си. Седем и двайсет. Агентът на недвижими имоти вече трябваше да е тук. Бяха се уговорили да се срещнат в седем и да подпишат договора, за да може Себастиан да хване влака за Стокхолм в осем и половина. Такъв беше планът. Тогава защо агентът не идваше?

Себастиан ядосано влезе в къщата и запали лампата в кухнята. Обади се на Петер Ниландер, агента, който се извини, когато отговори след две позвънявания. Все още бил зает с огледи на имоти и можел да дойде най-рано утре сутринта.

Типично.

Още една нощ в проклетата къща.

Толкова с онзи решаващ момент в живота му.

* * *

Торкел съблече якето си, изхлузи обувките си и легна на мекото хотелско легло. Беше изтощен. Включи телевизора, но веднага го изключи, когато видя репортаж от пресконференцията. Не само че мразеше да се гледа, но и целият случай вече му беше дотегнал. Той затвори очи и се опита да се отпусне, но беше невъзможно. Не можеше да се отърси от чувството на безпокойство. Косвените доказателства бяха убедителни. Той самият беше сглобил картината. Но неопровержими, твърди веществени доказателства липсваха. Доказателства, които недвусмислено да го убедят, че са прави.

Най-много го безпокоеше липсата на следи от кръв. Въпреки строителните найлони извършителят трудно би се отървал напълно от кръвта. Всяка органична течност е толкова пълна с проследяващи елементи, че е необходимо само микроскопично количество, за да остави доказателствен материал. Рогер беше кръвял обилно, но въпреки това във волното нямаше следи от кръв. Торкел бе убеден, че Урсула си мисли същото. След съвещанието тя няколко часа отчаяно беше претърсвала колата, но не бе открила нищо. Ако Торкел я познаваше толкова добре, колкото си мислеше, Урсула сигурно все още беше там и търсеше. Пропускането на тетрадката в дома на Рагнар Грот ѝ дойде в повече и сега тя нямаше да подмине нищо, без да

провери три пъти. Нямаше обаче как да спре Хансер, дори да я накара да намали темпото, и тя беше успяла да настрои на своя страна комисаря на полицията. Торкел и Хансер се бяха срещнали с него половин час преди пресконференцията, свикана от Хансер.

Торкел беше помолил за още време, поне още един ден. Скоро обаче осъзна, че двамата пред него искат победата веднага. Докато той трескаво се мъчеше да ги убеди да възприемат по-предпазлива линия на поведение, стана ясно, че те са по-скоро политици, отколкото полицаи. За тях беше важно случаят да бъде решен бързо, за да се издигнат в кариерата си, без да се изложат. За него решението беше нещо повече. Истината. Това заслужаваха жертвите, не нещо свързано с кариерата му. Накрая Хансер и комисарят надценяха. Торкел знаеше, че можеше да се бори по-усилено, но беше уморен и също искаше да приключи случая. Доводите не бяха много стабилни, но такава беше реалността на ситуацията.

Във всеки случай, решението не беше негово, а на комисаря на полицията. Торкел не за пръв път трябваше да се примирява с положението. Това беше нещо, с което свикваш в организация като полицията. Иначе може да свършиш като Себастиан — невъзможен ексцентрик, с когото вече никой не иска да работи. Торкел отново взе дистанционното, надявайки се, че новините са свършили, но преди да има време да включи телевизора, на вратата плахо се почука. Той стана и отвори. На прага стоеше Урсула. И тя изглеждаше уморена.

— Откри ли нещо?

Урсула поклати глава.

— В колата няма абсолютно нищо, съдържащо кръвни протеини или дори албумин.

Торкел кимна. Двамата стояха там известно време, без да знаят какво да кажат.

— Тогава утре се прибираме у дома, така ли? — попита накрая тя.

— Предполагам. Хансер ще иска да приключи случая сама, а ние сме тук по нейна молба.

Урсула кимна, за да покаже, че разбира, и понечи да тръгне, но Торкел я спря.

— Защо дойде? Само да ми кажеш за колата ли?

— Не съвсем. — Тя го погледна. — Но и това е достатъчно. Не знам какво друго да кажа.

— Е, поне Себастиан се разкара.

Урсула кимна.

— Но всичко друго е объркано.

— Знам. Съжалявам.

— Струва ми се, че вината не е само твоя.

Тя го погледна. Пристъпи към него и докосна ръката му.

— Но мислех, че ме познаваш.

— Вече те познавам.

— Не. За в бъдеще ще трябва да се изразявам по-ясно.

Торкел се засмя.

— Мисля, че се изрази достатъчно ясно. Може ли да проявя дързостта да те поканя да влезеш?

— Пробвай. — Урсула му се усмихна и влезе в стаята.

Той заключи вратата. Тя преметна чантата и якето си на облегалката на стола и отиде да си вземе душ. Торкел съблече ризата си и оправи леглото. Така й харесваше. Първо тя си взимаше душ, а после беше неговият ред. След това той лягаше до нея. Това беше установеният ред, Урсула искаше така. Нейните правила.

Само на работа.

Никога на домашен терен.

Никакви планове за бъдещето.

И трябваше да има непоколебимата му преданост.

Торкел трябваше да добави това в списъка.

24.

На Себастиан му беше трудно да заспи. В главата му се въртяха твърде много мисли. Бяха се случили твърде много неща. Отначало си помисли, че го е обсебил адресът в Стокхолм и не му позволява да се отпусне. Може би не трябваше да се изненадва. Как да заспи, когато е изправен пред такава непостижима възможност или риск? Но не беше само адресът. Имаше и нещо друго освен вероятните последици от писмото от миналото. Един друг образ. Много по-скорошен и ясен. Образът на момче, което върви към смъртта си по футболно игрище. Момче, което той не можеше да разбере. Не можеше още от самото начало. Това беше проблемът. И той, и другите твърде бързо бяха започнали да се съсредоточават върху периферията вместо в центъра. Аксел Юхансон, Рагнар Грот, Франк Клевен. Беше логично. Търсеха убиец.

Обаче бяха забравили жертвата. Себастиан имаше чувството, че именно там бяха започнали да губят представата за цялата картина. Рогер Ериксон. Младежът в центъра на трагедията все още беше загадка.

Себастиан стана и отиде в кухнята. В хладилника имаше няколко шишета минерална вода. Той отвори едното и седна до масата. Взе чантата си и извади листове, писалка и материалите, свързани с разследването, които още бяха у него. Папки и документи, които трябваше да предаде. Беше забравил, че още са у него. Пък и не беше човек, който би върнал няколко фотокопия. Тъкмо обратното, предпочиташе да разполага с колкото е възможно повече материали, именно заради случаи като този. Винаги беше работил така, още преди много години, и се радваше, че не е загубил навика да пълни чантата си. За съжаление нямаше много информация за Рогер освен документите, които бяха взели от двете училища, където беше учил. Себастиан ги сложи настрана, отвори тефтера си, взе писалката и започна да разсъждава систематично. Най-отгоре написа:

Сменя училището.

Откъсна страницата и я сложи в горния край на масата. Харесваше му да работи с ключови думи върху единични листове. Те помагаша на мислите му да текат гладко. Така щеше да добие представа за частите на скелета, до които има достъп, за да види как може да ги обърне и размести или да надгради върху тях. Себастиан добави:

Няма приятели.

Ограниченият кръг от приятели на Рогер беше един от проблемите за полицията. Той имаше и малко познати и никой не знаеше нищо за него. Лиза се беше преструвала, че му е гадже, и дори приятелят от детството му Юхан се бе отчуждил от него. Рогер беше самотник. Най-трудно беше да разбереш самотниците.

Терапевтични сеанси.

При Петер Вестил, който беше мъртъв. Вероятно го бе посещавал, за да има с кого да говори. Това подчертаваше колко самотен е бил Рогер. Може би е имало нещо, с което е трябвало да се справи и за което да говори.

Нуждаел се е от пари.

Продажбата на алкохол и цялата история с Аксел Юхансон се бяха оказали отвличане на вниманието. Рогер обаче явно е бил готов да стигне до крайности за пари. Пари, които му бяха трябвали, за да се впише сред другите в училище. Особено в новата среда, „шикозната“ бастилия, гимназия „Палмльовска“.

Майката получава пари от училищния директор.

Аморалното отношение към парите явно беше фамилна черта. Сценарият с изнудването все още изглеждаше правдоподобен. Лена е знаела нещо за Рагнар Грот и той е бил готов да ѝ плати, за да го опази в тайна. Сигурно беше нещо, което можеше да урони престижа на гимназията, защото Грот беше живял именно заради нея. Рогер беше единствената връзка между Лена и Грот, за която знаеше Себастиан. Това го доведе до:

Любовник гей?

Той бързо го задраска.

Това предположение го беше обезпокоило най-много по отношение на косвените доказателства. Този тип мислене мажеше да стане твърде доминиращ и накрая да повлияе на цялото разследване. Сега Себастиан искаше да разсъждава свободно, не да се ограничи с една-единствена гледна точка. Да погледне всички връзки и контекста, без да ги натоварва с излишно значение. Решението често се криеше в дребните детайли. Той го знаеше и написа:

Таен любовник/любовница.

И тази следа беше неубедителна. Основаваше се на чувство на Лиза, нещо, което Ваня бе доловила и усилила. Чувство, което Себастиан споделяше. Но това лесно можеше да е субективното им тълкуване на думата „тайна“. Ако човек крие нещо, то вероятно е свързано със секс. Имаше ли друго, което предполагаше, че са прави, освен чувството? Да, всъщност имаше. Себастиан написа следващото заглавие:

Накрая той се интересува само от пари и секс.

Това беше казал Юхан на Ваня и Себастиан, когато разговаряха с него в къмпинга. Може би беше по-важно, отколкото си беше помислил Себастиан в началото. Според Юхан това беше причината двамата с Рогер да се отчуждят. Това показваше интерес към секса от страна на Рогер, който беше толкова голям, че на Юхан му е било трудно да го понесе. Но с кого беше правил секс Рогер? Не с Лиза. Тогава с кого?

Последен разговор.

Това също не даваше покой на Себастиан. Последният телефонен разговор на Рогер. Когато безуспешно се бе опитал да се свърже с Юхан в дома му, защо не бе позвънил на мобилния му телефон? Известно време бяха работили въз основа на предположението, че Рогер не е имал време, но след като бяха проследили последната му разходка чрез камерите за наблюдение, вече нищо не показваше, че случаят е такъв. Тъкмо обратното, Рогер беше вървял през града доста дълго време след телефонното обаждане до дома на Юхан, преди да се качи в колата. Имал беше време. Най-вероятната догадка беше, че причината за обаждането до Юхан не е била важна. Може би оставянето на съобщение би било достатъчно. Може би.

Себастиан стана и извади още едно шише вода от хладилника. Забравяше ли нещо? Несъмнено много неща. Започваше да се чувства уморен и отчаян колко трудно е да разбере Рогер. Знаеше, че пропуска нещо. Той започна да прелиства училищните документи, годишника, последните характеристики на Рогер. Не откри нищо освен факта, че работата на Рогер се е подобрила. Особено по предмета на Беатрис. Тя, изглежда, беше добра учителка. Себастиан успя да разбере само това.

Той пак стана. Чувстваше, че се нуждае от свеж въздух, за да проясни съзнанието си и да обмисли нещата в перспектива. Знаеше как протича мисловният му процес. Понякога минаваше известно време, докато му хрумне идеята, която размества късчетата на ребуса по правилния начин. Друг път изобщо не му хрумваше. Като с всички процеси, нямаше гаранция.

* * *

Агентът по недвижими имоти дойде в осем и половина. В това време Себастиан нетърпеливо беше събрал багажа си и пак бе ходил на разходка. Все още нищо. Мисловният му процес се въртеше в същата стара схема. Може би тайната на Рогер беше неразгадаема, поне с информацията, с която разполагаше той.

Агентът караше голям, лъскав мерцедес и имаше широка, прекалено радостна усмивка и безупречно сако. Себастиан го намрази от пръв поглед. Дори не стисна протегнатата му ръка.

— Е, значи искате да продавате?

— Искам да се махна оттук колкото е възможно по-скоро. Дайте ми договора и ще го подпиша. Казах ви го по телефона.

— Добре, но може би все пак трябва да прегледаме детайлите на споразумението.

— Не е необходимо. Вие взимате процент от крайната сума, нали?

— Да...

— Колкото по-висока е цената, толкова повече взимате.

— Именно.

— Само това ми трябва да знам. Имате стимул да продадете къщата на възможно най-добра цена. Това ми е достатъчно. — Себастиан кимна на агента и взе писалката си, готов да подпише договора.

Петер Ниландер го погледна недоверчиво.

— Мисля, че първо трябва да огледам къщата.

— В такъв случай ще се обадя на някой друг. Искате ли да подпиша или не?

Агентът се поколеба.

— Какво ви накара да изберете нас?

— Вие бяхте първата агенция в телефонния указател с телефонен секретар, който приема съобщения. Доволен ли сте? А сега бих искал да подпиша, моля.

Ниландер се усмихна самодоволно.

— Много съм щастлив да го чуя. Проблемът е, че тези телефонни секретари, които съобщават само работното време и казват

на клиента да се обади отново, се използват все повече. Но аз се сетих, че в такъв случай клиентът ще позвъни на някой друг. Хитро, нали?

Себастиан предположи, че въпросът е реторичен. Определено нямаше намерение да потвърждава теорията на агента, като му каже, че е направил точно това.

— Имам предвид, че е невероятно важно да бъдеш достъпен за клиента. Телефонният ми номер е в папката ви — продължи Ниландер, без да дочака отговора, който и без това нямаше да последва. — И сте добре дошли да ми се обадите по всяко време, ако имате въпроси — вечер, през уикендите, когато искате. Така работя.

Сякаш за да докаже колко е достъпен по всяко време, телефонът на агента иззвъня, преди той да има възможността да продължи да говори. Себастиан го погледна уморено. Искаше му се изобщо да не му се беше обаждал.

— Здравей, скъпа. Ами да, малко е неудобно... но не се притеснявай. — Ниландер се отдалечи, за да говори по-уединено. — Скъпа, ще се справиш. Можеш да го направиш. Сигурен съм. А сега трябва да затворя. Обичам те. — Той приключи разговора и се обърна към Себастиан, усмихвайки се в знак на извинение. — Съжалявам. Беше приятелката ми. Отива на събеседване за работа и е нервна.

Себастиан се втренчи в човека, който стоеше пред него, човека, за когото вече знаеше твърде много, и се замисли за някаква убийствена забележка, с която да му затвори устата. За предпочитане толкова зловна, че агентът да онемее. И тогава му хрумна. Онова, което чакаше.

Мисловният процес.

Връзката.

На кого се обаждаш?

* * *

Василиос Кукувинос си помисли, че пътуването е много странно. Беше качил мъжа с чантата пред къщата му. Човекът говореше напрегнато. Поиска да отидат първо до гимназия „Палмльовска“ и после веднага да потеглят отново. Дори не искаше да слезе от таксито, а само да отидат дотам. Колкото е възможно по-бързо.

Щом стигнаха, мъжът помоли Василиос да занулира километражния брояч, да обърне и да кара до мотела край E18 по най-краткия път. Той извади карта, за да му покаже къде е мотелът, но Василиос го увери, че познава добре Вестерос. След това пътуваха мълчаливо, но когато от време на време поглеждаше крадешком мъжа, Василиос забеляза, че не го свърта на едно място. Изглеждаше изключително развълнуван.

Докато се приближаваха към мотела, клиентът промени решението си и каза на Василиос името на една улица, където иска да отиде. „Спренггренд“. И не само това, ами поиска да влязат в улицата, да обърнат и да спрат. Когато Василиос го направи, човекът провери километража, който показваше близо девет километра. Клиентът даде на Василиос кредитната си карта и му каза да почака няколко минути, а после слезе от таксито и хукна по посока на мотела.

Василиос изключи двигателя и слезе да пуши. Поклати глава. Ако в края на краищата мъжът искаше да отиде в мотела, той щеше да го закара дотам. Василиос беше дръпнал само няколко пъти от цигарата, когато клиентът се върна. Изглеждаше още по-напрегнат и развълнуван, ако това беше възможно. Беше пребледнял. В ръката си държеше нещо, което приличаше на училищна брошура. Таксиметровият шофьор позна снимката. Онова снобско училище, откъдето дойдоха преди малко. Гимназия „Палмльовска“.

Василиос се качи в колата. Този път клиентът пожела да отидат до футболното игрище край жилищния комплекс и после пак до училището.

И през цялото време не откъсваше очи от километражния брояч.

Пътуването определено беше много странно.

Много странни осемнайсет километра.

* * *

Себастиан трябваше да се досети. Той повече от всеки друг трябваше да се досети. Беше го изживял лично. Промяната, силата, властта в нея, когато я опознаеш. Начинът, по който тя те увлича и искаш да я видиш отново.

Както е бил увлечен Рогер.

Рогер се е нуждаел от някого. Някой, който да го подкрепя. Някой, който да е на негова страна, когато е сменил училището. Някой, на когото може да се обади, когато е нервен. Когато го пребият. Някой, когото е обичал. Рогер се беше обадил.

Но не на Юхан.

А на Беатрис.

Когато хукна към мотела, Себастиан имаше само предчувствие. Чувство, което изпита, когато таксито обърна и спря. Чувство, че мотелът е по-важен, отколкото мисли. Че Рогер не е отишъл там случайно. Той беше ходил там и преди. Но не с Рагнар Грот. Когато Себастиан показа училищната брошура на жената на рецепцията, подозренията му се потвърдиха.

О, да, Беатрис е била там.

Няколко пъти.

Тя беше не само прилепчива, а нещо много повече.

25.

Ваня и Торкел седяха в стаята за разпити срещу Беатрис Странд. Тя беше със същата тъмнозелена блуза и дълга кафява пола като първия път, когато Ваня и Себастиан се запознаха с нея в гимназия „Палмльовска“ Сега обаче изглеждаше уморена. И бледа. Луничките изпъкваха още повече върху бледата ѝ кожа. Може би само така му се струваше, но Себастиан, който гледаше от съседната стая, си помисли, че дори гъстата ѝ червена коса е изгубила блясъка си. Беатрис стискаше кърпичка в ръката си, въпреки че не избърса сълзите, които бавно се стичаха по лицето ѝ.

— Трябваше да ви кажа.

— Това със сигурност би улеснило нещата. — Гласът на Ваня прозвуча рязко, раздражително, почти обвинително. Беатрис я погледна, сякаш внезапно я осени ужасяващо прозрение.

— Щяха ли да са живи? Лена и Рагнар? Ако ви бях казала?

В стаята настъпи мълчание. Торкел, изглежда, осъзна, че Ваня се готви да отговори с „да“, и леко сложи ръка на рамото ѝ. Тя се въздържа.

— Невъзможно е да се каже и няма смисъл да размишляваме за това — със спокоен и насърчителен тон каза Торкел. — Разкажете ни за взаимоотношенията си с Рогер.

Беатрис си пое дъх и го затаи за момент, сякаш се подготвяше за онова, което предстоеше.

— Знам, че мислите това за изключително непристойно. Аз съм омъжена, а той беше само на шестнайсет, но беше много зрял за възрастта си и... просто се случи.

— Кога се случи?

— Няколко месеца, след като Рогер започна да учи в гимназията. Той се нуждаеше от някого. Не получаваше много насърчение в дома си. А аз... изпитвах потребност да бъда желана. Обичана. Ужасно ли ви звучи?

— Рогер е бил на шестнайсет и е бил в зависимо положение. Как мислите, че звучи? — не се стърпя Ваня. Това беше грубо.

Излишно грубо.

Беатрис засрамено наведе глава. Седеше там, сложила ръце на масата, и стискаше кърпичката. Нямаше да им каже нищо, ако Ваня не се успокои. Нервите на Беатрис нямаше да издържат, а това не би ги довело доникъде. Торкел отново сложи ръка на рамото на Ваня. Себастиан реши да се включи чрез слушалките и микрофона.

— Попитай я защо се е нуждаела да бъде обичана. Нали е омъжена.

Ваня погледна към огледалото. Изражението ѝ питаше какво общо има това с разследването. Себастиан натисна бутон и ѝ каза:

— Нея пречупвай. Само задавай въпроси. Тя иска да ти разкаже.

Ваня повдигна рамене и отново насочи вниманието си към Беатрис.

— В какво състояние е бракът ви?

— Ами... — Беатрис вдигна глава. Колебаеше се, сякаш търсеше думата или думите, които най-добре биха описали брака ѝ. Животът ѝ. Накрая ги намери. — Без любов.

— Защо?

— Не знам дали ви е известно, но Улф и аз бяхме разведени преди шест години. Оженихме се повторно преди осемнайсет месеца.

— Защо се разведохте?

— Аз имах връзка с друг мъж.

— Изневерявали сте му?

Беатрис кимна и пак наведе глава. Чувстваше се неудобно. Беше очевидно какво мисли за нея по-младата жена. Чуваше го в гласа ѝ, виждаше го в очите ѝ. Беатрис не я обвиняваше. Сега, когато изрече на глас какво е направила и беше разобличена в тази стая с голи стени, извършеното ѝ се стори крайно неморално. Навремето обаче, увлечена в чувства, тя беше изживяла любов, граничеща с обожание. Не можеше да направи нищо. Винаги беше знаела, че е погрешно. В много отношения.

Във всяко отношение.

Но как да отхвърли любовта, от която толкова отчаяно се нуждаеше, любов, която не получаваше отникъде другаде?

— Улф ви е напуснал?

— Да. Мен и Юхан. Просто си тръгна. Не си говорихме една година.

— Но сега ви е простил?

Беатрис погледна Ваня. Очите ѝ бяха необичайно ясни. Това беше важно. Полицайката трябваше да го разбере.

— Не. Улф се върна заради Юхан. Раздялата ни и годината след това имаха разрушително въздействие върху Юхан. Той беше ядосан и объркан. Остана с мен, а аз разбих семейството. Водехме открита война. Не можехме да намерим решение. Повечето деца се справят, когато родителите им се разделят. Може да отнеме време, но накрая нещата се оправят за повечето от тях. Но не и за Юхан. Нито дори когато той живееше при Улф всяка втора седмица или по-дълго. Втълпи си мисълта, че нищо не е хубаво, когато семейството не е заедно. Идеята се разрасна в обсебване. Той се разболя. Изпадна в депресия. Известно време мислеше за самоубийство. Започна да посещава психолог, но това не помогна. Всичко беше заради семейството. Ние тримата, заедно. Така, както беше преди. Както винаги е било.

— И Улф се върна.

— Заради Юхан. Благодарна съм за това, но Улф и аз... Бракът ни не е в смисъла, който имате предвид.

Себастиан кимна в другата стая. Беше се оказал прав, когато почувства, че Беатрис го е прелъстила, а не обратното. Но нещата бяха по-зле, отколкото мислеше. Тя беше преживяла същински ад през последните няколко години. Ден след ден беше живяла с мъж, който открито я отхвърляше и ѝ бе дал ясно да разбере, че не иска да има нищо общо с нея, и син, който я обвиняваше за всички проблеми, сполетели семейството. Беатрис вероятно се беше чувствала абсолютно самотна. Не беше изненадващо, че тя приемаше любов и себеутвърждаване винаги когато ѝ ги предложеха.

— Как разбра за връзката ви Лена Ериксон? — намеси се Торкел.

Беатрис беше престанала да плаче. Чувстваше се добре, че разговаря с някого. Дори ѝ се стори, че младата жена срещу нея я гледа с известно съчувствие. Тя, разбира се, никога нямаше да оправдае постъпките на Беатрис, но може би щеше да разбере мотивите ѝ.

— Не знам. Изведнъж се оказа, че тя знае, но вместо да се опита да го спре, започна да измъква пари от Рагнар и училището.

— И той ѝ плащаше?

— Така мисля. Рагнар ценеше доброто име на училището повече от всичко. Щеше да ми позволи да работя до края на срока. Вече бяхме изгубили домакина по средата на срока и ако уволнях още някого... нямаше да изглежда добре. Но разбира се, ме накара да скъсам с Рогер.

— Скъсахте ли?

— Да. Е, поне се опитах. Рогер отказа да приеме, че не може да продължим.

— Кога беше това?

— Мисля, че преди около месец.

— Но сте го видели отново в онзи петък?

Беатрис кимна и пак си пое дълбоко дъх. Лицето ѝ беше придобило малко цвят. Тя беше направила нещо ужасно и хората в тази стая бяха прави да я съдят, но изпитваше огромно облекчение, като им разказваше всичко.

— Той позвъни в петък вечерта. Искаше да се срещнем за последен път. Каза, че трябвало да поговорим.

— И вие се съгласихте?

— Да. Уговорихме се да го чакам на едно място. Казах на Улф и Юхан, че отивам да се поразходя. Взех колата на училището и се срещнах с Рогер. Той беше ядосан. Беше се сбил и от носа му течеше кръв.

— С Лео Лундин.

— Да. Говорихме и аз се опитах да му обясня. Закарах го до футболното игрище. Той все още отказваше да приеме, че не може да се виждаме повече. Плака, моли ме и се разстрои. Каза, че се чувства изоставен.

— И какво се случи?

— Рогер слезе от колата, вбесен и развълнуван. Когато го видях за последно, той тичаше през игрището.

— Не побягнахте ли след него?

— Не. Върнах колата в училището.

Отново настъпи мълчание. Беатрис веднага го изтълкува като недоверие. Те мислеха, че тя лъже. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нямам нищо общо със смъртта му. Трябва да ми повярвате. Обичах го. Може да си мислите каквото искате, но аз го обичах.

Беатрис се разрида и закри с ръце лицето си. Ваня и Торкел се спогледаха. Той кимна към вратата и двамата станаха. Торкел каза, че ще се върнат след малко, но не разбраха дали Беатрис ги чу.

Те отвориха вратата, когато тя ги спря.

— Тук ли е Себастиан?

Торкел и Ваня имаха такъв вид, сякаш не бяха чули добре плачещата жена на стола.

— Себастиан Бергман?

Беатрис кимна през сълзи.

— Защо? — Ваня се опита да си спомни дали Себастиан и Беатрис са се срещали. Да, в училището и в деня, в който отидоха да я питат къде са на къмпинг Улф и Юхан, но и двата пъти беше съвсем за малко.

— Трябва да говоря с него.

— Ще видим какво можем да направим.

— Моля ви. Мисля, че и той ще иска да говори с мен.

Торкел задържа вратата отворена за Ваня и двамата излязоха в коридора.

Секунда по-късно от другата стая се появи Себастиан и веднага заговори по същество:

— Тя няма нищо общо с убийствата.

— Защо мислиш така? — попита Торкел, когато тримата тръгнаха по коридора. — Ти се досети, че тя е карала колата и че е имала връзка с Рогер.

— Знам, но прибързах със заключенията. Започнах с предположението, че шофьорът на колата е и убиецът. Но случаят не е такъв.

— Не знаеш със сигурност.

— Напротив, знам. Нищо в разказа и поведението ѝ не говори, че тя лъже.

— Това не е достатъчно, за да я оневиним.

— Веществените доказателства в колата съответстват на разказа на Беатрис за вечерта. Затова не намерихме следи от кръв в колата.

Ваня се обърна към Торкел.

— Този път трябва да се съглася със Себастиан.

Торкел кимна. И той беше на същото мнение. Беатрис звучеше искрено. За съжаление. Ваня си мислеше същото. Не можеше да

потисне умората и разочарованието си.

— Това означава, че има друга кола. Пак сме в началната точка. Колко пъти стана?

— Не е задължително — възрази Себастиан. Тримата спряха. — Щом мамиш някого, значи има измамен. Какво знаем за съпруга на Беатрис?

26.

Харалдсон беше в шок.

Беше невъзможно да опише по друг начин състоянието, в което се намираше в момента.

Планът му.

Отмъщението му.

Всичко беше съсипано.

Той седеше сам в стаята за персонала с чаша бързо изстиващо кафе пред себе си и се опитваше да проумее как нещата се бяха объркали толкова много. Сигурно беше казал повече на Раджан, когато му се обади. Не си спомняше. Сигурно се беше разбъбрил. За това, че виновните бягат, и че Аксел Юхансон е нещо повече от човек, който продава незаконно алкохолни напитки. Че може би това няма нищо общо с Рогер Ериксон и Петер Вестин, но определено е важно. Алкохолът развързваше езика.

Очевидно прекалено много.

Раджан не само че беше копирал файла, но и го беше прочел със свеж поглед. И също като Харалдсон бе потърсил цялата налична информация за Аксел Юхансон. Раджан Мичич не беше лош полицай. Не му беше отнело много време да стигне до същото заключение, което Харалдсон щеше да направи няколко часа по-късно. И други полицаи в Йевле и Солефтео бяха забелязали сходствата между различните изнасилвания, както и някои колеги от Вестерос, и подозираха, че извършителят е един и същ, но без име, което да свържат с информацията, това не помагаше много.

Харалдсон имаше име и го беше казал на Раджан.

Той осъзна, че Раджан има значително повече контакти в града от него. В участъка се говореше, че Раджан и колегата му Еловсон са излезли и за петнайсет минути са намерили адреса. Задържали Аксел Юхансон в десет и половина. Горедолу по същото време, когато Харалдсон тръгна за участъка. Когато станало ясно, че ще вземат ДНК проба, Юхансон си признал. Ей така. И за други изнасилвания, за

които имали сигнали. Отрекъл обаче да има нещо общо с убийствата на Рогер Ериксон и Петер Вестни. Дори имал алиби за времето на убийството на Рогер, което се потвърдило. Въпреки това утрото било добро за полицията на Вестерос.

Разкрити били петнайсет случая на изнасилване.

От Мичич и Еловсон.

Носеше се слух, че по-късно следобед те ще се срещнат с комисаря на полицията. Харалдсон почувства, че очите му парят, и ги притисна с пръсти. Силно. Задържа сълзите. В мрака се появиха цветове. Проблясващи светлини. Искаше му се да потъне по-надълбоко. Далеч от реалността. Да се скрие зад клепачите си. Приблжиха се стъпки и спряха до масата. Харалдсон спусна ръце и със замъглени очи се вгледа във фигурата, която стоеше до него.

— Ела с мен — заповяда Хансер.

Той я последва покорно.

* * *

Петимата отново се бяха събрали в стаята за конференции. Били и Урсула бяха работили цяла сутрин и отново сложиха на стената цялата информация, свързана с разследването. В стаята се усещаше всеобщо чувство на инертност. Бяха си помислили или искаха да се убедят; че са приключили. Че всичко е изяснено. Все едно бяха победили в бягане на дълго разстояние, само за да им кажат, че трябва да пробягат още петнайсет километра. Нямаха сили.

— Улф и Беатрис Странд са се разделили преди шест години и са се оженили повторно преди осемнайсет месеца — каза Били, който беше събрал колкото информация можа да намери за съпруга на Беатрис.

Ваня въздъхна. Себастиан я погледна и веднага разбра, че въздишката няма нищо общо с отегчение или липса на интерес, а е израз, ако не на съчувствие, то на някаква съпричастност с акт на саможертва, който в много отношения е довел до един похабен живот, или поне така изглеждаше.

— В полицията са постъпили две оплаквания срещу Улф Странд — продължи Били. — Заплашително поведение и нападение. И двете

са от 2004 година, от някой си Биргер Франсен, с когото Беатрис Странд е била в интимни отношения тогава.

— С него ли е изневерявала на мъжа си? — Веднага щом чу звука на собствения си глас, Ваня осъзна, че въпросът ѝ няма нищо общо с разследването и е зададен единствено от любопитство. Освен това знаеше, че няма да получи отговор. И се оказа права.

— Не е уточнено. Пише само, че са имали връзка, но не са живеели заедно по време на оплакванията.

— И какво се е случило? — нетърпеливо попита Торкел. Искаше да се придвижат по-нататък, да стигнат до извършителя и да приключат.

— В резултат на първото оплакване Улф Странд е бил глобен и е получил условна присъда, а при второто — ограничителна заповед, която не му е позволявала да се приближава до Франсен, не до Беатрис и Юхан — поясни Били.

— Значи е ревнив. — Себастиан се облегна назад на стола си. — Фактът, че жена му е спяла с най-добрия приятел на сина му, може да го е разстроил малко.

Торкел отново се обърна към Били.

— Продължавай.

— Улф има разрешително за носене на оръжие.

— Какво оръжие?

— На негово име е регистрирана пушка „Юник Т66 Мач“.

— Двайсет и втори калибър — подчерта Урсула и Били кимна в знак на потвърждение.

— Да.

— Нещо друго?

— Това е горе-долу всичко. Улф Странд работи като системен оператор във фирма, занимаваща се с подбор на персонала, и има „Рено Меган“ от 2008 година.

Торкел стана.

— Добре, да отидем да поговорим с Улф Странд.

Ваня, Урсула и Себастиан отместиха назад столовете си и станаха. Били не помръдна от мястото си. Когато се върнеха с Улф, те щяха да искат всички налични материали да бъдат готови и да ги чакат. Това беше негова работа. Четиримата се наканиха да тръгнат, когато на вратата се почука и миг по-късно в стаята подаде глава Хансер.

— Бихте ли ми отделили минутка? — попита тя и влезе, без да дочака отговор.

— Тъкмо излизаме. — Торкел не съумя да сдържи раздражението в гласа си. Хансер го чу, но предпочете да не му обърне внимание.

— Нещо ново по случая Рогер Ериксон?

— Отиваме да приберем Улф Странд, съпруга на Беатрис.

— Тогава идвам навреме. Говорих с комисаря на полицията и...

— Той сигурно е много доволен — прекъсна я Торкел. — Чух за Аксел Юхансон. Поздравления. — Посочи към вратата, показвайки, че може да разговарят, докато вървят. Хансер не помръдна.

— Благодаря. Доволен е, но не чак толкова много.

Торкел знаеше накъде води това и се досещаше защо. Подозренията му веднага бяха потвърдени.

— Вчера вдигнахме голям шум, че случаят е решен.

— Вината не е моя. Вчера имаше много неща, които предполагаха, че извършителят е Рагнар Грот, но при по-обстойно разглеждане доказателствата не издържаха. Случват се такива неща.

— Комисарят е малко сърдит, че сте прибрали за разпит Беатрис Странд, без да ни информирате. Настоява в случай на арест да участва и представител на полицията във Вестерос.

— Не съм длъжен да го информирам за моите и на екипа ми действия. — Гласът на Торкел стана по-твърд. Той не беше от онези, които маркират територията си, но нямаше намерение да слуша тези глупости само защото комисарят на полицията е в лошо настроение след неуспешна пиар акция. — Ако има претенции към работата ми, защо не дойде лично при мен?

Хансер повдигна рамене.

— Изпрати мен.

Торкел осъзна, че е готов да убие вестоносеца, стисна зъби и набързо обмисли положението. Какво можеше да спечели и какво да изгуби?

— Добре. Хубаво. Ще вземем някого с нас.

— Правим демонстрация за един младежки клуб, която малко излезе от контрол, и стана авария на E18, затова в момента не ни достигат хора.

— Нямам намерение да чакам, ако имаш предвид това. Всичко си има граници.

— Не, не е необходимо да чакаш. Само искам да обясня защо изпращам с вас точно този полицай.

На Торкел му се стори, че съзря мимолетен израз на съчувствие, преди Хансер да кимне по посока на офисното помещение. Той проследи погледа ѝ и после се обърна с изражение, което показваше, че току-що е станал жертва на груба шега.

— Не говориш сериозно!

В същия момент Харалдсон се облегна на бюрото и събори чаша, пълна с писалки, които се разхвърчаха на всички страни.

* * *

Полицейски коли без опознавателни знаци спряха на двайсетина метра от жълтата къща и петимата човека в тях слязоха. Харалдсон пътуваше сам на задната седалка в едната кола, а Торкел и Ваня седяха отпред. Докато излизаха от участъка, той се беше опитал да ги заговори, но скоро разбра, че никой не се интересува от него, и млъкна.

Пресякоха улицата. Харалдсон, Ваня и Торкел вървяха малко пред Урсула и Себастиан. Жилищният квартал беше тих и спокоен под следобедното слънце. Някъде в далечината се чуваше бръмчене на косачка за трева. Себастиан не разбираше от градинарство, но не беше ли малко рано да се коси трева през април? Вероятно беше някой ентузиаст.

Групата се приближи до алеята за коли на семейство Странд. Докато взимаха Беатрис от училището, тя каза, че Улф обикновено е вкъщи, когато Юхан се върне следобед. От фирмата казаха, че Улф си е тръгнал и няма да се върне на работа до края на деня. Фамилната кола „Рено Меган“ беше пред гаража.

Ваня се приближи до автомобила и клекна до задната гума. Очите ѝ блестяха от вълнение, когато се обърна към другите.

— „Пирели“.

Урсула бързо отиде при нея. Взе фотоапарата си, приклекна и снима гумата.

— „P7“. Пълно съвпадение.

Тя извади нож и започна да изстъргва калта и мръсотията, забили се в нарезите на гумата. Ваня се изправи, заобиколи и отиде зад колата. Пробва багажника, който не беше заключен. Погледна Торкел, който кимна, и отвори багажника. Двамата се вгледаха в празното пространство. Стените бяха черни и без специално оборудване не можеше да се определи дали има петна от кръв. Дъното беше покрито с постелка от изкуствена материя.

Нова постелка.

Торкел се наведе и я надигна. Отдолу имаше две покрити отделения. Вероятно там имаше резервна гума, авариен триъгълник, свещи и други безинтересни неща. Самият капак обаче съвсем не беше безинтересен. Беше направен от плетен изкуствен филц. Сив. Поне външните краища бяха сиви. В средата имаше голямо тъмночервено петно. Ваня и Торкел бяха виждали засъхнала кръв достатъчно много пъти, за да разберат веднага какво виждат. Ако имаха съмнения, то миризмата потвърди подозренията им. Те затвориха багажника.

Себастиан видя мрачните изражения на лицата им. Бяха открили нещо.

Нещо съществено, важно.

Най-после бяха на правилното място. Себастиан бързо се обърна към къщата. Стори му се, че с периферното си зрение забеляза движение на прозореца на горния етаж. Той се втренчи в прозореца. Нищо. Всичко беше спокойно.

— Себастиан...

Торкел викаше всички. Себастиан погледна прозореца за последен път и насочи вниманието си към Торкел.

* * *

Човекът, който не беше убиец, ги видя, че вървят по алеята и после спират. До колата. Знаеше си. Знаеше го през цялото време. Колата беше ахилесовата му пета.

В деня след онзи съдбовен петък му хрумна да я даде за скрап, но се отказа. Как щеше да го обясни? Защо да изхвърля кола в идеално състояние? Щеше да изглежда подозрително. Вместо това направи каквото можа. Изми я и я почисти, купи нова постелка за багажника и

я обяви за продажба. Дойдоха да я видят двама души, но все още никой не се беше решил да я купи. Той беше поръчал нови капаци за двете отделения на дъното на багажника и ги чакаше да дойдат. Щяха да пристигнат следващата седмица.

Твърде късно.

Полицията беше тук.

До колата. Две жени клекнаха до задната гума. Оставил ли беше следи? Вероятно. Човекът, който не беше убиец, изруга наум. Можеше да вземе мерки. Нови гуми. В това нямаше нищо странно. Но сега?

Твърде късно.

Можеше да направи само едно. Да излезе и да си признае. Да приеме наказанието си. Те може би щяха да разберат. Но не и да простят.

Никога.

Никой нямаше да му прости. Прощката изискваше не само изповед, но и разкаяние, а той изобщо не се разкайваше.

Беше направил онова, което беше длъжен.

Докато можеше.

Но сега всичко свърши.

* * *

— Знаем, че той има оръжие, затова бъдете много внимателни. — Торкел беше събрал малката група около себе си и тихо, почти шепнешком им даваше инструкции. — Движете се близо до стените. Ваня, ти мини отзад.

Всички кимнаха. Израженията им бяха сериозни. Ваня извади пистолета си и тръгна покрай едната страна на къщата, леко приведена.

— Урсула, ти поеми тази страна, в случай че той скочи през прозореца и се опита да избяга през съседния двор. Себастиан, ти стой назад.

Себастиан нямаше проблем да изпълни заповедта. Този аспект на полицейската работа изобщо не го интересуваше. Знаеше, че другите го очакват с нетърпение, откакто бяха научили за изчезването на

шестнайсетгодишния Рогер Ериксон, но самият арест не означаваше нищо за него.

За Себастиан пътуването беше всичко. Крайната дестилация — нищо.

Торкел се обърна към Харалдсон.

— Ти и аз ще отидем да позвъним на вратата. Искам да извадиш пистолета си, но стой встрани и не го вдигай. Не трябва да го плашим. Разбра ли?

Харалдсон кимна. Във вените му пулсираше адреналин. Работата беше сериозна Истинска В края на краищата той щеше да залови убиеца на Рогер Ериксон. Не сам, но все пак. Харалдсон беше там. Участваше в залавянето. Ушите му забучаха, когато извади пистолета си и тръгна с Торкел към предната врата на къщата.

Бяха извървели само няколко крачки, когато видяха, че дръжката на вратата бавно се натисна надолу. Торкел светкавично извади пистолета си и се прицели във вратата. Харалдсон го погледна, разбра, че вече не е необходимо да държи оръжието си спуснато надолу, и също се прицели във вратата, която бавно се откряна.

— Излизам — каза някой.

Мъжки глас.

— Бавно! И дръж ръцете си така, че да ги виждам! — Торкел спря на четири-пет метра от вратата.

Харалдсон направи същото. Те видяха крак, обут с обувка, който се появи в пролуката между вратата и рамката и бутна вратата. Улф Странд излезе с вдигнати ръце.

— Предполагам, че търсите мен.

— Не мърдай!

Улф се подчини. Той гледаше спокойно полицаите, докато те се приближаваха към него с насочени пистолети. Дойдоха Урсула и Ваня. Те също бяха въоръжени.

— Обърни се!

Улф се обърна и се втренчи в разхвърляния коридор. Торкел направи знак на Харалдсон да остане на мястото си и после се приближи до Улф.

— На колене!

Улф изпълни заповедта. Неравните камъни на стъпалото се забиха в коленете му. Торкел сложи ръка на врата му и след това бързо

го претърси с другата си ръка.

— Аз бях. Аз го убих.

Торкел приключи с обиска и дръпна Улф да стане. Другите полицаи прибраха оръжията си.

— Аз бях. Аз го убих — повтори Улф, щом Торкел го погледна воните.

— Да, чух. — Торкел кимна на Харалдсон, който се приближи с чифт белезници.

— Ръцете зад гърба, моля.

Изражението на Улф беше умоляващо, когато се обърна към Торкел.

— Може ли да не ми ги слагате? Ще бъде добре, ако изляза улук нормално. За да не ме вижда Юхан... като престъпник.

— Той вкъщи ли е?

— Да. В стаята си. На горния етаж.

Дори все още да не беше чул или видял какво се е случило, Юхан рано или късно щеше да излезе от стаята си. Не трябваше да заварва празна къща. Щеше да се нуждае от някого, с когото да говори. Торкел повика Ваня.

— Остани тук с момчето.

— Няма проблем.

Торкел отново се обърна към Улф.

— Добре, да тръгваме.

Улф извърна глава към къщата и извика:

— Юхан, излизам за малко с полицаите. Мама ще се върне скоро!

Отговор не последва. Торкел хвана Улф за ръката. Харалдсон прибра белезниците и застана от другата страна на Улф. Тримата тръгнаха към колата. Себастиан се присъедини към тях.

— Откога знаете? — попита той.

Улф присви очи срещу следобедното слънце и погледна Себастиан с искрено озадачено изражение.

— Какво да знам?

— Че съпругата ви е имала сексуална връзка с Рогер Ериксон.

За секунда Улф отвори широко очи от пълна изненада. На лицето му се изписаха шок и недоверие. Преди да успее да овладее изражението си, той бързо наведе глава.

— Ами... от известно време.

Себастиан се закова на място. Тялото му се вцепени. Той осъзна какво е видял току-що. Един абсолютно изненадан човек. Стъписан. Човек, който нямаше представа какво са правили съпругата му и най-добрият приятел на сина му, докато Себастиан не му каза. Той се обърна към другите.

— Тук нещо не е наред.

Торкел спря. Улф Странд и Харалдсон — също. Улф все още беше вперил поглед в земята.

— Какво каза?

— Той нямаше представа, по дяволите! — Себастиан пристъпи към Торкел.

— Какво? Какви ги говориш?

Себастиан осъзна последиците от думите си в момента, в който ги изрече.

— Не е бил той.

Преди някой да има време да реагира, те чуха изстрел, последван от писък. Себастиан се обърна към Улф и видя, че Харалдсон се хвана за гърдите и се свлече на земята.

* * *

— Оръжие!

Урсула се хвърли встрани и едновременно с това дръпна обилно кървящия Харалдсон в безопасност зад реното. Торкел реагира със същата бързина, блъсна настрана Улф Странд, наведе се и го последва. Извън обсег. Само за няколко секунди те избягаха от алеята. Себастиан успя да хвърли бърз поглед през рамо. От единия прозорец на горния етаж се подаваше дуло на пушка, а зад него се виждаше младежко преbledняло лице.

— Себастиан! — изкрещя Торкел.

Себастиан знаеше, че другите са действали инстинктивно и че годините на тренировки означават, че са извън опасност. Той все още стоеше в средата на алеята. Съвсем на открито. Отново погледна към прозореца и видя, че дулото на пушката леко се придвижва наляво.

Към него.

Побягна.

Хукна към къщата и отворената врата. След две крачки чу пукот, когато куршумът рикошира в каменните плочи на пътеката зад него. Затича се по-бързо. Някой се появи на прага пред него. Ваня. С пистолет в ръката.

— Какво става?

Себастиан беше сигурен, че е достатъчно близо до къщата и е невъзможно да го улучат под този ъгъл от прозореца горе, но нямаше намерение да рискува, като спре да обясни на Ваня. Той се хвърли в коридора. Ваня се озова до него след секунда.

— Себастиан. Какво става?

Той едва си поемаше дъх. Сърцето му препускаше като обезумяло в гърдите. Пулсът му блъскаше в ушите. Не толкова от физическото усилие, но през последните петнайсет секунди сигурно беше използвал годишната си дажба адреналин.

— Той е там горе — задъхано отговори Себастиан. — Има пушка.

— Кой?

— Юхан. Той простреля Харалдсон.

Те чуха стъпки горе. Ваня се завъртя и насочи пистолета си към стълбището. Не се появи никой. Стъпките спряха.

— Сигурен ли си?

— Видях го.

— Защо е прострелял Харалдсон?

Себастиан повдигна рамене, с треперещи ръце извади мобилния си телефон и набра номер. Заето. Той затвори и опита пак. Все още заето. Предположи, че Торкел вика подкрепления.

Въоръжени подкрепления.

Опита се да събере мислите си.

Какво знаеше?

На горния етаж имаше тийнейджър, който току-що беше прострелял полицай. Тийнейджър, който според майка му е бил психически нестабилен преди известно време. Може би беше действал импулсивно, когато бе видял, че отвеждат баща му. Вероятно беше замесен по някакъв начин в убийството на Рогер и сега имаше чувството, че целият му свят рухва.

Себастиан понечи да тръгне към стълбището, но Ваня сложи ръка на гърдите му и го спря.

— Къде отиваш?

— Горе. Трябва да говоря с него.

— Не, няма да го направиш. Ще чакаме подкрепления.

Себастиан си пое дълбоко дъх.

— Той е на шестнайсет години. Уплашен е. Затворил се е в стаята си. Ако види, че идва цял тежковъоръжен екип за бързо реагиране и си помисли, че няма изход, може да насочи пушката към себе си. — Погледна Ваня със сериозно изражение. — Не искам това да тежи на съвестта ми. А ти?

Ваня срещна погледа му. Двамата стояха мълчаливо. Себастиан видя, че тя преценява доводите.

За и против.

Разум и чувства.

Той се втренчи в нея и се зачуди как ще я убеди, ако тя откаже да го пусне горе. Щеше да е трудно, но трябваше да направи нещо. Беше сигурен, че ако някой скоро не установи контакт с Юхан, момчето ще умре. Не можеше да го допусне. За негово огромно облекчение Ваня кимна и отстъпи встрани. Мина покрай нея.

— Обади се на Торкел и му кажи какво ще правя. Нека да чакат.

Ваня кимна. Себастиан си пое дълбоко дъх, хвана се за перилата и сложи крак на първото стъпало.

— Успех. — Ваня докосна ръката му.

— Благодаря.

Той бавно започна да изкачва стъпалата.

Горе имаше малка площадка и четири врати, две вдясно, една вляво и една право напред в дъното. Боядисаните в бяло стени бяха украсени с плакати в рамки, снимки и детски рисунки, окачени без определена последователност. На пода имаше червено килимче, два-три сантиметра по-тясно от площадката. Прашно. Себастиан погледна затворените врати и се замисли. Стълбището извиваше на деветдесет градуса наляво. Предната врата беше от същата страна като прозореца на Юхан. Следователно това означаваше, че вратата в дъното на площадката е неговата стая. Себастиан се промъкна към нея.

— Юхан?

Мълчание. Себастиан опря гръб до стената вдясно. Не му харесваше идеята да стои точно пред вратата. Нямаше представа дали куршум от „Юник Т66 Мач“ може да мине през вътрешна врата, но не изпитваше желание да разбере.

— Юхан, аз съм, Себастиан. — Той предпазливо почука на вратата. — Помниш ли ме?

— Махай се — чу се от стаята.

Себастиан изпусна затаения си дъх. Беше установил контакт. Важна първа стъпка. Сега беше време за втората стъпка — да влезе в стаята.

— Искам да говоря с теб. Може ли?

Не последва отговор.

— Мисля, че е добра идея да поговорим. Имам предвид, че аз не съм полицай, помниш ли? Психолог съм.

В последвалата тишина Себастиан чу приближаващи се сирени в далечината и изруга наум. Какви ги вършеха, по дяволите? Момчето щеше да се стресира още повече. Себастиан трябваше да влезе в стаята.

Незабавно.

Той се придвижи наляво и леко сложи ръка върху дръжката на вратата. Беше студена. Себастиан осъзна, че се поти, и избърса чело с другата си ръка.

— Искам само да говорим. Нищо повече. Обещавам.

Нямаше отговор. Сирените се приближаваха. Сигурно вече бяха на улицата. Себастиан заговори по-високо.

— Чуваш ли ме?

— Просто се махни! — Гласът на Юхан прозвуча по-скоро примирено, отколкото заплашително. Смирено. Плачеше ли? Беше ли на път да се предаде? Себастиан си пое дълбоко дъх.

— Отварям вратата. — Той натисна дръжката. От стаята не последва видима реакция. Вратата се отваряше навътре и Себастиан я откряна два-три сантиметра и после спря. — Сега ще отворя широко вратата и след това ще вляза. Става ли?

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Себастиан пъкна показалеца си в пролуката и леко бутна вратата, като стоеше встрани. Предпазен от стената. Той затвори очи и се съсредоточи.

След това пристъпи напред и застана на прага. Ръцете му се виждаха ясно.

Юхан седеше на пода под прозореца с пушката в ръце. Той се обърна и погледна Себастиан с изражение, което показваше, че появата му на прага е пълна изненада за него.

Беше объркан.

В шок.

И следователно опасен. Себастиан остана неподвижен и погледна Юхан със съчувствие. Момчето изглеждаше толкова малко. Толкова уязвимо. Кожата на лицето му беше бледа и изпотена. Около хлътналите му кръвясали очи имаше тъмни кръгове. Вероятно от липса на сън. Каквото и да се бе случило, каквото и да беше направил Юхан, това го измъчваше. Беше го тормозило до тази точка, откъдето вече нямаше връщане назад. Съществуваше риск, че напрежението е твърдо голямо и че тънката повърхност, която го държеше в реалния свят, може да се пропука. Себастиан виждаше колко напрегнато е момчето. Челюстите му се движеха под бледите бузи. Юхан сякаш изведнъж загуби интерес към него и отново насочи вниманието си към прозореца и онова, което ставаше навън.

От мястото, където беше застанал, Себастиан видя, че пристигнаха линейка и още полицейски коли. Навсякъде кипеше оживление. Торкел говореше с полицай от местния въоръжен екип за бързо реагиране. Юхан вдигна пушката на коляното си и я насочи към Себастиан.

— Кажи им да се махнат.

— Не мога да го направя.

— Искам да ме оставят на мира.

— Няма да се махнат. Ти простреля полицай.

Юхан примига и по лицето му се стече сълза. Себастиан пристъпи в стаята. Юхан трепна и вдигна пушката. Себастиан спря и протегна ръце в успокояващ, незаплашителен жест. Юхан го погледна застрашително.

— Само ще поседна тук.

Себастиан отстъпи встрани и седна на пода с гръб към стената, до отворената врата. Юхан не откъсна очи от него, но спусна пушката.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

Юхан поклати глава, а после се обърна и пак се загледа какво става на улицата.

— Ще дойдат ли да ме приберат?

— Не и докато аз съм тук. — Себастиан бавно протегна крака пред себе си. — А аз имам време колкото искаш.

Юхан кимна. На Себастиан му се стори, че момчето леко прегърби рамене. Започваше ли да се пречупва? Така изглеждаше. Но главата му все още потрепваше като новородено птиче, което се опитва да види всичко, което става навън, и пушката все още беше насочена към Себастиан.

— Всички се опитваме да защитим онези, които обичаме. Това е съвсем естествено. Виждам, че ти наистина обичаш баща си.

Юхан не показва реакция. Може би се беше съсредоточил върху трескавата дейност на улицата и не чуваше какво му говори Себастиан. Може би не слушаше. Себастиан млъкна. През отворения прозорец се чу тракане на количка с носилка по асфалта и после затръшването на задните врати на линейката. Харалдсон беше в добри ръце. Разнасяха се приглушени гласове. Стъпки. Включи се двигател на кола, който потегли. Косачката за трева продължаваше да бръмчи някъде в далечината, където животът все още беше разбираем и контролируем.

— Аз се опитах да защита онези, които обичах, но не успях.

Може би имаше нещо в тона на гласа на Себастиан. А може би нещата навън се бяха успокоили и вече не изискваха вниманието му, но Юхан се обърна към него.

— Какво се случи?

— Те умряха. Жена ми и дъщеря ми.

— Как?

— Удавиха се. В цунамито... Спомняш ли си го?

Юхан кимна. Себастиан не откъсваше очи от момчето.

— Бих направил абсолютно всичко, за да си ги върна. За да бъдем семейство отново.

Както се беше надявал Себастиан, думите му сякаш подръпнаха струна дълбоко в душата на Юхан. Това беше нещо близко и скъпо, към което беше съпричастен. Семейство. Чувството за загуба и болката, когато вече го няма. Беатрис беше казала, че тъгата на Юхан го е разболяла. Семейството. Образът на идеалното семейство.

Себастиан започваше да подозира колко далеч би отишъл Юхан, за да попречи на някого да разруши този образ.

Момчето мълчеше. Себастиан седеше в много неудобна поза. Той предпазливо вдигна колене и сложи ръце върху тях. Така беше много по-добре. Юхан не реагира на движението. Двамата продължиха да седят.

Един срещу друг.

Мълчаливо.

Юхан прехапа устни и на лицето му се изписа замислено изражение. Той погледна през прозореца с невиждащи очи, сякаш вече нищо навън не го интересуваше.

— Не исках да убия Рогер.

Себастиан едва чу думите му. Юхан говореше тихо, през стиснати зъби. Себастиан затвори очи за момент. Ето, това беше истината. Той я беше заподозрял, когато стана ясно, че Улф няма мотив, но не искаше да повярва. Трагедията и без това беше твърде голяма.

— Казах на Лена, майка му, да го накара да престане. Но не се промени нищо. Те продължиха.

— Рогер и майка ти?

Юхан пак погледна през прозореца. Очите му бяха съсредоточени в някаква точка навън. Някъде другаде.

— Мама се срещаше с един друг човек. Преди. Знаеш ли това?

— Да. Биргер Франсен.

— Татко ни напусна.

Себастиан зачака, но Юхан не добави нищо повече. Момчето сякаш разчиташе, че той ще се досети за останалото.

— Страхувал си се, че той отново ще ви остави.

— Щеше да го направи. Този път беше по-лошо.

Гласът на Юхан прозвуча напълно убедено и Себастиан не можеше да му противоречи, дори и да искаше.

Разликата във възрастта.

Връзката между учителка и ученик.

Най-добрият приятел на сина й.

Предателството несъмнено щеше да бъде възприето като още по-голямо. Много по-трудно за прощаване. Особено за човек като Улф. Той още не й беше простил за предишния път.

— Как разбра, че те се срещат?

— Веднъж ги видях да се целуват. Знаех, че Рогер се среща с някоя. Той говореше много за... какво са правила. Но аз...

Юхан не довърши изречението. Поне не на глас. Себастиан го видя, че поклаща глава, сякаш продължаваше да мисли за това.

Себастиан чакаше.

Процесът беше започнал. Юхан се беше разприказвал и трудно щеше да млъкне. Той искаше да каже на някого. Тайните са тежко бремене. И ако са съчетани с вина, могат да съсипят човека. Себастиан беше сигурен, че момчето изпитва облекчение. Той забеляза физическа промяна в него. Раменете му се прегърбиха още повече. Челюстта му вече не беше стисната толкова силно. Гърбът му, който беше изправен и напрегнат, малко се отпусна.

Затова Себастиан чакаше.

Юхан сякаш беше забравил, че той е в стаята, но после отново заговори. Все едно разиграваше филм в главата си и разказваше какво вижда.

— Рогер се обади. Тук, вкъщи. Татко беше на работа. Разбрах, че те ще се срещат. Мама каза, че отива да се поразходи. — Юхан сякаш изплю последните думи. — Знаех къде са. И какво правят.

Думите започнаха да излизат по-бързо от устата му. Гласът му стана по-силен. Очите му все още бяха приковани в някакво място, където само Юхан можеше да отиде. Сякаш беше там и...

Той чака край футболното игрище. Скрит сред дърветата в края на гората. Знае къде го оставя тя обикновено. Рогер му беше казал. Преди да разбере, че Юхан знае. Той вижда, че училищното волво се приближава към паркинга и спира, но никой не слиза. Дори не иска да си помисли какво правят вътре. Пушката, която е донесъл от дома си, лежи на земята, и той я подритва с крак. След малко лампата в колата светва, когато слиза някой. Рогер казва нещо, но Юхан не чува какво. Рогер тръгва бързо през игрището. Идва срещу него. Движи се бързо. Юхан се изправя и взема пушката. Рогер се отправя към пътеката, която ще го отведе до дома му. Юхан го вика. Рогер спира. Взира се по посока на дърветата. Юхан излиза и Рогер поклаща глава, когато го вижда. Не е доволен. Не е изненадан. Не е уплашен. Все едно Юхан е проблем, който изобщо не му трябва в момента. Юхан пристъпва няколко крачки по игрището. Рогер,

изглежда, е плакал. Забелязва ли пушката, спусната до крака на Юхан? Не споменава за нея. Пита Юхан какво иска. Юхан обяснява точно какво иска. Иска Рогер да престане да спи с майка му. Иска Рогер да не се приближава до дома му. Иска Рогер да стои далеч от него и семейството му. Юхан вдига пушката, за да придаде тежест на думите си. Но реакцията на Рогер е съвсем различна от онова, което е очаквал или на което се е надявал. Той започва да крещи.

Че и без това всичко е тъпо.

Че всичко, целият му шибан живот е отишъл по дяволите.

Че Юхан е проклет кретен.

Че в момента не може да се разправа с него.

Рогер се разплаква. И после тръгва. Отдалечава се от Юхан. Но той не може да си отиде. Сега. Ей така. Не е обещал, че нещата ще се променят. Не е обещал, че ще престане. Не е обещал нищо. Рогер, изглежда, не разбира сериозността на положението. Колко е важно. Юхан трябва да го накара да разбере. Но за да го накара да разбере, трябва да накара Рогер да го изслуша. А за да го изслуша, Юхан трябва да го спре. Той вдига пушката. Извиква на Рогер да спре. Рогер продължава да върви. Юхан отново го вика. Рогер му показва среден пръст над рамото си, без да се обръща.

Юхан натиска спусъка.

— Исках само да го накарам да ме изслуша. — Юхан се обърна към Себастиан. Лицето му беше мокро от сълзи. Енергията му беше изразходвана. Ръцете му вече нямаха сили, нито воля да държат пушката, която се плъзна на пода пред него. — Исках само да го накарам да ме изслуша.

Тялото му се разтърси от силни ридания, които приличаха на конвулсии. Той се преви на две и челото му докосна краката. Себастиан бавно запълзя по пода към клетото момче, взе пушката и я остави настрана.

След това прегърна Юхан и му даде единственото, което можеше да му даде в момента.

Време и близост.

27.

Ваня нервничеше и губеше търпение. Беше минал близо половин час, откакто Себастиан се качи на горния етаж. Тя го беше чула да говори на Юхан през затворената врата, но след като той влезе в стаята, не чу нищо повече освен приглушено мърморене. Скърцане от време на време, когато някой сменеше позата си. Тя предположи, че това е добър знак. Нямахше крясъци.

Нито развълнувани гласове.

И най-важното, нямаше изстрели.

Харалдсон пътуваше към болницата, а може би вече беше там. Куршумът беше влязъл точно под ключицата от лявата му страна и бе излязъл. Беше загубил много кръв и се нуждаеше от операция, но първоначалният преглед бе показал, че раните не представляват опасност за живота му.

Ваня поддържаше постоянна връзка по телефона с Торкел, който беше навън. Шест полицейски коли бяха на позиция. Дванайсет въоръжени полицаи от екипа за бързо реагиране бяха обградили къщата, но Торкел не им позволяваше да влязат. Униформени полицаи бяха отцепили района. По ъглите на улицата се събираха любопитни съседи, както и журналисти и фотографи, които правеха всичко възможно да се приближат. Ваня отново погледна часовника си. Какво ставаше там горе? Надяваше се, че няма да съжалява за решението си да позволи на Себастиан да отиде при момчето.

И после чу стъпки. Приближаваха се към стълбището. Ваня извади пистолета си и зае поза за стрелба. Готова за всичко.

Себастиан и Юхан вървяха един до друг. Себастиан беше прегърнал момчето, което изглеждаше много по-дребно и малко за шестнайсетте си години. Беше се облегнало на Себастиан, който почти го носеше надолу по стълбите. Ваня прибра оръжието си и заговори на Торкел.

* * *

След като Юхан беше предаден и откаран, без да обръща внимание какво става на улицата, Себастиан се върна в къщата. Сърцето му бе натежало, когато влезе в дневната, махна прането от дивана и седна. Облегна се назад върху грубия плат, вдигна крака на масичката за кафе и затвори очи. Докато работеше в полицията, той рядко допускаше случаите, извършителите или жертвите да се задържат в съзнанието му. Те бяха само проблеми, които трябваше да бъдат решени, инструменти които трябваше да бъдат използвани, или препятствия, които трябваше да бъдат преодолявани. В крайна сметка всичко и всеки съществуваха само за да му предоставят предизвикателство.

Да докажат колко е умен.

Да подхранват егото му.

След като изпълнеха функцията си, Себастиан забравяше за тях и продължаваше нататък. За него правните последици бяха също толкова безинтересни, колкото реалният арест. Тогава защо не го напускаха мислите за семейство Странд? Млад извършител. Разбито семейство. Трагедия, да, но нищо ново, което да не е виждал. Нещо, което не възнамеряваше да носи за дълго в себе си.

Беше приключил със случая.

Беше приключил с Вестерос.

Знаеше точно от какво се нуждае, за да може да забрави семейство Странд.

Секс.

Себастиан се нуждаеше от секс.

Ще прави секс, ще продаде къщата и ще се върне в Стокхолм. Такъв беше планът.

Щеше ли да отиде на „Стуршерсгатан“ 12? Щеше ли да се опита да установи контакт със сина или дъщеря си? Така както се чувстваше в момента, вероятно не, но нямаше намерение да взема категорични решения, докато не се почувства по-добре.

След като прави секс.

След като продаде къщата.

След като напусне Вестерос.

Усети, че диванът хлътна, когато до него седна някой, и отвори очи. На ръба беше седнала Ваня. С изправен гръб. С ръце, сложени на коленете. Нащрек. Пълна противоположност на Себастиан, който се беше излегнал на дивана. Тя сякаш искаше да подчертае колосалната разлика между тях.

— Какво каза той?

— Юхан ли?

— Да.

— Че е убил Рогер.

— Каза ли защо?

— Страхувал се, че баща им отново ще го изостави. Просто се случило.

Ваня се намръщи. Изражението ѝ беше недоверчиво.

— Двайсет и две наръгвания с нож и изхвърлен в блато? Не ми прилича на нещастен случай.

— Баща му е помогнал. Трябва да говорите с него. И момчето не е убило Вестин.

Ваня изглеждаше удовлетворена. Тя стана и се отправи към коридора. Стигна до вратата, спря и се обърна към Себастиан. Той я погледна озадачено.

— Ти спа с нея, нали?

— Какво?

— С майка му, Беатрис. Спа с нея.

Това вече не беше въпрос и затова Себастиан не отговори. Не беше необходимо. Както винаги, мълчанието беше най-убедителното потвърждение.

Разочарование ли съзря на лицето на Ваня, която скоро щеше да му бъде бивша колежка?

— Когато се качи горе, защото мислеше, че момчето може да се самонарани, реших, че е възможно да не си безнадежден гадняр.

Себастиан разбра накъде води разговорът. Случвало му се беше и преди. С други жени. В друг контекст. С други думи. Със същото заключение.

— Очевидно съм сгрешила.

Ваня излезе. Себастиан гледеше след нея, без да помръдне си мястото си. Не каза нищо. Какво би могъл да каже?

В края на краищата, тя беше права.

* * *

Улф Странд седеше на стола, на който само преди няколко часа бе седяла съпругата му. Изглеждаше спокоен и съсредоточен. Учтив, отзивчив, дори загрижен. Първото, което попита, когато Ваня и Торкел влязоха в стаята за разпити и се настаниха срещу него, беше как е Юхан. След като го увериха, че за момчето се грижат и че Беатрис е с него, Улф се поинтересува за състоянието на Харалдсон. Ваня и Торкел го уведомиха, че животът на Харалдсон е извън опасност, и след това включиха касетофона и го помолиха да разкаже всичко отначало, от момента, когато е разбрал, че Рогер е мъртъв.

— Юхан ми се обади в работата онази вечер. Плачеше и не беше на себе си. Каза, че на футболното игрище се случило нещо ужасно.

— И вие отидохте там?

— Да.

— Какво се случи, когато отидохте на игрището?

Улф изправи гръб.

— Рогер беше мъртъв. Юхан беше на границата на нервен срив и затова се опитах да го успокоя, доколкото можех, и после го качих в колата.

Ваня забеляза, че в гласа на Улф няма абсолютно никаква следа от чувства. Той сякаш изнасяше лекция пред колеги и клиенти. Говореше официално, стараяйки се да се покаже като коректен и опитен оратор.

— След това се погрижих за Рогер.

— В какъв смисъл се погрижихте за него? — попита Торкел.

— Завлякох го в гората, за да не го види никой. Осъзнах, че е възможно да проследят куршума, и затова го извадих.

— И как го направихте?

— Отидох до колата и взех нож.

Улф млъкна и преглътна с усилие. *Не е изненадващо*, помисли си Себастиан, който наблюдаваше и слушаше от съседната стая. Досега Улф не беше играл активна роля, освен да премести трупа. Но не му беше причинил вреда. От сега нататък нещата щяха да станат трудни.

Той поиска чаша вода. Торкел му донесе. Улф изпи две-три глътки, остави чашата и избърса устата си с опакото на ръката си.

— Взели сте нож от колата. Какво стана после? — притисна го Ваня.

— Използвах го, за да изрежа куршума — със забележимо по-слаб глас отговори Улф.

Ваня разгърна папката пред себе си и прелисти няколко снимки на младото обезобразено тяло, сякаш търсеше нещо. *Играе за пред публиката*, помисли си Себастиан. Тя знаеше всичко необходимо за разпита, без да се консултира с материалите по разследването, но искаше Улф да види какво е направил.

Не че той беше забравил.

Не че някога щеше да забрави.

Ваня се престори, че е намерила листа, който уж търсеше.

— Когато открихме Рогер, по тялото му имаше двайсет и две рани от наръгване с нож.

Улф се мъчеше да откъсне очи от ужасяващите снимки, които сега бяха разпръснати около папката на Ваня. Класическата дилема при автомобилна катастрофа. Не искаш да гледаш, но не можеш да откъснеш очи.

— Аз... помислих си, че мога да направя така, че да изглежда, сякаш е умрял от наръгване с нож. Може би някакво ритуално убийство. Дело на луд. Не знам. — Улф успя да вдигне глава и погледна Ваня. — Исках да прикрия факта, че е бил застрелян, това е всичко.

— Добре, и след като го наръгахте двайсет и два пъти и изрязахте сърцето му, какво направихте?

— Закарах Юхан у дома.

— А къде беше Беатрис в това време?

— Не знам. Но не беше вкъщи. Юхан сигурно е бил в шок. Той заспа в колата, докато се прибирахме. Занесох го горе и го сложих да си легне. — Улф млъкна. Изглеждаше увлечен в момента. Хрумна му, че това вероятно е последното проявление на нещо нормално. Баща, който слага сина си да спи. Оттогава всичко се беше превърнало в една дълга борба. Да мълчи. Да се държат заедно, да се грижи нещата да не се разпаднат.

— Продължавайте.

— Върнах се в гората и преместих тялото. Реших да го сложа някъде, докдето не може да го пренесе едно шестнайсетгодишно

момче. За да бъде сигурен, че никой няма да заподозре Юхан.

Себастиан се изправи на стола и натисна бутона за връзка на микрофона. През стъклото той видя, че Ваня се заслуша, когато чу бръмчене в слушалката в ухото си.

— Той не е знаел, че Беатрис и Рогер се чукат. Защо според него Юхан е застрелял приятеля си?

Ваня кимна. Добър въпрос. Тя отново насочи вниманието си към Улф.

— Не разбирам едно. Щом не сте знаели за връзката между съпругата си и Рогер, тогава защо сте помислили, че го е застрелял Юхан?

— Нямаше причина. Станало е неволно. Игра, която се объркала. Двамата се упражнявали да стрелят и Юхан проявил небрежност. Така ми каза.

Улф стрелна поглед от Ваня към Торкел с подновена напрегнатост, сякаш досега беше мислил, че в най-лошия случай синът му е излъгал, а сега изведнъж осъзна, че синът му не е невинен. И че не е станало неволно. Поне не е станало случайно.

— Какво ще стане с Юхан? — разтревожено и обезпокоено попита Улф.

— Той е над петнайсет, затова е на възраст да поеме криминална отговорност — отвърна Торкел.

— Какво означава това?

— Че ще бъде съден.

— Разкажете ни за Петер Вестин — смени темата Ваня, нетърпелива да изясни нещата.

— Той е психолог.

— Известно ни е. Искаме да знаем защо е мъртъв. Какво мислехте, че му е казал Рогер? Нещо толкова опасно, че не можеше да бъде оставен да живее?

Улф изглеждаше напълно озадачен.

— Рогер?

— Да, Петер Вестин е бил консултант на Рогер. Не знаехте ли?

— Не. Той е психологът на Юхан. Беше няколко години. След развода. Юхан беше много разстроен след... ами след цялата тази работа. С Рогер. Разбираемо е. Затова ходеше при Петер. След това. Не знаех какво е казал. Попитах го, но не си спомняше. Предположих, че

не е признал нищо, защото иначе полицията веднага щеше да дойде, но може би беше говорил за неща, които биха накарали Петер да се досети на по-късен етап и да разбере какво се е случило. Не можех да поема риска.

Ваня събра разпръснатите снимки и ги прибра в папката. Знаеха всичко, което им трябваше. Сега нещата зависеха от съда. Поради младата си възраст Юхан вероятно щеше да се отърве леко. Улф, от друга страна... Щеше да мине много време, докато семейство Странд отново се събере заедно.

Ваня посягаше да изключи касетофона, когато Торкел я спря. Искаше да зададе един последен въпрос, който не му даваше покой, откакто научи какво всъщност се беше случило.

— Защо не се обадохте на полицията? Синът ви е казал, че е застрелял неволно приятеля си. Защо просто не позвънихте на полицията?

Улф погледна спокойно в любопитните очи на Торкел. Въпросът беше лесен. Ако Торкел също беше баща, щеше да разбере.

— Юхан не искаше. Беше обезумял от страх. Ако се бях обадил на полицията, бих го предал. Вече го направих веднъж, когато напуснах семейството си. Този път трябваше да му помогна.

— Четирима души са мъртви, вие ще отидете в затвора и Юхан е напълно травмиран. По какъв начин му помогнахте?

— Провалих се, признавам. Не успях. Но направих всичко по силите си. Искях само да бъда добър баща.

— Добър баща? — Съмнението в гласа на Торкел беше посрещнато с поглед, който излъчваше абсолютна убеденост.

— Не бях до него през няколко от най-важните му години. Но мисля, че никога не е късно да бъдеш добър баща.

* * *

Улф Странд беше отведен. По-късно вечерта щяха да му предявят обвинения. Разследването свърши. Себастиан седеше в съседната стая и гледаше Торкел и Ваня, които прибираха нещата си. Те бърбеха весело как ще се върнат у дома. Ваня се надяваше да хване някой късен влак тази вечер, освен ако Били не я закара с колата в

Стокхолм. Торкел щеше да остане още един-два дни. Урсула също. Той трябваше да свърши някои неща, а тя щеше да огледа къщата на семейство Странд, за да се увери, че не е пропуснала нищо по отношение на веществените доказателства. Последното, което чу Себастиан, преди вратата да се затвори зад тях, беше гласът на Торкел, който изразяваше надежда, че ще има време да вечерят заедно, преди Ваня да тръгне.

В гласовете и движенията им имаше лекота. Облекчение. Доброто беше победило. Мисията беше изпълнена. Време беше да потеглят към залеза с песен на уста.

Себастиан не обичаше да пее. Не му се празнуваше. Вече дори не му се правеше секс.

Той мислеше само за две неща.

„Стуршерсгатан“ 12 и последните думи на Улф.

Мисля, че никога не е късно да бъдеш добър баща.

Странно, но Себастиан осъзна, че горе-долу вече е взел решение. Не категорично, нито съзнателно, но дълбоко в душата си бе убеден, че когато се върне в Стокхолм, ще потърси Ана Ериксон и детето ѝ. Беше сигурен и доволен от решението, което подсъзнанието му беше взело от негово име.

Не хранеше никакви илюзии, в случай че ги намери.

Какво би му дало това?

Докъде би могло да доведе?

Ана никога нямаше да бъде втора Лили. Детето никога нямаше да бъде втора Сабине. А те бяха онези, които му липсваха. Тях искаше да си върне. Само тях обичаше. Лили и Сабине.

Но въпреки волята му думите на Улф бяха докоснали нещо в душата му. Не онова, което каза Улф, а как го каза.

Сигурността.

Убедеността.

Сякаш това беше неопровержим факт. Универсална истина.

Никога не е късно да бъдеш добър баща.

Себастиан имаше син или дъщеря. Имаше дете, което по всяка вероятност беше живо. В света имаше някой, който носеше част от неговата плът и кръв.

Човек, произлязъл от него.

Никога не е късно да бъдеш добър баща.

Тези простички думи повдигаха трудни въпроси.

Нима действително щеше да допусне още едно дете да се изплъзне от ръката му?

Можеше ли да го направи?

Искаше ли?

Себастиан все повече се убеждаваше, че отговорът и на трите въпроса е „не“.

Влакът, който щеше да го върне в Стокхолм, заминаваше след час. Бяха минали три дни, откакто беше излязъл от полицейския участък, докато думите на Улф все още отекваха в ушите му, и се беше отправил към къщата на родителите си. Не се видя, нито се чу с Торкел или Урсула, макар да знаеше, че те са останали в града още няколко дни. Не знаеше дали още са тук. Разследването беше приключило. Никой не изпитваше необходимост да поддържа връзка извън работата. Това устройваше Себастиан. Той бе получил онова, за което беше дошъл.

Преди два дни агентът по недвижими имоти беше дошъл отново и бяха направили всичко необходимо, за да може да бъде продадена къщата. Вечерта Себастиан беше изровил листчето с името и телефонния номер на жената, която четеше книга във влака за Вестерос. Струваше му се, че от запознанството им е минала цяла вечност. Когато ѝ се обади, отначало тя се колебаеше. Той се извини. Обясни, че е бил затънал до шията в работа — разследването на онова убийство, за което вероятно е чула. Мъртвото момче от гимназия „Палмльовска“. Точно както очакваше Себастиан, жената прояви любопитство и се съгласи да се срещнат на следващия ден. Вчера. Завършиха вечерта в къщата му. Той успя да се отърве от нея чак тази сутрин. Тя искаше да го види отново. Себастиан не обеща нищо. Жената се усмихна и отвърна, че ако той не ѝ се обади, тя ще го потърси. Сега вече не можел да се измъкне, след като знаела къде живее. Три часа по-късно Себастиан беше взел от къщата всичко, което искаше, заключи вратата и тръгна, за да не се върне никога.

И сега стоеше на място, където мислеше, че никога няма да отиде. Откровено казано, беше се зарекъл да не идва тук. Да не го посещава отново. Сега и двамата лежаха тук. В църковния двор. Гробът на родителите му.

Цветята от погребението бяха повехнали. Гробът изглеждаше занемарен. Себастиан се зачуди защо никой не е изхвърлил изсъхналите венци, които бяха съборени и полуизядени от сърни. Имаше ли формуляр, който да подпише, за да ангажира църквата да се грижи за гроба? Той определено нямаше да се грижи за него. Нямаше да го прави дори ако живееше във Вестерос. Така както стояха нещата, това беше изключено.

Надгробната плоча от червен гранит изобразяваше слънце, което изгряваше или може би залязваше зад два величествени бора. Надписът гласеше: *Фамилен парцел Бергман*, а отдолу беше написано името на баща му: *Туре Бергман*. Името на Естер още не беше добавено. Гробът трябваше да се слегне, преди да преместят плочата, за да добавят нов надпис. Себастиан беше чел някъде, че трябва да минат шест месеца.

Туре беше починал през 1988-а. Естер беше живяла сама двайсет и две години. Себастиан се запита дали майка му някога си беше помисляла да дойде да го види. Да му протегне ръка. И ако го беше направила, дали той щеше да приеме ръката ѝ?

Вероятно не.

Стоеше на няколко метра от занемарения гроб. Колебаеше се. Обграждаше го тишина. Пролетното слънце топлеше гърба му през палтото. Самотна птичка пееше на една от брезите, засадени между гробовете. По пътеката минаха мъж и жена на велосипеди. Тя се смееше на нещо. Звънлив, заразителен смях, който прозвуча неуместно, докато се извисяваше към ясното синьо небе. Какво правеше тук Себастиан? Нямаше желание да се приближава до гроба. В същото време имаше нещо двойно по-трагично във факта, че последното място за отдых на майка му прилича на купчина компост, когато тя беше такъв подреден човек.

Себастиан пристъпи към гроба, клекна и непохватно започна да събира повехналите цветя.

— Обзалагам се, че не си мислила, че това ще се случи, мамо. Не си предполагала, че ще дойда.

Звукът на собствения му глас го изненада. Смути го. Не се мислеше за човек, който ще коленичи и ще подрежда гроб, докато говори на мъртвата си майка. Какво го прихващаше, за бога?

Вероятно имаше нещо общо с числата.

1988.

Двайсет и две години.

Сам. Рождени дни, почивни дни, Коледа, празници. Дори с приятели наоколо, през повечето време самотен в тишината на онази голяма къща. Много време за размисъл.

За това какво е било.

За това как се развиха нещата.

Гордостта по-голяма от копнежа.

Страхът от отхвърляне по-силен от потребността за обич.

Майката на син, когото не виждаше и не чуваше. Баба за няколко години на дете, което тя така и не видя. Себастиан се отказа от непохватния си опит да почисти гроба и се изправи. Бръкна в джоба си за портфейла си и извади снимката на Сабине и Лили, която беше върху пианото в дома на родителите му.

— Ти така и не я видя. Аз се погрижих за това. — Пръстите на дясната му ръка стиснаха портфейла. Себастиан почувства, че сълзите не са далеч. Мъката. Определено не за баща му. Не и за майка му, въпреки че изпита известна тъга, когато се замисли колко безсмислен изглежда конфликтът им в сравнение с последиците от него. Не плачеше дори за Лили и Сабине. Плачеше за себе си. Заради прозрението. — Спомняш ли си какво ми каза последния път, когато се видяхме? Ти каза, че Бог ме е изоставил. Отвърнал се е от мен.

Себастиан погледна снимката на мъртвата си съпруга и мъртвото си дете и недовършената надгробна плоча в църковния двор на града, където беше израснал, където никой не го познаваше, никой не питаше за него и не липсваше на никого. Това се отнасяше и за всеки друг град. Избърса лицето си с опакото на лявата си ръка.

— Ти беше права.

28.

„Стуршерсгатан“ 12.

В края на краищата, Себастиан отиде там. Пред внушителната функционалистка сграда. Той не разбираше от архитектура, нито се интересуваше да научи повече, но знаеше, че постройките на запад от Йердет са построени в стил функционализъм.

Себастиан знаеше, че Ана Ериксон живее в жилищния блок пред него. Ана Ериксон, майката на детето му.

Искаше му се да се надява.

Или?

Той беше в Стокхолм вече от една седмица. Минаваше покрай „Стуршерсгатан“ 12 всеки ден. Понякога по няколко пъти. Още не беше влизал вътре. Веднъж надникна през главния вход, за да види дали ще съзре списъка на обитателите на стената. Ана Ериксон живееше на третия етаж.

Да влезе ли?

Или да не влезе?

Себастиан се бореше с тази дилема, откакто се върна вкъщи. Във Вестерос всичко изглеждаше някак абстрактно. Мисловна игра. Той преценяваше „за“ и „против“. Опитваше се да реши. Събираше смелост. После се отказваше. Без последици.

И сега беше лук. Решението, което беше взел, беше необратимо. Или пък да се обърне и да отmine. Или не.

Да се представи ли? Или не?

Себастиан продължи да се двоуми. По няколко пъти на ден. Доводите бяха същите, които беше обмислял във Вестерос. Не му хрумна нищо ново. Никакви свежи идеи. Той се прокле за нерешителността.

Понякога отиваше в Йердет, убеден, че ще влезе, ще се качи по стълбите и ще натисне звънеца. Но после дори не завиваше по „Стуршерсгатан“.

Друг път, когато нямаше намерение да се представя, стоеше с часове пред вратата от тъмно дърво. Сякаш някой друг насочваше действията му. Сякаш нямаше право на глас за онова, което правеше. Но все още не беше влизал в сградата.

Днес обаче щеше да го направи. Чувстваше го. Беше успял да поддържа правилния курс. Излезе от апартамента си на „Грев Магнигатан“ и тръгна по „Стургатан“. Зави надясно по улица „Нарвавеген“, стигна до „Карлаплан“, мина покрай търговския център „Фелтöverстен“ и се озова на мястото. Зачуди се дали Ана е живяла там, когато детето е било по-малко. Може би се бяха срещали в търговския център. Детето и майка му може би бяха стояли пред него на опашка пред щанда за месо. Тези мисли се въртяха в главата на Себастиан, докато стоеше на улицата и гледаше „Стуршерсгатан“ 12.

Беше започнало да се здрачава. В Стокхолм беше хубав пролетен ден. Усецаше се топлината на ранното лято.

Днес Себастиан щеше да се представи.

Днес щеше да говори с Ана.

Беше решил.

Той прекоси улицата и се отправи към предната врата. Тъкмо се питаше как ще влезе вътре, когато жена на трийсет и няколко години слезе от асансьора в преддверието и се насочи към вратата. Себастиан прие това като знак, че наистина трябва да се срещне днес с Ана Ериксон.

Той стигна до входа точно когато младата жена излезе на тротоара и сграбчи вратата, преди да се е затворила.

— Благодаря, извадих късмет.

Тя едва го удостои с поглед. Той влезе и вратата се трясна след него. Себастиан отново погледна списъка с обитателите, въпреки че знаеше какво пише там.

Третият етаж.

Помисли си да вземе асансьора, който се движеше в средата на стълбището в черна метална клетка, но се отказа. Нуждаеше се от време. Сърцето му биеше все по-бързо и дланите му бяха изпотени. Беше нервен. Това не се случваше често.

Бавно започна да се качва по стъпалата.

На третия етаж имаше две врати. Ериксон и някакво друго име. Той спря, за да събере мислите си. Затвори очи. Пое си дълбоко дъх

два пъти. И после пристъпи към вратата и натисна звънеца. Не се случи нищо. Изпита известно облекчение. В апартамента нямаше никого. Беше се опитал, но никой не отвори. Беше сгрешил. Той и Ана Ериксон не трябваше да се срещат. Във всеки случай, не и днес. Себастиан се приготви да се обърне и да слезе по стълбите, когато чу стъпки в апартамента и в следващия момент вратата се отвори.

Гледаше го жена, няколко години по-млада от него, с черна, дълга до раменете коса и сини очи. Високи скули. Тънки устни. Себастиан не я позна дори сега, когато тя стоеше пред него. Не си спомняше да е спал с тази жена, която бършеше ръцете си с кухненска кърпа на червени карета и го гледаше озадачено.

— Здравейте, вие ли сте... — Себастиан изгуби нишката. Не знаеше откъде да започне. Умът му блокира, въпреки че в главата му се въртяха хиляди мисли. Жената стоеше, вперила поглед в него, без да пророни нито дума. — Ана Ериксон? — най-после съумя да изрече Себастиан. Жената кимна. — Аз съм Себасти...

— Знам кой си — прекъсна го тя.

Той се стъписа.

— Така ли?

— Да. Какво правиш тук?

Себастиан не знаеше какво да отговори. Беше си представял тази среща много пъти, откакто прочете писмата. Сега обаче събитията бяха придобили неочакван обрат. Той предполагаше, че Ана ще бъде шокирана, може би леко ще се олюее за миг и появата му ще бъде пълна изненада. Призрак отпреди трийсет години на прага й. Очакваше, че ще се наложи да представи доказателство за самоличността си, за да му повярва Ана. Изобщо не си представяше така срещата си с жената, която пхна края на кухненската кърпа в колана на панталона си и после предизвикателно се втренчи в него.

— Аз... — Себастиан млъкна. Беше мислил и за това. По-добре беше да се придържа към плана си. Да започне отначало. — Майка ми почина и аз разчиствах къщата й, когато намерих няколко писма.

Ана не каза нищо, но кимна. Очевидно знаеше за кои писма говори Себастиан.

— В писмата пишеше, че ти си бременна. С дете от мен. Дойдох да разбера дали това е вярно и ако е така, какво е станало по-нататък?

— Влез.

Тя отстъпи встрани и Себастиан влезе в тесния коридор. Ана затвори вратата след него, а той се наведе да развърже връзките на обувките си, за да ги събуе.

— Не е необходимо. Тръгваш си веднага.

Себастиан се изправи и я погледна учудено.

— Не исках да стоиш на стълбището. Там има ехо и се чува. — Ана застана пред него и скръсти ръце на гърдите си. — Вярно е. Бях бременна и те търсих, но не те намерих. И за да бъда напълно откровена, много отдавна престанах да те търся.

— Разбирам, че си ядосана, но...

— Не съм ядосана.

— Така и не получих писмата. Не знаех нищо.

И двамата се умълчаха. Стояха и се гледаха. За момент Себастиан се запита какво ли би станало, ако знаеше. Преди всичките онези години. Ако беше отишъл при Ана Ериксон и беше станал баща. Какъв ли щеше да бъде животът му с тази жена? Разбира се, беше абсурдно дори да си мисли за това. Беше безсмислено да разсъждава за едно вероятно бъдеще и различно настояще. Пък и навремето никога не би отишъл при нея, дори да беше получил писмата. Не и предишният Себастиан.

— Видях те може би преди... петнайсетина години. — Гласът на Ана беше спокоен. — Когато помогна за залавянето на онзи сериен убиец.

— Хинде. През 1996-а.

— Видях те по телевизията. Ако все още исках да установя контакт с теб, можех да те намеря тогава.

Себастиан се замисли върху информацията.

— Но имам ли дете?

— Не. Аз имам дъщеря. Съпругът ми има дъщеря. Ти нямаш. Поне не тук и не от мен.

— Тогава тя не знае, че...

— Че той не ѝ е баща? Не знае. Той, разбира се, знае. Но тя не знае и ако ѝ кажеш, ще развалиш всичко.

Себастиан наведе глава и кимна. Не беше съвсем изненадан. Това беше един от сценариите, които бе разигравал наум — че детето не знае, че баща му е друг. Той би разбил едно щастливо семейство. Беше

го правил и преди, когато беше спал с омъжени жени и може би невинаги беше дискретен, но това беше друго.

— Себастиан...

Той вдигна глава. Ана беше спуснала ръце до тялото си и го гледаше с изражение, което изискваше пълното му внимание.

— Ти наистина би разрушил всичко. За всички. Тя ни обича. Обича баща си. Ако разбере, че сме я лъгали толкова много години... Мисля, че няма да го преживеем.

— Но щом тя е мое дете, тогава... — Един последен слаб опит. Обречен от самото начало.

— Тя не е твое дете. Може би е била за малко. Можеше да бъде, ако ти беше дошъл. Но сега тя не е твое дете.

Себастиан кимна. Разбираше логиката в думите ѝ. Какъв смисъл имаше? Какво щеше да получи? Ана сякаш прочете мислите му.

— Какво можеш да ѝ дадеш? След трийсет години се появява един съвършено непознат, който твърди, че е баща ѝ. Какво ще постигнеш с това, освен че ще разбиеш семейството?

Себастиан пак кимна и пристъпи към вратата.

— Тръгвам си.

Докато той посягаше да отвори вратата, Ана докосна рамото му. Себастиан се обърна към нея.

— Познавам добре дъщеря си. Ти би разрушил семейството ни и тя ще те намрази.

Той кимна.

Разбираше.

Напусна апартамента и другия живот, който можеше да бъде негов. Ана затвори вратата след него и той застана на стълбището.

Е, това беше.

Свърши се.

Себастиан имаше дъщеря. Дъщеря, която никога нямаше да види. Никога нямаше да опознае. Цялото напрежение, което се беше натрупвало толкова отдавна, спадна, и той се почувства напълно изтощен. Коленете му се огънаха. Приблужи се до стъпалата, водещи към следващия етаж, и седна.

Втренчи се в празното пространство.

Чувстваше се абсолютно опустошен.

Три етажа по-долу се чу затварянето на външната врата. Себастиан се запита как ще се прибере в дома си. Не беше далеч, но в момента разстоянието му се струваше безкрайно.

След няколко секунди той осъзна, че асансьорът вляво от него се движи. Щеше да слезе с него. Това поне щеше да бъде първата крачка на дългия път към самотния му дом.

Провървя му. Асансьорът спря на третия етаж. Себастиан не искаше да вижда никого, нито дори да разменя безсмислени усмивки на вратата на асансьора. Докато човекът в асансьора дърпаше предпазната решетка, той се качи няколко стъпала по-нагоре. От асансьора слезе жена и Себастиан я зърна над перилата на стълбището.

В жената имаше нещо познато.

Много познато.

— Здравей, мамо. Аз съм — каза тя. Ваня. Тя остави вратата отворена, докато събуваше обувките си, и Себастиан видя Ана, преди Ваня да затвори вратата.

Сега си спомни. Имената. На вратата. Той беше толкова съсредоточен върху Ериксон, че дори не погледна втората фамилия.

Литнер.

Ваня Литнер.

Ваня — неговата дъщеря.

Нищо не го беше подготвило за тази информация.

Абсолютно нищо.

Себастиан почувства, че краката му се подкосяват, и се наложи да седне.

Мина много време, преди отново да стане.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.